

Heidi Ulrich

Tom Joe

3. díl

Přítel muže,

který líčil pasti

Přeloženo z německého originálu
Heidi Ulrich: Tommy Joe – Der Freund des Fallenstellers
Christliche Schriftenverbreitung Hückeswagen

2018

ŠÍŘENÍ PÍSMĀ SVATÉHO

Spolek pro šíření křesťanské vzdělávací literatury
Nabočany 19
538 62 Hrochův Týnec

www.sirenipismasvateho.cz
info@sirenipismasvateho.cz

2024 – první vydání

*Věnování autorky:
Pro moji milovanou sestřičku!*

Obsah

Přehled postav	12
Předmluva.....	14
Vzdělávání Toma Joea	16
1. kapitola	17
2. kapitola	26
3. kapitola	33
4. kapitola	39
5. kapitola	45
6. kapitola	49
7. kapitola	61
8. kapitola	80
9. kapitola	93
10. kapitola	110
11. kapitola	125
12. kapitola	140
13. kapitola	148
14. kapitola	158
15. kapitola	174
16. kapitola	189
17. kapitola	206
18. kapitola	216
19. kapitola	229
20. kapitola	243
21. kapitola	257
22. kapitola	267
Doslov	285

ARCTIC OCEAN

Beaufort Sea

ALASKA

YUKON

NORTHWEST
TERRITORIES

NUNAVUT

BRITISH
COLUMBIA

Beaver Lake

ALBERTA

Edmonton

Calgary

SASKATCHEWN

CANADA

MANITOBA

USA

**GREENLAND
(DENMARK)**

Baffin Bay

*Davis
Strait*

Labrador Sea

NORTH ATLANTIC OCEAN

Hudson Bay

**NEWFOUNDLAND
AND LABRADOR**

QUEBEC

ONTARIO

**NEW
BRUNSWICK**

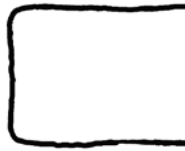
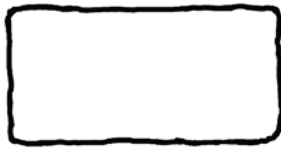
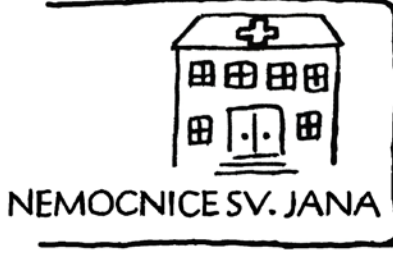
**NOVA
SCOTIA**

Halifax ○

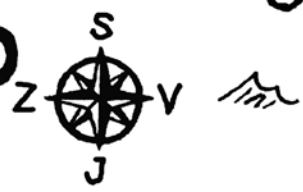
Montréal ○

Toronto ○

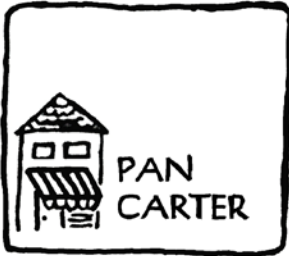
USA

TORONTO
PLÁN MĚSTA

ONTARIO

RIJSKÉ JEZERO

Přehled postav

Thomas Joseph Kendrick (Tom Joe)

bývalý žák Západní střední chlapecké školy v Calgary. V té době se ještě jmenoval „Brown“. Vyrůstal jako sirotek na severu Kanady a ve třinácti letech se dostal do Calgary. Poté, co dokončil školu, ho adoptovali James Kendrick, ředitel školy, a jeho manželka. Po ukončení školní docházky absolvoval studium medicíny.

James a Cathrine Kendrickovi

adoptivní rodiče Toma Joea

Gilbert a Eveline Kendrickovi

doktor Gilbert je bratr ředitele školy. Jeho manželka Eveline pochází z Toronta, kde pracovala jako zdravotní sestra v Nemocnici svatého Jana. Mají dvě děti: Emmu a Timothyho. Bydlí také v Calgary.

Alice Kendricková

dlouho neznámá sestra Jamese a Gilberta Kendrickových. Pracuje jako zdravotní sestra na indiánské misijní stanici v Blackbird Hillu na severu Kanady.

Kendra Marie Sullivanová

Jako dítě bydlela nějakou dobu ve stejné osadě na severu Kanady jako Tom Joe. Později se s ním v Calgary opět setkala. Pracuje tam jako vychovatelka v sirotčinci.

Isabella Marchová

Penelope (Pen) Jonesová

kamarádka Kendry Sullivanové

Mary Lou Croftová

mladá žena v Edmontonu. Vyrůstala v sirotčinci a jako dítě se tam seznámila s Tomem Joem a s Šedým sokolem.

Robert Turner

Steven Ashford

Larry Stuart

bývalí spolužáci Toma Joea. Larry se stal učitelem, Steven studoval hudbu, Robert tajně zmizel krátce před ukončením studia na Západní střední chlapecké škole a odešel do války. Zůstal neznámo kde.

Šedý sokol

indiánský přítel Toma Joea. Pracuje jako scout pro jízdní policii.

Charles Clifford (Charlie)

bývalý traper a přítel Toma Joea. Žije v dřevěném srubu v Edmontonu na okraji divočiny.

Hattie Williamsová

obyvatelka města Calgary. Starší dáma, která nemá ráda ani Toma Joea ani ředitele školy a která říká všem indiánům „divoši“.

Harry Johnson („Mr. Ed“)

bohatý starý pán, strýček Jamese a Gilberta Kendrickových. Dříve anonymně platil školné za Toma Joea. Bydlí v Montréalu. Jeho komorník se jmenuje Brooke.

Předmluva

Listopad 1916

Ve vězení v Edmontonu bylo ticho. Bledé světlo měsíce pronikalo zamřížovanými okny a osvětlovalo celý skrytý za zdmi. Každá cela byla vybavená židlí, umyvadlem a prýčnou. Na těchto nepohodlných lůžkách leželi obyvatelé vězení a spali. Dan Larkins, pašerák whisky, byl jedním z nich. Ale nespál. Ležel naprosto bdělý na své prýčně a naslouchal do tmy. Byly slyšet šouravé kroky, zazvonil svazek klíčů, zavrzaly dveře. Potom opět nastalo ticho. Dan Larkins ještě chvíli počkal, pak se posadil, vklouzl do vysokých bot a sáhl po svém plášti. Na tuto chvíli čekal dva měsíce. Potom se postavil a spokojeně se usmíval, když téměř bezzvučně otvíral dveře celý. Bylo to pro něho štěstí, že Brady O'Neill byl zaměstnaný tady v Edmontonu jako dozorce ve vězení. Brady mu něco dlužil. Tím, že mu dnes umožnil útěk z vězení, mu splatil starý dluh. Pašerák whisky se plížil chodbou. Matné měsíční světlo mu svítilo na cestu. Těžké železné dveře na konci chodby se nechaly otevřít právě tak tiše jako dveře z jeho cely. Otvíral je centimetr po centimetru, až byla štěrbina právě tak široká, že se jí mohl protáhnout. Pečlivě je zavřel a rozhlížel se po vězeňském dvoře, osvětleném měsíčním světlem, tichém a opuštěném. Vítr foukal za zdi do stromů, kterým už zbývalo jen málo listů. Při svých každodenních tichých procházkách, kdy chodili v kruzích kolem dvora, pojmenoval toto šumění větru „písni svobody“. Těsně vedle něho něco zašramotilo a zapraskalo. Pašerák whisky sebou trhl a zadržel dech. Byl to člověk nebo zvíře? Dvorem se mihl tmavý stín. Odkdy se nechá vylekat kočkou? Poodstoupil ode zdi a šel těsně podél ní. Přesně věděl, kde v ní byly trhliny. Ačkoliv už nebyl nejmladší, šikovně vylezl nahoru na zeď, přehoupl se na druhou stranu a nohama hledal štěrbiny a spáry, které mu umožňovaly sestup. V poloviční výšce zdi ztratil rovnováhu, spadl a tvrdě dopadl do trávy. Tiše zavzdychal a vstal. Jednotlivé, suché listy šustily ve větru a toto dobře známé šumění, „píseň svobody“, mu dovolilo zapomenout, že se uhodil. Opět se usmál při myšlence, že Brady O'Neil za chvíli půjde na kontrolní obchůzku po vězení. Na chodbě nechal ležet kus ohnutého drátu, aby to vypadalo tak, že si s ním Dan Larkins otevřel dveře. Brady spustí poplach, to nakonec musí udělat, pokud nechce přijít o zaměstnání. Ale nebude vědět, kde Dan Larkins může být...

Pašerák whisky se rozběhl. U potoka si sundal vysoké boty a punčochy a brodil se ledovou vodou. Šlápl na ostrý kámen a s tváří zkřivenou bolestí se dostával kupředu. V dálce slyšel hluk a štěkot psů. Byli za ním! Přebrodil se ke břehu, obul si vysoké boty, aniž by si vzal ponožky, a vyběhl. Kolem měsíce se nakupily mraky a on jen stěží rozeznával cestu. Houkal sýček, druhý mu odpovídal. Dan Larkins se dostal do lesa, tam bude chráněný. Ještě jednou mu poslouží jeho starý úkryt. Ten až dosud nikdo nenašel. Ovšem nebude tam moci zůstat dlouho. V Edmontonu a okolí to pro něho je moc nebezpečné. Na nějakou dobu se vynoří někde jinde, možná na několik let – ale pak se zase vrátí! V jeho obličejí se objevily hněvivé vrásky, zatímco spěchal dopředu. Ano, vrátí se! Pomstí se tomu mladíkovi se psem a indiánovi. Ti jsou zodpovědní za to, že skončil ve vězení, a budou za to pykat! Zastavil se a hrozivě zvedl pěst. „Chraňte se,“ zalapal po dechu, „chraňte se před Danem Larkinsem, pašerákem whisky!“ šeptal.

Vzdělávání Toma Joesa

listopad 1916 – červenec 1917
učněm v lékařské ordinaci doktora Gilberta

září 1917 – květen 1920
studium přírodních věd v Edmontonu

září 1920 – duben 1924
studium medicíny v Calgary

květen 1924 – duben 1926
asistující lékař v Nemocnici svatého Jana v Torontu

1. kapitola

Duben 1924

„Chlapče, chlapče,“ vzdychal Charlie a dosedl v obytné místnosti svého srubu na židli. „To byla ale práce!“ Dokázal natolik zatahnout břicho, že se mu podařilo zapnout knoflík u kalhot, a vítězně se podíval na Šedého sokola, který se vedle dveří opíral o stěnu a pozoroval ho. V obličejí indiána se nepohnul ani jeden sval, pouze v jeho tmavých očích to zajiskřilo a prozrazovalo, jakou zábavu mu to působí.

„Není žádný důvod k smíchu,“ ujal se slova opět Charlie. „Prostě je to už nějaká doba, co jsem na sobě naposledy měl tyto nóbl kalhoty.“ Vstal a v ponožkách přešel do sousedící ložnice. Kriticky se na sebe díval do starého, napůl slepého zrcadla. Bílá košile ho na ramenou trochu táhla. Ale to nebude nápadné, protože si oblékne ještě sako. Kravata byla v pořádku a kalhoty – no, jeden den se snad dá vydržet chodit se zataženým břichem. „Alespoň vím, co se sluší, a budu příští týden přiměřeně oblečený na promoci Toma Joea na univerzitě. Což se o tobě nedá říci.“ S těmi slovy se vrátil do obytné místnosti a vyčítavě se podíval na Šedého sokola.

„Ještě sis nevyzkoušel ty černé boty,“ odpověděl nezúčastněně mladý indián. „Už jsi je také dlouho neměl na sobě.“

„Máš pravdu,“ připustil Charlie. „Posledně mě v nich tlačily prsty. Ale ani z toho si v takový den nebudu nic dělat.“ Opět si sedl na židli a potlačil potřebu pořádně se nadechnout. „Podáš mi je?“

Šedý sokol je jednou nohou strčil k Charliemu.

„Děkuji.“ Charlie se sehnul – ale vzápětí toho pohybu litoval. Knoflík u jeho kalhot se utrl a přistál s hlasitým tukanutím těsně vedle Šedého sokola u stěny. Tentokrát už se indián nedokázal udržet, aby se nesmál.

„Chlapče, chlapče,“ sténal zčervenalý Charlie, „to je ale úleva, konečně se mohu pořádně nadechnout.“

Šedý sokol sebral knoflík a podával mu ho. „Přišiješ si ho?“

„No, co myslíš? Domníváš se, že si koupím zbrusu nový oblek jen proto, že

jsou mi kalhoty trochu těsné? Kdepak, to nepřipadá v úvahu. Prostě ho přišiju trochu víc doprava. Pak mně kalhoty padnou jako ulité.“ Šedý sokol zase zaujal své místo u stěny a pozoroval, jak si starý pán přinesl jehlu, nůžky a nit.

„Budou při promoci všichni lidé tak pěkně oblečeni?“ zeptal se.

„Na to můžeš vzít jed. Při takových slavnostních příležitostech se to tak dělá.“

Charlie se soustředil na přišívání knoflíku a Šedý sokol ho nerušil dalšími otázkami. Teprve když Charlie odložil šití, řekl: „Tom Joe by proti mému koženému obleku nic neměl. Ale vadil by ostatním lidem. Vezmu si také oblek.“

Když Šedý sokol o dva dny později vstoupil společně s Charliem do Hartleyova obchodu s pánskými oděvy, poprvé tohoto rozhodnutí litoval. Přišla jim vstříc prodavačka s blond kadeřemi sepnutými vysoko na hlavě a s přátelským úsměvem.

„Dobrý den,“ pozdravila je. „Co pro vás mohu udělat?“

Šedý sokol cítil, jak se mu po šíji rozlévá horko. Nikdy v životě by nedovolil nějaké ženě, aby mu pomáhala při výběru jeho obleku.

„Já ... ech ... já,“ koktal a vrhl na Charlieho bezmocný pohled.

„Rádi bychom mluvili s panem Hartleyem,“ odpověděl klidně jeho přítel.

„On právě telefonuje. Snad vám mezitím mohu pomoci já?“

„Děkuji. To je od vás milé. Ale počkáme na pana Hartleye.“ Charlie se odvrátil od prodavačky a začal se rozhlížet po obchodě. Šedý sokol si oddechl a také se rozhlížel po obchodě. Když pan Hartley ukončil telefonní hovor, přišel k nim, pozdravil je a radil Šedému sokolovi tak přátelsky a diskrétně, že jeho napětí pomalu povolilo. Za necelou hodinu odcházeli z obchodu unavený indián a pobavený starý pán.

„Vypadáš v tom obleku jako nějaký urozený pán, Šedý sokole. Uvidíš, že se v něm budeš cítit mezi ostatními lidmi mnohem lépe než ve svém oděvu do lesa a na louku.“ Šedý sokol se díval na krabici se svou novou výbavou, kterou držel v obou rukou, a z celého srdce doufal, že jeho přítel bude mít pravdu.

O pět dní později podruhé zalitoval svého rozhodnutí vzít si na sebe nový oblek. Stál před zrcadlem v pokoji ubytovacího hostince v Calgary a zoufale se snažil vzpomenout si, jak se váže kravata. Pan Hartley mu to trpělivě dva-

krát za sebou ukázal – ale teď, když k tomu došlo, nedokázal si na to už vzpomenout. A zrovna teď tu Charlie nebyl. Šedý sokol a Charlie včera společně přijeli do Calgary. Klidně a trpělivě se poprvé v životě vzdálil tak daleko od svého bydliště. Právě tak klidně a trpělivě absolvoval svoji první cestu po železnici. Ale teď, kdy už bylo málo času a on bezmocně stál s kravatou u zrcadla, znervózňel. V bílé košili, černé vestě a obleku z jemné tmavě hnědé látky si připadal cizí. Také střih vlasů byl nezvyklý, právě jako naleštěné černé boty. Díval se na kravatu ve svých rukou a potom ji s rozhodností strčil do kapsy saka. Co na tom záleží, zda mu na krku visí nebo nevisí kousek látky? Vyšel z pokoje a vydal se na cestu. Zhluboka dýchal na čerstvém, čistém vzduchu. Sluníčko svítilo, několik ptáků cvrlikalo a jemný jarní větřík pohyboval listy na keřích a stromech. V lese, kde byl doma, by takový nádherný den strávil úplně jinak. Chodil by divočinou nebo by byl z pověření jízdní policie na cestě. V žádném případě by nechodil po dlážděných ulicích mezi domy a obchody a netrávil by dopoledne ve slavnostním sále Univerzity v Calgary. Ale co všechno by člověk neudělal pro svého nejlepšího přítele! Když si představil překvapený výraz v obličeji Toma Joea, až ho uvidí, tu se smířil s touto cestou do města. Šedý sokol zaváhal, když uviděl velikou budovu univerzity. Plánoval, že do ní vejde společně s Charliem, ale Charlie ho po snídani nechal samotného. „V noci jsem měl hroznou křeč v lýtku a teď se mi zdá, jako by zase začínala. Musím se ještě před začátkem slavnosti pořádně projít, jinak nebudu moci v sále klidně sedět. Setkáme se potom ve městě. Cestu k univerzitě jsme už včera prošli.“ S obličejem poznamenaným bolestí si třel pravé lýtko a odešel.

Šedý sokol zůstal stát trochu stranou a pozoroval lidi, kteří vcházeli velkými vchodovými dveřmi do budovy. S hrůzou si všiml, že všichni muži měli uvázané kravaty nebo alespoň úzké černé stuhy. A po Charliem nebylo ani vidu, ani slechu. Najednou ucítil, jak ho někdo zatahal za rukáv. Trhl sebou – a ve stejné chvíli se proto na sebe rozhněval. Bylo to cizí prostředí, kvůli kterému byl tak lekavý. Před ním stála malá holčička s hladkými blondatými vlasy tmavšího odstínu, které jí padaly přes ramena. Její oči i šaty měly stejnou barvu jako jarní obloha.

„Ty jsi indián, vid’?“ V jejím hlase se mísila zvědavost s respektem.

„Ano,“ odpověděl. „Jsem indián.“

„Já se jmenuji Emma. A ty?“

„Šedý sokol.“

Jeho oči ještě jednou přelétly prostranství. Po Charliem nebylo ani stopy.

„To je správné indiánské jméno,“ konstatovala spokojeně maličká. „Ale proč nevypadáš jako indián v mé obrázkové knížce? Ten má kalhoty i bundu z kůže.“

Šedý sokol se usmál. „Doma je také nosím. Toto oblečení mám jen do města. Můj přítel Tom Joe tady dnes oslavuje své závěrečné zkoušky.“

Holčička vykulila oči. „Ty jsi indiánský přítel Toma Joea? Ten, který přemohl zločince a dopravil Toma Joea na misijní stanici, když byl raněný?“

Šedý sokol se na ni zadíval s údivem. „Ano, jsem to já. Ale odkud to všechno víš?“

„Protože mně to přece sám vyprávěl. Tatínek Toma Joea a můj tatínek jsou bratři, víš? Ty jsi ten nejodvážnější indián!“

Skutečnost, že tu už dvacet minut stál a neodvážil se vejít do sálu, způsobila, že o tom zapochyboval.

„Hned řeknu tatínkovi, že tady jsi. Půjdeš se mnou?“ Emma ho vzala důvěřivě a nedočkavě za ruku. Šedý sokol jemně vyprostil svou ruku z její a místo toho sáhl do kapsy saka po kravatě. „Ne, asi ... bude lepší, když tu zůstanu,“ namítl. „Čekám tady na svého přítele Charlieho.“

Emma sledovala očima jeho pohyb. Pohled jí padl na kravatu, která maličko vykukovala z jeho kapsy. „Ó, ty sis ji ještě neuvázal,“ řekla. „Chce ti s tím pomoci tvůj přítel?“

Zase ucítil, jak se mu vzadu po šíji rozlévá horko. „Já ... ano, totiž ... chci se ho zeptat, zda mně pomůže.“

Děvčátko se zamračilo, až se mu na čele vytvořila vráska. „To ale tvůj přítel musí už rychle přijít. Už se totiž brzy začne. Podívej, maminka už na mě mává, abych šla. Řeknu tatínkovi, chceš? Ten ti také může pomoci!“

Dříve než mohl Šedý sokol něco namítnout, byla ta tam. Pozoroval, jak horlivě mluvila se svými rodiči, jak se její tatínek díval směrem k němu a nakonec k němu šel. Šedý sokol cítil, že horko polévá už i jeho obličej.

„Dobrý den!“ Mužův úsměv byl upřímný a srdečný. „Podle vyprávění mé dcerky jste přítel Toma Joea, Šedý sokol.“

„Ano, pane. To jsem.“ Šedý sokol opětoval stisk ruky muže.

„Já se jmenuji Gilbert Kendrick. Těší mne, že vás poznávám. Tom Joe nám o vás již hodně vyprávěl.“ Indián cítil, jak jeho napětí polevuje. Zdálo se, že ten

pán ho má opravdu rád.

„Upřímně řečeno, velmi si vážím toho, že jste se rozhodl vydat na cestu sem, abyste mohl být přítomen při promoci Toma Joea. Musí to pro vás být velice nezvyklé.“

„Ano, pane. To tedy je.“

„Potom určitě nebudete mít nic proti tomu, když vejdemo do sálu bočním vchodem, vidíte? Moje dcerka mně právě vyprávěla o vašem ... problému s oblékáním tady ve městě. Myslím, že tento problém se dá u vedlejšího vchodu dobře vyřešit, aniž by nás někdo rušil.“

Šedý sokol s úlevou přikývl a následoval doktora Gilberta v cestě kolem budovy. O pět minut později už byla kravata umístěna tam, kde měla být.

„Moc vám děkuji, pane,“ řekl Šedý sokol. „Myslím, že ještě jednou půjdu ven a porozhlédnu se, kde je Charlie.“

„Dobře. Budu vám držet dvě místa. Sedíme v pravém křídle ve třetí řadě.“ S těmito slovy vešel doktor Gilbert do sálu vedlejším vchodem, zatímco Šedý sokol se vrátil na místo před hlavním vchodem. Venku už nikdo nebyl, všichni seděli ve slavnostním sále. Šedý sokol neklidně přešel prostranství, šel kousek podél ulice a opět se vrátil zpátky. Konečně uviděl Charlieho, červeného v obličejí a celého udýchaného.

„Je mi ... líto, ... že jsem se tak opozdil,“ lapal po dechu. „Starý zálesák jako já patří prostě do lesů, a ne do města. Nakonec jsem zabloudil. A ještě k tomu v těch zatrolených úzkých kalhotách...“

Šedý sokol počkal, než jeho přítel bude klidněji dýchat a potom řekl: „Doktor Gilbert Kendrick nám drží místa. Na pravé straně ve třetí řadě. Půjdeme tam teď?“

„Už sis tu udělal známosti, vidí? Ve třetí řadě, říkáš? To je docela pěkně vepředu. Jsi si jistý, že teď máme přede všemi lidmi kráčet přes sál?“ Tato představa nebyla zrovna příjemná ani pro Šedého sokola, ale když budou sedět vpředu, mohou dobře vidět na Toma Joea. A to bylo to nejdůležitější. Byl tu kvůli němu. Co to povídala malá Emma? „Ty jsi ten nejdůležitější indián!“ Bylo na čase, aby to dokázal.

„Pojď,“ řekl rozhodně Charliemu. „Já půjdu první.“

Ve velkém sále už mezitím proběhlo přivítání hostů. Absolventi studijního oboru medicíny se rozestavili po jevišti ve svých černých talárech, aby vyslechli závěrečnou řeč a dostali diplomy a čepice. Přátelé, profesori a příbuzní seděli mlčky v očekávání slavnostního aktu. Rektor univerzity se chtěl právě postavit, když se prudce otevřely jedny z postranních dveří a do sálu vešel indián, následovaný starším, šedovlasým mužem s obličejem ošlehaným počasím. Pohledy všech lidí se soustředily na ně. Indián měl na sobě oblek bezvadného střihu a v tuto chvíli nelitoval, že si ho pořídil. Šel zpříma a krácel prostřední uličkou. Když se dostal do výšky, kde začínala třetí řada, zastavil se a nechal staršího muže, aby se posadil první. Pátral očima v řadě studentů na jevišti. V těch černých pláštích si byli tak podobní! Jeden mladý muž s hnědými vlasy se na něho usmál a kývl na něho hlavou. Přes nehybný obličej indiána také přelétl úsměv, opětoval pozdrav a potom se posadil na poslední volné místo hned vedle uličky.

Rektor vstal a tentokrát ho nikdo nepřerušil. Šedý sokol poslouchal jeho řeč, ale přitom jeho oči znovu a znovu putovaly k příteli. Jako dítě chodil s Tomem Joem po lesích severu. Pozorovali vlčici a její mláďata, plavali v Bobřím jezeře, chodili na ryby a v zimě v místnosti za obchodním skladem dávali pozor, co je učí babička Betsy. Teď jeho kamarád stál tam nahoře a soustředěně se díval na vedoucího univerzity. V tom podivném černém obleku působil cize. Před dvanácti lety odešel Tom Joe z Beaver Lake, aby chodil do školy tady v Calgary. Toho dne vstoupil do světa, který Šedý sokol neznal. A přece zůstali přáteli. Teď měl Tom Joe studium za sebou a stal se z něho lékař. On, Šedý sokol byl tím, čemu Charlie říkal „zálesák“. Vyznal se v divočině, chodil na lov a pracoval jako scout pro jízdni policii. Přetrvá jejich přátelství?

Rektorova řeč byla u konce. Každý z jednotlivých absolventů dostal diplom a čtverhrannou černou čepici. Šedý sokol zadržel dech, když pozoroval Toma Joea, jak jde dopředu. Rektor mu potřásl rukou, Tom Joe převzal čepici a nasadil si ji. Potom mu byl předán diplom. Dřív než se postavil na své místo, hledal pohledem Šedého sokola. Potom se zařadil mezi ostatní studenty.

Na závěr slavnosti zazpívali absolventi píseň, kterou sami složili. Na konci písně všichni vyhodili do vzduchu své černé čepice. Nastal mohutný potlesk, velké zdravení a blahopřání. Šedý sokol ustoupil stranou a díval se, jak Tom Joe spěchá ke svým adoptivním rodičům, k panu a paní Kendrickovým, jak

ho objali a prohlíželi si diplom. Potom mu gratulovala rodina doktora Gilberta a nakonec Charlie. Zdálo se, že Tom Joe má obrovskou radost, že přijel jeho přítel z Edmontonu, a díval se, kde je Šedý sokol. Ten si k němu prorazil cestu a potom se před ním zastavil. Když Tom Joe promluvil, použil k tomu nářečí krijských indiánů: „Zdravím syna náčelníka Černého vlka. Jeho příchod pro mne znamená velkou čest.“

„Bratr Sokola dnes prožívá zvláštní den. Chtěl jsem ho sdílet se svým starým přítelem.“

„Ty jsi jediný z Beaver Lake, kdo se mnou prožil tento zvláštní den,“ odpověděl teď Tom Joe anglicky. „Nevěřil bys, jak mnoho to pro mne znamená.“ Při těch slovech se v jeho očích rozzářil hřejivý výraz a Šedý sokol musel mimovolně polknout.

„No, vy dva synové náčelníků?“ Doktor Gilbert k nim přišel a vytáhl kameru.

„Mohu vás zachytit na fotce?“

„Ten fotoaparát je úplně nový!“ prozradila Emma. „Mě už tatínek také vyfotil.“

„Mnohokrát,“ doplnil Tom Joe s úsměvem.

Venku na prostranství před vchodem byly přistaveny stoly s jídlem a pitím a oba přátelé se v tom ruchu navzájem ztratili. Šedému sokolovi to nevadilo. On a Charlie byli na zbývající část dne pozváni k rodině Toma Joea, budou mít tedy ještě dost času, aby si spolu popovídali. Pozoroval, jak se k jeho kamarádovi přidružili ostatní studenti, jak se s nimi smál, potřásali si rukama, a jak si povídali. Potom dav lidí prořídil a prostranství se vyprázdnilo. Tom Joe se po něm pátravě rozhlížel. Svůj talár a černou čepici si sundal. „Charlie už šel s mými rodiči domů. Měl bys chuť jít se mnou malou oklikou kolem řeky?“

Šedý sokol přikývl. Klidný břeh řeky byl v tuto chvíli to pravé. I když to bylo poprvé, co šel k řece v obleku a kravatě. Vydali se společně na cestu.

„Haló! Prosím vás, počkejte na mne, Thomasi!“ Hlas patřil nějaké ženě. Tom Joe a Šedý sokol se současně zastavili a ohlédli se. Paní k nim spěchala. Podle

stáří by to mohla být jejich matka. Měla hnědé vlasy s několika šedivými pramenky a úzký obličej s konturami kolem úst a očí.

„Promiňte, že za vámi běžím,“ omluvila se. „Ale opravdu jsem s vámi chtěla mluvit a nemám mnoho času.“ Zastavila se a dívala se na Toma Joea. „Možná si na mě vzpomínáte. Jmenuji se Ruth Turnerová. Jsem matka vašeho bývalého spolužáka Roberta.“

Šedý sokol si všiml překvapení v obličejí svého kamaráda. „Již dlouho jsem vás neviděl. Ale ano, vzpomínám si na vás.“

„Nejdřív bych vám chtěla pogratulovat k ukončení studia,“ pokračovala paní Turnerová a odhrnula si pramének vlasů z obličejí. „Váš přítel Larry byl u nás v Lethbridge v obchodě. Vyprávěl mně o vaší promoci. Byl moc smutný, že sám nemůže přijet. A potom řekl, že dobu lékařské asistence budete absolvovat v Torontu, a tak ... jsem vás chtěla poprosit o jednu laskavost.“ Nervózně se ohlédla. „Víte, že Robert tehdy šel do války.“

„Ano. Ve škole jsme ho moc postrádali. Od té doby jsem o něm nic neslyšel.“ Šedý sokol slyšel, jak z hlasu jeho přítele zaznívá lítost.

„Kvůli tomu s vámi chci mluvit. Každý rok mně přijde od Roberta pohled k narozeninám. Nejdřív přišel s velikým zpožděním z války, ale poslední roky jsem ho dostala vždycky přesně. Ale nikdy se nezmiňuje o svém místě pobytu. Poštovní razítko bylo většinou rozmazané, až na poslední pohlednici ne. Zřetelně jsem si mohla přečíst, že lístek byl odeslán z Toronta. Nejráději bych se tam bývala hned rozjela, ale ... nešlo to. A když váš přítel vyprávěl, že teď pojedete na dva roky do Toronta, tak jsem vás chtěla poprosit, zda byste tam mohl trochu pátrat. Víím, že v takovém obrovském městě je nepravděpodobné, že byste ho našel, ale mohlo by se to stát ...“ Paní bojovala se slzami. „Je strašně těžké vydržet, že Robert o sobě dá vědět jen jednou za rok. A že mně nedá žádnou možnost, abych s ním mohla navázat kontakt.“

„Udělám, co bude v mých silách, madam,“ slíbil jí Tom Joe. „Docela určitě. Budu Roberta hledat.“

Paní Turnerová vzala ruku Toma Joea do své. „Děkuji vám. Vůbec nevíte, kolik naděje mně tím dáváte. Řekněte Robertovi, že ho mám ráda. Přese všechno.“

Tom Joe přikývl.

„A kdybyste mně chtěl poslat nějakou zprávu, mohl byste to, prosím, udělat přes Larryho? Tu a tam přichází do našeho obchodu. Nechtěla bych, aby si

můj muž dělal nějaké klamné naděje, víte?“

„Ano, madam. Udělám to tak.“

Paní Turnerová se vděčně usmála. „Na shledanou. Teď musím jít. Manžel na mě čeká. Bůh vám žehnej.“ Poslední slova jen zašeptala. Otočila se a odcházela.

2. kapitola

Odpoledne panoval u Kendrickových čilý ruch. Paní Kendricková prostrčila na zahradě stůl s kávou a Šedý sokol se seznámil s jejím slavným jablečným koláčem.

„Dej pozor, aby jeho vůni neucítili chlapci ze školy,“ řekl pan Kendrick své ženě s úsměvem, „jinak tu hned budou stát ve frontě.“

„Je velmi dobrý, madam,“ pochválil ho Charlie. „Tom Joe ho často vychvaloval – a nepřeháněl.“

Proti Charliemu seděli u stolu doktor Gilbert a jeho žena Eveline s oběma svými dětmi Emmou a Timothyem. Emma se několikrát podívala na Šedého sokola, a když jí dovolili vstát od stolu, běžela do domu a krátce nato se objevila se svou panenkou.

„Chceš si ji pochovat?“ zeptala se.

Šedý sokol si od ní panenku opatrně vzal. „Je hezká,“ řekl.

„Jmenuje se Millie, a má pravé vlasy. Sáhni si na ně, jak jsou měkké.“

„Opravdu,“ usmál se Šedý sokol. „Indiánské holčičky mají také panenky. Ale ty vypadají jinak.“ „Jakpak?“

„Jsou ze slámy. Někdy také z látky nebo z vlny. Ale nemají tak světlé vlasy jako tvoje panenka.“ Emma se smála. „Blondatí indiáni přece vůbec neexistují. Teď zase odnesu Millii do kočárku. Timmy si s ní totiž pořád chce hrát, ale je na to ještě moc malý. Už se tatínkovi kroutí na klíně, protože viděl Millii.“

Emma vzala panenku a zmizela s ní v domě. Šedý sokol pozoroval doktora Gilberta, který se snažil udržet svého jedenapůlletého synka v šachu. Na slunci bylo teplo, a Šedý sokol byl rád, že se mohl zbavit saka a kravaty. Pan Kendrick se posadil na volné místo vedle něho. „Tak,“ zeptal se, „jak se vám líbí v Calgary?“

„Zatím docela ano, pane. Je tu mnoho vody, to se mně líbí.“

„Zde se stékají dvě řeky. Jmenují se Bogen a Ellbogen.“

„To mi vyprávěl Tom Joe. Předtím jsme byli u řeky.“

„Samozřejmě,“ usmál se ředitel. „To jsem si mohl myslet. Víte, pro Thomase

znamená velmi mnoho, že tu jste. A moje manželka a já jsme rádi, že jsme se s vámi konečně mohli osobně seznámit.“ – „Se svým mužem mohu jediné souhlasit.“ Paní Kendricková se postavila za židli, na které seděl její muž, a usmála se přátelsky na Šedého sokola. „Jste takový dobrý kamarád Toma Joea. Nechtěl byste zůstat ještě pár dní u nás v Calgary?“

Šedý sokol cítil, že oba tito lidé, kteří nyní byli rodiče Toma Joea, mu projevují stejnou přízeň jako doktor Gilbert. Litoval, že musí nabídku odmítnout.

„Moc vám děkuji, madam, ale pozítří se mám hlásit v kanceláři jízdní policie v Edmontonu. Charlie a já bychom se chtěli zítra vrátit odpoledním vlakem.“

„No, to je škoda. Ale třeba budete mít chuť nás navštívit jindy? Až budete mít víc času? Tom Joe nás totiž brzy opustí a půjde na dva roky do Toronta. Aspoň by jeho pokoj nebyl celou dobu prázdný.“

„To bych ... mohl, madam. Pokud bych vám opravdu nepřekážel...“

„Vůbec ne,“ odpověděl tentokrát ředitel školy. „Jste u nás srdečně vítán v každé době.“

Později odpoledne se rozloučili doktor Gilbert a jeho rodina, a také Charlie se vydal na cestu do ubytovacího hostince. „Bylo to moc pěkné, ale teď mně už hučí v hlavě z toho všeho shonu. Na něco takového už nejsem zvyklý,“ omlouval se. „Zítra se uvidíme v kostele.“ S těmi slovy se vydal na cestu. Šedý sokol pozoroval, jak Tom Joe s paní Kendrickovou odnášejí nádobí do kuchyně. Neodvážil se sahat na porcelán. Ještě měl v živé vzpomínce svoji nehodu v salonu paní Spencerové v Edmontonu, i když se to stalo před mnoha lety.

„Půjdeš ještě jednou k řece? V poledne jsme tam byli jen pár minut,“ zeptal se Tom Joe, když se vrátil z kuchyně. Šedý sokol přikývl.

„Jen bych si rád svlékl ... tohle.“ Ukázal na sváteční kalhoty a boty. Tom Joe se usmál. „Já také. Do vašeho ubytovacího hostince to zase není tak daleko, ne? Převlékneme se a potom se setkáme u řeky.“

Šedý sokol zase přikývl a vydal se na cestu. O půl hodiny později potkal svého kamaráda, který už na něho čekal. Tom Joe šel první a Šedý sokol za ním po úzké stezce podél břehu řeky. Cítil se dobře nejen ve svém koženém obleku,

ale také proto, že šel přírodou spolu se svým přítelem. Tyto klidné, mlčenlivé chvíle, kdy byli spolu, postrádal víc, než si myslel. Teď mu bylo opravdu dobře a věděl, že tyto zážitky budou v budoucnu stále řidší. Tom Joe se zastavil u velkého plochého kamene. Řeka tam tekla klidně, večerním sluncem naposledy osvětlovaná do oranžového třpytu. Tom Joe se usadil, zatímco Šedý sokol našel malý kamínek, který nechal skákat po vodě.

„Pětkrát,“ konstatoval uznale Tom Joe. „To se mi už dlouho nepodařilo.“

Šedý sokol si sedl vedle něho. Chvíli mlčeli. Potom řekl bezprostředně: „Postrádám Lady Blue. Bez ní to není jako jindy.“

Tom Joe přikývl. „Já ji také postrádám.“ Lady Blue, fenka s jasně modrýma očima, před dvěma roky zemřela. Byla mu věrnou průvodkyní v dobrých i zlých dobách, ale nakonec čím dál víc slábla. Jednoho večera usnula na své dece u krbu a už se neprobudila.

„Myslel jsi už na to, že by sis opatřil nového psa?“

„Zatím ještě ne. Momentálně mám prostě málo času. Musel jsem se hodně učit a teď pojedou na dva roky do Toronta. Nemohl bych se starat o psa. Kromě toho potřebuji ještě časový odstup. Druhý takový pes jako Lady Blue není.“

„Proč jdeš do Toronta? Přece bys mohl pracovat jako asistující lékař i tady nebo v Edmontonu, ne?“

„Ano. Ale na východě jsou nemocnice lépe vybavené než tady. Žije tam mnoho lékařů, kteří provádějí výzkum nemocí a vyvíjejí nové léky. Mohu se tam mnohem víc naučit. Doktor Gilbert mi sehnal místo v Nemocnici svatého Jana u profesora Cunninghama. Takovou možnost mnoho mladých lékařů nemá.“

Šedý sokol sebral tenkou větvičku a kreslil s ní do země jakýsi vzor. Jeho kamarád bude bydlet v cizím městě a pracovat ve velké nemocnici a pozná tam nové lidi. A on, Šedý sokol, bude dál pomáhat policistům a cestujícím lidem hledat cestu v lesích dalekého severu. Bude chodit na lov a v zimě bude klást pasti. Dosud mu to stačilo. Nepřipadalo pro něho nikdy v úvahu, že by opustil sever.

„Čteš si ještě v Bibli?“

Otázka Toma Joea ho vytrhla z přemýšlení.

„Někdy ano.“ Šedý sokol rozlomil tenkou větvičku a zahodil ji. „Četl jsem několik příběhů o Ježíšovi. A někdy jsem v Bibli prostě trochu listoval a něco

jsem si přečetl. Ale všemu nerozumím. Vždycky nerozumím ani tomu, co říkal Ježíš.“

„Některé věci jsou těžké k pochopení. Škoda, že tu můžeš zůstat jen tak krátce, jinak bychom mohli číst spolu. Půjdeš zítra také do kostela?“

Charlie se mne už také ptal. Myslím, že půjdu.“

„To je dobře, že jsi tady, Šedý sokole. Teď konečně poznáš Calgary a lidi, kteří tu žijí. Ptal jsem se tatínka, zda ti mohu ukázat školu. Nevidí v tom žádný problém. Teď o víkendu je tam jen málo žáků. Chtěl by ses dnes zúčastnit večera, kdy se hrají hry?“

Šedý sokol spontánně přikývl. Pocit, který se ho čím dál častěji zmocňoval, neuměl přesně popsat. Ale vedl k tomu, že velmi toužil poznávat nové věci a nové lidi.

Pozdě odpoledne dalšího dne seděli Šedý sokol a Charlie ve vlaku, který je vezl zpátky do Edmontonu. Charlie ve svém koutku u okna usnul a tiše chrápal. Indián seděl vedle něho a byl naprosto bdělý. V hlavě Šedého sokola se honilo příliš mnoho myšlenek, než aby mohl usnout. Znovu a znovu prožíval poslední dva dny. Viděl závěrečnou slavnost na univerzitě, viděl Toma Joa a jeho kolegy ze studia stát v černých čepicích a talárech na jevišti, tu spoustu lidí na prostranství před slavnostním sálem, odpoledne s rodinou Kendrickových na zahradě. Potom společný výlet s Tomem Joem k řece, později večer plný her v Západní střední chlapecké škole. Žáci si ho nejdřív zvědavě prohlíželi, ale potom byli čím dál důvěřivější a také jeho vlastní nervozita se utišila. Kladli mu mnoho otázek o životě v divočině a napjatě poslouchali, když jim líčil život na severu. Zahrál si s Tomem Joem halmu jako dřív u babičky Betsy, a přitom poslouchal rozhovory chlapců kolem sebe. Mluvili o sportovcích, které neznal. Jeden hoch vyprávěl o knížce, kterou právě četl. Pojednávala o muži, který žil mnoho let osaměle na ostrově. Šedý sokol si zapamatoval jeho jméno: Robinson Crusoe. Tento příběh ho velice zajímal, ale dál se na něj nevyptával, aby se nezesměšnil. Až dosud ho svět bělochů nijak zvlášť nezajímal. Ale musel si přiznat, že v tomto světě byly věci, které ho přitahovaly. Například knihy. U Kendrickových objevil celý regál knih. Na jednu z nich se opatrně podíval. Byly v ní obrázky zvířat, která žijí na jiných

kontinentech. Šedý sokol si přál, aby býval navštěvoval víc vyučovacích hodin u babičky Betsy.

Opatrně si natáhl nohy a podíval se z okna. Vlak stále ještě projížděl prérií, ale už to nemohlo dlouho trvat, než se objeví Edmonton. Jeho myšlenky putovaly k bohoslužbám, které navštívil dnes ráno s Charliem a s Kendrickovými. Šedý sokol si nejen všiml pohledů lidí, kteří se na něho dívali, ale do slova je cítil na kůži. Zvláště jedna starší paní, která měla klobouk s dlouhým pérem, si ho zvědavě prohlížela, než se otočila, aby se vysmrkala. Indián, který se obléká jako běloch, který chodí do kostela a má Bibli, a který také zřejmě umí číst, vůbec nezapadal do jejích představ. Ale když začalo kázání, Šedý sokol zapomněl na všechny pohledy lidí. Poslouchal příběh o muži, který se jmenoval Gedeon a který dostal od Boha úkoly, jež vyžadovaly opravdu mnoho odvahy a rozhodnosti. Byly to vlastnosti, které Gedeon vlastně vůbec neměl. Přesto však byl poslušný a Bůh mu pomohl, aby překonal všechny těžkosti. Šedý sokol si nemohl vzpomenout, že by ten příběh už někdy slyšel. Škoda, že si nevšiml, v které knize Bible byl napsaný, jinak by si ho ještě jednou přečetl. A potom v kostele doopravdy potkal Kendru Sullivanovou! Šedý sokol se usmíval, když vzpomínal na to setkání. Kendra a on se neviděli sedmáct let. Kdyby mu ji Tom Joe nepředstavil, už by ji nepoznal. Byla z ní hezká mladá žena – a zdálo se, že má Toma Joea ráda. Šedý sokol se opět usmál. Vlak sebou trhl a přerušil jeho myšlenky. Charlie se vzbudil. „Asi jsem si trochu zdříml, ne?“ zeptal se a podrbal se na šíji.

Šedý sokol se usmíval. „Dokonce docela dlouho. Už budeme v Edmontonu.“ „Však je také nejvyšší čas. Už se těším na ticho ve své chatě. Na policejní stanici se máš hlásit zítra, vid’? Klidně můžeš přenocovat u mě, jestli chceš.“ „Děkuji.“ Šedý sokol vstal, aby sundal zavazadlo z odkládací police. Charlieho chata pro něho byla vždycky otevřená, kdykoliv měl práci v Edmontonu. Vlak s pískáním a skřípotem zastavil. Vystoupili a pěšky se vydali na cestu k lesu. Šedý sokol se zhluboka nadechl, vzduch tady venku voněl po trávě, dřevu a slunci. Výlet do Calgary ho bavil a je možné, že si ho ještě jednou zopakuje, až pojedje navštívit rodiče Toma Joea. Ale teď bylo dobře, že je zase doma.

Tom Joe toho nedělního večera také přemýšlel o příběhu Gedeona. Na rozdíl

od Šedého sokola věděl, kde ho může v Bibli nalézt. Otevřel knihu Soudců a ještě jednou si přečetl šestou a sedmou kapitolu. Jeho situace sice byla jiná než Gedeonova, ale cítil, že přesto potřebuje povzbuzení tohoto místa z Bible. Stěhování do Toronta bylo pro něho velkým krokem, který ho sice na jedné straně lákal, ale na druhé straně představoval obrovskou změnu. „Jdi v této své síle. ... Budu s tebou.“ To byla přesně slova, která potřeboval.

Následující den strávil tak, že se vyspal, vydatně se prošel ve volné přírodě, sbalil si věci a navštívil několik lidí, aby se s nimi rozloučil. Jeho malá sestřenice Emma ho vůbec nechtěla nechat odjet. „Nechci, abys k nám tak strašně dlouho ani nepříjel,“ říkala přerývaně mezi vzlyky. „Maminka povídala, že tu dvakrát nebudeš na moje narozeniny.“ Když se konečně jemně vyprostil z jejího objetí, cítil v krku knedlík, který se vůbec nedal rychle spolknout. O dva dny později, když nastoupil do vlaku, opět se dostavil tento podivný pocit zúženého hrdla. Nemyslel si, že rozloučení s Calgary a zvláště s adoptivními rodiči pro něho bude tak těžké. Umístil své zavazadlo na odkládací policičku nad hlavou, stáhl dolů okénko a mával tak dlouho, dokud mohl rozeznat své rodiče na nástupišti alespoň jako maličké body. Když potom už seděl na svém místě, sáhl po pohlednici, kterou předtím nedbale strčil do kapsy u bundy. Listonoš mu ji přinesl krátce před odjezdem na nádraží. Četl:

Milý Thomasi,

*škoda, že nezbývá čas na dlouhé vysvětlování,
protože tento pohled musíte dostat před
Vaším odjezdem do Toronta: PROSÍM,
NAJDĚTE MÉHO SYNA!
Řekněte mu, že svůj obchod
v dohledné době prodám.*

Váš

Charles W. Turner

Zamyšleně vzhledl. Zdalipak Robert vůbec tušil, co udělal svým tajným útkem svým rodičům? Robertův otec si vždycky přál, aby jeho jediný syn jednou převzal jejich obchod. Tím na Roberta vyvíjel dost velký nátlak. Ale Robert nenáviděl práci v obchodě. Chtěl objevovat svět a zažít dobrodružství. A tak se jednoho dne vydal na cestu, tajně odešel ze školy a dostal se do Halifaxu. Při tom mu pomohl jeden bývalý učitel. Potom odplul jako voják na lodi do Anglie. Tom Joe o svém bývalém spolužákovi po celá léta nic neslyšel. A teď ho poprosila nejdřív Robertova matka a nyní i otec, aby ho v Torontu hledal.

Já vůbec nevím, jak to mám udělat, Pane Ježíši. Robert určitě bude chtít zůstat schovaný, protože jinak by svým rodičům sdělil svou adresu. Prosím Tě, ukaž mi, jak mám postupovat. Vždyť jsem paní Turnerové slíbil, že se o to alespoň pokusím.

„Jdi v této své síle. ... Budu s tebou.“ Tomu Joeovi připadalo, jako by tato slova někdo řekl nahlas. Mimovolně se musel usmát. *Ano, Pane Ježíši. Ty mně ukážeš, co mám dělat. Děkuji Ti za slib, který mi dáváš ve Svém Slově!*

3. kapitola

Mnoho mil odtud, ve velkém městě Torontu, stál asi v té době v živé ulici mladý muž před „Carterovým smíšeným zbožím“ a studoval list papíru, pověšený ve výloze: „Hledáme spolupracovníka. V případě zájmu se hlase v obchodě.“

Muž byl středně vysoký, měl ořechově hnědé vlasy a jeho oděv prozrazoval, že je prostým dělníkem. Stál tu s rukama v kapsách a znovu a znovu četl těch několik slov na papíře. Kolem něho hlučela obvyklá, živá doprava velkoměsta. Ženy s nákupními košíky a jiní pěší pospíchali po dřevěných chodnicích a po ulici jezdila auta. Jak se zdálo, mladík si příliš nevnímal okolí. Ale když se kolem něho protáhla malá, hubená postava, zpozorněl. Před obchodem stály koše s ovocem, nabízeným k prodeji. Chlapec k nim bleskurychle přiběhl, popadl dvě jablka a běžel pryč. Muž okamžitě zareagoval. Utíkal za ním a pronásledoval chlapce, který se šikovně proplétal mezi lidmi a přitom klíčkoval jako zajíc. Najednou svému pronásledovateli zmizel ze zorného pole. Udýchaný muž se zastavil a rozhlížel se kolem sebe. Kam se ztratil ten malý kluk? Přece se nemohl vypařit do vzduchu! Lidé spěchali kolem něho, několik zvědavců, kteří zůstali stát, šlo zase dál.

„Tyhle kluky nechytíte,“ řekla jedna paní. „Ti znají tisíc děr, kam mohou záležet. Běhá jich tu po okolí celá parta a zneklidňuje obyvatele.“

Muž se ještě jednou ohlédl a šel pomalu zpátky. Majitel obchodu začal nosit koše dovnitř. „Dohonil jste toho malého zloděje, mistře?“ zeptal se.

„Je mi líto, ale ne, sire. Jako by se najednou propadl do země.“

„Jsou na tom bídně, tihle hoši. Moc vám děkuji za pomoc. Jinak se jmenuji Carter,“ představil se starý pán.

„Zdá se, že si z krádeže mnoho neděláte, sire. Já bych mu býval rád dal výprask. Ten by si zasloužil.“

Majitel obchodu zvedl košík s hruškami, napřímil se a podíval se na cizince. „Souhlasím s vámi, pane. Ale myslím, že jsme všichni rádi, když pokaždé nedostaneme to, co si zasluhujeme, není to tak?“

Mladý muž vzal poslední košík s ovocem a nesl ho za majitelem do obchodu. Postavil ho mezi ostatní stojany a košíky. „Znamená to, že byste toho kluka

nechal odejít bez trestu, kdybyste ho dostihl?“

„Vysvětlil bych mu, že krádež je hřích. Možná mu to dosud nikdo neřekl. A zkusil bych něco udělat, aby už nemusel krást. Ale musel bych s ním nejdřív mluvit a lépe ho poznat.“

Muž se zamračil. „Okradl vás už častěji?“

„Někdy on, jindy některý z jeho kamarádů. Přál bych si, aby se jednoduše zeptali, zda mohou dostat trochu ovoce. Pak bych s nimi mohl navázat kontakt. Dokud utíkají, nefunguje to.“

„Takže jsem ... vám nijak nepomohl, když jsem za ním utíkal, že? Je to tak?“

Starý pán se usmál. „Vaše reakce byla úplně přirozená. Za přestupek si člověk zaslouží trest. Ale můj Pán Ježíš mi ukázal, že existuje také milost. Že On se nechal potrestat na mém místě, když tehdy zemřel na kříži. Kdyby to neudělal, pak bychom se všichni jednou zhroutili pod vlastní vinou, nemyslíte?“

Muž se zase zamračil. Zůstal dlužen odpověď. Místo toho se podíval na hodinky. „Já vás ale zdržuji. Máte polední přestávku. Vráťím se později.“

„To není potřeba. Co pro vás mohu udělat?“

„Viděl jsem inzerát za výlohou a chtěl jsem se zeptat, zda je to místo u vás ještě volné.“

Majitel obchodu nohou posunul stojan s pomeranči stranou. Pak si dal obě ruce v bok a pozorně se zadíval na mladého muže. „To místo je ještě volné,“ řekl.

„No, tak ... já bych se o ně chtěl ucházet, pane.“

Pan Carter se na něho ještě jednou podíval. Potom se usmál. „To místo je vaše, mladý muži,“ řekl.

Druhý se na něho nechápavě díval. „Myslíte, ... prostě jen tak? Aniz byste mi položil nějaké otázky?“

Pan Carter přikývl. „Prostě tak. Věřím, že s vámi budu spokojen. Kdy můžete začít?“

„Hned, pane. Já ... teď nemám žádnou práci.“

„Tak tu buďte zítra v sedm hodin. Jen bych rád znal už dnes vaše jméno.“

Mladík na chvíli zaváhal. Potom řekl: „Jmenuji se Turner, pane. Robert C. Turner.“

Majitel obchodu mu podal ruku. „Na dobrou spolupráci, pane Turnere. Uvidíme se zítra.“

Asi o půl hodiny později Robert otevřel domovní dveře starého, zchátralého domu. Na schodišti ho ovanul zatuchlý, plesnivý závan vzduchu a pachů z jídla. Šel nahoru po vrzajících schodech až do nejvyššího patra a vešel do svého bytu. Ten se skládal z obytné kuchyně a maličké ložnice. Toalety se nacházely vždy v mezipatrech mezi jednotlivými poschodími. Robert za sebou zavřel dveře a nejdříve ze všeho dokořán otevřel okno ve štítové zdi. V tuto roční dobu slunce pravidelně proměňovalo jeho byt v podkroví v jakousi rozpálenou troubu. Hodil na stůl svazek klíčů a padl na jednu ze dvou židlí v kuchyni. Co právě udělal? Opravdu přijal místo v obchodě se smíšeným zbožím? *Nenáviděl* obchody smíšeného zboží. Jak to, že se dobrovolně rozhodl v jednom z nich pracovat? Robert vstal, nabral si sběračkou z vědra vodu a tou utiřil žízeň. Možná slovo „dobrovolně“ nevystihovalo přesně jeho volbu povolání. Když je člověk téměř půl roku bez práce, potom musí vzít, co se dá. Nabral si podruhé vodu do sběračky a vylil si ji na obličej. Kapala na podlahu, ale to mu nevadilo. Tady nahoře bylo takové horko, že podlaha za chvíli oschne. Znovu dosedl na kuchyňskou židli. Rukávem si otřel obličej, opřel si lokty o kolena a zamračil se. Zítra ho čeká nová práce. Kolikátá už to byla od té doby, co se vrátil z války? Nevěděl. Věděl pouze, že nikde dlouho nevydržel, že šel z města do města jako psanec, který se nikde neusadil a vlastně se ani nechtěl nikde usadit. Změnu potřeboval tak naléhavě jako vzduch k dýchání. Od té doby, co před necelými třemi měsíci přišel o práci v Halifaxu, se nakonec dostal do Toronta. V takovém velikém městě se alespoň pořád něco dělo. Ale i tady ho dohonily jeho vzpomínky ... Robert vstal a podíval se do skříně na své velmi skrovné zásoby. Spolykal krajíc chleba se sýrem a potom se zakousl do jablka. Tento druh jablek znal z obchodu svého otce. Stejná měl v obchodě i pan Carter. Dvě z těchto šťavnatých jablíček dnes odcizil ten čiperný malý zloděj. Na Robertově obličej se objevil zlostný výraz. Mohl by odpřisáhnout, že se jednalo o téhož chlapce, který se přede dvěma dny pokoušel ukrást nějaké starší paní peněženku. I proto by ho býval tak rád dohonil. Lidumilný postoj pana Cartera vůbec nesdílel. Jaké to asi bude, pracovat pod takovým zbožným zaměstnavatelem?

„Můj Pán Ježíš mi ukázal, že existuje také milost.“ Takhle to řekl! Robert pohrdavě protáhl obličej. Nikdy nebyl příliš nábožný. Navíc měl ten pan Carter v sobě něco, co vzbuzovalo jeho zvědavost. Proč ho prostě takhle zaměstnal, aniž by znal jeho životopis? Druhé jablko si dal do kapsy u kalhot a sáhl po klíčkách. Odpoledne stráví ve stínu několika vysokých stromů v parku. To bude podstatně příjemnější než sedět tady nahoře v dusném bytě. Kromě toho bylo toto odpoledne určitě poslední, kdy mohl dělat, co chtěl.

Alespoň začátek odpoledne byl pro Roberta příjemný. V parku si našel stinné místečko blízko malého jezírka a své věci si přenesl tak, aby na ně od vody dobře viděl. Potom se ponořil do chladivé vody. Několikrát plaval podél obvodu jezírka, pak vylezl ven a oschl na trávě na sluníčku. Potom si lehl na lavičku, která stála ve stínu. Na zlomek vteřiny měl dojem, jako by zahlédl mizet v křoví vyzábrou postavičku, ale nebyl si jistý. *Byla to ta malá krysa? Však já tomu klukovi nastražím past ... vždyť v tom mám cvik!* Robert položil své jablko do trávy pod lavičku a zavřel oči. *Budu dělat, že spím a až se dostatečně přiblíží, chňapnu ho!* Hmyz tančil v teplém vzduchu. Šumění listů se mísilo s hlasy několika lidí, kteří byli na procházce a s monotónním klepáním strakapouda do stromu. Přepadla ho příjemná únava. Tímto způsobem se dá vydržet i letní den ve velkoměstě. *Jen neusni!*, napomínal se. Netrvalo ale dlouho a začal zhluboka a pravidelně oddechovat a už nic nevěděl o svém okolí. Vzbudilo ho praskání v křoví. *Dexter! Vystopoval mě?* Robert si rychle sedl a díval se do ustrašených, doširoka otevřených očí hochy, který se bleskurychle otočil a utíkal pryč. Past, kterou na chlapce nastražil ... Robert sáhl po jablku, ale to už tam nebylo. Do ruky nabral pouhý vzduch. Zlostně vyskočil a dal se do pronásledování. *Já hlupák! Proč jsem jenom usnul?*

O čtvrt hodinu později se celý zpocený opíral o cihlovou zídku a musel si přiznat dnešní druhou porážku: i tato honička za zlodějem byla neúspěšná. Ještě ke všemu se dostal do části Toronta, kde dosud nikdy nebyl. Rozzlobeně šel pěšky domů a přitom se musel několikrát ptát na cestu. Ale věděl alespoň, ve které části města musí hledat malého zloděje – pokud ho úmyslně nevyhlákal falešným směrem. Představa, že se ten chlapec možná škodolibě směje někde za zdí, ho tak rozhněvala, že zlostně kopl do kamínku. Když dřív pracoval v obchodě svého otce, znovu a znovu docházelo ke krádežím. Několikrát se jich dopustily děti a Robert si vzpomněl, že za jedním chlapcem utíkal a také ho chytil. Jeho otec si toho kluka potom podal. On, Robert, přitom cítil určité zadostiučinění. Zloděj musel být potrestán. Krádež byla a

bude špatná. *Krást – to tedy není v pořádku – ale co tiché krádeže potají? Nebo to, když jiným nastražím past, abych z toho sám měl užitek?* Tyto myšlenky projely Robertovou myslí jako blesk. Svoji minulost přece s konečnou platností nechal za sebou. Útěk ze Západní střední chlapecké školy, válku a také ... svého bývalého kolegu Dextera z továrny na konzervy v Halifaxu. Ačkoliv si to jen nerad přiznal, ještě pořád z něho měl strach. Dokonce i během toho mikrosnátku na lavičce v parku se mu o něm zdálo. Proto zareagoval tak pomalu. Přál si, aby ze sebe mohl tyto vzpomínky konečně setřást. Proč jen to nešlo?

Tom Joe v kupé vlaku vstal a snažil se udržet rovnováhu, než se vagón přestal otřásat. Oblékl si bundu, sundal tašku z police na zavazadla a postavil se do chodbičky mezi ostatní cestující, kteří již čekali poblíž dveří. Strojvedoucí zmírnil tempo. Vlak zpomalil, trhl sebou, zapískal a zastavil. Průvodčí otvírali dveře a už se vyvalil velký zástup lidí na nástupiště v Torontu. Tom Joe vystupoval jako jeden z posledních. Jeho zrak zkoumavě přejížděl dav lidí. Jak bylo domluveno, nesl v pravé ruce cestovní tašku a v levé měl složené noviny. Měl mu přijít naproti manžel Evelininy přítelkyně. Jmenoval se Rob Stevens a na fotce, kterou mu Eveline ukázala, to byl muž střední postavy s plnovousem. Manželka doktora Gilberta, Eveline, pocházela z Toronta a udržovala kontakt s Lillian a Robem Stevensovými. Tom Joe si všiml muže se světlým plnovousem, který se díval na noviny v jeho levé ruce a potom k němu šel. Jejich oči se setkaly. Tom Joe k němu kráčet.

„Dobrý den, pane. Jste pan Rob Stevens?“

Muž se usmál. „Jsem to já. A vy tedy asi budete Thomas Kendrick?“

„Přesně tak, pane.“

Tom Joe si mezitím zvykl na své nové příjmení. Nejdřív si nebyl jistý, zda má přijmout příjmení svých adoptivních rodičů. Ale poté, co si znovu přečetl deník své maminky, věděl, že to může udělat, aniž by tím nějak ublížil památce svých rodičů. Když viděl, jakou radost měli Kendrickovi z jeho rozhodnutí, jen mu to znovu potvrdilo, že se rozhodl správně. Přesto to pro něho zpočátku byla velká změna.

Rob Stevens mu podal ruku. Určitě máte ještě kufr. Ukážu vám, kde si ho

můžete vyzvednout.“

Tom Joe šel za svým průvodcem a zároveň hledal v kapse bundy zavazadlový lístek. Přitom se dotkl pohlednice od pana Turnera. *Jak bych někdy mohl najít Roberta v tomto obrovském městě plném lidí?*, tázal se sám sebe. Když krátce nato vyšli z nádraží a jeho pohled padl na bloky domů, tu se mu tento podnik zdál opravdu nemožný. *Dobře, že se mohu obrátit na Tebe, Pane Ježíši. Myslím, že bych potřeboval malý zázrak.*

Robova žena Lillian Toma Joea srdečně přivítala a při jídle se seznámil také s jejich třemi dětmi. Louisa a Janice byly mladé dámy ve věku jedenadvaceti a třiatvaceti let, zatímco Benjaminovi bylo třináct.

„Jsem tak zvědavá, co budeš vyprávět o Eveline a její rodině!“ dívala se na něho u stolu Lillian, plná očekávání, a Tom Joe jí rád vyhověl a vyprávěl o doktoru Gilbertovi, Eveline a jejich rodině. Lillianin zájem mu dělal dobře. Najednou se mu zdálo, že jeho domov už není tak daleko. Po večeři ho Rob a Lillian doprovodili ke starším manželům. Ti pronajímali malý byt, který měl mít Tom Joe k dispozici po dobu svého pobytu v Torontu. Byl velmi vděčný, že to pro něho Evelinini přátelé zařídili, a u Lewisových se hned cítil dobře. Toho večera si vybalil jen nejnnutnější věci, protože ho náhle přemohla únava. Ale když ležel v posteli, najednou zase nemohl usnout. Všechno bylo tak nezvyklé a jiné. Pokoj, ve kterém spal, zvuky venku, vůně ložního povlečení. Když zavřel oči, slyšel a cítil rachocení vlaku. Myslel na své rodiče a na Šedého sokola, kteří ještě dlouho nepůjdou spát. A potom myslel na Roberta, který žil někde v tomto obrovském městě a kterého by určitě ani ve snu nenapadlo, že sem přijel jeho spolužák, aby v Torontu pracoval a aby ho hledal.

4. kapitola

Nemocnice sv. Jana v Torontu byla obdélníková budova z červenohnědých pálených cihel. Stříška nad hlavním vchodem spočívala na dvou bílých sloupech. Nemocnice se nalézala na konci ulice a byla obklopena plochami zeleně a několika květinovými záhony, jimiž se vinuly dlážděné cestičky, které vedly k různým vedlejším budovám. Ranní slunce se zrcadlilo v dlouhých řadách oken. Tom Joe cítil, jak mu bije srdce, když poprvé procházel hlavním vchodem. V této nemocnici pracoval doktor Gilbert a také jeho manželka Eveline. Oběma se tam líbilo. Bude tomu tak i s ním? Zdravotní sestra v bílém čepečku seděla u psacího stolku za skleněnou stěnou. Přistoupil blíž a čekal, až otevře malé okénko.

„Dobré jitro. Co pro vás mohu udělat?“

„Jmenuji se Thomas Kendrick, madam. Mám se hlásit v půl deváté u profesora Cunninghama.“

Měřila si ho zkoumavým pohledem od hlavy až k patě.

„Říkáte Kendrick? Tak to musíte být ten nový lékařský asistent. Profesor Cunningham ještě hovoří s šéflékařem Bakerem. Hlaste se v prvním poschodí na stanici číslo tři v jeho kanceláři. Tam na něho můžete počkat.“

„Moc vám děkuji za informaci, madam.“

S úsměvem, který, jak doufal, snad zakryje jeho nervozitu, na ni kývl a šel ke schodišti. Profesor Cunningham se na svého nového lékařského asistenta zadíval právě tak zkoumavě a podal mu ruku na pozdrav. „Srdečně vás vítám ve svatojánské nemocnici, pane Kendricku. Tak jste se tedy vydal na východ, abyste tu absolvoval svou asistenční dobu? Zdá se, že váš strýček Gilbert si na nás ještě dobře pamatuje.“ Usedl na židli u svého psacího stolu a ukázal na křeslo pro hosty naproti. Tom Joe se posadil.

„Ano, pane. Naléhavě mi doporučoval, abych dobu své asistence strávil tady. Řekl, že lepší místo pro svůj další rozvoj bych nesehnal.“

„No, to má pravdu. Škoda, že jsem si tady vašeho strýčka nemohl nechat. Ale nedostal bych ho z jeho Divokého západu a ještě nám tam odvedl sestru Evii. Jaké cíle jste si vytyčil? Máte už plány, co byste chtěl dělat po těch dvou letech?“

„Čestně řečeno, ne, pane. Chtěl bych se pokusit využít čas, strávený ve vaší nemocnici, abych se stal dobrým lékařem. A potom ... mně Bůh určitě ukáže, co mám dělat.“

Profesor se ještě jednou pátravě zadíval na svého nejmladšího spolupracovníka. Přehlédl poslední Tomovu poznámku a vzal do rukou podklady, které ležely na jeho psacím stole. „Předložil jste velmi dobrá vysvědčení, Kendricku, a nyní dostanete možnost získat v nemocnici potřebnou praxi. Využijte tuto příležitost. Tady ve svatojánské se staráme o pacienty, jak nejlépe umíme, a naše vybavení obsahuje nejnovější technické vymoženosti. Jsem v písemném kontaktu s jedním významným lékařem z berlínské Charité, ale také s jinými známými zdravotníky. Snažíme se o výzkum a vývoj nových léků. Pracujte dobře, Kendricku, tak i vy přispějete k blahu lidí.“

Na chvilku se odmlčel a potom vstal. „Přeji vám dobrý začátek zde v Nemocnici sv. Jana. První týdny budete pracovat na interně, společně se staničním lékařem doktorem Evansem. Vaším představeným bude šéflékař doktor Miller. Pojdte, představím vás oběma.“

Tom Joe šel za profesorem. Vdechoval důvěrně známý pach dezinfekčních prostředků, který znal z kliniky v Calgary. Sestry tlačily postele po chodbách a pospíchaly s podnosy od pokoje k pokoji. Tom Joe si všiml, s jakým respektem zdravily svého šéfa, a předsevzal si, že si také získá uznání tohoto muže. Nechtěl být oblíbený proto, že je synovec doktora Gilberta, ale proto, že sám bude dobrým lékařem.

Staniční lékař Evans byl statný mladý muž, kterému bylo asi třicet let, s hustými blond vlasy a který uměl sympaticky mrkat očima. Tomovi se rázem zalíbil. Šéflékař Miller byl vysoký, hubený muž s hnědými vlasy, přesně rozdělenými pěšinkou, s bystrými, šedivými očima za niklovými brýlemi. Tom Joe se při pozdravu automaticky postavil. Ten pán vůbec nevypadal na to, že by někdy zapomněl na rozbitou pipetu nebo na minutu zpoždění. Pozdravil Toma Joea a potom řekl: „Prosím, zvykněte si nosit kravatu. Korektní oblečení by mělo být pro lékaře samozřejmostí.“

Tom Joe vůbec neměl rád kravaty a doufal, že se to tady v Torontu nebude brát s oblečením tak přesně. V Calgary bylo obvyklé, že lékaři na stanici nosili

přes svůj obvyklý oděv – ke kterému patřila kravata – bílý plášť. Zdálo se, že to tak dělají i v Torontu.

Doktor Evans dostal za úkol, aby provedl nového asistenčního lékaře celou nemocnicí a potom mu blíže vysvětlil jeho úkoly na interním oddělení. „Na první pohled se tato nemocnice zdá obrovská, ale nebojte se, za dva, tři týdny se tu vyznáte. Kromě naší stanice je tu chirurgické oddělení s ortopedií, dětské oddělení, porodnice, oční oddělení a sociální stanice. Ta je v jedné vedlejší budově.“

„Co se děje na sociální stanici?“

„Tam jsou obyvatelé města bezplatně prohlíženi a ošetřováni od pondělí do pátku. Od devíti do osmnácti hodin se to tam hemží lidmi z chudých čtvrtí. A tady,“ Evans ukázal na pravé křídlo přízemí, které bylo uzavřeno červenobílou páskou, „vzniká nové soukromé oddělení, které si profesor hlídá jako oko v hlavě. Taková nemocnice nakonec není jen dobročinný ústav, ale také hospodářský provoz. A soukromí pacienti přinesou pěkné peníze. Profesor poslední dobou velmi dbá na dobré jméno kliniky, to vám mohu říci.“

Interna byla plně obsazená a Tom Joe měl od samého začátku plné ruce práce. Byl zodpovědný za vyšetření moči a krve, musel přijímat a dokumentovat anamnézy nových pacientů a společně s doktorem Evansem prováděl zvláštní vyšetření, která nařídil šéflékař při vizitě. Ráno v sedm hodin se účastnil rentgenových porad a pozoroval průhledné, černobílé fotografie před osvětlenou skleněnou stěnou. Mohl na nich vidět plicní lalok nebo žlučník, světlá skvrna na snímku žaludku znamenala žaludeční vřed. Tento nález se přesně hodil k potížím mladé ženy, která si naříkala na bolesti žaludku, únavu a zvracení. Někdy byly rentgenové nálezy nejasné, v takových případech volali na poradu šéflékaře. Tom Joe se pokoušel nalézt vlastní diagnózu a potom srovnával svůj výsledek s posudkem zkušených lékařů. Dělal si poznámky a jednou týdně navštěvoval přednášky na večerní univerzitě, které profesor Miller nabízel nejen studentům, ale i asistenčním lékařům. Během týdne jedl v poledne v jídelně pro lékaře a zdravotní sestry, která se nalézala v levém křídle suterénu; ráno a večer snědl něco malého ve svém bytě. Ve volných nedělích a ve středu večer navštěvoval hodiny shromáždění, na které ho pozvala Stevensova rodina. První tři týdny byly tak nabitě novými osobami a věcmi, že si sotva našel čas, aby napsal podrobnější dopis domů, natož aby pátral po Robertovi.

„Nebojte se, všechno si to natrénujete,“ utěšoval ho jeho kolega Evans. „Za

několik týdnů si najdete svůj rytmus a budete mít zase čas i na soukromý život. Z Toronta jste toho zatím asi mnoho neviděl, že?“ Tom Joe zavrtěl hlavou. Steversonova rodina ho jednou v neděli vzala na výlet k jezeru Ontario. Ukázali mu Scarborough Bluffs /Scarboroughské srázy/, krajinu na pobřeží s malebnými strmými útesy, s výhledy na jezero a plážemi. Tom Joe by tam nejraději zůstal několik dní, tak se mu ta krajina líbila. Ale z velkoměsta Toronta toho zatím opravdu mnoho neviděl.

Jednoho volného odpoledne se vydal do středu města, něco nakoupil a podíval se dopravnímu ruchu, jaký tu vládl. Vítr hnal čerstvý vzduch od jezera až mezi bloky domů. Tom Joe si přál, aby měl čas na výlet podél pobřeží. Pozoroval lidi, kteří spěchali ulicí Yonge Street, a znovu si kladl otázku, jak by měl najít Roberta. Ani rodina Steversonova, ani někteří jeho kolegové z práce neznali muže, který se jmenuje Robert Turner. Protože lidé v Kanadě nebyli povinni přihlásit se jako obyvatelé města, zdál se mu tento úkol čím dál neproveditelnější. Dokonce i biblický verš ze šesté kapitoly knihy Soudců jako by ztratil svou sílu.

Když se Tom Joe vrátil z nakupování, musel se co nejrychleji vydat na přednášku na večerní univerzitu doktora Millera. Do sálu vklouzl jako poslední, za což si vysloužil nesouhlasný pohled svého představeného. Po přednášce potkal Tom Joe na chodbě doktora Evanse, který na něho kývl, aby k němu šel.

„Mám tady vzorek krve, na který se chci důkladněji podívat. Teď po sedmé hodině je laboratoř volná. Chcete jít se mnou?“

Tom Joe souhlasil. V této době bylo v suterénu, kde se nalézala laboratoř, pozoruhodné ticho. Se zaujetím se díval do mikroskopu a přitom poslouchal vysvětlení doktora Evanse.

„Provádíš vlastní studie v pozdních večerních hodinách často?“ zeptal se Tom Joe, když odcházeli z laboratoře. Jeho kolega Evans si příliš nepotrpěl na zdvořilostní fráze a nabídl mu tykání.

„Ano. Myslím, že bakteriologie je obor, kterému bych se chtěl v budoucnosti nejvíc věnovat. Je mi líto, že už je tak pozdě, ale nález se mně zdál tak poučný, že jsem se o něj chtěl s tebou podělit. Navíc je pan Ellis náš společný pacient.“

„Velice děkuji, že jsem mohl přihlížet,“ řekl Tom Joe. „Dobrou noc!“

Když později ležel v posteli, musel stále ještě přemýšlet o laboratorním nálezu a o možnostech léčby, která by odpovídala takovému případu. Bylo už

dlouho po půlnoci, když konečně usnul. Příští ráno nevěřicně mžoural očima, když se podíval na budík. Půl osmé! Už před půl hodinou měl být na klinice! Rychle vstal, bleskurychle se vypravil, popadl kousek chleba, který spolykal za chůze, a přiběhl do ordinace, kde se vždycky radili, právě ve chvíli, kdy z ní doktor Miller odcházel. Přestože se omluvil, musel si vyslechnout důrazné pokárání. Doktor Evans se na něho potom povzbudivě usmál. „To se stane každému. Tolik si to neber. Ale radil bych ti, abys byl v nejbližší době obzvlášť přesný.“ Tom Joe cítil, jak se do něho zavrtávají oči šéflékaře, když mu později předložil lékařské zprávy posledních dnů. „Kde je záznam teploty z předvčerejška?“ zeptal se s přísnou tváří a ukázal na prázdné místo v dokumentech pana Ellise. „Je vaším úkolem dohlížet na záznamy zdravotních sester a přál bych si, abyste to dělal pečlivě.“

„Ano, pane.“

Při následující vizitě musel Tom Joe před kritickým zrakem svého šéfa provést složitý převaz pacientky s popáleninou. Na oddělení chirurgie nebylo volné lůžko, proto ji bez okolků poslali ležet na internu. Byl tak nervózní, že mu vypadly z rukou nůžky. Rychle se pro ně sehnul, ale přísný hlas šéflékaře ho donutil, aby se uprostřed pohybu zastavil. „Opovažte se znovu použít něco, co spadlo na zem. Sestro, přineste mu nové převazové nůžky.“

„Ale já přece použiji ty nůžky jen na starý obvaz, který stejně zahodíme,“ odvážil se namítnout Tom Joe. „Myslel jsem, že na to bychom je mohli ještě jednou použít.“

„V tuto chvíli nikoho nezajímá, co si myslíte, pane lékařský asistente. Jednoduše dělejte, co vám říkám.“

Tomu Joeovi se nějak podařilo dát pacientce nový obvaz bez dalších chyb. Když byl hotový, ustoupil o krok dozadu, protože musel uvolnit místo zdravotní sestře, která nesla umyvadlo a pospíchala. Přitom narazil do postele s nemocným, což mu přineslo další důtku. „Každý otřes působí pacientovi zbytečnou bolest. Uvědomte si to. A teď se můžete věnovat vaší zdravotní dokumentaci. Vizitu dokončím s doktorem Evansem.“

Po tomto dni, který byl černý jako havran, měl Tom Joe neklidnou noc. Několikrát se vzbudil ze strachu, aby zase nezaspal. Ráno vstal brzy a v poradní místnosti byl první ze všech. Rentgenový lékař vyhotovil několik snímků. Při posledním snímku náhle doktor Miller řekl: „Jak byste vyhodnotil tento obrázek, pane Kendricku? Co na něm vidíte a jakou léčbu navrhuje?“ Tom Joe

vstal. Cítil, jak mu prudce buší srdce a jak se mu po šíji rozlévá horko. Důkladně si prohlédl obrázek a nakonec mínil: „Jedná se o zvětšený srdeční sval. Lehce zvětšený. Ve většině případů bývá příčinou vysoký krevní tlak. Jako první bych navrhl změnu životního stylu, vydatnější pohyb a méně slanou výživu. Kromě toho bych doporučil užívat hloh. Kdyby to vše nepomohlo, mohl by pacient dostávat strophantin.“

V obličeji šéflékaře se nepohnul ani sval. „Velmi dobře,“ odpověděl konečně. „Protože se jedná o pacienta z naší stanice, můžete mu sám sdělit diagnózu a terapii. Naordinujte mu strophantinové injekce a jako podporu preparát z hlohu.“

„Ano, pane.“ Tom Joe se snažil skrýt ve svém hlase úlevu, kterou pocítil.

„A dbejte, prosím, na svůj zevnějšek. Máte nakřivo kravatu.“

Světélko v očích Toma Joea vyhaslo. Rychle narovnal uzel na kravatě.

„Měl jsi při studiu také léčbu přírodními prostředky?“ zajímal se Evans při cestě na stanici. „Ta myšlenka s hlohem byla velmi dobrá. Takový návrh šéf nečekal.“

„Moje babička užívala hloh na své slabé srdce. Vzpomněl jsem si na to. Tam, kde jsme bydleli, nebyla žádná lékárna. Ona léčila téměř všechno léčivými bylinkami.“

„Jak jsem říkal, je to dobrý nápad. Přeji ti mnoho úspěchů při terapii.“

Tom Joe mu s úsměvem poděkoval a začal svůj pracovní den s lehčím srdcem než včera.

5. kapitola

Robert Turner se divil sám sobě. Nikdy si nepomyslel, že se mu práce v obchodě pana Cartera bude tak líbit. Upřímně si musel přiznat, že ho zaměstnání dokonce bavilo. S prací v konzervárně nebo v lomu se to vůbec nedalo srovnávat. Tady v obchodě sice bylo něco jako u tatínka, ale něco zase úplně jinak. Pan Carter nechal na něm, jak vystaví zboží, za které byl zodpovědný on. Dokonce přikývl na souhlas, když Robert před třemi týdny navrhl, zda by se prázdný zadní kout obchodu nemohl využít pro pytle s moukou, solí a cukrem, takže by se pak v přední části obchodu uvolnilo místo pro menší vyřezávané předměty a dárkové zboží. Začal tedy hledat vhodného dodavatele tohoto zboží, aby mohl co možná nejdříve uskutečnit svůj nápad. Jeho otec vždycky všechno organizoval sám a jemu nikdy nedovolil realizovat vlastní myšlenky. K jeho úkolům u pana Cartera patřilo také to, že podle telefonických objednávek kompletoval zboží, které si buď zákazníci převzali sami, nebo jim je večer dodal. Zvláště druhý způsob se mu velmi líbil, neboť za tuto práci dostal pokaždé ještě malý příplatek od pana Cartera, což v sobě mělo určité kouzlo. Po finanční stránce na tom zatím stále ještě nebyl dobře. Kdyby mohl rozvážet zboží autem, bylo by to úplně podle jeho gusta. Ale musel k tomu používat těžkopádný, staromódní ruční vozík a kromě toho si vždycky musel nechat podrobně vysvětlit cestu, protože se ve městě ještě příliš nevyznal. Kdyby ho takhle viděl Dexter, jeho bývalý kolega, ... smál by se, až by se za břicho popadal, a potom ... Robert se rozhodl, že dál o tom raději nebude přemýšlet. Minulou noc se probudil celý zpocený, protože se mu o něm zdálo. *Kdo si něco začne s Dexterem, nevyvázne bez trestu.* Když mu to řekl jeden jeho kolega, smál se. Až dosud tomu unikl, ale strach před násilným bývalým kolegou z práce ho přepadal znovu a znovu. Právem, jak musel přiznat.

Jednoho večera zabloudil tak, že už vůbec nevěděl, kterým směrem má jít. Jediná osoba, které se mohl zeptat na cestu, byl hubený, blondatý chlapec, který stál opřený o nějakou kůlnu a pozoroval dva vrabce, kteří se na ulici hašteřili o několik drobečků. Hoch měl na sobě modře kostkovanou košili, která vypadala jako nová. Roztomilý malý chlapík. Případá mi nějaký povědomý...

„Hej, chlapečku, můžeš mi říci, jak se dostanu do Weststreet?“

Chlapec vzhledl, ale nehýbal se z místa. Robert popošel několik kroků k němu. *To je on! Ta malá krysa, která ukradla panu Carterovi a mně jablka! V té pěkné košili jsem ho hned nepoznal. A zřejmě se také umyl.*

„Co dostanu, když vám to řeknu?“

Robert sáhl do kapsy kalhot a hodil hochovi pětcentovou minci. Ten ji šikovně chytil. Usmál se na minci a poodešel pár kroků od prkenné stěny. „Ukážu vám cestu.“

Robert šel za hochem a skutečně, krátce nato se dostali do Weststreet. Nebylo nic těžkého nalézt dům číslo 17. Když předal zboží, ohlížel se po svém malém průvodci. Ale ten jako by se vypařil. A tak se vracel samotný a vskutku: docela brzy se dostal na hlavní ulici. Uklidil ruční vozík do malé kůlny vedle obchodu a potom se loudal podél silnice. Byl horký den a on vůbec netoužil jít už teď do svého dusného bytu. Z pekařství na rohu ulice vycházel poslední zákazník. Byl to hubený, blondatý hoch v modře kostkované košili, který držel v ruce papírový sáček. Robert se schoval za strom. *To je zase on. Nejspíš rychle utratil peníze za něco k snědku.* Chlapec se cítil úplně v bezpečí, takže pro Roberta nebylo těžké sledovat ho. Chvilí šel podél hlavní ulice, potom náhle odbočil vlevo a protáhl se mezerou mezi zídkami. *Proto mi tak náhle zmizel, když jsem za ním poprvé běžel.* Robert zatáhl břicho a protlačil se mezerou také. Právě včas, aby ještě zahlédl hochu mizejícího za rohem. Šel za ním úzkou ulicí a ze strachu, aby ho chlapec nespatriil, se vždycky schoval v domovním vchodu. Před vysokou, šedivou tovární zdí se hoch zastavil. Robert se rychle schoval za pilíř. Pozoroval, jak chlapec odsunuje staré polorozpadlé dveře, opřené o zeď. Protože na úzkém pruhu trávy před nimi ležela prkna, stočené pletivo a jiný odpad, normálně by si ani nevšiml těch zpola ztrouchnivělých dveří. Hoch se sehnul, zmizel v otvoru a zevnitř zase přisunul dveře před otvor. Tak tady tedy bydlí. *Není to zvláště pěkné místo. Rád bych věděl, jak to vypadá za zdí.* Několik minut počkal, potom opustil skryš za pilířem, pátravě se rozhlédl a odsunul ztrouchnivělé dveře trochu stranou ke zdi. *Je to moc malé. Tímhle otvorem se nikdy neprotáhnu.* Dal dveře na jejich původní místo a začal zvenčí obcházet dvůr továrny. Na jednom místě byla zeď zbořená, ale pohled dovnitř zakrývalo vysoké, trnité houští. Už se chtěl rozzlobeně otočit, když si všiml stromu s rozložitými větvemi, který rostl blízko u zdi. *Větve vypadají celkem stabilně. Mohu to alespoň zkusit.* S trochou námahy vyšplhal na strom, obkročmo si sedl na větev, která se

opírala o zeď, a opatrně se posouval dopředu. Dvůr byl prázdný. Robert našel ani stopu po malém, hubeném chlapci, natož po celé partě, o které mluvila ta paní na ulici. *Někde tu musí být. Nejspíš bydlí v té opuštěné budově.* Co nejtíšeji přešel na zeď, ještě jednou se zkoumavě rozhlédl a potom se spustil dolů do prázdného dvora. Těsně u zdi zůstal stát, několikrát se zhluboka nadechl, přešel dvůr a rozbitým oknem pohlédl dovnitř cihlové budovy. Nic. Ani za sousedním oknem nic neviděl. Už tu byly jen dveře. Stiskl kliku a opatrně otevřel. Vrzání zrezivělých pantů náhle přerušilo hlasité zarachocení. Robert zůstal s tlukoucím srdcem strnule stát. Slyšel hlasy, potom bylo zase ticho. Tíše a opatrně vstoupil do obrovské tovární haly. Hlasy přicházely z pravé strany. Robert rozpoznal dveře, které byly jen přivřené. Centimetr za centimetrem je otevíral a opatrně prostrčil otvorem hlavu. Po jeho levé ruce se nacházelo schodiště, které vedlo dolů do sklepního prostoru, nouzově osvětleného dvěma svíčkami. Robert se plížil až k zábradlí a odvážil se pohlédnout dolů. Zápach vlhkých zdí, shnilé slámy a nemytých lidí mu téměř vzal dech. V tureckém sedu tam na kamenné podlaze sedělo několik chlapců. Jeden z nich byl ten malý hubený blondáček. „Za tu krátkou cestu mi zaplatil pět centů,“ vyprávěl právě. „Tak rychle jsem si ještě nikdy nevydělal.“

„A co jsi s nimi udělal?“ zeptal se větší hoch s rozčuchanými hnědými vlasy. „Šel jsem k pekaři a koupil jsem tohle.“ Položil doprostřed papírový sáček a vytáhl z něho bochník černého chleba.

„Odkud máš tu novou košili?“ ptal se druhý největší hoch. „A proč jsi tak čistý? Dostal ses do rukou nějaké ženě ze sociální péče?“

„Vykoupal jsem se v rybníku. A košili jsem našel v pytlí plném šatů. U obchodníka s hadry na dvoře leželo hodně takových pytlů.“

„Vypadáš jako nějaký jemnostpán,“ posmíval se mu chlapec. Vzal hrst slámy a hodil ji na mladšího hochu. Špinavá sláma padala na novou košili.

„Nech ho být, Jake,“ vmísil se mezi ně nejstarší hoch. „Ale ty sis nějak roztrhl svoji starou košili.“ Potom se zeptal: „Co jiného k jídlu jste ještě sehnali?“ Jeden chlapec za druhým vyndával z kapes něco k snědku. Ukázala se dvě jablka, nakousnutý chléb s máslem a hrst buráků. Zdálo se, že hoch s rozčuchanými vlasy je jejich vedoucí. Z vyboulené kapsy kalhot vyndal banán, pomeranč a dvě měkké, rozmačkané housky. „Rozdělíme si to jako vždycky. A kousek chleba si necháme na zítřek.“ Ulomil kus chleba, zabalil ho do sáčku a umístil na vyvýšený výstupek ve zdi. Zbytek rozdělil na čtyři stejné porce.

Chlapci se vrhli každý na svůj příděl jako vyhladovělí vlci. Ve chvílce tam nezbyl ani drobeček. Velký hoch vstal. „Musíme šetřit svíčky. Proto je teď zhasneme. Lehněte si na slámu.“

„Proč nemůžeme jít na dvůr? Ještě je přece světlo,“ namítl chlapec, kterému vedoucí říkal Jake.

„Víš, že před několika dny byli na továrním dvoře nějací muži. Chceš, aby nás předali policii a strčili nás do sirotčince? Za pár dní zase budeme moci jít ven. Ale dnes ne. A teď si lehněte.“

Robert pozoroval, jak hoši pomalu odcházeli do jednoho kouta. Tam ležela na zemi sláma. Něco zapískalo, když se na ni chlapci posadili, a sklepem se mihla krysa. Zase něco zarachotilo a Robert začal tiše ustupovat. „Dávej pozor,“ slyšel hlas velkého hochy. „Už bys měl pochopit, že u zdi jsou narovnané dřevěné palety.“

Když se Robert ocitl na dvoře ve svitu teplého večerního slunce, nejdřív se zhluboka nadechl. Vší silou bojoval proti pocitu slabosti v žaludku. *Je opravdu možné, že ty děti musí takto žít?* Najednou už neměl vůbec chuť ušetřit malému zloději jablek výprask. Kdyby ho potkal příště, dobrovolně by mu daroval celý vozík jablek. Zamyšleně se vydal na cestu domů. Jak by mohl těmto chlapcům pomoci? Těžko by mohl ubytovat všechny čtyři ve svém maličkém bytě. Zdalipak by vůbec stáli o pomoc? Zdálo se, že ten velký větřík v každém dospělém nepříteli. Nejspíš měl špatné zkušenosti. Nebo by o tom měl promluvit s panem Carterem? Vždyť jeho šéf byl k hochům z ulice velmi benevolentní. Ale byl to poctivý člověk - možná by se cítil povinen dát chlapce do sirotčince, kdyby se dozvěděl, jak žijí. Ne, to nebyl dobrý nápad. Do sirotčince ti hoši za žádnou cenu nechtěli. Robert o tom přemýšlel ještě tehdy, když už ležel v posteli. Jemný větřík zvenčí osvěžoval dusný vzduch v jeho ložnici. Myslel na chlapce, kteří spali nejméně s jednou krysou na shnilé slámě. *Občas jim tam položím něco k jídlu nebo nějaké drobné peníze tak, aby to našli. Nejlepší bude dát to poblíž tovární zdi, kolem ní nechodí mnoho lidí. Tím jim alespoň trošku pomohu.* S touto myšlenkou usnul.

6. kapitola

O rok později, v Calgary, v létě 1925

„Kendra Sullivanová, nevěřila bys, kde jsem včera byla!“ S těmito slovy otevřela půvabná mladá žena se zrzavými vlasy a smaragdovými očima dveře do Kendřina pokoje.

„Isabello! Pustila tě tetička Julie dovnitř?“ Kendra vstala ze židle u psacího stolu a srdečně přivítala svou kamarádku.

„Ne, nepustila. Domovní dveře byly jen přivřené, mohla jsem prostě vejít a pochodovat nahoru. Já jsem k tobě zkrátka *musela* jít!“ Isabella padla do jednoho křesla.

„Kdepak jsi byla, tak už vyprávěj!“ pobízela ji Kendra. Hnědé kadeře měla v zátylku svázané stuhou, aby jí nepadaly do obličeje, ale volně splývaly na ramena a padaly na záda.

„Byla jsem v calgarském literárním klubu! Ano, slyšíš správně: v LITERÁRNÍM KLUBU! Sadie mě pozvala a bylo to ... tedy, bylo to prostě...“

„Ohromující?“ pomohla jí Kendra a záměrně použila Isabellino bývalé oblíbené slovo.

„Ne, ohromující to nevystihuje. Bylo to ... úchvatné. Slečna Belmontová, předsedkyně klubu, je rozkošná žena. Říkala, že mám příště rozhodně zase přijít a přednést nějaký text.“

Kendřiny oči zářily. „Li-te-rár-ní klub.“ Zdůrazňovala každou slabiku. V tom sousloví zaznívala romantika, poesie a čtenářská dobrodružství. Přesně ty věci, které Kendra milovala.

„Copak se tam dělá? Musíš mi to všechno vyprávět!“

„Právě to chci. Mohly bychom se jít projít, co říkáš? Venku na slunci je nádherně.“

„To je dobrý nápad!“ Kendra vstala. „Jsem velmi zvědavá, co budeš o literárním klubu vyprávět. Dnes mám totiž „básnický den“ a jsem ve velmi romantické náladě! Jen o tom řeknu tetičce Julii, bude asi na zahradě.“

Za malou chvíli opustily obě mladé ženy dům Kendřiny tetičky. Když Kendra

před šesti lety po ukončeném školním roce ve škole slečny Merrylové v Highgrovestreet strávila léto na farmě svých rodičů, vrátila se do Calgary, aby tam pracovala v sirotčinci. Její tetička Julie jí nabídla, že u ní může bydlet, a Kendra nabídku vděčně přijala. Po roce, ve kterém pracovala jako pomocnice v sirotčinci, absolvovala na univerzitě pro ženy vychovatelství a potom se opět ujala své práce v sirotčinci. Kendra a Isabella odbočily z živé hlavní ulice do klidné vedlejší uličky a brzy došly k polní cestě. Slunce svítilo a tráva byla vysoká. Letní vítr hladil stébla. Vypadalo to, jako kdyby se štíhlí tanečníci ukláněli před neviditelnou dámou.

„... v literárním klubu jsou jen ženy a mohu ti říci, že jsem si připadala hrozně malá a nevýznamná, když jsem slyšela, jaké knihy už četly,“ vyprávěla Isabella. „Teď právě čtou ‚Romea a Julii‘ a rozdělily si role. A přes příští sobotu večer se bude konat večer přednesu v aule školy. A představ si: slečna Belmontová mě vyzvala, abych také něco přednesla.“

„Čte se tam jen klasická literatura?“ informovala se Kendra.

„Ne. Někdo čte také moderní texty. Každý si může vybrat podle sebe.“ Když si všimla Kendřina skeptického pohledu, dodala rychle: „Mohlo by se předčítat také něco z Bible, opravdu!“

„A jak to uděláš? Přečteš něco z Bible?“

„Ne. Ale rozhodla jsem se pro ‚Johna Maynarda‘. Takový příběh by se hodil i do Bible. Přes příští sobotu přijdeš, že ano, Kendro? Naléhavě tě potřebuji jako duševní podporu!“

Kendra se smála. „Čestně řečeno, už teď jsem zvědavá. Ano, přijdu. Musí to být krásné, potkat se jen s lidmi, kteří rádi čtou.“

„Jak ti říkám, je to nádherné. Když jsem poslouchala, jak se bavily o ‚Romeovi a Julii‘ – porozuměla jsem o dost lépe mnoha pasážím. Už se velmi těším na příští setkání.“

„Budeš tam chodit častěji?“

„Ano, určitě. Slečna Belmontová říká, že při mém nadání se určitě musím stát členkou. Pro tebe by to bylo také něco, Kendro! Vždyť dokonce sama píšeš básně. Jsem si jistá, že kdybys přednesla ‚Letní noc‘, byla by slečna Belmontová nadšená. Nechceš přijít už ve čtvrtek na naše další setkání?“

Kendra přemýšlela. „Zní to lákavě, velmi lákavě ... ale ne, raději ne. Slíbila jsem tetičce Julii, že jí tento týden pomohu při zavařování, a kromě toho

právě plánujeme piknik nedělní školy. Ale na tvé vystoupení se přijdu podívat – to ti slibuji!“

Isabella obrátila oči v sloup. „Zavařování, piknik nedělní školy ... ty jsi tak neuvěřitelně svědomitá, Kendro. Takový večer v literárním klubu je mnohem zajímavější!“

„Je zajímavější než zavařování, ale není zajímavější než rozhovory s mými dětmi z nedělní školy. Tillie tvrdila, že Jonáše spolkla velryba, zatímco Luke hlasitě vysvětloval, že to nikdo nemůže vědět, protože to v Bibli není napsáno. Tillie tomu uvěřila teprve, když jsem to místo přečetla. Potom mínila: „No dobře, možná to nebyla velryba. Ale nebyla to ani žádná zlatá rybka. Tím jsem si úplně jistá.“ Kendra se usmívala, když vzpomínala na poslední hodinu v nedělní školce. Tillie tam zatím nechodila dlouho, ale napjatě poslouchala a svými otázkami často přiváděla ostatní děti k tomu, že se zamyslely nebo i zasmály.

„Prosím tě, přijď zase někdy do naší nedělní školky,“ pozvala spontánně Isabellu. „Děti se už po tobě ptaly.“

„No, ... někdy určitě zase přijdu. Ale momentálně ... víš, mám v kanceláři mnoho práce.“ Pokrčila omluvně rameny.

„Dětem se líbilo, když jsi jim vyprávěla příběhy. Přijdeš v sobotu na náš piknik?“

„Možná,“ odpověděla Isabella. „Záleží to na tom, kolik času budu potřebovat na přípravu ‚Johna Maynarda‘. Opět se omluvně usmála a potom změnila téma: „Já jsem ti ještě nevyprávěla, co se nedávno stalo Sadii. Bylo to komické až k smíchu, to ti říkám!“ Zavěsila se do své kamarádky a vyprávěla veselý příběh z kanceláře. Když se později rozloučily, Isabella se na chodníku ještě jednou obrátila a zamávala své kamarádce. „Přespříští sobotu tě určitě budu čekat na svém vystoupení! Prosím tě, neutop se do té doby v zavařovací sklenici!“ Rozpustile se zasmála, ještě jednou zamávala a potom zahrnula za roh. Kendra se za ní s úsměvem dívala. Dělal jí dobře, když viděla přítelkyni takto veselou. Po zlém zážitku přede dvěma lety to nebyla žádná samozřejmost.

Později večer Kendra ještě seděla ve svém pokoji s knížkou od Louisy May Alcottové a četla. Ale myšlenky jí stále odbíhaly. Představovala si, že stojí na jevišti a předčítá nějakou textovou pasáž. Její přednes byl tak výrazný, že posluchači fascinovaně naslouchali. Nakonec zazněl bouřlivý potlesk. Chtěli přidavek, a ona šla ještě jednou dopředu. V sále bylo ticho, nesčetné páry

očí se na ni dívaly. Potom začala přednášet svou první báseň, kterou napsala:

Letní noc

Večerní vánek vábil mne tise:

„Pojď se mnou přes močál, mech k lesu blíž.

Kde píseň hvězd snad nechá se slyšet,

kde přetmavou oblohu uvidíš. . .“

Kniha jí sklouzla z klína a s tupým bouchnutím dopadla na zem. Kendra se probírala ze svého bdělého snění, sebrala knihu a opřela se v křesle. *Možná jsem měla přistoupit na Isabellin návrh. Když se jí zeptám, budu s ní ve čtvrtku určitě moci jít do literárního kroužku. Tu slečnu Belmontovou bych ráda poznala.*

Kendra se usmála, když vzpomínala na to, co Isabella dnes odpoledne řekla: *Příběh o Johnu Maynardovi by klidně mohl být napsaný v Bibli.* John Maynard byl kormidelník, který dovedl hořící loď, plnou cestujících, do přístavu v Buffalu. Sám přitom zahynul v plamenech, zatímco ostatní přežili. Byl to tragický a přitom krásný příběh. Kendra jednou slyšela, jak jeden kazatel pomocí tohoto příběhu vysvětloval evangelium Bible: Ježíš Kristus dal Svůj život, aby všichni lidé, kteří v Něho věří, mohli být zachráněni. *Isem zvědavá, jak bude Isabella přednášet tuto báseň. Určitě se jí podaří pohnout posluchače až k slzám.* Isabella uměla mimořádně dobře vyprávět příběhy a přednášet texty. I Kendřiny děti v nedělní školce byly nadšené a rozhodně si přály, aby k nim do jejich skupiny Isabella zase přišla.

Kendra se podívala na hodiny, odložila knížku a začala se chystat ke spaní. Zítra ji čekal náročný den v sirotčinci. Když ležela v posteli, její myšlenky ještě putovaly ke kamarádce. Před dvěma lety při nehodě přišel o život Isabellin otec. Tento náhlý úder způsobil, že bujná, bezstarostná kamarádka rázem dospěla. Její maminka byla úplně zoufalá a hledala oporu u své jediné dcery. Isabella si v této těžké době poprvé četla v Bibli. Cítila, že slova Písma svatého ji dokáží potěšit jinak než všechna slova jejich přátel a sousedů. Isabella začala navštěvovat bohoslužby. Poznala, že potřebuje Ježíše jako svého Zachránce a otevřela Mu své srdce. Soucit a láska jejích nových bratří a sester ve víře dělaly jejímu srdci dobře. Z Isabellina obrácení se nikdo neradoval víc

než Kendra a Pen. Pen se mezitím provdala a žila se svým manželem a s malým synáčkem na farmě nedaleko Lethbridge. Přestože měla mnoho práce, pravidelně Isabelle psala a povzbuzovala ji, aby dál žila s Pánem Ježíšem, a modlila se za to, aby uvěřila i její matka. Kendra a Isabella, které žily v Calgary, spolu trávily mnoho času. Jezdily spolu na výlety, rozmlouvaly o básních a knížkách a mluvily o textech z Bible, které byly pro Isabellu nové a kterým někdy nerozuměla. Před půl rokem Isabella přijala místo v kanceláři. Rychle si tam zvykla a zvláště dobře si rozuměla s kolegyní Sadií. Netrvalo dlouho a bylo z toho pevné přátelství. Kendra se seznámila se Sadií na Isabelliných narozeninách a mladá žena se jí zdála velmi milá. Ale škoda, že nechtěla o víře nic slyšet. Sice se nechala pozvat na bohoslužby, ale neměla vážný zájem o poselství Bible. Isabella v poslední době víc a víc vynechávala biblické hodiny v týdnu, ale i v neděli. Také společné akce s Kendrou si už si plánovala méně. Kendra dosud nenašla odvahu zavést na to s kamarádkou řeč. Třeba se naskytne příležitost s ní o tom promluvit v literárním klubu. S touto myšlenkou Kendra usnula.

I přes přípravy pikniku nedělní školy a zavařování zvládla Kendra přijít ve čtvrtek večer do literárního klubu. Isabella ji nadšeně představila ostatním dámám a potom Kendra nemusela dělat nic jiného než poslouchat „Romea a Julii“ a vysvětlení, která k tomu podávala slečna Belmontová. Slečna Belmontová byla statná osoba s bohatými hnědými vlasy, které si vzadu na hlavě sepjala do volného uzlu. Na sobě měla šaty levandulové barvy. Kendře se zalíbila na první pohled. Jen „Romeovi a Julii“ nemohla zrovna přijít na chuť, ale to si taktně nechala pro sebe. V druhé části večera nacvičovaly členky klubu vystoupení v aule. Isabella se pilně připravovala a přednesla „Johna Maynarda“ perfektně, jak se Kendře zdálo. Ale slečna Belmontová přece jen navrhla nějaká vylepšení jejího přednesu. Také ostatní dámy předčítaly texty nebo přednášely básně. Nakonec se slečna Belmontová obrátila na Kendru: „Teď jste na řadě vy, má milá. Isabella vyprávěla, že píšete vlastní básně. Chtěla byste nám nějakou přednést?“

„Ano, madam. Moje první báseň se jmenuje „Letní noc“. Když budete chtít, přednesu ji.“

„Tak jen do toho, slečno Kendro, jsme zvědavé!“

S tlukoucím srdcem Kendra předstoupila dopředu:

Letní noc

Večerní vánek vábil mne tiše:

„Pojď se mnou přes močál, mech k lesu blíž.

Kde píseň hvězd snad nechá se slyšet,

kde přetmavou oblohu uvidíš.“

Těžko odolat jeho volání,

když za ruku mne polehoučku vzal.

„Rozběhneme se spolu po pláních,

přes zasněnou krajinu,“ zašeptal.

Hle, uprostřed pole jsme stanuli.

Vzhlédla jsem, tam okolo měsíce

na sametovém plášti planuly

hvězdy jak drahokamů tisíce.

Nakonec dovedl mne až k lesu.

Tu mezi kroupavými stébly čním

jako ty stromy snivé, bez hlesu,

utopená ve světle měsíčním.

Zamyšleně jsem tam zůstala stát,

večerní vánek pak sbohem mi dal:

„Děvče, žij blaze, já dál musím vát

přes zasněnou krajinu,“ zašeptal.

Posluchačky nadšeně tleskaly a Kendra se začervenala.

„To je velmi zdařilé, moje milá, opravdu velmi zdařilé,“ chválila ji slečna Belmontová. „Kdybyste poslední sloku přednášela o něco pomaleji a přitom trochu naklonila hlavu, posluchači by ještě víc cítili pohádkovou atmosféru. Ale jinak to bylo velmi dobré. Přemýšlím, zda vás v sobotu necháme vystoupit v aule. Maggie Bellová mi psala, že se asi nestihne zúčastnit. Její vystoupení ale už je uvedené v programu. Byla byste tak laskavá a zastoupila ji?“

„Ale já ... já jsem ještě nikdy nic nepřednášela před tak velkým obecnstvem. Já ...“

„Ach co, tu trošku trémy zvládnete. Bude to právě vaše dívčí ostýchavost, která diváky upoutá. Opravdu se nemusíte schovávat, slečno Kendro.“

„No, tak tedy, pokud opravdu myslíte, že tu mezeru vyplním, ... tak bych to zkusila.“

Slečna Belmontová zářila. „Je to moc pěkné, moje milá. Budu vás čekat na generální zkoušce ve středu večer v aule. A dnešní večer ukončíme přednesem slečny Berthy Smithové.“

„Kendro, to je čest!“ vyhrkla Isabella, když spolu kráčely k domovu. „Smíš zastoupit Maggii Bellovou! Seznámila jsem se s ní posledně a má skutečně velkolepý přednes. Zdá se, že se slečně Belmontové opravdu líbíš.“

„Ona se mně také líbí,“ přiznala Kendra. „Ale přesto nevím, zda bylo správné, že jsem to slíbila. Generální zkouška je ve středu večer, a to je také biblická hodina. Tu bych vlastně nechtěla vynechat, víš?“

„Svědomitá Kendro Sullivanová!“ Isabella se zavěsila do své přítelkyně. „*Jednou* snad můžeš chybět. Přemýšlej, jakou šanci jsi dostala! Přednášet vlastní báseň je snem mnoha neobjevených umělců. A kromě toho ti schopnost básnit dal Bůh, ne? On s tím bude souhlasit, když dáš k dispozici svůj talent a ještě tím uděláš radost mnoha lidem!“

O tomto posledním argumentu Kendra stále ještě přemýšlela, i když už ležela v posteli. *Sice to není křesťanská báseň, ale přesto je to krásná báseň. Napjala jsem ji před tak dlouhou dobou a vždycky jsem snila o tom, že ji jednou budu přednášet. Pane Ježíši, Ty přece rozumíš tomu, že bych ji chtěla přednést, že?*

V následujících dnech bylo pro Kendru těžké soustředit se na svou práci. I piknik nedělní školy ztrácel na významu. Její myšlenky znovu a znovu putovaly k literárnímu klubu, a odtamtud to už nebylo daleko k jejímu velkému

vystoupení. Večer si zkoušela šaty, ale nemohla se rozhodnout, které si vezme na sebe. Když jí tetička Julie řekla, že pojedje na několik dní ke své sestřenici, ulevilo se jí. Bude lépe, když tetička nebude vědět o jejím vystoupení v aule. Ani rodičům o tom nic nenapsala. Vždyť jí bylo už dvacet sedm let a nemusí se nikoho ptát, zda jí to dovolí. Přesto tušila, že všichni tři by se jí pokusili odradit od jejího předsevzetí.

Ve středu večer, když se nezúčastnila biblické hodiny, protože ji Isabella odvedla na generální zkoušku, se opět dostavily její pochybnosti. Ale když vstoupila do auly, ustoupily všechny napomínající myšlenky do pozadí. Svou báseň přednesla tak citlivě a výrazně, že dokonce ani slečna Belmontová jí neměla co vytknout.

„Je to velmi zdařilé, moje milá, opravdu velmi zdařilé!“ mínila uznale. Kendra měla pocit, že se vznáší na obláčku. Také Isabellino vystoupení proběhlo bez zadrhnutí. Kendra se zájmem sledovala vystoupení ostatních dam. Byly tam přítomné dvě ženy, které ve čtvrtek neviděla. Najednou jí Isabella pošeptala: „Pojď, rozloučíme se. Zítra musíme obě brzy vstávat.“

Kendra překvapeně následovala svou kamarádku, ale v duchu jí dala za pravdu. Zítra ji čekal náročný pracovní den, bude opravdu lepší, když domů nepřijde příliš pozdě.

V noci z pátku na sobotu se Kendra samým rozrušením pořádně nevyspala. Byla ráda, když mohla vstát. Dopoledne se starala o své svěřence v sirotčinci a potom spěchala domů. Vykoupala se, vyzkoušela různé účesy a nakonec si oblékla tmavě zelené taftové šaty, které jí půjčila Isabella. Její vlastní šaty se k takovému důležitému vystoupení prostě nehodily. Taft slibně šustil a na dotek byl příjemně chladivý. Jako jedinou ozdobu si do pečlivě učesaných hnědých vlasů zastrčila růži krémové barvy ze zahrady tetičky Julie. I její střevíčky a kabelka měly krémovou barvu.

„Vypadáš nádherně!“ zněl pozdrav Isabelly. „Obecenstvo při tvém vystoupení roztaje. Dobře, že jsem na řadě před tebou!“ Smála se a zavěsila se do své kamarádky. Isabella na sobě měla třpytivé modrozelené šaty, které tvořily půvabný kontrast k jejím zrzavým vlasům. Slavnostní sál školy se rychle zaplnil až do posledního místečka. Kendra cítila, jak jí rozčilením vlnnou dlaně. Protože byla na řadě až jako předposlední, mohla si nejdřív sednout mezi posluchače, zatímco Isabella hned zmizela za jevištěm, kde na ni už čekala slečna Belmontová.

Hodinové ručičky ukazovaly osm hodin, a znenáhla nastalo v sále ticho. Na

jeviště vešla slečna Belmontová. Opět měla šaty levandulové barvy, ale z hedvábí, a jejich výstřih se zdál Kendře velmi odvážný. Ale bezvadně jí to slušelo. Slečna Belmontová pozdravila hosty a ohlásila potom Berthu Smitovou, která přednese úryvek z „Benátského kupce“. Potom byla ohlášena Isabella. Její přítelkyně začala:

John Maynard

Kdo je John Maynard? Ty ho znáš?

John Maynard, kormidelník náš.

*Zachránce náš, do bezpečí nás vzal,
vlastního života se proto vzdal.*

*Naši lod' řídil ve střehu,
bezpečně dostal ke břehu.*

*Byl korunován, stal se hrdinou,
Láska je mu odměnou jedinou.*

John Maynard

Napjatě sledovala příběh „Vlaštovky“ s její posádkou a cestujícími, kteří všichni vděčili za zachování svých životů statečnému kormidelníkovi Johnu Maynardovi. Ačkoliv báseň dobře znala, fascinovaně poslouchala. Isabella přednášela skvěle. Na konci zavládlo na několik vteřin ticho. Ale potom vypukl potlesk. Kendra si všimla, že některé posluchačky si kradmo utíraly oči kapesníkem, a přála si, aby lidé přestali tleskat. Nějak se to nehodilo k této dojemné básni. Vůbec se jí zdálo, že příspěvky za sebou následovaly příliš rychle. Sotva se vžila do některé situace, už byl konec příspěvku a na řadě byl jiný text. Nyní stála na jevišti jedna z dam, které Kendra první večer v klubu neviděla. Předčítala prozaický text, který sama napsala. Již po prvních větách bylo Kendře jasné, že by bylo lepší, kdyby ji dál neposlouchala. Lidé se smáli. Byla velmi ráda, že tu nebyli ani její rodiče, ani tetička Julie, ani někdo ze shromáždění. Tento druh humoru se ke křesťanům prostě nehodil. Ani následující text, který byl přednášen, se Kendře vůbec nelíbil. Cítila se na svém sedadle čím dál hůře. Zdalipak ji Isabella ve středu schválně ne-

odvedla domů dřív, protože věděla, že Kendra by něco takového nikde a nikdy neschvalovala? Měla se opravdu za chvíli postavit na jeviště a přednášet svou báseň před lidmi, kteří ... byli vlastně úplně jiní než ona?

Kendřina nevolnost vzrůstala každou minutou. Když byla ohlášena přestávka, ulevilo se jí. Byla ráda, že může vyjít ze sálu ven.

„A – jak se mi to povedlo?“ Isabella se zavěsila do své kamarádky a vedla ji zástupem lidí ven.

„Bylo to znamenité, Isabello, opravdu! Nikdo by nepřednesl Johna Maynarda lépe. Někteří byli dojatí až k slzám.“

„Také si myslím, že se mi to povedlo. Tolik se mně ulevilo, když začali tleskat. Nejdřív jsem si myslela, že ani žádný potlesk nebude. Teď se těším na tvoje vystoupení. Posluchačům se tvoje báseň bude líbit, Kendro!“

„Já nevím...“ Kendřina odpověď byla přerušena. Přidružila se k nim Sadie a zaspávala Isabellu chválou. Kendra ustoupila o několik kroků stranou. *Měla bych jít za slečnou Belmontovou a říci jí, že svoji báseň nebudu přednášet. Ale mám strach z její reakce. Vždyť jsem jí slíbila, že zaskočím za paní Bellovou... Zaznělo zvonění a svolávalo všechny zpátky do sálu. Kendra se váhavě vrátila na své místo. Co jen mám dělat, Pane Ježíši? Já sem nepatřím... Následující dva výkony téměř nevnímala. Ale potom se zaposlouchala. Na jeviště přišla samotná slečna Belmontová.*

Vážení hosté, dnes večer vám přednesu úryvek z úplně nové knížky. Dostala se mi do rukou teprve před několika dny a tak mě nadchla, že se s vámi rozhodně chci podělit o jednu kapitolu. Kniha se jmenuje ‚Perlové srdce‘ a napsala ji známá autorka Stella Lindová. Budete nadšení. Ale varuji vás: některá místa nejsou pro slabé nervy!“ Posluchači se smáli. Text byl mistrovským literárním dílem, toho si Kendra hned všimla. Slečna Belmontová předčítala výborně, ale žel, text byl prošpikován dvojsmyslnými poznámkami a Kendra si opět přála, aby sem bývala vůbec nechodila. Jaká budou teprve místa, která se nehodí pro slabé nervy? Nikdy by si nepomyslela, že se slečně Belmontové bude líbit něco takového. Určitě to byl hlavně autorčin styl, který se jí líbil. V to alespoň Kendra doufala. Když vedoucí literárního kroužku ukončila své vystoupení, ozval se hlasitý potlesk. Kendra vstala a utekla ze sálu. *Nemohu to udělat ... nemohu se tady postavit na jeviště, to by se Pánu Ježíši v žádném případě nelíbilo. Nevěděla jsem, že se budou číst i takovéto texty.* Nějaká dáma vešla do jinak liduprázdného foyeru, rychle jím prošla a potom tiše vešla do auly. Kendra zůstala stát v předsáli. Najednou uslyšela

kroky. Slečna Belmontová odcházela z auly a přicházela k ní. Kendra sebrala veškerou odvahu: „Slečno Belmontová, já ...“

„Kendro, moje milá, tak tady jste! Nebudete věřit tomu, co se stalo! Právě přišla Maggie Bellová. Víte, ta dáma, kterou jste měla dnes večer zastoupit. Je mi to opravdu líto, má milá, ale paní Bellová teď bude přednášet své texty, jak to bylo původně v plánu.“

Kendra nevěřila svým uším. „Myslíte, že nemusím přednášet svou báseň? To ... to je úplně v pořádku, slečno Belmontová, nedělejte si starosti.“

„To se mi ale ulevilo, má milá. Nechtěla bych, abyste se cítila nějak ukřivděná. Ale program je tak plný, že dodatečně nemůžete vystoupit a protože teď paní Bellová nečekaně přišla...“

„Mně to opravdu vůbec nevádí, madam,“ ujišťovala ji Kendra. „Stejně mám dojem, že já se ne...“

Ale jak se zdálo, Kendřin dojem už slečnu Belmontovou vůbec nezajímal. Byla ráda, že Kendra odřeknutí tak dobře přijala, kývla na ni hlavou a vrátila se zase do auly. Kendra se s úlevou opřela o stěnu. *Děkuji Ti, Pane Ježíši! Ty jsi mi to tak ulehčil, a já si to vůbec nezasluhuji. Už nikdy si nebudu nic dělat z toho, že Letní noc zůstane navždy neznámá, opravdu ne. Jsem tak šťastná, že jsi mi pomohl z této situace!*

Počkala ve foyeru, dokud nebyly všechny příspěvky u konce. Po závěrečném potlesku byla Isabella jedna z prvních, kteří vyšli ze sálu.

„Opravdu ti slečna Belmontová řekla, že nesmíš vystoupit? Jak to, že tě jednoduše takhle vyškrtla? Určitě by to nebyl žádný problém, kdyby tě nechala vystoupit dodatečně. To, jak s tebou zachází, je ošklivé!“ Tato slova z Isabelly doslova vytryskla.

„Nejdřív pojďme ven. Tam ti všechno vysvětlím.“ Tentokrát to byla Kendra, která vedla svou kamarádku ven. Ovanul je příjemný večerní vzduch.

„Nikdy v životě se mně neulevilo víc než teď, Isabello. Já ... sem nepatřím. Vlastně jsem to věděla celou dobu, jen jsem si to nechtěla přiznat.“

„Co tím myslíš: Já sem nepatřím?“

„Víš, texty, které byly přednášeny ... některé se ... prostě nehodily pro nás jako křesťanky. Ty jsi to necítila?“

„Ale ano,“ připustila Isabella. „Mně se všechny výkony také nelíbily. Ale pokud já přednáším texty, které jsou v pořádku, stačí to, ne? Nejsem zodpovědná za to, co dělají druzí.“

„To máš pravdu. Ale ... myslím, že by bylo lepší vůbec se neseznamovat s tímto druhem četby. Nevím, zda se mu člověk potom nějak nepřizpůsobí. Když je člověk často s lidmi, kteří nemají Bibli jako měřítko, tak si určitě zvykne na některé věci, které dělají nebo říkají. Potom se mu už nezdají špatné a dělá je také. Myslíš, že se to nemůže stát?“

Isabella se zamračila. „Možná. Ale tak zlé to dnes večer nebylo. Něco takového znám z dřívějšíka, kdy jsem ještě nebyla věřící. Ale nemusíš mít strach. Nikdy nebudu předčítat z knihy od Stelly Lindové. To přenechám slečně Belmontové. Ale četla nádherně, vid?“

„Ano, četla. Ale přesto už nebudu chodit do literárního klubu. Prosím tě, také o tom přemýšlej, Isabello. Mám dojem, že se tam sice scházejí milé ženy, ale jsou to všechno nevěřící ženy. V Bibli jsme varovány před tím, abychom neuzavíraly přátelství se světem.“

„Kendro Sullivanová, moje svědomitá kamarádko!“ Isabella ji ze žertu šťouchla do ramene. „Už jsi skončila se svým napomínáním? Nebudu s těmi dámami uzavírat žádná blízká přátelství – kromě Sadie. Ale také se úplně nechci zřící literárního kroužku. Připadám si tam prostě jako ve svém živlu, chápeš? Mohu tam rozvíjet své nadání, které mi Bůh dal. Nepřipadá mi špatné tam chodit.“

„Své nadání můžeš rozvíjet také mezi spoluvěřícími v kostele. Vzpomeň si jen na děti z nedělní školky nebo na paní Whiteovou, která už téměř nevidí. Měla by obrovskou radost, kdybys jí tu a tam něco přečetla.“

„To ano, ale to není to samé. Já ... ale nebudeme se hádat. V tomto bodě máme rozdílné názory. A mně je také ještě pořád líto, že jsi přišla o své vystoupení. Svoji báseň bys přednesla výtečně, tím jsem si jistá.“

Kendra se usmála. „Jsi dobrá kamarádka, Isabello. Všechno jsi zorganizovala, půjčila jsi mi šaty, těšila ses na mě a jsi prostě ... milá. Dokonce když tě napomínám a kazím ti radost.“

„To je právě to. Radost z literárního klubu jsi mi nezkazila, tu si totiž nenechám zkazit!“ Isabella se rozpustile zasmála. Byly u domu tetičky Julie a zastavily se. „Dobře se vyspi, Kendro. Uvidíme se zítra v kostele!“ Dříve než její kamarádka mohla něco odpovědět, pokračovala: „Ano, slyšela jsi dobře. Řekla jsem Sadii, že s ní půjdu na výlet až odpoledne, protože ráno navštěvuji bohoslužby. Jak vidíš, nejsem úplně beznadějný případ!“ Smála se, když viděla výraz v Kendřině obličejí, zamávala jí a odcházela po ulici.

7. kapitola

Po své zkušenosti s literárním klubem se Kendra pokoušela vyhostit všechny myšlenky na básně a příběhy do nejzazšího koutku svého srdce. „Něco takového je plýtvání časem,“ řekla si. Existují smysluplnější věci než psát básně nebo číst či vymýšlet si příběhy. „Budu se soustředit na svou práci a na své děti v nedělní školce.“ Toto předsevzetí se snažila provést a čekala na to, že se dostaví hluboký pokoj, který jí potvrdí, že jedná správně. Ten se však nedostavil. Místo něho se stala jejím stálým průvodcem určitá vnitřní bezradnost. Cítila, že je podrážděná a nespokojená. Když o tom tetička Julie jednoho večera začala mluvit, všechno jí vyprávěla. O Isabelle a literárním klubu, o literárním večeru a o své básni. A o svém hrdinském rozhodnutí, že se v budoucnosti zřekne všech básní a povídek. Tetička Julie pozorně poslouchala. Když Kendra skončila, nejdřív chvíli mlčela. Potom mínila: „Bylo dobře, že jsi nevystupovala. Literární večer pro tebe nebyl správnou věcí a také ne členství v literárním klubu. Ale že bys už nikdy neměla číst povídky nebo něco psát ... radila bych ti, aby sis přečetla Žalm 45. Možná ti poradí, jak dál.“

To vzbudilo Kendřinu zvědavost a krátce nato ve svém pokoji otevřela Bibli:

Žalm 45

*Pro vedoucího chval ... Píseň lásky
Mé srdce přetéká dobrým slovem,
přednesu tedy své dílo králi!
Můj jazyk je jako rydlo zběhlého písaře.*

Co potom následovalo, byl popis Pána Ježíše jako krále nad izraelským národem. Kendra četla tento Žalm už předtím, ale ještě nikdy tak pozorně jako dnes. První dva verše si přečetla víckrát. „Myslím, že už vím, co tetička Julie myslela, Pane Ježíši,“ zašeptala. „Když to jsou dobrá slova, která čtu nebo píšu, potom je mohu použít k tomu, abych řekla nebo napsala něco krásného o Tobě. Nemusím svou fantazii skrývat, měla bych ji pouze používat tak, abys z toho měl radost Ty. Chtěla bych to zkusit, Pane Ježíši. Chtěla bych psát texty, které Tě ctí. Prosím, pomoz mně při tom.“

Po tomto večeru se Kendra cítila lépe. Teď věděla, že nemusí mít špatné svědomí, když čte pěkné básně nebo knížky. A kdyby sama něco napsala, pak by to mělo být takové, aby to druhým lidem ukázalo něco z Boží velikosti a lásky. V myšlenkách často složila krátkou básničku nebo si představovala scény, které by jednou mohla použít do nějaké knížky. *Napsat knížku je můj velký sen ... Zdalipak se někdy splní?*

Léto přecházelo v podzim. Jednoho vlhkého, chladného říjnového večera seděla Kendra vedle tetičky Julie na biblické hodině. Nenápadně se rozhlížela, ale Isabellu v žádné lavici neviděla. Přestože Isabella v létě přicházela dost pravidelně, poslední dobou návštěvu bohoslužeb zase zanedbávala. *Prosím Tě, Pane Ježíši, dej zase Isabelle radost z Tebe a z Božího slova. Prosím Tě, dej, aby neměla tak intenzivní kontakt se Sadií. Mám dojem, že ta stojí mezi Tebou a Isabellou.* Biblická hodina začala. Tématem byl příběh o Gedeonovi. „*Jdi v této své síle... Což jsem tě neposlal? ... Já budu s tebou.*“ Kendra napjatě sledovala průběh příběhu a vysvětlení, které k tomu bylo podáno. Na cestě domů a později potom ve svém pokoji toho měla mnoho, o čem musela přemýšlet.

Pane Ježíši, povzbuzuješ mne prostřednictvím tohoto textu, abych uskutečnila svou myšlenku? Chtěl bys, abych opravdu začala psát knihu? Ráda bych na papír dostala příběhy, které mám v hlavě, ale nevím, zda by bylo to, co bych psala, dost dobré. Nebo mi chceš poukázat na něco jiného? Máš pro mne nějaký úkol?

Tato poslední myšlenka začala Kendru obzvlášť zaměstnávat. Se svou prací v sirotčinci a se svou činností v nedělní školce nebyla nespokojená. Také u tetičky Julie bydlela ráda. Ale někdy toužila po něčem, co nedokázala přesně formulovat. Samozřejmě by se ráda provdala a založila rodinu. Derek Benson z jejich společenství jí nedávno naznačil, že právě to by rád udělal – spolu s ní. Ale nedokázala se rozhodnout, aby souhlasila s jeho pokusy se s ní sblížit. Isabella vůbec nechápala její zdrženlivost. „Na co chceš ještě čekat?“ zeptala se jí nedávno, když ji byla navštívit. „Derek je věřící a milý, je muzikální a má rád děti. To jsou vlastnosti, které jsou pro tebe důležité. Kromě toho i dobře vypadá. Proč se do něho nedokážeš zamilovat? Nebo snad stále ještě

sníš o Tomu Joeovi?“ Kendra cítila, že se začervenala při pouhé vzpomínce na tento rozhovor. Když měla být upřímná, pak jí Tom Joe připadal opravdu nejmilejší ze všech mladých mužů, které znala. Měla dojem, že ji také má rád, ale nikdy nedával své záměry najevo tak jasně, jako Derek Benson. Tom Joe byl nyní už víc než rok v Torontu a nikdy jí nenapsal, ani ji nevzkázal pozdravovat. Zdalipak si na ni vůbec ještě vzpomene? *Někdy bych ráda věděla, jaký plán se mnou máš, Pane Ježíši. Mám Toma Joea velmi ráda a Ty víš, že na něho VELMI ČASTO myslím. Pomoz mi, abych dbala na Tvůj hlas a poznala, co by sis ode mne přál Ty.*

O několik dní později zažila Kendra překvapení. Bylo to v sobotu. Měla volno a právě dosnídala, když zazvonil zvonek u domovních dveří. Tetička Julie šla otevřít. Krátce nato vešla do kuchyně a za ní blondatá mladá žena.

„Pen!“ Kendra vyskočila. „Kde se tady bereš? To je ale překvapení!“ Srdečně objala svou kamarádku.

Penelope Jonesová se smála. „Moje maminka k nám přijela na několik dní na návštěvu. Pořád si stěžuje, že si tak málo užije svého vnoučka. A protože David jel dnes do města, nechala jsem naši nadějnou ratolest v její péči a jela jsem prostě s ním.“

„To byl výborný nápad! Tak dávno jsme se už nesetkaly.“ Kendra ještě jednou objala svou přítelkyni.

„Tak využijte společné setkání a o práci v kuchyni se nestarejte,“ přerušila je tetička Julie. „Dnes máte volno.“

„To je skvělé!“ Kendra a Pen šly nahoru a za chvíli už byly zabrané do důvěrného, živého rozhovoru.

„Copak říkáš na to, že se můj bratr Larry zasnoubil?“ zeptala se náhle Pen.

„Co? Larry je zasnoubený? S kým?“

„Jmenuje se Victoria Bushová a před několika měsíci se přestěhovala spolu se svými rodiči do Lethbridge. Předevčírem se ti dva najednou objevili na naší farmě a drželi se za ruce. To tedy bylo překvapení!“

„A jaká je? Hodí se ti dva k sobě?“

„Myslím, že určitě ano. Vicky je živá a veselá, bude to pro Larryho dobrá manželka. Měli se rádi od první chvíle, ale nejednali nijak překotně, čekali, dokud si nebyli jistí, že patří k sobě. Já ji mám moc ráda.“

„To je ... úžasné. Pomůže ti, že budeš mít nablízku švagrovou.“

„To ano. Ty a Isabella také nebydlíte zrovna vedle mě. Víš vůbec, jak se daří Isabelle? Než jsem šla k tobě, zazvonila jsem u ní, ale její maminka mi řekla, že tento víkend není doma. Škoda, bývala bych ji ráda viděla. Už nějakou dobu neodpovídá na mé dopisy.“

„Tráví mnoho času se svou kolegyní z práce – Sadií.“ Kendra zaváhala. Potom pokračovala: „Abych byla upřímná, mám o Isabellu starost. Literární klub na ni klade velké nároky a ona navštěvuje biblické hodiny už jen nepravidelně. A přitom byla zpočátku tak nadšená.“

„O své nové přítelkyni i o literárním klubu mně psala v létě. Potom jsem o ní už neslyšela ani od ní nic nečetla. Myslíš, že se mezi věřícími už necítí dobře?“

„Ne, to si nemyslím. Spíš mám dojem, že se jí život ve společenství věřících ... zdá nudný. Přitom bychom ji docela potřebovali při vedení nedělní školky nebo při návštěvách starých lidí.“

Pen chvíli mlčela. Potom mínila: „Isabella miluje vystoupení před velkým obecenstvem. Chce, aby si jí všímali a uznávali ji. Možná jsou pro ni úkoly v církvi nevýznamné. Zářící dětské oči nebo prosté ‚děkuji‘ jí nestačí. Ona touží po potlesku. Víím, že když to říkám, zní to tvrdě, ale právě to je asi Isabellin problém.“

Kendra vzdychla. „Bojím se, že máš pravdu. Vystoupení v literárním klubu mě také lákala. Myslím si, že je to opravdu pěkné, přednášet lidem báseň nebo nějaký text. Kdyby toho člověk dokázal využít a říci něco o Pánu Ježíši, bylo by to určitě dobré. Ale všimla jsem si, že v literárním klubu to má jiný rámeček. U Isabelly k tomu navíc hraje určitou roli to, že je křesťankou poměrně krátkou dobu. Být ve společnosti nevěřících pro ni není ničím nezvyklým. Ale jak jí pomoci? Když začnu mluvit o literárním klubu, řekne: „Na to máme každá jiný názor.“

„Budeme se za ni intenzívně modlit. Pán zná okolnosti, ve kterých se nachází, i její pohnutky. On všechno správně posuzuje. Ale přesto bychom měly Isabelle znovu a znovu připomínat, že Bůh si žádá přátelství se světem nepřeje. A měly bychom jí také říci, že žádné z jejích vystoupení nemá pro věčnost cenu. Možná se nad tím znovu zamyslí.“

Rozhovor se stočil k jiným věcem. Po obědě šly ještě na procházku a pak už před domem zastavil Penelopin muž David se svým rozhrkaným fordem.

„Milá dámo, váš šofér je vám k dispozici,“ zažertoval. „Prosím, usedněte do této luxusní limuzíny!“

„Moc vám děkuji, milý pane!“ Pen se usmála a políbila svého manžela na tvář. „Obstaral jsi všechno?“

„Téměř všechno. Jednu součástku na pluh musí pan Miller objednat, ale to nevadí. Jsi připravena k odjezdu?“

„Téměř.“ Pen se rozloučila s tetičkou Julií, potom vzala Kendru trochu stranou a objala ji na rozloučenou. „Ostatně,“ pošeptala kamarádce do ucha, „v dubnu přijde na svět – dá-li Bůh – Jones junior číslo dvě! Ale psst! Všichni to nemusí vědět!“ Nechala Kendru stát a nastoupila do vozu ke svému muži. Oba se usmívali, mávali a odjížděli pryč.

Toho večera Kendře zase procházelo hlavou mnoho myšlenek. Larry byl zasnoubený a Pen čekala druhé miminko! *Tolik se toho mění, Pane Ježíši. Jen u mne je to pořád stejné. Ale stejně si myslím, že jsi možná i pro mne připravil něco nového. Jen nevím, co ...*

Když o tři dny později otevřela svou knihu s úvahami, zarazila se. V úvaze bylo probíráno biblické místo z knihy Soudců šest, verše jedna až dvacet jedna. *Už zase Gedeon? Pane Ježíši, Ty mi tím určitě chceš něco říci. Zdá se, že to bude nějaký úkol, který vyžaduje odvahu. Té mnoho nemám ... ale neměl ji ani Gedeon. TY jsi ho posilnil. Myslím, že totéž chceš udělat i v mém případě.*

Tento pracovní týden byl pro Kendru velice namáhavý. Slečna Blakeová, ředitelka sirotčince, měla dovolenou a další kolegyně ležela s chřipkou v posteli. Bylo jí líto, že nemůže ani navštívit bohoslužby, protože dvě děti byly silně nachlazené a musely zůstat v posteli. Když kuchařka večer připravovala jídlo, vyprávěla Kendře něco o kázání. „Probírali jsme úsek z Matoušova evangelia. A nakonec jsme se modlili za starého pana Smithe, který upadl a leží v nemocnici,“ říkala. „A bylo oznámeno, že v misijní škole pro indiány na severu je nedostatek personálu...“

„Slečno Kendro, pojďte rychle!“ Pětiletá Sally se objevila v kuchyňských dveřích s ustrašenýma očima. „Jeremy a Sammy se perou ve společenské místnosti!“ Hlasitý rachot dosvědčoval to, co říkala. Kendra šla rychle za holčičkou, aby zjedнала klid a pořádek. V pondělí se vrátila slečna Blakeová, ale práce nebyla, protože onemocněly další děti. Některé měly horečku, takže bylo nutné se na ně chodit dívat. Teprve v sobotu mohla Kendra jít domů a odpočinout si. Ještě v neděli se cítila unavená a jako rozlámaná, ale přesto vstala, aby šla do kostela. Po bohoslužbě se pozdravila se svými kamarád-

kami. Byla tam i Isabella, z čehož měla obzvlášť radost. Derek Benson jí nabídl, že převezme její skupinu v nedělní školce, když v minulém týdnu neměla čas na přípravu. Kendra jeho nabídku přijala s díky, i když jindy se mu co možná nejvíc vyhýbala. Dříve než se vydala na cestu domů, ještě pohlédla na dopis, který visel na informační tabuli:

Vedení misijní stanice „Blackbird Hill“ prosí o podporu, protože se jedna spolupracovnice bude koncem roku vdávat. Proto hledáme od 1. ledna 1926 vychovatelku, která by se starala o děti hlavně mimo vyučování.

Kendra si četla oznámení a zůstala stát před informační tabulí jako přirostlá k zemi. *Je to ono, Pane Ježíši? Je to ten úkol, který mám převzít? Kuchařka o tom mluvila, ale ve shonu minulého týdne jsem tomu nevěnovala pozornost. Chtěl bys mne mít v Blackbird Hillu?*¹

Ponořená do přemýšlení šla domů. Její rodiče žili více let na severu u indiánů. Její otec tam pracoval jako traper a ušetřil si peníze na vlastní farmu. Ona se narodila tam nahoře v Beaver Lake,² hrála si s indiánskými dětmi a bez obtíží se s nimi dohovorela jejich indiánským nářečím. Tam na severu bydleli i babička Betsy a Tom Joe. Když jí bylo šest let, její rodiče sever opustili a přestěhovali se na farmu poblíž Lethbridge. *Indiánskou řeč, kterou se tam na severu mluví, už samozřejmě neovládám, když neberu v úvahu několik slov a slovních obrátů. Ale jsem si jistá, že bych si na ni rychle vzpomněla. To by byla výhoda, pokud bych tam opravdu měla pracovat.* Celý týden se nemohla zbavit dojmu, že toto je úkol, který jí Bůh chtěl ukázat. Příští volný víkend jela domů, aby o tom promluvila s rodiči na farmě. Když v neděli večer seděla ve vlaku, který ji vezl zpět do Calgary, bylo jí lehčeji. Maminka a tatínek jí popisovali tvrdý život na severu. Dlouhou tmou a pocit osamělosti v zimě, světlé noci a spoustu nepříjemných komárů v létě. Rodiče ji ale zároveň povzbudili, aby poslouchala Boží volání a uposlechla ho. Také oni ji poukázali na příběh Gedeona jako na směrovou tabuli pro ni. Tatínek jí při rozloučení citoval z Bible: „A pokoj Kristův vládni (nebo: rozhoduj) ve vašich srdcích.“ A dodal: „Modlíme se za to, abys tento pokoj cítila!“

¹ Blackbird Hill – Kosí Pahrbek

² Beaver Lake – Bobří Jezero

Kendra toho večera pociťovala, že je víc optimistická a že se jí ulevilo. Pokud jí Bůh volá na sever, bude tam s ní právě tak, jako s ní je tady v Calgary. To jí uklidnilo a s tímto klidem usnula.

Ale příští ráno jí bylo, jako kdyby se její klid rozplynul. *Nemohu opustit slečnu Blakeovou a děti v sirotčinci. A nevydržím to, když tak dlouho neuvidím svoji rodinu. Budu postrádat tetičku Julii a své kamarádky. A co teprve své děti v nedělní školce... Ne, tohle nemohu udělat! ... Ale co když mě voláš Ty, Pane Ježíši? Prosím, dej mi nějaký důkaz, abych bezpečně věděla, že mne chceš mít v Blackbird Hillu. Gedeonovi jsi také dal takový důkaz.*

V dalších dnech týdne se nic nestalo. Kendra se jeden den cítila optimisticky, druhý den jí trápily obavy a strach. I v neděli marně čekala na verš, který by jí jasně a zřetelně ukázal, co má dělat. *Možná je mezitím to místo v Blackbird Hillu již obsazené a já si dělám zbytečné starosti. Pokud to tak je, tak jsem nebyla míněna já.* Ve čtvrtek musela zařídit něco ve městě. Potkala několik žáků v uniformě Západní střední chlapecké školy. Její myšlenky automaticky putovaly k Tomu Joeovi. Tato uniforma mu slušela. Vzpomínala také na Johna Malého vlka, který byl napůl indián. Před čtyřmi roky úspěšně ukončil školu, získal stipendium a nyní studoval v Edmontonu přírodní vědy. Tu a tam jí napsal. Kendra se usmála. Malý vlk v ní viděl starší sestru, kterou nikdy neměl, a ona ho ráda přijala za bratra. S Tomem Joem to bylo jinak. Citům, které pro něho měla, se sotva dalo říkat „sesterské“. Minulý týden zaslechla, jak paní Kendricková někomu vyprávěla, že Tom Joe má v Torontu mnoho práce. *Ráda bych věděla, jak se mu daří. Už tak dlouho jsem ho neviděla. Pane Ježíši, prosím Tě, dávej na něho pozor. ... Byla tak zahloubaná do přemýšlení, že si vůbec nevšimla muže, který zahýbal za roh.*

„Pozor, slečno!“ Varování přišlo ještě včas. Kendra se zastavila a ulekaně pohlédla do černých očí, které se dívaly napůl rozhořčeně a napůl pobaveně. Muž byl o kus větší než ona a bronzově zbarvené rysy jeho obličeje jednoznačně prozrazovaly, že je to indián.

„Šedý sokole? Jsi to ty?“ tázala se Kendra zmateně. Naposledy ho viděla v kostele - před rokem v neděli po promoci Toma Joea. Potom odcestoval zpět na sever. Jak to, že ho potkává na ulici v Calgary?

Šedý sokol se usmál. „Ovšem, jsem to já. Ty jsi byla myšlenkami někde daleko!“

Kendra se začervenala. „Ano ... je mi líto, že jsem se s tebou málem srazila. Ale – co děláš tady v Calgary?“

Ustoupili o několik kroků, aby nepřekáželi lidem, kteří chodili po chodníku. „Já jsem na návštěvě u Kendrickových,“ odpověděl Šedý sokol. „Minulý rok mne pozvali a teď mám dovolenou a jsem tu na dva týdny. Včera jsem přijel.“

„Tak tedy trochu víc poznáváš svět bělochů?“

„Ano. Všiml jsem si, že je mnoho věcí, které bych rád lépe poznal. V knihovně v Edmontonu jsem si půjčil a přečetl knížky. Ale čím víc čtu, tím víc mám otázek. Pan Kendrick je toho mínění, že mu je mám klást, a pokud bude znát odpovědi, řekne mi je. První věc, na kterou se ho dnes večer zeptám, bude, kde v Bibli najdu příběh o muži, který se jmenoval Gedeon.“

Gedeon? Proč ho zajímá právě Gedeon? „Najdeš ho v knize Soudců, v šesté a sedmé kapitole. Ale proč tě zajímá právě tento příběh?“

„Protože o něm mluvil ten pán v kostele, když jsem tu minulý rok byl. Už si nepamatuji všechno, co ten pán říkal, a bylo mně líto, že jsem ten příběh v Bibli nedokázal najít. Ale líbilo se mi, že Bůh dal tomu Gedeonovi odvalu.“

„Ano, ... to je pravda.“ *Myslím, že toto je znamení, o které jsem Tě prosila, Pane Ježíši. Už potřetí mně bylo ukázáno na Gedeona! Myslím, že tím je celá věc jasná ...* Kendra se na Šedého sokola letmo usmála. „Já ... už musím jít. Mám ještě zařídít několik věcí. Uvidíme se v kostele?“

„Ano. Myslím, že tam půjdu s Kendrickovými.“

„Tak se měj dobře!“ Kendra na něho ještě jednou kývla a odcházela.

„Na shledanou, Kendro.“ Šedý sokol se za ní díval trochu překvapeně. Zdálo se, že její myšlenky zase zabloudily někam daleko.

Toho večera si Kendra opět otevřela ve své Bibli šestou kapitolu knihy Soudců. *Vezmu si teď tyto verše z Bible osobně, Pane Ježíši. Jasně chápu, že mne chceš mít na severu u indiánských dětí. A když mne posíláš Ty, pak mohu klidně jít.* Kendra měla v srdci takový pokoj, jaký dosud necítila. Napsala dopis do Edmontonu panu B. C. Mortonovi, jehož adresa byla uvedena na dopisu z misijní školy, a hned se vydala na cestu k poštovní schránce. Když tam hodila dopis, usmála se do tmy. Pak pohlédla k tmavému nebi, po kterém vítr hnal útržky mraků. V měsíčním světle je dokázala matně rozeznat. Mezi nimi se třpytily jednotlivé hvězdy. *Na severu bude v noci vidět ještě mnohem*

víc hvězd ... a možná budu moci pozorovat také polární záři – až se dostanu do Blackbird Hillu. Pane Ježíši, jsem velmi zvědavá na to, co jsi pro mne připravil v budoucnosti!

Šedý sokol se po setkání s Kendrou vydal na cestu zpět ke Kendrickovým. Po městě chodil sám a cítil se trochu nejistý mezi všemi lidmi, z nichž někteří ho zvědavě pozorovali. Naštěstí mu pomohl jeho velmi dobře vycvičený orientační smysl, takže se v cizím městě neztratil. *Škoda, že tu není Tom Joe. S ním by mě to tu bavilo ještě mnohem víc.* Zjistil, že zašel hodně daleko. Paní Kendricková mu vyjmenovala čísla a zastávky tramvají, kterými se k nim dostane. Sice ještě nikdy žádnou nejel, ale nemělo by to být těžké. *Rád bych poznal svět bílých lidí. K tomu patří také to, že nastoupím do nějaké tramvaje.* Na jedné zastávce zůstal stát a studoval jízdní řád. Pokud to správně pochopil, měla by za čtyři minuty přijet tramvaj číslo tři, kterou by se snad mohl dostat domů. Tramvaj přijela přesně. Když se otevřely dveře, zdálo se, jako by se z ní lidé doslova vysypali. Sotva vystoupili, hned zase nastoupilo nejméně tolik lidí. Šedý sokol se ještě včas vtlačil do prvního vozu. Potom průvodčí zavřel dveře. Nejdřív ze všeho si koupil lístek. Když si chtěl schovat vrácené drobné, tramvaj sebou trhla a rozjela se. Šedý sokol, který na to nebyl připraven, vrazil do hubeného, až vyzáblého pána, který stál vedle něho, a jeho peníze zařinčely o podlahu. Začervenal se a zamumlal omluvu. Počkal, až tramvaj pojedje plynuleji, a potom se shýbl, aby sebral mince. Vpravo od něho u okna seděla dáma, která měla na hlavě nápadný klobouk s pérem. Šedý sokol si kladl otázku, zda je to ta samá paní, která se od něho loni v kostele se smrkáním odvrátila. Teď si sundala klobouk a kapesníkem si otřela čelo. *Je to ona.* Šedý sokol měl neklamnou paměť na lidi. Snažil se, aby se nedíval jejím směrem. Vypadalo to, že ta dáma nemá ráda indiány. Tramvaj zastavila a opět vystoupilo mnoho lidí. Šedý sokol si s úlevou oddechl. Místo u uličky vedle té paní bylo volné, ale ona na ně úmyslně položila svůj klobouk a vrhla na Šedého sokola tak zničující pohled, že se vůbec neodvážil si tam sednout. Ostatní cestující si zatím našli místa, kam se posadili. Tramvaj sebou při rozjezdu opět trhla, ale tentokrát na to byl Šedý sokol připravený. Pevně se držel a díval se co možná klidně z okna. Podle jízdního řádu měl

vystoupit na přespršití zastávce. Na co nebyl připravený, bylo náhlé zabrzdění řidiče, kterému na koleje nečekaně vběhli dva psi. Zahoukal klakson, veškeří cestující se setrvačností na svých sedadlech mimovolně naklonili dopředu a zavazadla se posunula uličkou kupředu. Šedým sokolem to doslova hodilo na místo vedle té starší dámy. Naštěstí nebylo nutné úplné zabrzdění, protože psi pádili pryč. Řidič hlasitě nadával, zatímco cestující seděli na svých místech jako přimražení. Šedý sokol si zhluboka oddechl. Ale úleva, kterou pocítil, trvala pouhé dvě sekundy.

„Vy jeden! Sedíte na mém klobouku!“

Šedý sokol sebou leknutím trhl. Starší paní zatáhla za pokrývku hlavy, kterou před chvílí odložila na vedlejší sedadlo. Šedý sokol rychle vstal. „Podívejte, co jste udělal!“ začala křičet paní. „Chci, abyste mi nahradil škodu!“

„Je mně to líto, madam. Opravdu za to nemohu!“ vyhrkl Šedý sokol. Všichni cestující se na něho upřeně dívali.

„Zničil jste klobouk, vidíte? Je zni-če-ný!“

Šedý sokol nemohl dělat nic jiného, než dát jí za pravdu. Smutně vypadající předmět už téměř ani klobouk nepřipomínal. Byl placatý, rozmačkaný a pero se zlomilo.

„Tramvaj tak nečekaně zabrzdila ... opravdu to nebylo úmyslně, madam!“

„Samozřejmě to nebylo úmyslně, to ví asi každý tady ve voze, i vy, paní Williamsová,“ vmísil se do rozčilené rozpravy obtloustlý pán. „Byla to nešťastná náhoda, za kterou nikdo nemůže. Kdybyste předtím nechala pána, aby si sedl na místo vedle vás, vůbec se to nemuselo stát.“

Většina cestujících souhlasně přizvukovala a Šedý sokol se na muže vděčně podíval.

Tramvaj zpomalovala a Šedý sokol pevně svíral madlo, aby se nestalo další neštěstí. „Můj klobouk je ale zničený,“ syčela paní Williamsová. Pod paží svírala to, co z něho zbylo, vzala kabelku a vstala. „Odkakživa jsem věděla, že divoši se neumějí chovat.“ S těmi slovy se vlekla ke dveřím a na příští zastávce vystoupila z tramvaje.

Šedý sokol si sedl a zbytek cesty proběhl bez problémů. Dříve než vystoupil, pokynul ještě pánovi, který mu pomohl. Když už stál na chodníku, ulevilo se mu. *Tom Joe má pravdu. Paní Williamsová je prostě hrozná. Co na to asi řeknou Kendrickovi, až jim to budu vyprávět?*

Pan Kendrick se usmíval na celé kolo, když Šedý sokol u večere vyprávěl o

maléru v tramvaji. „Toho klobouku není žádná škoda,“ mínil. „Mně se stejně zdál příliš nápadný. A pohupující se pero mi vždycky vadilo.“

„Dobře, že tě neslyší paní Williamsová, můj milý. Nejméně měsíc by se na tebe ani nepodívala,“ odpověděla paní Kendricková a také se usmála.

Později večer zavedl Šedý sokol řeč na Gedeonův příběh. Pan Kendrick vzal svou Bibli a otevřel knihu Soudců.

„Přečetl byste ten příběh ještě jednou?“ poprosil ho Šedý sokol. „Rád bych ... prostě poslouchal, pokud mohu.“

Samozřejmě. Pan Kendrick začal číst příběh. Četl o lidech v izraelském národě, kteří se už neptali po Bohu, ale sami si určovali, co je pro ně dobré a správné. Bůh je pro jejich svévolnost musel trestat a poslal nepřátele, kteří přepadli zemi, ničili pole a obyvatelé z nich měli strach. Bylo to tak zlé, že se Izraelští rozpomněli na Boha a snažně Ho prosili o pomoc. Četl o Gedeonovi, kterého v této těžké době navštívil anděl Hospodinův. Oznamoval mu, že on má osvobodit izraelský lid od nepřátel. Gedeon měl námitky; necítil se dost silný, aby vykonal tento úkol, ale anděl Hospodinův ho povzbudil slovy: Jdi v této své síle ... Což jsem tě neposlal? ... Já budu s tebou.“ Ředitel školy četl dál. Gedeon dostal za úkol zničit obětní místo a modlářský obraz, které se nalézaly u jeho otce. Udělal to v noci, společně s několika dalšími muži – a s tlukoucím srdcem. Ale Bůh stál při něm. Později dostal úkol, že má bojovat proti nepřítelům a že má osvobodit Izrael. Gedeon dvakrát prosil Boha o potvrzení; chtěl si být úplně jistý, že se má opravdu ujmout tohoto velkého úkolu. Bůh mu to potvrdil a mimořádným způsobem mu pomohl zvítězit.

Na tomto místě pan ředitel přestal číst. Šedý sokol se na něho podíval. „Bůh z vaší Bible žádá mnoho. Pro Gedeona to muselo být těžké, když měl zničit obraz modly a obětní místo, které patřily jeho otci.“

„Ano, to je pravda. Ale když od nás Bůh něco chce, tak nás nenechá samotné. Pomůže nám.“

„Můj otec by se hrozně rozzuřil, kdybych se chtěl stát křesťanem. Není jako Gedeonův otec.“

„Bůh by ti pomohl, abys to vydržel.“

„Jste si tím jistý?“

„Docela určitě.“ Pan Kendrick zavřel Bibli a položil ji na stůl.

„Ale já nevím, zda bych to chtěl vydržet,“ řekl Šedý sokol upřímně.

„Dobře ti rozumím, chlapče. Možná to pro tebe bude velice těžké. Ale Bůh nechce žádné poloviční věci. Pomůže ti vést opravdový křesťanský život, pokud k tomu jsi připraven.“

Obě tyto poslední věty pronásledovaly Šedého sokola ještě tehdy, když už se připravoval na zpáteční cestu. V posledních dnech slyšel mnoho věcí z Bible a často o nich mluvil s panem a paní Kendrickovými. Ale zatím se ještě nerozhodl. Jeho otec, náčelník Černý vlk, uznával, že běloši mohou indiánům hodně pomáhat. Proto je v Beaver Lake trpěl a snášel to, že konají bohoslužby v malé kapli. Sám však nechtěl s Bohem bělochů nic mít. Svědomitě udržoval prastaré rituály indiánů. Jeho syn se sice směl účastnit vyučování babičky Betsy a poslouchat příběhy z Bible, ale nikdy by nedovolil, aby se jeho syn stal křesťanem. Kdyby mu Šedý sokol řekl, že v budoucnosti chce poslouchat Boha Bible, náčelník Černý vlk by ... v žádném případě nebyl nadšený.

Dříve než se Šedý sokol opět vydal na cestu na sever, zašel ještě do knihovny v Edmontonu, kde se půjčovaly knihy. Od té doby, co byl na promoci Toma Joea, se tam přihlásil a pravidelně si půjčoval knížky. Mezitím si přečetl „Robinsona Crusoea“ a jiné dobrodružné příběhy. I dnes měl v tašce tři knížky, které si před několika týdny půjčil a nyní už je musel vrátit. Šedý sokol měl rád ticho a vůni papíru, která ho ovanula, když vešel do knihovny. Kromě něho tam byla jen jedna mladá žena a knihovnice. Přinesené knížky položil na psací stůl a začal hledat v regálech novou zásobu četby. Ta mladá žena připadala Šedému sokolovi nějaká povědomá. I když ji zahlédl jen krátce, protože se otočila k jinému regálu s knížkami, když přišel blíž. Měla hladké blond vlasy tmavšího odstínu, které měla po straně hlavy spletené v cop. Šedý sokol rychle našel, co hledal: „Chaloupku strýčka Toma“ od Harriet Beecher Stoweové. Knížku mu doporučila paní Kendricková a on se rozhodl, že si vypůjčí jen tu jednu knihu, protože v příštích týdnech nebude mít mnoho času na čtení. Když přistoupil k psacímu stolu knihovnice, mračila se. „Tyto tři knihy jste si vypůjčil před osmi týdny. Normálně se mají vracet po čtyřech týdnech, nebo když požádáte o prodloužení, po šesti týdnech. Za každou knížku budete muset zaplatit pokutu dvacet centů!“

„Ano, madam.“ Šedý sokol se něčeho takového obával. Byl dlouho na cestách v lesích, kde pracoval pro jízdní policii, a moc často se do Edmontonu nedostal. Kromě toho sotva měl čas na čtení. K těmto třem knihám se dostal až při své dovolené u Kendrickových. Marně hledal v kapse kalhot drobné. Když vyndal peněženku, měl v ní jen desetidolarovou bankovku. Podal jí

dámě, ta však zavrtěla hlavou.

„Je mi líto, ale nemohu ji rozměnit. Naši *ostatní* návštěvníci zpravidla odevzdávají knížky včas, takže v pokladně není mnoho peněz.“

Šedý sokol cítil, jak se mu při tomto novém pokárání rozlévá horko po krku. Neušel mu ani důraz na slově *ostatní*. Přesně věděl, že to byla narážka na barvu jeho kůže. Hledal ještě v druhé kapse kalhot, ale ani tam nebyly žádné drobné.

„Budete si muset nechat bankovku někde rozměnit!“

Přikývl: „To ... udělám: Hned tu budu zpátky.“

„A tu knížku tady, prosím, nechte!“

Šedý sokol se polekaně podíval na výtisk „Chaloupky strýčka Toma“, který držel v ruce.

„Je mi líto, madam, nechtěl jsem ji ... vzít s sebou.“ Jeho rozpaky rostly. „Já...“

„Nemusíš si chodit rozměňovat peníze, Šedý sokole.“ Hlas mladé ženy přinutil indiána se na ni podívat. Teď, když stála přímo před ním, poznal ji.

„Mary Lou!“ řekl překvapeně. Vzpomněl si na děvče ze sirotčince, které často rádo mluvilo, zároveň však k němu bylo velmi hodné.

Dívka se na něho usmála. „Nazdar, Šedý sokole!“ Potom se s přívětivým úsměvem obrátila na knihovnici, která tu s kyselým výrazem čekala na peníze.

„Tady máte šedesát centů, madam!“ Mary Lou vtiskla dámě do ruky několik mincí. Knihovnice je dala do krabičky, kterou vyndala z jedné zásuvky psacího stolu. To tedy byla její pokladna.

„Moc děkuji!“ Šedovlasá paní ani nehnula brvou. „Kdybyste mi teď, prosím vás, dal tu knížku, pane? Musím do kartičky zapsat dnešní datum.“

„Ano, samozřejmě, madam!“ Šedý sokol jí spěšně podal knihu, kterou ještě pořád držel v ruce. Paní dovnitř něco napsala a potom si poznamenala jeho jméno a titul knížky do černého sešitu. Pak mu ji konečně podala.

„Prosím vás, tentokrát ji ale vraťte přesně!“

Šedý sokol přikývl. „Budu se snažit, madam.“

Mary Lou podala dámě knihy, které si vybrala ona, a Šedý sokol se rozhodl, že na ni počká venku, aby jí poděkoval. Přítomnost přísné knihovnice ho znervózňovala. Když už byl téměř u dveří, uslyšel najednou, jak něco s chrastěním padalo na zem. Po knihovně se kutálelo mnoho mincí. „Jak jsem neši-

kovná," slyšel říci Mary Lou a viděl, jak horlivě sbírá mince. Nejspíš svým štosem knih zavadila o „pokladnu“. On se také sehnul a posbíral všechny mince, které našel. Beze slov je předal té starší dámě, která je rychle vrátila zpět do krabičky. Také Mary Lou podala knihovnici dvě plné hrsti drobných.

„Stále si ještě myslíte, že byste nemohla rozměnit desetidolarovou bankovku?“ zeptala se. Knihovnice se začervenala a nic na to neřekla. Beze slov zapisovala knížky Mary Lou a vtiskla jí je do ruky. Šedý sokol na ni čekal u dveří a otevřel jí je, když Mary Lou se vztyčenou hlavou odcházela z knihovny.

„To je ... nepříjemná osoba!“ Hlas Mary Lou se třásl hněvem. „Lhala, když řekla, že ti nemůže rozměnit peníze. Doufám, že jí teď došlo, jak nevhodné bylo její chování!“

Šedý sokol se na ni zaraženě podíval. „Převrátila jsi tu pokladnu úmyslně?“

„Ovšem! Myslíš, že se budu dívat na to, jak tě šikanuje, jen proto, že jsi indián?“

Šedý sokol se na ni ještě pořád překvapeně díval. Celá léta Mary Lou neviděl, ale chovala se přesně tak, jako by neuplynula vůbec žádná doba. Už tehdy nemohla vystát nespravedlnost. Tom Joe mu vyprávěl, že ona byla jediná z celého sirotčince, kdo se odvážil říci velkému Samovi své mínění.

„Ty ... ses vůbec nezměnila!“ řekl.

„Že ne?“ Mary Lou se na něho vesele usmála. „Vypadám snad stejně jako ve třinácti?“

„Ne, tak jsem to nemyslel. Jsi prostě ještě taková jako dřív. Taková ...“

„Přímá? Nebo hovorná? Co jsi chtěl říci?“

Její ústa fungovala právě tak pohotově jako v dřívější době. Šedý sokol to zkusil ještě jednou. „Jsi ještě pořád připravená pomáhat druhým. To jsem myslel. Moc lidí to nedělá.“

Výraz obličeje Mary Lou zvažněl. „Prožíváš to často? Že s tebou někdo jedná opovržlivě?“

„Ano, někdy. Ale už jsem si na to zvykl. To ... je v pořádku. Děkuji, že jsi za mne zaplatila ty peníze. Knihovnice mě nikdy neměla ráda.“

Šedý sokol si dal svou knížku pod paži a natáhl ruce po štosu knih Mary Lou. „Ponesu ti je. Kdepak bydlíš?“

Mary Lou mu podala knížky a jednou rukou si z obličeje odsunula pramének vlasů. „Mám jednopokojový byt v South Lane. Není to daleko odtud.“

Šli vedle sebe po chodníku, a ačkoliv si je lidé pozorně prohlíželi, nevadilo to ani Šedému sokolovi, ani Mary Lou. Před dvoupatrovou budovou se Mary Lou zastavila. „Tady to je. Děkuji ti, že jsi nesl moje knížky!“

Šedý sokol přikývl. Vždyť to bylo to nejmenší, co mohl udělat jako poděkování. „Dlužím ti ale šedesát centů,“ řekl. „Až si rozměním tu bankovku, nechám peníze u Charlieho. On ti je pak bude moci dát. Už dnes odpoledne se musím hlásit u policie.“

„Pracuješ u policie?“

„Ano. Zaměstnávají mě jako scouta, jako průvodce mountiů.“

Mary Lou se usmála. „To se k tobě hodí.“ Přehodila si váhu knížek na pravou paži a volnou rukou hledala klíč. Šedý sokol nevěděl, co by ještě řekl, proto na ni ještě jednou kývl. „Měj se dobře, Mary Lou!“

„Ty ... také!“ Z nějakého důvodu najednou chyběla látka k rozhovoru. i Mary Lou.

Odemkla domovní dveře a krátce nato zmizela jeho zrakům. Šedý sokol strčil obě ruce do kapes a zamířil k Charlieho srubu.

Kendře ubíhaly následující dny dost podobně. Když uplynul týden od doby, co odeslala dopis, začala čekat odpověď. Ale čas míjel a žádný dopis jí nepřicházel. Zato jednoho večera zazvonila u domovních dveří Isabella. Pozdravila tetičku Julii a potom běžela po schodech nahoru ke Kendřině pokojíčku. „Netušíš, co se stalo,“ vyhrkla, aniž by se zdržovala s pozdravem. „Hned jsem k tobě musela běžet, abych ti to řekla!“

Kendra se smála. „A co je to za vzrušující novinky?“ informovala se. „Můžeš si pověsit kabát přes židli.“

Isabella to udělala a potom padla do půvabně zdobeného křesla, které stálo u okna. „Moje maminka prodává náš dům a chce se nastěhovat ke své sestře. A já ...“ udělala působivou pauzu, „já mám možnost pronajmout si vlastní byt, a sice v ulici Bakerstreet. Včera jsem tam byla a prohlédla jsem si ho. Maminka zná paní, která ho pronajímá, takže věděla, že je prázdný. Ten byt se mně velmi líbí. Jenom je pro jednu osobu trochu moc velký a tomu odpovídá i výše nájmu. A tak jsem myslela ... no, myslela jsem, zda by ses tam

nechtěla nastěhovat se mnou? Každá z nás by měla svůj pokoj a ostatní místnosti by byly společné. O placení nájmu bychom se mohly podělit. Bylo by to báječné!“

Kendra se překvapeně dívala na svou kamarádku. „To jsou tedy vzrušující novinky! Je ti líto, že se maminka stěhuje a prodává váš dům?“

„Maminku budu postrádat. Ale mám radost, že může bydlet u tetičky Mary. Vždycky si spolu velmi dobře rozuměly. Na našem domě tolik nelpím. Ale co říkáš na můj návrh?“

„No, ... jsem prostě překvapená. S tím jsem nepočítala.“

„To ti věřím! I pro mne ta věc přišla dost náhle. Ale myslím si, že by bylo opravdu pěkné, kdybychom mohly bydlet spolu. Sadie má už dávno vlastní byt. Jen považ, jaká by to byla zábava! Mohly bychom celý večer recitovat básně, aniž by nás někdo rušil! Mohly bychom si zvat návštěvy ... a ty bys na mě mohla dávat pozor, abych chodila pravidelně do kostela!“ Rozpustile se rozesmála.

Kendra zaváhala. „Samozřejmě, zní to velmi lákavě,“ mínila nakonec, „Ale na druhou stranu jsme dost odlišné. A také ... minulý týden jsem se hlásila o nové pracovní místo. Pokud mne tam přijmou, odstěhuji se odsud.“

Isabella se na ni užasle podívala. „Ty se budeš možná ... stěhovat? Ale o tom jsi ještě nikdy nemluvila. Kampak chceš jít?“

„Je to místo, o kterém píší v dopise z misijní stanice. Hledají vychovatelku pro indiánské děti v Blackbird Hillu.“

„V Blackbird Hillu? Vždyť to je někde nahoře na severu! Chceš se tam opravdu odstěhovat? Nemáš strach, že se ti tam bude stýskat?“

„Ano, mám z toho strach. Ale usilovně jsem se za to modlila, a byla jsem si jistá, že mám odeslat žádost o to místo. Teď napjatě čekám na odpověď.“

„Ale přece mě tady nemůžeš nechat samotnou,“ naříkala Isabella. „Zrovna teď, když se stěhuje i maminka. Budu se cítit strašně osamělá. A ty tam nahoře na severu také. Bylo by pro nás obě mnohem krásnější, kdybychom mohly zůstat spolu. Prosím tě, Kendro, ještě o tom přemýšlej.“

Kendra Isabelle dobře rozuměla. Ani pro jednu z nich to nebude lehké. „Budu o tom přemýšlet,“ slíbila přítelkyni. „Ovšem v posledních týdnech jsem neměla dojem, že bys mě nějak moc postrádala. Určitě by sis dobře poradila i beze mne.“

„Prosím tě, Kendro, neber si to osobně!“ Isabella působila zkroušeně.

„Opravdu jsem tě zanedbávala a je mi to líto. Bylo to jenom takové ... veselé, se Sadií a jejími přáteli. Ale ty budeš vždycky moje nejlepší kamarádka, docela určitě. A teď budeme dělat něco pěkného, ano? Co kdybychom citovaly některou naši oblíbenou pasáž z ‚Anny ze zeleného domu‘?“

Kendra přikývla. „Ano, budeme. Já jsem Marilla a ty budeš Anna.“

A Isabella už zpřímá seděla na židli se smutným výrazem v obličeji a dělala, že se přebírá v jídle. Kendra poznala, která scéna to je. Zatvářila se nesouhlasně a přísně řekla: „Ty vůbec nejíš.“

Isabella alias Anna vzdychla. „Nemohu jíst, když se mi rozpadl svět. Vy byste snad mohla jíst, kdyby se vám rozpadl svět?“

„To nevím. Myslím, že se mi ještě nikdy svět nerozpadl.“

„Opravdu ještě nikdy? A ani jste si nikdy *nepředstavovala*, jaké by to bylo?“

„Ne, ještě nikdy.“

„Tak ani nedokážete pochopit, jaké to je. Je to velmi nepříjemný pocit, o tom vás mohu ujistit. Máte v krku obrovský knedlík, který prostě nemůžete spolknout – ani kdyby to byl karamelový bonbon.“

Isabella se zastavila v řeči, podívala se na Kendru a obě se rozesmály. „Dobře, že nás nikdo neslyší. Dokonce i dámy z literárního klubu by si myslely, že jsme se zbláznily.“

Potom obě strávily velmi zábavný společný večer, a když Isabella odešla, napadlo Kendru: *Něco takového v Blackbird Hillu určitě nezažiji. S Isabellou je tolik zábavy! Budu ji postrádat... Anebo je možná přece jen mým úkolem zůstat tady a nastěhovat se k Isabelle? Mohla bych jí tím pomoci a ... mít na ni dobrý vliv?* Kendra cítila, jak najednou znejistěla. Cožpak její ucházení se o nové zaměstnání přece jen nebylo správné? Měla ještě počkat? *Prosím Tě, Pane Ježíši, vrať mi zase klid do srdce. Nějak rychle se vytratil.* Rozhodla se, že nejdřív počká, jaká jí přijde odpověď. Tu dostala za tři dny. Třesoucícma se rukama roztrhla Kendra bílou obálku, kde byl jako odesílatel napsán „B. C. Morton, Edmonton“.

Vážená slečno Sullivanová,

**máme radost z Vašeho zájmu o místo vychovatelky
v Blackbird Hillu. Rádi bychom Vás nejdřív osobně poznali,
a proto Vás zveme na úvodní pohovor ...**

S tlukoucím srdcem dočetla dopis až do konce.

„Tak co?“ ptala se zvědavě tetička Julie. Kendra vzhlédla.

„Chtějí mě poznat a zvou mě na pohovor do Edmontonu. Poprosím slečnu Blakeovou o dovolenou. Já ...“

„Ach, Kendro, to je krásné, že tě zvou! Já tě budu velice postrádat, když odejdeš, ale velmi si přeji, abys následovala Boží volání. Mám dojem, že do Blackbird Hillu máš jít.“

Kendra přikývla. „Také já tě budu postrádat, tetičko Julie. V posledních dnech jsem se za to znovu a znovu modlila, a také myslím, že mě Bůh volá k indiánským dětem. Jsem velmi zvědavá na úvodní pohovor. Kdyby jen nebylo té věci s Isabellou!“ Vyprávěla tetičce o své starosti o Isabellin duchovní život a o jejím návrhu, že by mohly bydlet společně v bytě.

„Dobře chápu, že nerada necháváš kamarádku samotnou,“ řekla tetička Julie. „Ale Pán najde řešení i tady. On miluje Isabellu ještě víc než ty.“

Tato myšlenka Kendru uklidnila. Tetička má pravdu. Pokud ji Bůh volá do Blackbird Hillu, postará se zároveň o Isabellu. Potom Kendra promluvila se svou nadřízenou. Ta pro ni měla pochopení a dala jí dva dny dovolené, aby mohla jet vlakem do Edmontonu. Kendra jí poděkovala a s tlukoucím srdcem se vydala na cestu. Její nervozita byla zbytečná, protože pán a paní Mortonovi se projevili jako velmi milý učitelský manželský pár, který vedl misijní školu v Blackbird Hillu po mnoho let. Seznámili Kendru s jejími budoucími úkoly a popsali jí prostý, tvrdý život na severu. Ale Kendra se tím nedala zstrašit. „Jdi v této své síle ... Což jsem tě neposlal? ... Já budu s tebou.“ V důvěře v tento příslib místo přijala. Mortonovi se velice radovali z jejího rozhodnutí, protože měli dojem, že se Kendra bude k ostatním spolupracovníkům v Blackbird Hillu dobře hodit.

Kendra se vydala na zpáteční cestu do Calgary s pocitem úlevy. Konečně bylo všechno jasné. Slečna Blakeová přijala její výpověď klidně a mínila: „Nerada vás ztrácím jako spolupracovníci, protože jsem byla velmi spokojená s vaší prací. Ale když si myslíte, že je vaše místo na severu, běžte tam.“

Zato Isabella nebyla k utišení: „Takhle mě necháš ve štychu? To mi přece nemůžeš udělat, Kendro! Nahoře na severu zkusneš nebo zemřeš steskem nebo ... na tisíc komářích štípanců. Na severu není sebemenší náznak kultury! A jak tam pro všechno na světě najdeš muže?“

Poslední otázkou se dotkla bolavého místa. I Kendra si to právě tak představovala. Ale chtěla se pokusit přenechat všechno Bohu. V tuto chvíli ji volá na sever a ona půjde.

8. kapitola

VEdmontonu vystoupil z vlaku nějaký člověk a chvíli se pátravě rozhlížel po nástupišti. Byl už starší, jeho prořídle, šedivé vlasy byly pečlivě učesané, obličej měl hladce oholený. Také šaty měl čisté, jen odřená kožená bunda mluvila o tom, že už zažila lepší časy. Cestovní taška byla jeho jediným zavazadlem. Vyšel z nádraží a svižně krácel, přitom se ale znovu a znovu rozhlížel. Zastavil se až před zchátralou hospodou v úzké postranní uličce. Zase se rozhlížel. Od protější zdi se odlepil jakýsi stín, a přicházel k němu muž, který byl oblečený jako zálesák. Když promluvil, v jeho ústech se objevila docela velká mezera mezi zuby. „Dan Larkins, pašerák whisky, se vrací,“ pozdravil příchozího. „Málem bych tě ani nepoznal v této ... pořádné úpravě.“

„Drž pusu!“ zasyčel muž s cestovní taškou. „Pro tebe jsem od této chvíle Wilson, rozumíš?“

„Dobrá, dobrá. Uklidni se. Tak budeš Wilson. Dostanu teď slíbený nápoj?“

„Pojď se mnou!“ Dan Larkins ukázal hlavou na hospodu, a brzy na to seděli oba muži proti sobě u stolu v rohu. Vzduch byl plný tabákového kouře. Číšník na stůl postavil dvě sklenice a zmizel.

„Splnil jsi, co jsem ti přikázal?“ přešel Dan Larkins bez okolků k věci.

„Samozřejmě. Ani to nebylo moc těžké. Indián, kterého hledáš, ještě pořád pracuje pro jízdní policii a přitom je často na cestách v lesích. Nějakou dobu bydlí ve srubu v Blackbird Hillu.“

„A ten druhý?“

„Toho jsem celá léta neviděl. Ale náhodou jsem slyšel, jak ten starý traper, kterému říkají Charlie, jednou vyprávěl, že teď pobývá v Torontu.“

„V Torontu? To je moc daleko. Tak se nejdřív zaměříme na indiána.“ Bývalý pašerák whisky sáhl do kapsy bundy a vydal z ní pečlivě zavřenou skleněnou zkumavku. Ta pod stolem změnila majitele, aniž by si toho někdo z hostů všiml.

„Schovej to. Hned! Běda, jestli se o tom někdo dozví!“

Druhý rychle nechal zkumavku zmizet ve své kapse u kalhot. „Copak to je?“ zeptal se.

Dan Larkins se ošklivě zasmál. „Můžeš třikrát hádat.“

Zálesák si nemyslel, že je dobře naladěný, ale teď zbledl v obličeji o celý stupeň.
„Ty myslíš ... jed? Zbláznil ses? Já žádného člověka ne...“

„Drž pus! Nikdo nemluví o tom, že je to určené pro člověka. Indián má spřežení psů, ne?“

„Ano, samozřejmě. Jinak by se v zimě daleko nedostal.“

„No tak. Otrávíš jeho vůdčího psa. Jen toho jednoho psa, jinak nic. Indián se bude divit... a dostane strach. Vždycky se trochu připomeneme, různými malými nehodami... a on nebude tušit, kdo za tím vězí.“ Dan Larkins se samolibě ušklíbl. „Moje pomsta bude dokonalá. A až se jednoho dne vrátí z Toronta jeho kamarád, bude se také divit...“

Stejného času v Torontu (na podzim 1925)

Vítr hnal šedé mraky po obloze. Robert Turner zamkl dveře obchodu, klíč schoval do kapsy u kalhot a zvedl límeček kabátu. Pátravě se rozhlížel a několik minut čekal. Potom se vydal na cestu domů. Jednotlivé kapky deště padaly na zem a pobyt venku zrovna nezpříjemňovaly. Vítr přivál na chodník listí a také veliký kus papíru. Robert šlápl nohou na plakát a zvedl ho. Ve světle pouliční lampy na něm rozeznal klavír a housle. Pod obrázkem bylo napsáno:

Dobročinný koncert v městské hale
8. listopadu 1925

Vystoupí: Sara Ashfordová (housle)
a Steven Ashford (klavír)

Začátek v 19.00 hodin
Výtěžek bude darován široťčinci Sť. Elisabeth

Robert se nevěřícně díval na vlhký, napůl roztržený plakát ve svých rukou. Steven Ashford? To jméno přece znal! Copak to není vzorňák ze Západní střední chlapecké školy? Věděl, že jeho bývalý spolužák Steven má sestru, která se jmenuje Sara. Ale vždyť Steven se vždycky vyhýbal otevřeným vystoupením.

Ještě jednou se podíval na datum. Osmého listopadu bude pozítří. Nacpal plakát do koše na odpadky a šel pomalu dál. Vynořily se v něm vzpomínky na školu. *Půjdu tam. Chtěl bych vědět, zda je to opravdu Steven, který se mnou chodil do školy. On si vůbec nemusí všimnout, že tam jsem.* Zadumaně kráčel dál. Jeho pozornost vzbudila malá postava na druhé straně ulice. Byl to Bobby? Ne, nebyl. Zdalipak je to kvůli počasí, že po jeho malém příteli už tři dny není vidu ani slechu? Robert by si nikdy nepomyslel, že se jednou spřátelí s tímto chlapcem z ulice, ale právě to se v minulých měsících stalo. Bylo zvláštní, jak velice toho malého klučinku postrádal. Proč ho jen není vidět? Robert se zastavil uprostřed chodníku. *Podívám se k továrně. Třeba něco není v pořádku.* Otočil se a zamířil k opuštěné budově, ve které bydlel malý Robert, zvaný Bobby, a ostatní členové party. Mimovolně se usmál. Bylo snad důvodem jejich přátelství to, že měli oba stejné křestní jméno? Chlapec na něho čekal čím dál častěji, když večer rozvázal objednané zboží. Doprovázel ho, i když se sám Robert už docela vyznal v ulicích. Robert vycítil, že chlapci někdy nejde jen o peníze a jídlo, ale o blízkost a náklonnost. Přesto byl hoch stále ostražitý. Zčistajasna zmizel, někdy se den dva vůbec neukázal, ale pak se náhle zase objevil. Robert se dostal k vysoké zdi, která obepínala tovární dvůr, a opět zvolil cestu přes strom. Až dosud Bobbymu neprozradil, že zná jeho úkryt. Přešel dvůr, opatrně otevřel dveře cihlové budovy a naslouchal. Nic. Robert se tiše plížil ke dveřím, které vedly do sklepa. Potmě nebylo vůbec lehké najít je. Otevřel je a naklonil se přes zábradlí. Nepříjemný zápach vyvolal v jeho žaludku pocit nevolnosti i tentokrát. V mihotavém světle jediné svíčky viděl Bobbyho sedět na bobku na podlaze ve sklepě. Pažemi si objímal kolena a upřeně se díval před sebe. *Proč tady sedí tak sám? Kde jsou ostatní chlapci?* Prudký poryv větru prolétl halou a zabouchl dveře. Bobby vyskočil, sáhl po svíčce a zvedl ji do výšky. V očích se mu zračil jasný strach.

Robert šel opatrně po úzkém schodišti, které vedlo dolů. „To jsem já, Robert,“ řekl tiše.

„Jak ... ses sem dostal?“ Bobbyho úleva se rychle změnila ve vztek. „Proč mě špehuješ? Je to všechno tvoje vina!“

Robert se zmateně zastavil. „Co myslíš tím: Je to všechno tvoje vina? Měl jsem starost, protože jsi nepřicházel, a chtěl jsem se po tobě podívat. Tento úkryt jsem našel už dřív.“

„Ale já nechci, aby sis dělal starosti. Už tě nechci vůbec nikdy vidět! UŽ NIKDY, rozumíš?“ Hoch se celý třásl rozčilením a uchýlil se do nejzadnějšího kouta té maličké místnosti. Přitom se svíčka dostala do těsné blízkosti napůl ztrouchnivělé dřevěné palety.

„Dej pozor, abys tady všechno nezapálil!“ Robert šel po schodech dolů. Ale pak zůstal stát, aby chlapce nevylekal ještě víc. „A teď mi, prosím, vyprávěj, co se stalo!“

Hoch vzdorovitě mlčel a Robert si všiml, že ještě pořád nosí modrou kostkovanou košili, jako loni. Mezitím byla poseta mnoha skvrnami a na manžetách chyběly knoflíky. Kromě toho si všiml na Bobbyho levé noze rány, kterou před třemi dny ještě neměl. *O tu by se někdo měl postarat. A kromě toho potřebuje teplé oblečení. Je moc zima na to, aby chodil v krátkých kalhotách.*

„Je mi líto, že jsem tě polekal,“ zkusil to ještě jednou a posadil se na druhý schod odzdola. Ale bylo mi divné, kde jsi. Chyběl jsi mně. Proč mně nechceš říci, co se stalo a kde jsou tvoji kolegové?“

Bobby sklopil hlavu. Potom vyhrkl: „Jsou pryč. Všichni. Už se mnou nechtěli nic mít.“

„A proč nechtěli?“

„Já ... jsem nedodržel všechna pravidla. Hlavně jsem nedodržel jedno z pravidel. Spotty řekl, že už nechce ve své partě někoho takového, jako jsem já.“

„Je Spotty váš vedoucí?“

Bobby přikývl.

„A jaké pravidlo jsi nedodržel?“

Hoch zaváhal. „Nepřátelit se s dospělými,“ řekl konečně.

Robert pochopil. „Spotty nás spolu viděl.“

„Ano. Tajně nás pozoroval. Ale řekl mi to teprve předevcírem. Slíbil jsem mu, že už se s tebou nebudu setkávat, ale jemu to bylo jedno. Dnes ráno on, Jake a Bernie zmizeli. Víím, že už se nevrátí. Stejně se jim tady už nelíbilo.“

Není divu. Vlhký sklep, o který se museli dělit s krysou ... Robert pomalu vstal. „Je mně to líto, Bobby,“ řekl tiše. „Je mně líto, že kvůli mně už nemůžeš být ve vaší partě. Tohle jsem docela určitě nechtěl.“

Chlapec nohou postrkoval stéblo slámy po podlaze, sem tam. „Nevěděl jsi nic o pravidlech. A já ... jsem na tebe vlastně vůbec nechtěl křičet. Bylo to jen ...“

„Všechno je v pořádku, Bobby.“ Robert šel ke chlapci, opatrně mu vzal z ruky svíčku a postavil ji na prázdnou láhev. „Co chceš dělat teď, když jsi sám?“

„Myslím, že ... nejdřív zůstanu tady.“

„Mohl bys bydlet také u mě, kdybys chtěl. Sice nemám moc velký byt, ale pro tebe by se tam ještě našlo místo.“

Bobbyho oči se asi na vteřinu rozzářily, ale potom plamének zase pohasl. Zavrtěl hlavou. „Ne, já ... myslím, že ... totiž, tady všechno znám. Raději teď zůstanu tady.“

„Jak chceš. Jedl jsi dnes něco?“

„Ano.“

„Tady máš nějaké peníze na zítřek. Večer se na tebe ještě přijdu podívat.“

Bobby vzal mince a spěšně je zastrčil do kapsy kalhot. Robert si sedl do dřepu a kritickým pohledem si změřil Bobbyho nohu. Kolem rány byla kůže červená a lehce oteklá.

„Copak máš s nohou?“

„Ach, za to může krysa. Chtěl jsem ji zahnat, ale netrefil jsem ji. Kousla mě do nohy. Ale už to je déle. Nejdřív to nebolelo. Až teď.“

„Vypadá to, že je v tom zánět. Zítra s sebou přinesu mastičku.“ Robert vstal. „Nechceš jít se mnou?“

Bobby zavrtěl hlavou.

„No dobře. Tak zítra na shledanou.“

Hoch se díval za mužem, jak jde po schodech nahoru, jak otevírá dveře a vchází do tovární haly. Když se za ním zavřely dveře, zhluboka se nadechl. Robertova nabídka zněla lákavě. Už chtěl odpovědět: „Ano,“ když vtom ho napadlo, co říkal Spotty: „Dospělým se nedá věřit, ani když jsou nejdřív hodní. Buď tě začnou mlátit, nebo tě zavrou do sirotčince. Anebo tě doveudou k šerifovi.“ U Roberta si to sice nedokázal představit, ale jistota byla jistota. Bobby ulehl na slámu vedle dřevěných palet. Tenká, děravá deka, o kterou se dělil s Berniem, zmizela společně s jeho kamarádem. Zdalipak ho Bernie postrádá tolik jako on? Ten by určitě neměl nic proti tomu, aby zůstal v partě, ale proti Spottymu by se nikdy nedokázal postavit. Bobby se upřeně

díval do tmy. Bez oddychování ostatních tu bylo tak ticho. Přes tlusté tovární zdi k němu nepronikal žádný zvuk. Dokonce i krysa se snad odstěhovala do jiného sklepa. Trvalo dlouho, než Bobby usnul.

Druhý den Robert sehnal jódovou mast a obvaz, a když zavřeli obchod, vydal se opět na cestu k továrně. Pan Carter mu dal ovoce, které bylo trochu otláčené a už by se neprodalo. Bobby z něho bude mít radost. Kromě toho připsal na svůj účet v obchodě cenu vlněné deky a vzal ji pod paži. Bobby ve sklepě naléhavě potřeboval něco, co by ho zahřálo. Bylo to tak, jak si představoval: Bobby se vrhl na sáček a s požitkem snědl banán. Přitom si sedl na převrácenou laťkovou bedýnku a pozoroval, jak Robert nanáší mast na jeho nohu a přikládá obvaz. „Ten necháš na noze až do zítřejšího večera,“ řekl jeho velký kamarád a napřímil se. „Já pak zase přijdu a ještě jednou se podívám na tvé poranění. Kde jsi dnes byl?“

„Tak – všude,“ odpověděl Bobby nejasně a jednou rukou pohladil deku, kterou mu Robert dal. Byla mnohem měkčí než ta, o kterou se dělil s Berniem. Znovu sáhl do sáčku, vyndal z něho jablko a začal ho chroupat. Robert se posadil na jeden ze schodů. Bobby dal na prázdnou láhev novou svíčku. Její světlo vrhalo na vlhké zdi sklepa mihotavé stíny.

Robert se na hochu zamyšleně díval. Potom se zeptal: „Víš vlastně, kdo byli tví rodiče?“

„Ne,“ odpověděl Bobby mezi žvýkáním. „Myslím, že jsem nikdy žádné neměl.“

Robert potlačil úsměv. „U koho jsi žil, když jsi byl malý?“

„U paní Hole. Ale ona pořád jenom nadávala a dost často mě bila. A potom jsem jednoho dne utekl a schoval jsem se. Pak jsem potkal Spottyho a Jakeho. A protože mě nikdy nikdo nechytíl při kradení, vzali mě do své party. Později tam přijali ještě Bernieho. Jeho rodiče zemřeli na nějakou nemoc. Oba.“ Snědl celé jablko i se stopkou a jádru a olízl si prsty.

„Ty máš rodiče?“ zeptal se najednou.

„Ano, mám. Ale už jsem je dlouho neviděl.“

„Ty jsi také utekl?“

„Ano. Sice ne z domu, ale ze školy, do které jsem tenkrát chodil. Škola vlastně nebyla tak špatná, ale já jsem se už nechtěl vrátit ke svým rodičům, přesněji řečeno ke svému otci.“

Bobby se usmál. „Tak máme něco stejného. Oba máme jméno Robert, a oba jsme utekli. Pročpak ses už nechtěl vrátit ke svému otci? Také tě často bil?“

„Ne, to ne.“

„Nebo byl pořád opilý a házel věci po bytě? Takový byl Spottyho otec.“

„Ne, můj otec nebyl nikdy opilý.“

„Nebo tě zavíral do stodoly a nechával tě tam dlouho zavřeného? To Spottyho otec také dělal. Jednou Spotty vůbec nemohl otevřít dveře, dokud nepřišli sousedé a nevysvobodili ho. A když se podívali do bytu, ležel jeho otec na zemi mrtvý.“

Robert polkl. Bylo hrozné, jak chlapec tyto věci vyprávěl naprosto bez emocí.

„Můj otec mě nezavíral. Nikdy nebyl nějaký ... násilný.“

Bobby se na něho udiveně díval. „Ale když to všechno nedělal, tak proč jsi vlastně utekl?“

„Já ... jsem si s ním prostě nerozuměl. Měl obchod a vždycky chtěl, abych tam pracoval. Ale mě to vůbec nebavilo. Chtěl jsem být vojákem, ale to by mi nikdy nedovolil.“

„Stal ses vojákem, když jsi utekl?“

„Ano.“

„Spotty viděl, jak se vojáci vraceli z války. Hrála dechová hudba a starosta některým dal medaile. Protože byli tak stateční, tak to Spotty říkal. Dostal jsi také medaili?“

„Ne.“ Robert vstal. Byl nejvyšší čas, aby tento rozhovor ukončil. „Já teď musím jít. Zítra po práci ještě něco mám, takže se u tebe stavím až později. Ale každopádně přijdu.“

Bobby přikývl. Když byl Robert už na schodech, zeptal se: „Proč teď pracuješ v obchodě, když tě to vlastně vůbec nebaví?“

„Protože ... protože dnes musíš vzít každou práci, která zrovna je. Nemůžeš si vybírat. Dobře se vyspi.“ Spěchal po schodech nahoru, aby se vyhnul dalším otázkám. Pročpak tomu chlapci o sobě tolik vyprávěl? V budoucnu bude opatrnější. Po jeho minulosti nikomu nic není.

Celý následující den Roberta pronásledovala Bobbyho otázka. *Ale když tvůj otec tohle všechno nedělal, tak proč jsi vlastně utekl?* Zněla mu v uších, když vyrovnával koše s ovocem na ulici a když utíral prach z regálů, kam zarovnával nové zboží, i když obsluhoval zákazníky. Nejhůře na něho ale dolehla, když se ho pan Carter zeptal, zda by dnes mohl výjimečně utřít prach v jeho kanceláři. Robert tímto úkolem vůbec nebyl nadšený, vzal však smetáček na prach a prachovku a dal se do práce. Naštěstí v kanceláři nebylo mnoho nábytku, takže s tím byl rychle hotový. Zastavil se před dvěma fotografiemi, které visely na stěně. Jedna z nich byla svatební fotografie pana Cartera a jeho manželky. Druhý obrázek představoval mladou ženu a mladého muže, kterým mohlo být asi dvacet let.

„Moc vám děkuji, Roberte, že jste tady uklidil. Já ...“ Pan Carter vešel do kanceláře a zarazil se, když uviděl Roberta stát u fotografií.

„Prohlížel jste si ty obrázky? Já to také často dělám a děkuji Bohu za svou milou manželku a za své děti.“ Robert nevěděl, že pan Carter a jeho žena mají děti. Ještě nikdy je nepotkal.

„Vaše děti asi nebydlí nablízku?“

„Ne. Naše dcera je vdaná a bydlí v Montréalu, a náš syn zemřel před osmi lety na bitevním poli ve Francii.“

„To ... je mně líto, pane Cartere.“

Jeho zaměstnavatel se odvrátil od obrázku a podíval se na Roberta. „Bernard chtěl později převzít zdejší obchod. Jeho smrt v naší rodině zanechala nepopsatelně velkou mezeru. Syn nám každý den chybí. Kdybychom neměli Pána Ježíše, tu bychom si zoufali, moje žena i já.“

Pan Carter se otočil ke dveřím, aby vyšel z kanceláře. „Na něco byste neměl nikdy zapomenout, Roberte: Můj Pán Ježíš mi nejen odpustil moje viny, ale také mi pomáhá nést těžké věci.“

Robert byl toho večera rád, když mohl odejít z obchodu. Doufal, že ho koncert přivede na jiné myšlenky. Zdalipak jeho vlastní otec má doma pro něho také takový zármutek? Zdalipak z jeho hlasu také zaznívá takový bolestný tón, když mluví o svém synu, který sice nezemřel, ale přesto u něho už nebyl? Anebo se jen zlobí a už se o něm vůbec nezmiňuje? Robert energicky přerušil nepříjemné myšlenky. Se skloněnou hlavou, vzdoruje chladnému větru, si na cestě k městské hale koupil opékaný párek a za chůze ho snědl. Světla městské haly se odrážela na mokré vozovce. Robert spolkl poslední sousto, promnul si ledové ruce a vešel do budovy.

„Pěkný večer, pane doktore!“

„Děkuji, sestřičko.“ Tom Joe se letmo usmál na sestru Susan a vyšel z umývárny, která jednou stěnou hraničila s chodbou a druhou s operačním sálem. V operačním sále právě úspěšně srovnal zlomeninu nohy, a jeho kolega Smith a sestra Susan při tom asistovali. Oba na operačním sále pracovali již dlouho a měli mnoho zkušeností. Tom Joe šel po chodbě a potlačil zívnutí. Od té doby, co ho profesor Cunningham přidělil na chirurgické oddělení, měl sotva nějaký den bez přesčasových hodin. Poté, co si osvojil narkózu pomocí chloroformu a éteru, mohl sám provádět méně komplikované zákroky. Ope-roval zlomeniny a slepá střeva a asistoval při těžších operacích.

„Jste rozený chirurg, Kendricku,“ řekl před několika dny profesor Cunningham. Tom Joe se usmál a s touto novou motivací se vrhl do práce. Ano, chtěl být dobrým chirurgem. Chtěl se naučit všechno, co se přitom mohl naučit. Sestra Susan se mu později svěčila s tím, že profesor chválí jen velice zřídka, takže na to může být pyšný. Otevřel dveře, které vedly ke schodišti. Navzdory vši lásce ke svému povolání byl dnes rád, že si může konečně dopřát volný večer. Dostavily se následky úsilí posledních týdnů. Něco sní a potom půjde spát.

„Doktore Kendricku?“ zazněl za ním hlas sestry – praktikantky.

Otočil se. „Ano?“

„Profesor by s vámi chtěl mluvit ve své kanceláři.“

„Děkuji vám, sestřičko. Hned za ním půjdu.“

Tentokrát se mu nepodařilo potlačit zívnutí. Šel po schodech nahoru do prvního poschodí. Copak od něho profesor teď ještě chce?

„Ach, doktore Kendricku, dobře, že jdete. Chtěl jsem vás poprosit o laskavost.“ Profesor seděl u svého psacího stolu a u ucha držel telefonní sluchátko. Před ním leželo několik chorobopisů. „Spojte mě, prosím, s doktorem Brownem z Hlavní nemocnice,“ říkal do telefonu. Potom svému lékařskému asistentovi pokynul, aby přistoupil blíž. „Vezměte si, prosím vás, tuto vstupenku a zastupte mě na dobročinném koncertu, který se koná dnes večer v městské hale.“

„Ano, přesně tak. Doktora Browna z Hlavní nemocnice. Počkám.“ To už zase

mluvil do telefonního sluchátka. Tom Joe váhavě vzal vstupenku, kterou mu podával.

„Je to volná vstupenka, kterou mi dala slečna Johnsonová, vedoucí Sirotčince st. Elisabeth. Jejich děti jsou bezplatně ošetřovány na naší sociální stanici. Jako poděkování jsem dostal tuto vstupenku. Já tam ale nestihnu jít a byl bych vám vděčný, kdybyste to mohl převzít za mne.“

„Ach, doktore Browne, konečně jsem vás zastihl. Dobrý večer. Chtěl bych s vámi mluvit o případu Millera, na který si možná ještě vzpomínáte.“ Profesor přerušil telefonní hovor a rukou zakryl sluchátko. „Omluvte mne u slečny Johnsonové. Řekněte jí, že je mi líto, že jsem nemohl přijít.“ Pak se zase vrátil ke svému telefonnímu hovoru. Tom Joe mohl jít. Vyšel z kanceláře a upřeně se díval na lístek ve své ruce. *Chci jít domů. Jsem unavený. Nemám nejmenší chuť jít na koncert!* Ale najednou se zarazil. Čte dobře? Hudebníci dnešního večera se jmenovali Steven a Sara Ashfordovi? Tom Joe najednou už tak unavený nebyl. Je to možné, že by jeho bývalý spolužák a jeho sestra pořádali koncert zde v Torontu? Po skončení školy Stevena ztratil z očí. Nejdřív si tu a tam psali, ale potom byl kontakt přerušen. Tom Joe měl najednou naspěch, aby byl co nejrychleji doma. Jak si představoval, něco pojedl, potom se ale rychle převlékl a šel do městské haly. Nemohl se ani dočkat, až znovu uvidí svého starého kamaráda Stevena!

V dobře osvětlené městské hale vládlo radostné očekávání. Hlasy zvučely jeden přes druhý, židle vrzaly a sešitky s programem šustily. Ačkoliv dobročinné koncerty nepatřily ke slavnostním společenským událostem, jméno „Ashford“ dodalo koncertu určitý půvab. Sara Ashfordová se vydala po stopách svých rodičů a byla na nejlepší cestě stát se slavnou houslistkou. Její bratr Steven vystupoval na veřejnosti jen zřídka a dával přednost tomu, že si vydělával jako asistent jednoho profesora na univerzitě a jako učitel hudby. Tom Joe se vmísil mezi ostatní návštěvníky a v koncertním sále si na konci řady vybral místo, ze kterého by mohl rychle vstát. Třeba o přestávce bude moci promluvit se Stevenem. Pokusil se zjistit, která z dam je zřejmě slečna Johnsonová, vedoucí sirotčince. Tipoval, že to asi bude starší paní s pěšinkou ve vlasech a s tmavě modrými šaty, zapnutými až ke krku. Seděla v první řadě a určitým způsobem se podobala slečně Andersonové a slečně Blakeové, které vedly dětské domovy v Edmontonu a v Calgary. Sál ztichl, na jevišti vešel starosta, pozdravil hosty a pronesl několik slov na úvod. Když se zase posadil, ozval se potlesk, který ještě zesílil, když zpoza opony vešli na

jeviště Sara a Steven. Oba s úsměvem děkovali. Steven zaujal místo u klavíru a Sara zvedla k bradě housle. Nejdřív hráli několik známých klasických skladeb a Tom Joe cítil, jak se rozplývá shon posledních dnů, když tu může jen sedět a poslouchat překrásnou hudbu. Steven hrál výborně a jeho sestra ... Tom Joe musel pokorně uznat, že její hra na housle je o celou kategorii lepší, než byla jeho. Dala by se vystihnout slovem *brilantní* nebo *výtečná*. Po každé skladbě následoval potlesk. Když po posledním výkonu zavládlo ticho, šel Steven dopředu a řekl: „Vážení hosté, moje sestra a já máme velkou radost, že dnes večer můžeme hrát v Torontu. Skladba, kterou teď uslyšíte, má dnes premiéru. Jmenuje se ‚Serenáda pro děti‘ a je určena našim malým přátelům ze St. Elisabeth.“ Opět usedl ke klavíru a usmál se na svou sestru. Tom Joe si nevzpomínal, že by někdy viděl sourozence, kteří by si byli tak málo podobní jako oni. Zatímco Stevenovy vlasy byly tmavé, téměř černé, Sara po své mamince zdědila blond vlasy, které se leskly stříbřitým odstínem. První takty hrál Steven sám, pak se přidaly housle. Toma Joea skladba okamžitě zaujala. Tóny klavíru se rozběhly jako perličky, ozvaly se trylky a Tom Joe si připadal, jako by se ocitl na louce, kde si vesele hrály děti. Potom se hudba zklidnila, byla téměř melancholická, a on cítil, že se v ní zračí touha osamělého dítěte. Touha, kterou on i Steven znali až příliš dobře a která byla u obou utišena, i když různým způsobem. Najednou si Tom Joe přál, aby tady vedle něho seděla Kendra Sullivanová. Ona by této skladbě rozuměla, i když by neuměla vysvětlit techniku serenády. Kendra hudbu nejen poslouchala, ale vžila se do ní celým srdcem. Všiml si toho tehdy na závěrečném koncertu Západní střední chlapecké školy. Když spolu se Stevenem hráli tóny indiánské ukolébavky, tekly jí po tvářích slzy. Kendra věděla, co se za tou písní skrývá. A byla ráda, když hrál na housle. *Mám ráda, když hraješ ... totiž, chtěla jsem říci, mám ráda, když lidé hrají na housle.* Tak to řekla. Řekla by to i dnes? Hlasitý potlesk vytrhl Toma Joea z jeho myšlenek. Starosta ohlásil přestávku, a Tom Joe si pospíšil, aby rychle vyšel ze sálu. Třeba bude mít štěstí a bude moci krátce promluvit se Stevenem. Na chodbě si všiml bočních dveří, které podle jeho názoru musely vést přímo do místností za jevištěm. Zaklepal, otevřel ... a stál tváří v tvář muži v livrejce, který mu zastoupil cestu. „Je mně líto, ale dál nemůžete, mladý pane. Sem nesmíte!“

„Ale já bych rád mluvil s panem Stevenem Ashfordem, pane. Mohl byste se ho zeptat, zda mohu vejít dovnitř?“

„S panem Ashfordem nesmí o přestávce nikdo mluvit.“

„Nemohl byste se ho přesto zeptat? Řekněte mu, že je tady Tom Joe.“

„Už jsem vám přece řekl, že ...“

„Bartone? Je nějaký problém?“

„Ano, pane Ashforde. Tady stojí nějaký ...“

„Nějaký dotěrný mladík, který s tebou opravdu chce mluvit,“ přerušil Tom Joe strážníka.

Za Bartonem se ukázal štíhlý mladý muž a překvapeně se zastavil. „Tome Joe?“

„Opravdu jsem to já. Je pěkné tě zase vidět, Stevene.“

„To ... není možné. Co děláš tady v Torontu? Celou věčnost jsme se neviděli! – Bartone, v tomto případě udělám výjimku. To je můj bývalý spolužák. Prosím, pusťte ho dovnitř.“

Strážník zamumlal něco nesrozumitelného a zmizel. Steven starého kamaráda přátelsky plácl do ramene. „To je tedy překvapení! Nikdy bych nečekal, že tě potkám tady v Torontu.“

„Já jsem s tím také nepočítal,“ přiznal Tom Joe. Steven mu představil svou sestru Saru a potom využili čas ke krátké rozmluvě. Pak Steven vtiskl kamarádovi do ruky vizitku a řekl: „Na tomto telefonním čísle se mnou můžeš mluvit. Určitě si spolu musíme ještě někdy pořádně popovídat. Po koncertě to nepůjde.“

Tom Joe si zastrčil vizitku do kapsičky košile. „Děkuji. Určitě ti zavolám. Přeji vám úspěch ve zbývající části koncertu. Ty a Sara hrajete opravdu překrásně.“

Byl téměř konec přestávky, a Tom Joe se vrátil na své místo. Pozoroval ostatní lidi, jak vcházejí do sálu. Steven mu potvrdil, že přísně vypadající dáma se šaty zapnutými až ke krku je slečna Johnsonová, vedoucí sirotčince. Právě přicházela ještě s jednou dámou. Tom Joe vstal a šel k ní. Poté, co se představil a vyřídil pozdrav od profesora Cunninghama, s ní prohodil ještě několik nedůležitých vět a potom se zase posadil na své místo. Najednou užasl. Dveřmi na protilehlé straně do sálu vešel muž asi v jeho věku. Měl statnou postavu a ořechově hnědé vlasy. *Robert!*, trhlo to Tomem Joem. *Ten muž vpředu je Robert!* Muž se posadil a Tom Joe ho na tu vzdálenost poznal už jen podle barvy jeho vlasů. Chtěl vstát, ale vtom přišel na jeviště starosta a ohlásil další hudební skladbu. Ze zbytku koncertu už Tom Joe mnoho neměl. Jeho mysl pracovala na plné obrátky. *V žádném případě nesmím Roberta pustit z očí! Je moc dobře, že jsem se Stevenem a se slečnou Johnsonovou*

promluvil už o přestávce. Robert mi nesmí utéci! Bylo to dobré předsevzetí, ale dalo se jen těžko uskutečnit. Když byl koncert u konce, hrnuli se všichni do předsálí, a bylo téměř nemožné udržet si některou osobu v zorném poli déle než vteřinu. Robert už mířil k východu, když si Tom Joe teprve oblékal bundu. *Jak to jen stihl?* Konečně si také prorazil cestu ven. Taxíky se rozjížděly, lidé mávali, loučili se spolu a šli různými směry. Tom Joe se pátravě rozhlížel. Tamhle! U stánku s opékanými párky objevil Roberta, který právě bral balíček a strkal ho do kapsy. Potom spěchal odtud. Tom Joe ho s určitým odstupem následoval.

9. kapitola

Robert strčil obě ruce hluboko do kapes bundy a sklonil hlavu, aby se chránil před větrem a ledovým deštěm, smíšeným se sněhem. Pravou ruku si mohl ohřívat o balíček s opečeným párkem, který koupil pro Bobbyho. Usmál se při představě, s jakou chutí se do ní chlapec pustí. Byl to opravdu Steven, jeho bývalý spolužák, který dnes večer na koncertě seděl u klavíru. Nikdy by ho nenapadlo, že „vzorňák“, jak mu dříve říkal, k tomu najde odvahu. Ale lidé se zřejmě mění. Chvilku měl pokušení počkat po skončení koncertu na Stevena, aby s ním promluvil. Ale potom se rozhodl jinak. Když se přiblížíš k nějakému člověku, plyne z toho, že se mu musíš svěřit. Alespoň částečně. A na to nebyl připravený. Nebyl na to připravený, ani co se týkalo Bobbyho, jak zjistil při posledním rozhovoru. Zpětně byl rád, že chlapec u něho nechce bydlet. Je bezpečnější držet si určitý odstup. *Bezpečnější pro koho?*, ozval se vnitřní hlas, který se čím dál častěji marně pokoušel umlčet. *Pro Bobbyho? Nebo pro tebe?*

Robert krácel podél Hlavní ulice a byl nedaleko Carterova obchodu, když za sebou uslyšel kroky. Obchod se tiše a opuštěně nořil do tmy. Jen nahoře v bytě Carterových za závěsy ještě prosvítalo světlo. Robert šel schválně pomaleji, aby dal druhému chodci možnost ho předhonit. Není jisté, zda ho někdo nesleduje, a kdyby ho předhonil, mohl by se pak protáhnout mezi zídkami, aby se dostal k opuštěné tovární hale. Jeho plán se však nezdařil. Druhý chodec byl sice několik metrů za ním, ale také zpomalil, takže Robertovi nezbývalo nic jiného, než před zraky druhého zahrnout doleva a zmizet mezi zdmi. Ten druhý se asi bude divit, co tam dělá, ale potom prostě půjde dál. Vždyť nedělá nic zakázaného. Robert pospíchal úzkými uličkami, které Bobby znal jako své boty. Opět za sebou uslyšel kroky. Přitiskl se těsně k nějaké zdi a se zatajeným dechem zůstal stát. Také kroky toho druhého zmlkly. I on vyčkával. *Kdo jen to je? Kdo mě v té tmě pronásleduje? Je to snad ...* Robert cítil, jak mu po celém těle vystupuje studený pot. *Dexter*. Jeho spolupracovník z továrny na konzervy v Halifaxu. Že by ho opravdu vystopoval až sem, do Toronta? On, Robert, použil několik neférových triků, aby se dostal na Dexterovu pozici v továrně. Když tohoto kolegu propustili, přísahal Robertovi pomstu. Potom však jako by se po něm slehla zem. Když Robert

opouštěl Halifax, pečlivě po sobě zahladil všechny stopy. Copak to nebylo nic platné? Opatrně se nadechl, načež rychle vyběhl. V těchto temných uličkách, plných různých zákoutí, by přece nemělo být moc těžké se dotěrného pronásledovatele zbavit. Déšť se sněhem zesílil a ulice byly kluzké. Udýchaný Robert sprintoval dál. Za sebou slyšel spěšné kroky svého pronásledovatele. Potom se tmou rozlehl hlas: „Roberte! Počkej!“

Ach ne, na to ti neskočím. Nepočkám. Nechám tě běžet do prázdna! Robert znovu zahrnul za roh a schoval se v jednom vchodu do domu. Tentokrát se mu plán zdařil. Dexter proběhl kolem něho. Robert začal okamžitě prchat opačným směrem, běžel podél zdi, která ohraničovala tovární dvůr, až se dostal ke stromu s rozložitými větvemi. Rychle na něj vylezl a seskočil na dvůr. Lapal po dechu a opřel se o zeď. Po obličeji mu přelétl úsměv. Dokázal to! Zbavil se Dextera. Už podruhé. Přešel dvůr i halu a opatrně otevřel dveře do sklepa. Přivítalo ho matné světlo svíčky. „Bobby? To jsem já, Robert,“ zavolal tiše. Zezdola nepřicházela žádná odpověď. „Bobby?“ Šel dolů po schodech. Tam našel malého kamaráda. Ležel na slámě v nejzazším koutě sklepa a spal. Byl přikrytý novou dekou. *Usnul při hořící svíčce! Co kdyby kolem proběhla krysa a převrhla ji? Sláma a dřevěné palety by začaly hořet a Bobby...* Robert se o tom neodvažoval přemýšlet dál. *Nechat tu bydlet osamělého chlapce je nezodpovědné. Na devítiletého chlapce někdo musí dávat pozor. Pokud se něco stane, budu za to nést odpovědnost, protože jsem to věděl, a nic jsem nepodnikl.* Robert vyndal z kapsy balíček s opečeným párkem a položil ho na výstupek ve zdi, který tehdy použil Spotty k bezpečné ochraně jídla před krysou. Nerozhodně se díval na spícího hochu. Má zhasit svíčku a jít domů? Pomyslení na Dextera, který na něho možná číhá někde u tovární zdi, nebylo vůbec příjemné. Ale zůstat tady, to také nebylo nikterak lákavé. *Ale pořád je to lepší než střet s Dexterem.* Robert se váhavě uložil na zbývající slámu, kterou Bobby neměl pod sebou. Potom sfoukl svíčku a zalezl pod deku k Bobbymu. Ať tam venku Dexterovi třeba umrznou prsty u nohou. On je tady ve sklepě alespoň chráněn před větrem a deštěm.

Tom Joe bloudil ve tmě úplně neznámými ulicemi a s úlevou si oddechl, když konečně opět našel hlavní ulici. Přestalo pršet, ale vítr nemilosrdně foukal

dál. Už jsem Roberta téměř měl! Kam jen mohl tak najednou zmizet? Měl jsem ho hned oslovit. Ale chtěl jsem vědět, kde bydlí, abych ho našel, kdyby se teď nechtěl se mnou bavit. Proč to Bůh dopustil, že jsem ho nejdřív uviděl, ale potom jsem s ním nemohl mluvit? Vždyť Roberta hledám už rok a půl! Tom Joe zklamaně odkopl kamének. Proč se to muselo stát? Proč Bůh konečně nevyslyšel jeho modlitby ohledně Roberta? Teď alespoň ví jistě, že se Robert opravdu zdržuje v Torontu. A už to vlastně je částečné vyslyšení modliteb. Už ani nepočítal s tím, že Roberta najde, a proto byly jeho modlitby v průběhu času čím dál řidší. Tom Joe strčil obě ruce hluboko do kapes bundy a zvedl ramena, aby se chránil před větrem a chladnem. Měl celkově málo času na modlitby a četbu Bible od té doby, co byl zaměstnán v Nemocnici sv. Jana. Bylo toho tolik, co se musel naučit a co měl objevit. Navíc pracoval na směny a měl služby i o víkendech a na pohotovosti. Večer býval někdy tak unavený, že při modlitbě usnul. A ráno měl většinou čas jen na to, aby si přečetl jeden krátký verš z Bible a spěšně se pomodlil. A i to dělal spíš ze zvyku než z touhy po společenství s Bohem. Ale Pán měl jistě porozumění pro to, že doba strávená zde v Torontu je moc a moc důležitá pro jeho budoucí povolání. Tom Joe odbočil z hlavní ulice a o několik minut později došel ke svému bytu. Přemohla ho únava a tak hned vlezl do postele. Zanedlouho už tvrdě spal.

Robert nepočítal s tím, že tuto noc bude spát. Ale když se na svém nepohodlném loži vzbudil, musel nejdřív přemýšlet, kde vlastně je. Zřejmě nakonec přece jen usnul. Sáhl po lahvi se svíčkou a po zápalkách. Když se rozsvítil slabý plamének, podíval se na hodinky. Šest hodin. V tu dobu vstával, když musel do práce. Ale dnes byla sobota. Měl volno, a za normálních okolností by se otočil na druhý bok a spal dál. Tady ve sklepě to ale nebyl moc dobrý nápad. Opatrně vylezl zpod deky a protáhl si ztuhlé svaly. Bobby se probudil a ospale se na něho díval. „Co ... copak tady děláš?“

„Přišel jsem včera večer, ale ty jsi už spal. Počasí bylo velmi nepříjemné a tak ... no, tak jsem tady u tebe přenocoval.“

„Já jsem si toho vůbec nevšiml.“ Bobby se posadil, zívá a protřel si oči. Za

chvilku už oba seděli vedle sebe na dece. Bobby spokojeně jedl studený párek s hořčicí, zatímco Robertovy zuby se pokoušely ukousnout kousek černého chleba, tvrdého jako kámen, z Bobbyho železné zásoby. Když kolem přeběhla krysa, přešla ho chuť a zbytek chleba jí hodil. Její silné hlodáky si s ním ve chvilce poradily.

„Včera večer, když už jsi spal, ještě hořela svíčka,“ řekl Robert, když Bobby spolkl poslední sousto párku. „Kdyby se bývala v noci převrhla, mohlo tu být všechno v plamenech.“

Bobby se na něho polekaně podíval. „Na to už nikdy nezapomenu. Čestné slovo!“

„Možná, ale nějak se mi nelíbí myšlenka, že tu budeš bydlet dál úplně sám.“

„Já si poradím. Opravdu! Nechci bydlet nikde jinde!“

Hoch najednou vypadal hrozně ustrašeně. Robert se rozhodl změnit téma.

„Jaké máš dnes plány?“

„Prodávat noviny,“ odpověděl pyšně Bobby. „Pán z kiosku se mě ptal, zda bych zaskočil za jiného chlapce. Dostanu deset centů za den a mohu si nechat to, co dostanu od cesty.“

„No, tak to už bys měl jít. Noviny už na tebe určitě čekají.“

Bobby vyskočil. Z hromady slámy vytáhl starou bundu a vklouzl do ní. V noci ji určitě používal jako matraci. „Přijdeš sem dnes večer?“ zeptal se.

Robert přikývl. Pozoroval, jak Bobby hbitě vybíhá schody nahoru. Nahoře se hoch ještě jednou otočil. V očích mu svítilo šibalství, když řekl: „Zhasni svíčku, až půjdeš!“ Potom zmizel za dveřmi.

Když se Robert za chvíli vrátil domů, hned začal ohřívat na sporáku vodu v umývárně. Po noci v zatuchlém, vlhkém sklepe se nutně potřeboval vykoupát. Potom se vydatně nasnídal, obstaral nějaké nákupy a odpoledne podnikl výlet do parku. Dnes svítilo slunce a v jeho svitu se na stromech třpytily poslední listy. Za chůze se neustále rozhlížel, ale po Dexterovi nebyla ani stopa. Přesto byl nervózní. Navíc ho intenzivně zaměstnával problém „Bobby“. Prostě už ho dál nemohl nechávat bydlet samotného ve sklepe tovární. Vzít ho k sobě domů – to se mu zdálo také čím dál těžší. Byl by za Bobbyho zodpovědný, musel by se o něho starat a posílat ho do školy. Kromě toho už by neměl tolik volného času, musel by být večer včas doma ... Ne, musí najít jiné řešení. Včera večer šel kolem Sirotčince st. Elisabeth. Proč by

tam Bobby nemohl bydlet? Mohl by ho pravidelně navštěvovat, ale zároveň by zůstal svobodným člověkem. Přísné a tmavé sirotčince snad už patřily jen do minulosti. Vždyť Bobby vůbec neví, jaké to tam je. Když tam mohou žít jiné děti, dokázal by to i on. Robert přibližně věděl, kde se nachází ten sirotčinec. Chtěl si o něm nejdřív sám udělat obrázek, než tam hocha dovede.

Bobby prodal poslední noviny a loudal se podél Hlavní ulice. V kapse u kalhot mu chrastily různé drobné mince. Tolik peněz jako dnes si ještě nikdy nevydělal. S tímto bohatstvím bude zacházet velmi opatrně. Znal pekařský obchod na konci ulice, kde prodávali koncem odpoledne pečivo levněji. Tam si obstará něco k jídlu. Krátce nato držel v ruce sáček se dvěma houskami a s drobenkovým koláčem. Koláč mu pekařka darovala, protože byl uprostřed zlomený. Bobby ho zatím jedl jen jednou v životě a při té vzpomínce se mu hned v ústech sbíhaly sliny.

Pekařský obchod nebyl daleko od Sirotčince st. Elisabeth. Bobby se s respektem díval na tu starou budovu, oplocenou vysokým plotem. Jake tam žil a vyprávěl děsivé příběhy o přísných pravidlech a tvrdých trestech. Ze sirotčince vycházel nějaký muž spolu se ženou, která mu odemykala dveře. Muž se rozloučil a šel podél ulice. Když přišel blíž, Bobby ho poznal: Byl to ... Robert. Chlapec si rychlostí blesku vzpomněl, co Robert dnes ráno řekl: „Nějak se mi nelíbí myšlenka, že tu budeš bydlet dál úplně sám.“ A Spotty řekl: „Dospělým se nedá věřit, ani tehdy ne, když jsou nejdřív hodní. Buď tě mlátí, nebo tě strčí do sirotčince...“ Teď si ho Robert všiml a zamával na něho. Bobby se otočil a utíkal pryč. Nikdy, už nikdy nebude důvěřovat žádnému dospělému. Robert nebyl lepší než ostatní.

„Bobby, počkej! Já ti to vysvětlím...“ Ale Bobby utíkal dál, slepě se proplétaje mezi lidmi a auty. V tom nesmírném spěchu neviděl auto, které přijíždělo zleva ... Brzdy skřípaly, někdo vykřikl, Bobby ucítil bodavou bolest v boku a upadl na zem. Potom se kolem něho setmělo.

V pohotovostní ambulanci Nemocnice sv. Jana vládl toho odpoledne rušný provoz. „Opravdu nevím, proč si lidé musí nechávat marodění na víkend,“ vzdychala sestra Maggie a rukou se dotkla zad, která ji bolela. Tom Joe, který měl celý den službu, přiložil malé pacientce obvaz a rozloučil se s ní a s její matkou. Holčička si hrála s nožem a pořádně se řízla do prstu. Protože v tu chvíli nebyl na obzoru další pacient, dopřál si krátkou přestávku a pohárek kávy. Později ho vystřídá kolega Evans. Po této namáhavé službě se Tom Joe ani nemohl dočkat volného večera. Pronikavá houkačka záchranky jím trhla. Dva záchranáři spěšně otvírali zadní dveře vozu, vyndali nosítka a spěchali hlavním vchodem do pohotovostní ambulance. „Dopravní nehoda. Podezření na vnitřní krvácení. Zrovna jsme jeli kolem, krátce poté, co se to stalo,“ stručně oznamoval jeden ze zdravotníků. Tom Joe a sestra Maggie opatrně přeložili pacienta z nosítek na vyšetřovací lehátko. Byl to chlapec, zřejmě dítě z ulice, ležel tu se zavřenýma očima. Z rány na čele mu kapala krev. Sestra Maggie hned sáhla po čtverci gázy a proužkem náplasti mu jej přelepila přes ránu. Chlapec byl smrtelně bílý, slabě dýchal. Tom Joe mu k zápěstí přiložil dva prsty. „Tep zrychlený,“ konstatoval, a když viděl zmodralé rty hochy, nařídil: „Dejte mu kyslík!“ Sestra Maggie mu na nos nasadila masku. Tom Joe ho dál vyšetřoval šikovněma, jemnýma rukama. Když mu prohmatával břicho, pacient zasténal. „Má bolesti v levé části nadbříšku. Břicho je ztvrdlé a zdá se, že jeho obsah se zvětšuje.“ Vzhlédl. „Domnívám se, že má natrženou slezinu. Musí být okamžitě operován.“

Sestra Maggie přikývla. „Hned připravte druhý operační sál,“ nařídila sestře, která se tu zaučovala. „Řekněte to sestře Susan. Musí to být připravené rychle jako blesk.“ Dívka se vyřítila splnit úkol.

„Doktor Baker je právě zaměstnaný operací akutního slepého střeva,“ vysvětlovala sestra Maggie Tomu Joeovi. Mladý lékař na ni ohromeně pohlédl. „Doktor Baker už operuje? Ale já jsem ještě nikdy...“

„Jednou je to vždycky poprvé.“

Tom Joe polkl. „Ale dokud tu není doktor Evans, nemohu odejít z ambulantičního příjmu.“

Sestra Maggie toto pravidlo znala. „To máte pravdu. Ale právě přichází, vidíte?“

Pohled oknem potvrdil Tomu Joeovi to, co říkala sestra. Otupěle pokračoval ve vyšetření. Hoch měl odřenyiny na levé paži. Na jedné noze našel špinavý

obvaz. Jako zázrakem neměl zlomenou žádnou kost. Sestra – učnice se vrátila na pohotovostní příjem. „Doktor Baker je hotový s operací. Přejde sem!“ Tom Joe si s úlevou oddechl. Netrvalo dlouho a vešel doktor Baker. Vlasy měl na šíji a na spáncích vlhké. Pod operační čepičkou se lékař zapotí lehko. Vyslechl Tomovu diagnózu a potom sám opatrně prohmatl chlapcovo břicho. „Myslím, že máte s vaší diagnózou pravdu, pane kolego,“ řekl. „Hned musíme něco podniknout.“ Zpříma se na něho podíval. „Vy budete operovat, já asistovat.“

„Ale já jsem ještě nikdy...“

„Právě proto teď budete operovat pod mým dohledem. Pospěšte si.“

Zatímco sestra Maggie připravovala hocha na operaci, Tom Joe se převlékl, umyl se a v duchu si vybavoval přesné uložení sleziny v těle. Tuto operaci studoval v učebnici a už dvakrát při ní asistoval. Při akutním natržení sleziny mohla pomoci jen operace. Kvůli silnému krvácení hrozilo nebezpečí šoku, který mohl ohrozit život, protože mozek a srdce nebyly dostatečně zásobeny kyslíkem. Sestra Maggie měla pravdu. Muselo se postupovat rychle jako blesk. *Pane Ježíši, pomoz mi. Co když něco udělám špatně? Já Tě potřebuji!*

Když spolu s doktorem Bakerem vešli do operačního sálu, stála už sestra Susan připravená u stolu s nástroji. Anesteziolog přikývl, že je všechno přichystané. Tom Joe nejdřív zhluboka dýchal, aby se uklidnil. Teď všechno záleželo na něm. Každý řez, každý steh. Zodpovědnost byla na něm. Přítomnost zkušeného dr. Bakera byla uklidňující, ale zároveň to pro něj představovalo výzvu. Tom Joe v ruce cítil skalpel a uvědomil si, jak ho náhle obklopil veliký klid. Připravil se k řezu břišní stěny. Operace začala.

„Háček, sestro!“ Pracoval precizně a soustředěně. Operace sleziny, byla velice krvácivá záležitost.

„Svorky a tampóny.“ Byly potřebné tampóny, protože nasávaly krev. Když se dostal k poškozenému orgánu, mimovolně se nadechl. Jeho diagnóza byla správná!

„Stav pacienta je stabilní,“ hlásil anesteziolog.

Operace pokračovala. Slezina mohla být odstraněna. Potom byla rána zašita. Tom Joe se zhluboka nadechl a vydechl. Na vteřinu zavřel oči. *Děkuji Ti, Pane Ježíši!* Otevřel dveře umývárny a nechal jimi sestru Susan projít jako první. Když si sundával roušku, třásl se mu ruce. Sálová sestra se na něho povzbudivě usmála. „Byla to dobrá práce, pane doktore.“

„Souhlasím se sestrou Susan.“ Doktor Backer si sundal roušku a kývl na něho hlavou.

Když Tom Joe vyšel z umývárny na chodbu, potkala ho sestra Maggie.

„Probíhalo všechno dobře?“

Tom Joe se pokusil o úsměv. „Ano, všechno probíhalo dobře.“

„Díky Bohu. Tam venku na vás čeká nějaký pán. Říká, že je chlapcův známý.“

„Ten hoch nemá žádné příbuzné?“

„Zřejmě ne.“

Sestra Maggie spěchala zpátky do ambulance, zatímco Tom Joe zamířil do čekárny, která se nacházela na konci chodby. Někjaký muž rychle vstal, když uslyšel jeho kroky.

„Pane doktore, jak ...“ Muž se zarazil. Nevěřičně zíral na mladého lékaře.

„Tome ... Joe? Jsi to ty?“

„Roberte!“ Chvíli stáli proti sobě mlčky. Potom se Tom Joe usmál. „Nedívej se na mě, jako bych byl nějaký přízrak. Ano, jsem to opravdu já! Tvůj starý kamarád ze třídy, Tom Joe!“

„Ty jsi ... lékařem tady v Torontu? Ty jsi chlapce operoval?“

„Ano. Museli jsme mu vyoperovat slezinu. Jak se zdá, přestál ten zásah dobře.“

Robert se nadechl. „Díky Bohu,“ uniklo mu.

Tom Joe si svého bývalého spolužáka důkladně prohlížel. „Včera jsi byl na Stevenově koncertu, vid’? Chtěl jsem s tebou mluvit, ale utekl jsi mi.“

„To ty jsi za mnou šel?“

Tom Joe přikývl. „Chtěl bys ... víš, večer mám volno. Chtěl bys mě navštívit?“

„Ne ... ne, zůstanu raději tady, pokud mohu. Ten chlapec ... jinak nemá nikoho, kdo by se na něho podíval.“

„Copak se mu stalo?“

Robert si rukou nervózně pročísl vlasy. „Chtěl jsem s ním mluvit, ale utíkal přede mnou. Když přebíhal přes ulici, přehlédnul auto.“

„Teď se o něho starají v pooperačním pokoji. Tam ale žel nemůžeš. Myslím, že až se probudí, dostane něco na zklidnění a bude tam spát. A čekárna se v osm hodin zavírá.“

„Myslíš, ... že tu nemohu zůstat přes noc?“

„Bojím se, že ne. Brzy ráno bude přeložen na pokoj na dětském oddělení. Normálně je návštěvní doba jen odpoledne, ale možná by ses na něho mohl přijít podívat už ráno. Když o tom řeknu sestře Maggie, určitě udělá výjimku.“ Robert polkl. „To by bylo milé. Tak ... já přijdu zase zítra. Určitě se spolu ještě uvidíme.“

„Ano, určitě.“

Tom Joe se díval za Robertem, který pomalu odcházel po chodbě a potom zamířil k východu. *Pane Ježíši, já jsem se včera tak zlobil, protože jsem Roberta nedohonil. A Ty jsi mi ho teď poslal sem do nemocnice. Je mně líto, že jsem Ti nedůvěřoval. Prosím Tě, dej mi příležitost, abych si s Robertem mohl promluvit o jeho rodičích. Zdá se, že je ještě stále dost uzavřený. A prosím Tě, dej, aby se ten chlapec uzdravil...*

Bobbyho postel byla ještě v noci převezena do pokoje na lůžkovém oddělení. Když se příští ráno probudil, zmateně se rozhlížel kolem sebe. Ležel v posteli, napravo od něho se nacházelo okno, na levé straně mu zakrývalo výhled velké bílé prostěradlo. Slyšel hlasy dětí, ale nikoho neviděl. Posadil se, ale s bolestným výkřikem si zase lehl. V levém boku podle všeho něco nebylo v pořádku. Najednou se za prostěradlem objevil přívětivý ženský obličej s čepčkem na hlavě. „Náš nový přírůstek se vzbudil,“ pozdravila ho přátelsky. „Jakpak se cítíš?“

Bobby si musel několikrát přejet jazykem přes rty, než dokázal promluvit.

„Bolí mě to. Tady.“ Ukázal na břicho. „A tady.“ Opatrně se dotkl obvazu na hlavě. Zároveň se snažil ujasnit si, co se vlastně stalo. Prodával noviny, šel k pekaři, a potom uviděl Roberta ... Bobby se ulekl. „Jsem tady ... je tu sirotčinec?“

Sestra se usmála. „Ne, jsi v nemocnici. Včera jsi měl nehodu a byl jsi operován. Já se jmenuji sestra Pamela.“

Než mu přinesla snídani, Bobby dál usilovně přemýšlel. Viděl Roberta a utíkal před ním. Tam končily jeho vzpomínky. *Měl jsi nehodu a byl jsi operován.* Včera se muselo stát něco, na co už si nemohl vzpomenout. Sestra mu při-

nesla ovesnou kaši a velkou sklenici mléka. Bobby snědl všechno do posledního sousta.

„Tady na pokoji leží víc dětí, jak sis už určitě všiml. Ale ty musíš ještě tiše ležet, aby se rána po operaci dobře zahojila. Bude to nějaký čas trvat, než budeš moci vstát.“

Bobby přikývl. V tuto chvíli mu to nevadilo. Cítil se hrozně malátný a unavený.

„Přede dveřmi stojí nějaký pán a moc by tě chtěl vidět,“ řekla sestra a urovnávala pod ním prostěradlo. „Může k tobě jít?“

„Je to Robert?“

„Ano, jmenuje se tak.“

Bobby zavrtěl hlavou. „Ať sem nechodí. On ... chce, abych šel do sirotčince.“ Neklidně se podíval na sestru. „Ať jde pryč.“

Sestra Pamela ho chlácholivě pohládila po vlasech. „Řeknu mu to. Přejde k tobě jen v tom případě, když to budeš chtít ty. A teď se pokus ještě trochu spát.“

Se zaťatými zuby, s rukama hluboko v kapsách šel Robert přes park. Včerejší zlatavé podzimní počasí muselo ustoupit nové bouři. Jemu to ale přišlo vhod. *Úplně jsem to zkazil. Bobby zrovna začínal být důvěřivější, včera mně poprvé řekl něco veselého. A potom jsem ho chtěl přestěhovat do sirotčince ... Nemělo smysl si namlouvat, že přece chtěl pro hochu jen to nejlepší a že sirotčinec byl nejrozumnějším řešením. Skutečnost byla taková, že Bobby leží v nemocnici s těžkým zraněním. Jeho vinou! A nechce ho ani vidět! Robert sebral větvičku a frustrovaně s ní udeřil do země. Potom ji odhodil. Šel dál, vyšel z parku a dostal se do čtvrti s pěknými obytnými domy v klidných vedlejších ulicích. Potkával hezky ustrojené lidi, kteří šli z kostela. Zpomalil krok, aby nepůsobil nějaký rozruch. *Všechno, co dělám, končí tím, že druzí musí trpět. Když si představím, že moji rodiče mají kvůli mně takový zármutek, jako má pan Carter pro svého syna, tak kéž bych býval raději nikdy v životě neutekl. Pracovat v otcově obchodě, to by bylo tisíckrát lepší než zažít válku na vlastní kůži. A také tam, na bojišti, jsem selhal. Nebyl jsem žádný hrdina, ale největší zbabělec, jakého je možné si představit. Jak to jen šlo, vyvlékl**

jsem se z nepříjemných a nebezpečných akcí, předstíral jsem nemoci ... a potom tam museli jít jiní. Medaili za statečnost? Já? Dovolte, abych se zasmál! Robert kopl do napůl shnilého kaštanu a zase zrychlil krok. *Potom ta věc s Dexterem v Halifaxu. Chtěl jsem se dostat na jeho místo a také jsem se tam dostal. Co při tom cítil on, to mi bylo jedno. A teď Bobby ...* Robert se zastavil. Aniž by si toho všiml, přišel k nějakému kostelu. Dveře byly otevřené. Když nahlédl dovnitř, nikoho tam neviděl. Opatrně vešel dovnitř. Příšeří a ticho mu dělalo dobře. Sedl si do jedné lavice. Vpředu stál jednoduchý dřevěný kříž. Napadla ho slova pana Cartera. Z nějakého důvodu mu pevně utkvěla v paměti:

„Za provinění si člověk zaslouží trest. Ale můj Pán Ježíš mi ukázal, že existuje také milost. Že se nechal potrestat místo mne, když tehdy zemřel na kříži. Kdyby to neudělal, všichni bychom se jednou pod naší vinou zhroutili, nemyslíte?“

Robert schoval obličej do dlaní. *U mě se hromadí provinění, Bože. U mě jsou jen ... vina a střepy. Nedokážu s tím žít dál. Zasluhuji si nejhorší trest, jaký existuje, a já ... se pod touto zátěží hroutím.* Po tvářích mu tekly slzy a řinuly se mezi jeho prsty.

„Ale můj Pán Ježíš mi ukázal, že je také milost...“

Chtěl bych tuto milost přijmout, Bože. Neboť jinak nemohu žít dál. Věřím, že Tvůj Syn Ježíš za mne musel zemřít na kříži. Pan Carter říkal, že On nesl i můj trest. Nechápu, jak mohl dobrovolně udělat něco takového. Ale jsem neuvěřitelně vděčný, že to tak je.

Robert se ještě nikdy takto vědomě nemodlil. V jeho životě bylo mnoho pokazených věcí, a on vyznával Bohu všechno, na co si dokázal vzpomenout. A nepochyboval o tom, že jeho modlitba byla vyslyšena. *Myslím, že není nikdo, kdo by potřeboval Tvoji milost víc než já. Děkuji Ti, Bože, že mi odpouštíš!*

Bylo už časně odpoledne, když Robert vyšel z kostela. V jeho srdci se rozhostil pokoj, jaký dosud nikdy nezakusil. Ale když si vzpomněl na Bobbyho, který leží samotný a nemocný v cizím pokoji, stáhl se mu žaludek. Šel ještě jednou do nemocnice a potkal tam Toma Joea, který se právě chystal jít domů.

„Daří se Bobbymu zase lépe?“ ptal se Robert ustaraně.

„Ano.“ Tom Joe se na něho soucitně podíval. „Sestra Pamela mi vyprávěla, že tě nechce vidět.“

„Já ho chápu. Je to ...“

„Chtěl bys o tom mluvit?“

Robert váhal. „Ano,“ mínil konečně. „Dnes o tom chci mluvit.“

„Určitě si vzpomínáš na našeho učitele, pana Wrighta,“ začal Robert, když se posadili v obýváku Toma Joea. „Hodně mi vyprávěl o válce, a když se nakonec dobrovolně přihlásil, věděl jsem, že přesně to samé chci udělat i já. Ten večer, kdy jsem ti říkal, že jsem ztratil kapesní nůž, jsem ve skutečnosti byl tajně na přednášce nadporučíka Hillse v městské hale. Já ... jsem tě tehdy obelhal, a je mně to líto.“ Přitom se na svého kamaráda omluvně podíval. Potom pokračoval: „Nadporučík Hills propagoval heslo: ‚Válka není jen nějaký nadpis. Je to naše povinnost.‘ Ta věta už mi nešla z hlavy. Pan Wright mi pomohl připravit mě na útěk, a já jsem to potom skutečně dokázal. V Halifaxu jsme se sešli na palubě *Illes de la Madeleine* a přeplavili se do Evropy. Přistáli jsme v Anglii a tam jsme museli ze všeho nejdřív absolvovat základní výcvik.“

Robert se předklonil a opřel se oběma lokty o kolena. „To mi nedělalo žádné problémy. Vždycky jsem rád sportoval a díky našemu tréninku na Západní střední chlapecké škole jsem byl v dobré kondici. Co se mi ale nelíbilo, byl dril. Měli jsme přísně rozvržený program, a ten mě brzy přestal bavit. Chtěl jsem už konečně bojovat, a ne se pořád jen plížit lesem. A tak jsem přemýšlel, jak bych se mohl vyhnout tvrdému tréninku, a už brzy se naskytlá příležitost: Měl jsem kamaráda, který byl dost nešikovný. Když do mě při jednom cvičení nechtě strčil loktem, schválně jsem dost zprudka spadl na zem a pohmoždil si koleno. Na mého kolegu se kvůli jeho neopatrnosti zlobili. To se mi líbilo, protože jsem ho nesnášel. Koleno mi ošetřili a v dalších dnech jsem se nemusel účastnit praktického výcviku. Místo toho jsem se dostal na několik schůzí vyšších důstojníků, z nichž jeden nás učil obor ‚válečná strategie‘. Ta se mi zdála velmi zajímavá a hodně jsem se toho naučil. Ještě si dobře vzpomínám na dvě poučky: ‚Dobře se seznamte s terénem,‘ zněla jedna. A druhá: ‚Poznejte slabosti nepřítelů, využijte jich a nastražte mu past.‘“ Robert se z předklonu zase narovnal a utrápeně se díval na svého kamaráda. „Přál bych si, abych tyhle věty nikdy neslyšel. Kvůli nim jsem se stal špatným chla-

pem, kterým jsem byl až dodnes. Teprve před chvílí v kostele ze mě toto břemeno konečně spadlo – když jsem předal svůj život Bohu.“

„To jsi udělal?“ Tom Joe se na svého spolužáka udiveně díval. „Kdybys jen věděl, kolik se nás za to modlilo!“ Usmál se. „Teď patříme oba k Boží rodině!“ Jeho přítel se na něho díval nejistě. „K Boží rodině? Abych řekl pravdu, mnoho o tom nevím. Ale asi to tak bude.“

„Samozřejmě to tak je! Je to něco neuvěřitelně krásného, patřit k Boží rodině, to ještě uvidíš! Ale já jsem tě přerušil. Mluvil jsi o válečné strategii.“

„Ano, právě. Ty dvě věty jsem si vštípil do paměti a také jsem je uskutečňoval. Ale ne tak, jak to dělali důstojníci, ale svým vlastním způsobem. Místo: ‚Dobře se seznámete s terénem,‘ jsem si to zformuloval takto: ‚Dobře se seznám se svými kamarády. A potom poznej jejich slabosti a využij je ke svému prospěchu tím, že jim nastražíš past.‘ To bylo mé heslo, se kterým jsem táhl do Francie. Poznal jsem válku, jak jsem si přál, a byla strašlivější, než si dokážeš představit. Ležel jsem v zákopech, až po krk plných bláta, zatímco nad námi hvízдалy kulky a slyšeli jsme hřmít kanóny. Viděl jsem pole, plná mrtvých. Vojáci viseli na ostnatém drátu, kde vykřváceli. Já jsem...“ Robert přestal mluvit a skryl obličej do dlaní. „Válka je ukrutná, Tome Joe, prostě jen ukrutná.“ Když vzhlédl a pokračoval, jeho hlas zněl drsně. „Vždycky jsem si představoval, že budu všechny těžkosti zvládat mistrně, odvážně a neohroženě, ale opak byl pravdou. Z každé nové akce jsem měl strach. Nebyl jsem žádný hrdina, ale zbabělec. A tak jsem začal žít podle svého nového hesla. První část jsem už absolvoval: ‚Poznej své kamarády.‘ Nebylo pro mě těžké být se všemi zadobře, rychle jsem si všiml, že můj veselý způsob se lidem líbí. Ale teď jsem se pustil do druhé části: ‚Poznej jejich slabiny a využij je ve svůj prospěch tak, že jim nalíčíš past.‘ Přesně to jsem dělal. Měli jsme nadřízeného, který měl sklon k tomu, aby některé vojáky upřednostňoval. Těm dával úkoly, které byly příjemnější nebo méně nebezpečné. Začal jsem tedy podvádět kamarády. Využíval jsem jejich slabosti a líčil jsem na ně pasti. Nemilosrdně. Často jsem to dělal tak nenápadně, že mne vůbec nepodezírali. Jiní mě prokoukli a dali mi přezdívku ‚zákeřník‘. Ale já jsem dosáhl svého cíle a brzy jsem se stal oblíbeným vojákem našeho velitele. Vůči svým kolegům jsem se někdy choval odporně, ale protože jsem tak často unikl nebezpečím, nic jsem si z toho nedělal. Nenáviděl jsem válku i sebe, protože jsem se nestal hrdinou, kterým jsem chtěl být. Báł jsem se ostudy, až vyjde najevo moje zbabělost, a proto jsem vymýšlel nové, ošklivé plány a záludné pasti. Dlouho

se mi to dařilo, ale nakonec se podařilo některým mým kamarádům nastražit past samotnému zákeřníkovi. Sice se jim nezdařilo dokázat mi všechny moje přestupky, ale čas, po který jsem byl oblíbeným vojákem, byl u konce. Teď jsem začal předstírat nemoci, a vymýšlel jsem si nové triky, abych nemusel na frontu. Zašel jsem až tak daleko, že chyběl jen vlasek a byl bych předvolán před válečný soud.“ Robert udělal přestávku a zhluboka se nadechl. „Když válka skončila, připlul jsem na lodi do Halifaxu a nevěděl jsem, co mám dělat. Neměl jsem ukončenou školu. Kromě toho mne trápilo špatné svědomí. Nejen kvůli tomu, jak jsem se choval ve válce, ale i kvůli své rodině, kterou jsem opustil, a také kvůli panu Kendrickovi, našemu náčelníkovi.“

„Víš o tom, že mne on a jeho manželka adoptovali, když jsem ukončil školu?“

„Ne, ale myslel jsem si to, protože zdravotní sestra včera mluvila o doktoru Kendrickovi a najednou jsi přede mnou stál ty. Náčelník na tebe sice byl docela přísný, ale vždycky tě měl rád.“

„To je pravda. I já jsem ho měl vždycky rád. Tom Joe se usmál a dodal: „Jako tatínek není špatný.“

Robert pokračoval: „Přijímal jsem příležitostné práce, stěhoval se z města do města, několik měsíců pracoval v kamenolomu a nakonec jsem se vrátil do Halifaxu do továrny na konzervy, kde jsem poznal Dextera. Měl lepší místo než já a tu jsem se vrátil ke svému oblíbenému heslu. Lépe jsem ho poznával, tu a tam jsem ho pozval na pivo – a potom jsem mu nastražil past. Skončilo to tím, že on byl propuštěn a já jsem se dostal na jeho místo. Od té doby jsem ho neviděl. Víím, že se dlouho nerozmýšlel, když měl příležitost někomu namlátit. Ale věděl jsem také, že není moc chytrý, a tak jsem se toho rizika odvážil. Slyšel jsem však, co o něm vyprávěli moji kolegové, a začal jsem se obávat jeho pomsty. Dal jsem výpověď. Zahladil jsem své stopy, jak to jen šlo, a přijel jsem sem do Toronta, kde jsem po dlouhém hledání konečně našel místo u pana Cartera. Ten mě zaměstnal bez velkého dotazování a to na mě hodně zapůsobilo. Myslím, že si všiml, že potřebuji pomoc. Jeho pobožné řeči mě nejdřív obtěžovaly, ale cítil jsem, že to se mnou myslí dobře. Jemu bych nikdy past nenastražil. Potom jsem poznal Bobbyho. Vůbec nevím, proč se mne jeho osud tak dotkl. Ale určitě víím, že mám toho malého chlapíka rád. Už několik dní bydlí úplně sám v továrním sklepě. Přemýšlel jsem o tom, že bych ho vzal k sobě, ale pak se mi to začalo zdát dost nepříhodné a poohlížel jsem se, zda by pro něho neměli místo v sirotčinci. Bobby

mě tam zahlédl a utíkal pryč – prostě přes ulici. A už víš, co se stalo potom.“ Robert zmlkl a nějakou chvíli žádný z nich nepromluvil ani slovo. Nakonec se Robert na svého přítele zpříma podíval. „Teď víš, co jsem to za člověka, Tome Joe. Je toho neuvěřitelně mnoho, co mám dávat do pořádku. Kdybys se mnou už nechtěl kamarádit, vůbec bych se tomu nedivil.“

Tom Joe musel polknout, než odpověděl. „Larry a já jsme tehdy našli tvůj dopis na rozloučenou. Já jsem tě postrádal, Roberte – jako kamaráda. Teď tě dostávám zpátky, nejen jako kamaráda, ale jako člena Boží rodiny. To je mnohem víc! Už nikdy bych nechtěl s tebou přerušit kontakt. Kdybys v něčem potřeboval moji pomoc, tak mi to řekni.“

„Takže ještě stále nenecháváš malé karibu samotné.“ Robertův hlas zněl ochraptěle. „Dřív jsem se kvůli tvým názorům často zlobil kvůli – teď jsem za ně rád. Je to to, co jsi mínil Boží rodinou? Že jeden druhému pomáhá – jako si pomáhají členové veslařského klubu?“

Tom Joe se musel usmát. „Ano, tak nějak to je. Jen je to ještě mnohem lepší. Neboť sourozenci ve víře si nejen navzájem pomáhají, ale také se jeden za druhého a společně modlí.“

„Já ... jsem se dnes v kostele poprvé doopravdy modlil. Nemám v tom tedy zatím mnoho cviku. Ale rád bych slyšel tebe.“

Sepjali ruce a Tom Joe vyslovil krátkou, jednoduchou modlitbu, ve které děkoval za Robertovu záchranu a předal ho dobrému Božímu vedení v budoucnosti. Když vzhlédl, řekl: „Ale to, že ses ve válce bál nasazení na frontu – to je přece úplně normální, ne? Kvůli tomu si nemusíš dělat žádné výčitky.“

„Ne, vlastně ne. Nebyl jsem jediný, kdo měl strach. Ale velká část z nich uměla se strachem lépe zacházet. Nechovali se vůči druhým tak nefér.“

Tom Joe zamyšleně přikývl. Potom najednou změnil téma rozhovoru a řekl: „Já pro tebe ještě něco mám.“ Šel do ložnice a krátce nato odtamtud přinesl nepatrně pomačkanou pohlednici. „Přečti si ji!“

Robert vzal pohlednici.

Milý Thomasi,

*škoda, že nezbyvá čas na dlouhé vysvětlování,
protože tento pohled musíte dostat před
Vaším odjezdem do Toronta: PROSÍM,
NAJDĚTE MÉHO SYNA!
Řekněte mu, že svůj obchod
v dohledné době prodám.*

Váš

Charles W. Turner

Robert polkl. „To ti ... psal můj otec?“

„Ano, a od tvé maminky ti mám vyřídit, že tě má ráda. Přese všechno. Každý rok od tebe dostává blahopřání k narozeninám a velmi ji trápí, že ti nemůže odepsat. Tvoji rodiče tě postrádají.“

„Tomu věřím. Já ... je také postrádám.“ Robertovi chvíli trvalo, než se zase uklidnil. Potom řekl: „Vypadá to, jako by mi chtěli odpustit, a to mě prostě přemohlo. Myslím, že pro dnešek už je načase, abych šel domů. Po tomto vzrušujícím dni budu potřebovat trochu klidu.“

Tom Joe byl toho večera ještě dlouho vzhůru. Robert mu světil tolik věcí, které musel zpracovat. Ale nejvíce žasl nad dokonalým Božím časovým plánem. *Kdybych Roberta potkal dřív, zůstal by odmítavý a uzavřený a brzy by*

určitě zase zmizel. Ty, Pane Ježíši, ses postaral o to, že jsme se setkali až teď. Ty jsi připravil jeho srdce. On je teď Boží dítě a chce navázat kontakt se svými rodiči. Děkuji Ti, Pane Ježíši!

V příštích dnech měl Robert mnoho práce. Pan Carter a jeho manželka na několik dní odjeli, a na něm teď ležela zodpovědnost za celý obchod. Přestože měl tolik práce, chodil se každý den ptát na Bobbyho. Tom Joe hoča navštívil a ujistil ho, že Robert už nemá v úmyslu poslat ho do sirotčince. Robertovi spadl kámen ze srdce, když směl svého malého přítele konečně navštívit. Ovšem ukázalo se, že nemocnice musí ohlásit pobyt chlapce z ulice na stanici sociální péče. Robert slíbil Bobbymu, že tam dojde a vysvětlí jim celou situaci a že jim navrhne, že Bobby bude moci bydlet u něho.

Když se druhého dne pan Carter opět objevil v práci, několikrát si svého zaměstnance nenápadně prohlížel. „Roberte, vypadáte, ... jako by se vám ulevilo. Stalo se něco?“

Robert se usmál. „Ano, pane. Něco se stalo.“ V hrubých rysech mu vyprávěl o tom, jak se seznámil s Bobbym, o nehodě a také o tom, že ho včera mohl poprvé navštívit.

„Nu, tak to chápu, že jste tak šťastný. Něco takového opravdu leží na duši.“

Robert opřel koště do kouta a otočil se ke svému zaměstnavateli.

„Ale není to jen to, pane.“

„Ne?“ Pan Carter se na něho díval pln očekávání.

„Je to ... tedy, já jsem byl v neděli v kostele. Úplně sám, když již ostatní odešli. A ... tam ... jsem...“ Přerušil se. Když pokračoval, zněl jeho hlas zastřeně. „Chtěl jsem vám říci, že váš Pán Ježíš je nyní i můj Pán Ježíš.“

Pan Carter se na něho díval svýma dobrotivýma očima. Jeho oči byly vlhké, když odpověděl: „Jaká radost, Roberte, jaká radost! V nebi u andělů a také tady na zemi. Nic krásnějšího jste mi nemohl povědět.“

10. kapitola

Následující den směl Robert přijít do práce později, aby mohl dopoledne zajít na stanici sociální péče, kde se starali o sirotky. Vylíčil tam příběh Bobbyho a nabídl, že chlapce může po propuštění z nemocnice vzít k sobě.

„Toho chlapce vyhledám a sama si udělám úsudek,“ řekla dáma, s kterou mluvil, a zaklapla desky, do kterých si psala poznámky. „Kromě toho se musíme pokusit zjistit, zda nemá nějaké příbuzné a kdo je ta paní Hole, o které vám hoch vyprávěl. A mimochodem, jste ženatý, pane Turnere?“

Robert se na paní podíval trochu zmateně. „Ne, madam, nejsem ženatý.“

„No, to vás musím seznámit s tím, že chlapec u vás nebude bydlet. Právo starat se o děti dostávají jen manželské páry.“

„Ale ... proč? Poslední dva roky se o Bobbyho nikdo nestaral. Nebyla by podstatná změna k lepšímu už to, kdyby se o něj teď starala alespoň jedna osoba?“

„Sám nemůžete mít nad hochem dostatečný dohled, protože na svém pracovišti trávíte mnoho hodin. Předpis je předpis, pane Turnere. A teď mne, prosím, omluvte, mám ještě práci.“

Slečna Blakelyová vstala a Robertovi nezbylo nic jiného, než aby také vstal. Na cestě do práce se mu stále dokola honily myšlenky. *To prostě nemůže být pravda! Jak to mám Bobbymu vysvětlit? Co když bude přece jen muset jít do dětského domova? Bude mě považovat za zrádce!*

Pan Carter si velmi rychle všiml, že tady něco nehraje. Netrvalo dlouho a Robert mu všechno vyprávěl. „Vaše starosti naprosto chápu, Roberte. Ale je Někdo, kdo je umí vyřešit mnohem lépe než já. Co myslíte, neměli bychom teď říci Pánu Ježíši o vaší a Bobbyho situaci a zeptat se Ho na radu?“

„Na tuto možnost jsem zatím vůbec nemyslel,“ přiznal Robert. „Pro mě je zatím ještě velmi nezvyklé se modlit.“

„To se brzy změní. Čím více budete poznávat Pána Ježíše a vašeho Otce v nebi, tím častější s Nimi budete chtít mít kontakt.“

Pan Carter ho pozval, aby polední přestávku strávil s ním a s jeho ženou. Tam

Robert ještě jednou podrobně vyprávěl o Bobbym a po jídle se společně pomodlili a vložili ten problém do Božích rukou. Robert cítil, že je klidnější. Ačkoliv se jeho situace nezměnila, šla mu odpoledne práce lépe od ruky.

Druhý den byla sobota a Robert se vydal na cestu k nemocnici, aby strávil odpoledne u Bobbyho. Když došel na oddělení, přicházela mu vstříc sestra Maggie s ustaraným obličejem. „Dobře, že jdete, pane Turnere,“ pozdravila ho.

„Proč to říkáte? Děje se něco s Bobbym?“

„Od rána má horečku a nikdo neví, proč. Operační rána se bezvadně hojí a právě tak jeho poranění na hlavě. Ještě ke všemu náš staniční lékař také onemocněl. Doktor Baker má dovolenou a šéflékař je úplně přetížený. Má tady zastupovat některý z lékařů – asistentů, ale zatím se tu ještě žádný neobjevil.“

„Mohu k němu?“

„Ano, samozřejmě. Prosím vás, zkuste mu dát trochu napít. Já dnes vlastně sloužím na jiném oddělení a nemám čas se mu plně věnovat.“

Robert ustaraně vešel do pokoje. Bobby ležel v posteli u okna a obličej měl rozpálený horečkou.

„Nazdar, Bobby!“

Hoch otevřel oči. „Je mně horko,“ zamumlal.

„To ti věřím. Sestra Maggie říkala, že máš horečku. Bolí tě něco?“

Robert vzal sklenici s vodou a jednou rukou Bobbymu opatrně nadzvedl hlavu, aby se mohl lehčeji napít.

„Bolí mě noha,“ řekl Bobby a přejel si jazykem přes rty. „Celou dobu nebolela, ale teď bolí.“

Otevřely se dveře a do pokoje vešel lékař a sestra. Lékař stručně pozdravil a potom řekl: „Během vizity prosím všechny návštěvníky, aby odešli z pokoje a nerušili.“

Působil přísně a nepřístupně. Robert a ostatní návštěvníci beze slova opustili pokoj. Na chodbě ho potkal Tom Joe, který si rychle oblékal svůj bílý plášť.

„Jsi ty ten lékař - asistent, který tu má zaskočit?“ pozdravil ho Robert.

„Ovšem. Kde je sestra Maggie?“

„Nevím. Říkala, že i ona na tomto oddělení jen zastupuje. Možná má volno. V pokoji je nějaká jiná sestra společně s doktorem, který vypadá docela

přísně. Dělaljí vizitu.“

„To vypadá na dr. Millera. Bude se zlobit, že přicházím tak pozdě. Ale nebyl jsem doma, když mi telefonovali, že mám zaskočit. Moje paní domácí vzala telefon a potom mi to vyřídila.“ Narovnal si stetoskop. „Něco není v pořádku?“

„Bobby má horečku. Říká, že ho bolí noha. Ale při nehodě si nohu vůbec neporanil.“

„Počkáme, co řekne doktor Miller. Potom můžeme hned společně zajít k Bobbymu.“

Robert přikývl a posadil se v čekárně, zatímco Tom Joe zmizel ve služební místnosti. Když skončila vizita, ještě chvíli trvalo, než měl Tom Joe čas, aby se šli s Robertem podívat na Bobbyho. Chlapec byl rozpálený horečkou a apatický. „Ve zprávě z vizity není napsáno nic o tom, že by si Bobby stěžoval, že ho bolí noha,“ poznamenal Tom Joe.

„Možná měl strach z cizího lékaře a sestry a proto nic neřekl.“

„To je možné. Tak se prostě podíváme na jeho nohu.“ Tom Joe odkryl deku a opatrně prohmatal obě chlapcovy nohy. „Tady má otok. Trhl sebou, když jsem se nohy dotkl.“

„To je místo, kam ho kousla krysa. Na to jsem si už vůbec nevzpomněl. Dával jsem mu na to jódovou mast a lepšílo se to.“

Tom Joe se napřímil. „Vzpomínám si, že když ho přivezli, měl na noze obvaz. Říkáš, že to bylo kousnutí od krysy?“

„Ano. Ale bylo to už před nějakou dobou.“ Tom Joe vyhrnul chlapci noční košili a zkoumavě si prohlížel jeho břicho. „Tady,“ řekl pojednou. „Vidíš tu vyrážku?“

Robert si všiml červených flíčků kolem pupíku a přikývl.

„Vypadá to na horečku po krysím kousnutí. Ta je někdy doprovázena vyrážkou.“ Narovnal noční košili a znovu Bobbyho přikryl.

„A co se proti tomu dá dělat?“

„Dáme mu mokrý zábal, abychom snížili horečku, to naordinoval i doktor Miller. A jinak ... se musíme modlit a doufat, že se tělo s infekcí vypořádá. Nic jiného nemůžeme dělat.“

Robert polkl. „Takže ... to s ním je vážné?“

Tom Joe přikývl. „Ano. Ale budeme dělat, co je v našich silách.“

Robert pozoroval, jak krátce nato sestra přinesla mokrá prostěradla a ovinula je kolem Bobbyho rozpáleného těla, zatímco se Tom Joe staral o jiné pacienty. Když skončil čas návštěv, poslala ho sestra domů.

„Nemohla byste dovolit výjimku?“ prosil ji Robert. „Chtěl bych u něho zůstat.“

„O naše pacienty se staráme my, na to se můžete spolehnout. Kam bychom přišli, kdybychom všem lidem dovolili, že mohou zůstat v pokoji s nemocnými až do noci?“

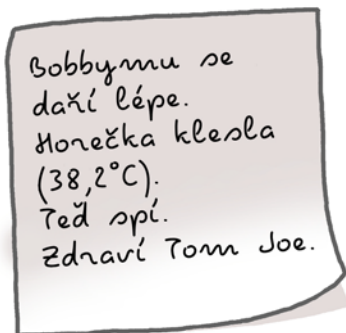
„Ale doktor Kendrick je můj kamarád. Nemohla byste přece...“

„Vaše přátelství s doktorem Kendrickem na našich předpisech nic nemění.“ Zdravotní sestra zůstala neúprosná. „A teď, prosím, běžte.“

„Mám službu do 22.00 hodin a budu se na Bobbyho pravidelně chodit dívat,“ slíbil mu Tom Joe. „Je mně líto, že ti nemohu dovolit tady zůstat, ale já jsem jen lékařský asistent a něco takového mi nepřísluší.“

Robert přikývl a otočil se, že půjde. Venku už byla tma. Hluboce vdechoval chladný vzduch. „Pane Ježíši,“ šeptal, „pan Carter říkal, že Ti mohu všechno říci, a tak Ti to teď prostě říkám. Rád bych na Bobbyho dával pozor, ale v tuto chvíli to nejde. Pan Carter říkal, že Ty máš všechnu moc, a proto Tě prosím, abys Bobbyho uzdravil. Prosím Tě, nenech ho zemřít. Je ještě tak malý ...“

Právě se rozednívalo, když stál Robert opět před nemocnicí. Musel se nutně dozvědět, jak se vede Bobbymu. V noci ho pronásledovalo mnoho neklidných myšlenek. Pokud Bobby v noci zemřel, byl to trest za to, že on, Robert, byl v minulé době takový zákeřný? Sestra, která měla službu a seděla za prosklenou stěnou, otevřela okénko, když spatřila časného návštěvníka. „Jste pan Robert Turner?“

Bobbymu se
daří lépe.
Horečka klesla
(38,2°C).
Teď spí.
Zdraví Tom Joe.

„Ano, madam, jsem.“

„Doktor Kendrick tu pro vás před hodinou nechal vzkaz, když odcházel z nemocnice. Počítal s tím, že sem brzy ráno přijdete.“ Podala mu list papíru.

Robertovi se třásla ruka, když si ho bral. Tomu Joeovi přece končila směna ve 22 hodin. Proč tam zůstal celou noc? Zdalipak Bobby ... Neodvážil se přemýšlet dál. Strčil lístek do kapsy, pokynul sestře a

spěšně vyšel z budovy. Při čtení zprávy musel být sám. Pod pouliční svítilnou zůstal stát. Rychle rozložil papír.

Robert na vteřinu zavřel oči. Zaplavila ho vlna úlevy. *Díky, Bože! Díky, že jsi mne nepotrestal úmrtím Bobbyho.* Dal si lístek do kapsy bundy a rozhodně vešel do přijímací haly nemocnice. „Já jen docela krátce zajdu na dětské oddělení,“ vysvětlil sestře.

„Ale to je zakázané! Návštěvní hodiny jsou až dnes odpoledne!“

„Já vím. Ale je to opravdu naléhavé!“ Robert nedbal na další námitky, a už spěchal po schodech nahoru. Na dětském oddělení zvolnil krok. Na chodbě ho zastavila udivená zdravotní sestra. „Pane? Co tu děláte v tuto dobu?“

„Chtěl jsem se jen krátce podívat na Bobbyho. Leží na pokoji až vzadu u okna.“

„Ach, vy myslíte toho malého pacienta s horečkou? Doktor Kendrick u něho byl celou noc. Říkal něco, že malého karibu nemůže nechat samotného. Ale neptejte se mě, co tím myslel.“

Dala si obě ruce v bok a vypadala, jako by na něho chtěla shlížet shora, i když byla o dobrý kus menší než on. „Ale pořád jste ještě nevysvětlil, co tu pohledáváte krátce po půl šesté ráno!“

„Chtěl jsem se prostě na Bobbyho jen krátce podívat. Celou noc jsem se o něho strachoval.“

Sestra se na něho zamračeně dívala. Výraz jejího obličeje změkkl. „No dobře. Když tady už jste, pustím vás na chvíli do pokoje. Ale jen na dvě minuty!“

„Děkuji, madam. Robert vešel do místnosti po špičkách. U Bobbyho postele se zastavil. Vlhké vlasy se chlapci lepily na čelo a tváře měl ještě stále červené, ale dýchal klidně a rovnoměrně. *Děkuji Ti, Pane Ježíši! Ty jsi vyslyšel mou modlitbu!*

Robert vyšel z nemocnice, posnídal ve svém bytě a potom navštívil bohoslužby v kostele, ve kterém se před týdnem úplně sám modlil. Dříve než půjde na návštěvu k Bobbymu, zajde ještě do bytu Toma Joea. Jeho kamarád právě vstával po dospávání probdělé noci.

„Děkuji ti, že ses staral o Bobbyho,“ řekl Robert upřímně. „Mohlo mě napadnout, že ho nenecháš samotného.“

Tom Joe se usmál. Když patříme do stejného stáda, pomáháme si navzájem, ne?“

„A když kromě toho patříme do Boží rodiny, potom teprve. Bylo to tak, ne?“

„Přesně tak!“

Robert chtěl odejít. Ale pak se ještě jednou otočil. „Modlil jsem se k Bohu, aby Bobbyho uzdravil. Myslel jsem, že ho možná nechá zemřít, aby mě potrestal, protože jsem dělal mnoho zlých věcí. Jsem velmi rád, že to neudělal.“

„Tvoje vina je odpuštěna, Roberte,“ připomněl mu Tom Joe jemně. „Samozřejmě, někdy nás dohoní něco z naší minulosti, ale to není Boží trest.“

Robert přikývl. „Je dobré to vědět. Děkuji ti, Tome Joe. Měj se krásně.“

Trvalo to několik dní, než Bobbymu konečně přestala horečka. Rána po operaci se mu mezitím dobře zahojila a odstranili mu stehy. Přišla paní ze sociální stanice, aby mu položila několik otázek. Následující den se Robert ohlásil v její kanceláři, aby jí něco navrhl. Stálo ho to ale určité úsilí a přemlouvání a ona potom ještě navštívila Carterovy, než na to přistoupila.

„Je to však jen přechodné řešení, pane Turnere, na to nezapomeňte!“ řekla.

„Samozřejmě, madam. Děkuji vám, že to dovolíte.“

Robertovi se velice ulevilo. Bobby mohl bydlet u něho a během jeho pracovní směny měl být u paní Carterové, aby na něho ve svém bytě mohla dohlédnout. Po Novém roce měl dopoledne chodit do školy a u ní trávit jen odpoledne. Zatím musel hlavně zesílit a zvyknout si na řádný život s pravidly.

„Opravdu smím spát v takové měkké posteli?“ ptal se Bobby nevěřičně, když ho Robert dovedl do své maličké ložnice.

„Ano, smíš.“

„A kde budeš spát ty?“ Bobby se rozběhl a skočil doprostřed polštářů. Veselé plaménky v jeho očích Robertovi potvrdily, že jeho rozhodnutí vzít chlapce k sobě bylo správné.

„Na gauči v kuchyni,“ odpověděl na Bobbyho otázku. „Oblečení, které jsme pro tebe koupili, můžeš narovnat do prázdné police ve skříni. Já zatím připravím něco k jídlu.“

Bobby poslechl a krátce nato se objevil v kuchyni. „No, voní to dobře,“ konstatoval. Tuk na pánvi tiše syčel, když na něj Robert naléval palačinkové těsto.

Na něj nasypal kousky jablek a Bobby si olízl rty.

„Palačinkové těsto s jablky jsem ještě nikdy nejedl. U pana Cartera v obchodě je mnoho jablek. Jsou velmi dobrá. Když u něho jsem, mohu si každý den nějaké sníst.“

„Ale musíš se ho předem zeptat,“ připomněl mu Robert. „Ta jablka přece nepatří tobě, ale panu Carterovi.“

„Určitě mi to dovolí. A když ne, tak si nějaké vezmu potají.“

„Tohle nebudeš dělat!“ Robertův hlas zněl přísně. „Když pan Carter řekne, že ne, tak to budeš respektovat. Když si něco vezmeš potají, není to nic jiného než krádež, to jsem ti přece už vysvětloval. Teď už nepotřebuješ krást, protože dostaneš dost jídla. Rozuměl jsi mi?“

„Ano, sire,“ zamumlal Bobby a protáhl obličej.

Robert se vrátil k palačinkám. Když ležely na stole dva dobře povedené exempláře a Bobby je mohl hustě posypat skořicí a cukrem, zase se mu rozjasnil obličej. Právě chtěl po jedné sáhnout, ale Robert ho zadržel. „Nejdřív se pomodlíme,“ řekl mu.

„Pomodlíme?“ Bobby se na něho udiveně díval.

„Když se modlíme, mluvíme s Bohem. Řekneme Mu, že Mu děkujeme za palačinky. Já jsem zatím také ještě mnohokrát neděkoval za jídlo, ale měli bychom si na to zvyknout.“

Sepjal ruce, zavřel oči a řekl: „Bože v nebi, děkujeme Ti za jídlo. Amen.“

„S kým jsi to mluvil?“ Bobby nevycházel z údivu. „Tady přece kromě nás nikdo není.“

„Ty jsi ještě nikdy neslyšel o Bohu?“ zeptal se Robert. „Nemůžeme Ho vidět. Bydlí v nebi.“

Bobby zavrtěl hlavou. „Paní Hole, u které jsem dříve bydlel, někdy říkala: ‚Ach Bože, ach, Bože‘. Mohu si teď vzít palačinku?“

Robert přikývl. Bobby ji popadl do ruky, stočil ji a zakousl se do ní. Robert se rozhodl, že se zatím zřekne dalšího napomínání. Už v nemocnici se snažil chlapci vštípit zásady jídla s nožem a vidličkou, ale zatím se mu to moc nedařilo. Třeba paní Carterová hoča naučí, jak se má chovat u stolu.

V následujících dnech se ukázalo, že pro Bobbyho nebude lehké zvyknout si na život s pravidly, ale celkově došlo k méně katastrofám, než si Robert představoval. Bobby začínal chápat, že existují dospělí, kteří to s ním myslí

opravdu dobře – i když mu nedovolili podnikat všechno, co dřív patřilo k jeho životu.

Tom Joe byl z chirurgie přeložen na sociální oddělení. Naneštěstí tam zase potkal doktora Millera, svého až přehnaně přesného šéfa z interny, který tam několik týdnů zastupoval nemocného vedoucího lékaře sociálního oddělení, nějakého doktora Willse, kterého Tom Joe zatím znal jen z letmých setkání. Na sociální stanici byli bezplatně ošetřováni obyvatelé chudinských čtvrtí, a to od devíti hodin ráno do sedmnácti hodin odpoledne. Když v první Tomův den na sociálním oddělení odemkli dveře, do budovy se nahrnul zástup lidí. Čekárna se hned zaplnila až do posledního místečka. Lidé stáli i na chodbě a seděli na schodech. Změť hlasů, šourání nesčetných nohou po podlaze a pronikavý zápach nemytých těl, to všechno naplňovalo prostory oddělení. Přicházeli s třískami, zapíchnutými v ruku, s pohmožděnými končetinami, s hnisajícími záněty a s úporným kašlem. Byl tam malý operační sál, kde mohly být ambulantně prováděny některé zákroky. Tom Joe řezal, obvazoval, poslouchal srdce, zažíval rány – všechno pod přísným pohledem doktora Millera a vrchní sestry ze sociální stanice. Zdálo se, že proud lidí neslábne. Když se potom večer konečně zavřely dveře za posledním pacientem, Toma Joea z toho brněla hlava.

„Na ten provoz si zvyknete,“ mínila vrchní sestra a zapnula sterilizátor. „Dnes to přece nebylo tak špatné.“

Když Tom Joe toho večera ležel v posteli, viděl před sebou různé obličejové tváře lidí z chudinských čtvrtí. Staré lidi, kteří se dívali otupěle a odevzdaně, zoufalou maminku, která mu podávala napolo udušeného kojence. Spolu s vrchní sestrou se mu podařilo vyndat dítěti z dýchací trubice knoflík, který spolklo. Maličký dostal krátkou narkózu a Tom Joe by ho býval rád nechal přes noc v nemocnici na pozorování. Ale to nešlo.

„Není nikdo, kdo by to zaplatil,“ vysvětlovala mu vrchní sestra. „Ty lidi nemůžeme stacionárně přijmout.“

Profesor Cunningham mu řekl to samé, poté, co se dozvěděl o operaci Bobbyho. „Takovéto případy se normálně musí nejdříve projednat se stanicí soci-

ální péče. Ve vašem případě to samozřejmě nebylo možné. Ale my nemůžeme všechny děti zdarma operovat. Vždyť nemocnice je provoz, který musí být řízen i po hospodářské stránce.“

Druhý den opět přišla ta mladá maminka. Děťátko jí pokojně spalo na rukou. Dýchalo klidně a uvolněně. Tom Joe si ještě jednou poslechl jeho hrudník, ale nezaznamenal už žádné rušivé zvuky. Mladá matka odcházela ze sociální stanice se šťastným úsměvem. Ne všechny případy probíhaly tak dobře. Více dětí onemocnělo na zápal plic, který tento podzim dost řádlil. Některé byly tak slabé, že nemohly ani dojít na kliniku. Jednoho chladného deštivého odpoledne šel Tom Joe se sestrou ze stanice sociální péče do jednoho z nájemných domů, ve kterém bydlelo mnoho jeho pacientů. Studený vítr se dostával všemi skulinami až na schodiště a byla tam cítit směs pachů vlhké omítky a zelné polévky. Tom Joe v tomto domě ošetřoval hned čtyři děti a přitom se naučil oceňovat práci sester ze stanice sociální péče, které sem chodily každý den a byly lidem nápomocné při jejich nemocech i jiných problémech. Přes všechnu snahu dva z jeho malých pacientů nemoc nepřekonal. Toho dne se vydal na cestu domů vyčerpaný a sklíčený. Když myslel na smutek, který teď panoval v těchto rodinách, srdce se mu svíralo soucitem. Kromě toho ho zaměstnávala ještě jiná věc. Profesor Cunningham mu před dvěma dny nabídl trvalé místo v nemocnici. Tom Joe věděl, že mnoho jeho spolužáků ze studia by mu toto místo závidělo, ale sám si nejdřív vyžádal čas na rozmyšlenou. Je jeho úkolem, aby pracoval zde v Torontu? Když byl upřímný, pak velice postrádal svou rodinu v Calgary. Na druhé straně měl svou práci zde u sv. Jana opravdu rád. Vzdát se jí, to by pro něho bylo těžké. A potom tu byla ještě Kendra Sullivanová ... Chtěla by žít v Torontu? Nyní, když mu Larry napsal o svém zasnoubení, častěji přemýšlel o tomto tématu. Musel přiznat, že i zde ve velkoměstě bylo mnoho milých mladých dam, se kterými se rád bavil. Například Janice Stevénsová, dcera Roba a Lillian. Jejich starší dceru Louisu neměl moc rád. Na jeho vkus příliš flirtovala s mladými muži v církevním společenství. Kládl si otázku, proč už dávno není zasnoubená. Jeho myšlenky putovaly čím dál častěji do Calgary, kde Kendra pracovala mezi dětmi v sirotčinci a v nedělní škole. Zdalipak to byl Boží plán, aby se s ní oženil? Tom Joe si přál, aby ve všech těchto důležitých věcech získal jasno, ale pořád se cítil nějak nejistý a bezmocný. *Chtěl* činit Boží vůli. Proč ho tedy Bůh nechal tápat v nejistotě? Proč mu jasně a zřetelně neukázal, co má dělat? Druhý den se množství práce nezmenšilo. Čekal, že to na sociální stanici bude poněkud méně namáhavé než na chirurgii, ale v tom se mýlil. Tom Joe se divil, jak to

doktor Miller zvládne, aby měl přehled o dvou odděleních zároveň. Pendloval mezi internou a sociální stanicí a někdy sloužil až čtrnáct hodin denně.

Ve svém nemnohém volném čase si Tom Joe zařizoval nutné pochůzky nebo navštěvoval Roberta, který mu dával mnoho otázek o víře. Jednoho večera zůstala u Bobbyho paní Carterová a Tom Joe vzal Roberta s sebou na biblickou hodinu. Pro jeho bývalého spolužáka to byla nová zkušenost, dosud navštívil teprve několikrát bohoslužby v blízkém kostele.

„Thomasi, jak je to pěkné, že tě tady zase jednou vidíme,“ pozdravil ho Rob Stevens. „Zdá se, že jsi byl poslední dobou hodně zaměstnaný.“ Tom Joe přisvědčil. Dobře porozuměl skryté výčitce a tiše se pro ni hněval. Vždyť prostě jen tak nezanedbával shromáždění, ale bylo to kvůli jeho práci. Služba nemocným byla důležitá věc. Na příští víkend byla naplánovaná evangelizační akce. Tom Joe se uvolil, že pomůže rozdávat pozvánky, i když nevěděl, kdy to bude dělat. Snad to někdy půjde.

„Nezapomeň na zkoušku s pěveckým sborem,“ volala za ním Lillian. „A prosím tě, přines s sebou svoje housle. A zpěvník. Počítáme s tebou.“

V tomto týdnu propukly v sirotčinci u mnoha dětí neštovice. Sestry ze stanice sociální péče pomáhaly ošetřovat malé pacienty a staraly se o to, aby bylo v pokojích nemocných zatemněno. Tom Joe jim pomáhal, jak jen to šlo, navštěvoval nemocné v dětském domově dokonce i ve svém volném čase. Jeho soucitné srdce ho stále ponoukalo, aby zašel za svými malými pacienty. Tímto způsobem se seznámil s poměry v dětském domově. Paní Johnsonová dělala, co mohla, ale se skrovnými prostředky, které měla k dispozici, nebylo lehké se o děti dobře postarat. Byly tu naléhavě nutné práce k renovování domu, ale na ně chyběly peníze.

Tomu Joeovi se nepodařilo rozdat všechny pozvánky na evangelizaci. Na zkoušku pěveckého sboru si vzpomněl na poslední chvíli. Vzal své housle a vydal se na cestu.

„Máš také zpěvník?“ zeptala se ho Lillian. „My jich máme málo, ve kterých je tato první píseň, kterou zpíváme.“

„Ne,“ přiznal Tom Joe, „já jsem na to zapomněl. Ale mohu ho ještě přinést. Do mého bytu to není tak daleko.“

Běžel tedy nazpět, vzal zpěvník z poličky s knížkami a přitom zavadil o kalendář, který visel na zdi. Měl zlost kvůli zpoždění, sebral ho ze země a pověsil zase na hřebík. Přitom na kalendář pohlédl. U dvacátého devátého měl na-

malovaný křížek. To byl den maminčiných narozenin, na které nesměl zapomenout. Vyšel z bytu do chladného podzimního večera. Uprostřed chodníku se pojednou zastavil. Jeho maminka měla narozeniny dvacátého devátého listopadu. Ale – nebylo dnes už prvního prosince? Krátce počítal. Ano, bylo to tak. Dnes byl pátek prvního prosince. Zapomněl na maminčiny narozeniny!

Druhý den ráno na poště hned žádal o dálkový telefonní hovor do Calgary. Spojení nebylo příliš dobré, ale přece jen mohl – i když opožděně – pográtulovat mamince k narozeninám. Když vycházel z pošty, ulevilo se mu. Na ulici potkal Roberta, který se sešel s dalšími mladými lidmi ze shromáždění kvůli zpívání na evangelizaci. Bobby tento den trávil u Carterových. Jejich dcera s mužem a dvěma dětmi k nim přijela na návštěvu a těšili se, že se s ním seznámí. Tom Joe šel s Robertem, ačkoliv by se raději podíval na děti v sirotčinci. Celý den se k tomu nedostal, a proto se krátce nato rozhodl, že se tam podívá v neděli ráno, když budou ostatní na bohoslužbách. Přitom se naskytne příležitost vyprávět dětem nějaký příběh z Bible. Po poledni si výjimečně popřál krátkou přestávku a lehl si ve svém bytě na půl hodiny na gauč. Když se probudil, už byla tma. Musel spát několik hodin. *No, myslel si, vždyť mám také za sebou náročný týden.*

V příštím týdnu převzal návštěvy pacientů doma jiný lékař a Tom Joe byl celou dobu na sociálním oddělení. Znovu a znovu musel myslet na rodiny v činžáku, které teď pro své děti měly smutek. Jen s námahou se dokázal soustředit se na svou práci. Doktor Miller asi tušil, co ho zaměstnává. „Neberte si to tolik k srdci,“ řekl, „jinak to dlouho nevydržíte. Udělal jste, co jste mohl. Vzchopte se a pracujte dál.“

Tom Joe jen přikývl. *Doufám, že nikdy nebudu tak bezcitný jako doktor Miller. Kdo by dokázal nebrat si k srdci smrt dítěte?*

V pondělí v poledne byl všem přítomným zaměstnancům v jídelně představen nový správní ředitel, pan Cole, který tu byl zaměstnán od začátku měsíce. Byl to velký, statný muž s prošedivělými vlasy a mezi jiným se měl starat o to, aby se přesně druhého ledna otevřelo nové soukromé oddělení. Pan Cole sám pronesl projev na uvítanou, ve kterém vyjádřil naději na dobrou spolupráci a zdůraznil, že je pro něho zvláštní radostí za několik dní tady přivítat důležitou návštěvu z Německa. Profesor Cunningham pozval dva kolegy z Charité v Berlíně. Tento nápad že on úplně podporuje, protože to velice prospěje prestiži svatojánské nemocnice. Bude to také znamenat, že Nemoc-

nice sv. Jana má v Torontu přednost před Hlavní nemocnicí. Hosté si samozřejmě prohlédnou také nové soukromé oddělení, které je technicky na nejvyšší úrovni. Jak se v nejbližších dnech ukázalo, slíbená návštěva přidala personálu dost práce navíc. Celá nemocnice musela být na příkaz pana Coleho uklizena tak, aby se jen leskla. Tím byly nejvíc postiženy uklízečky a sestry, ale také lékařští asistenti. Během polední přestávky si Tom Joe krátce odskočil do města a tam potkal Stevena.

„Konečně jsem tě potkal,“ pozdravil ho jeho kamarád. „Už několik týdnů čekám, že mi zavoláš. Ztratil jsi moji vizitku?“

„Ne, jen jsem měl hrozně moc práce. Je mi to líto.“

„To je v pořádku. Měl bys čas se u mne v sobotu odpoledne stavit? Moje sestra Sara pozvala několik přátel. Škoda, že nikdo z nich není křesťan. Ale rozhodně chce, abych tam také byl. Byl bych rád, kdybys mě trochu podpořil.“

„To bych mohl. V sobotu přijdu.“

„Moc ti děkuji,“ řekl radostně Steven. „Tak zatím!“

Sobotu si vlastně Tom Joe rezervoval pro děti ze sirotčince, které mu poslední dobou velmi přirostly k srdci. Ale nechtěl to Stevenovi odříci. Když se vrátil na oddělení, přivítal ho doktor Miller zamračeně. „Vaše polední přestávka skončila už před pěti minutami,“ poznamenal.

„Ano, pane, je mi to líto. Potkal jsem jednoho kamaráda a tak...“

„Pojďte se mnou do služební místnosti!“ přerušil ho jeho nadřízený. Tom Joe přemýšlel, co udělal špatně, ale nemohl si vzpomenout. Zato jeho šéfa napadlo hned několik věcí.

„Toto,“ ukázal na těžko definovatelné černé cosi, co leželo na stole, „našla prve staniční sestra ve sterilizátoru. Mohl by to být zuhelnatělý pozůstatek vaší gumové rukavice?“

Tom Joe cítil, jak ho polévá horko. „Ano, pane. Já jsem ... ji tam zapomněl.“

„Právě tak, jako jste zapomněl na zásobník kyslíku, který se má každé ráno kontrolovat. Dnes nebylo nic zapsáno.“

„Ne, pane. Máte pravdu. Je mi to opravdu líto.“

„Pokud se nemýlím, dnes dopoledne jste ošetřoval paní Perthovou a paní Perryovou, je to tak?“

„Ano pane.“

„Zaměnil jste listiny a z toho důvodu v nich jsou nesprávné zápisy. Naštěstí nevznikla žádná škoda, protože staniční sestra si toho všimla.“ Dr. Miller se na něho přísně díval. „Všechna čest vašim snahám o nemocné děti, pane lékařský asistente, ale nezanedbávejte kvůli tomu své povinnosti na oddělení. Očekávám od vás pečlivou a korektní práci.“ Vstal a šel ke dveřím. „A když si nebudete zapínat horní knoflíček u košile, nebudete mít kravatu nikdy rovně.“ S těmi slovy odešel.

Tom Joe se zlobil – na sebe a také na doktora Millera. Samozřejmě, listiny se nesměly zaměnit, ale ty další dvě věci snad nebyly tak tragické. Proč jen musí jeho nadřízený pokaždé dělat ze všech maličkostí takové drama?! A že musí vždycky najít chybu na jeho kravatě! Tom Joe měl pokaždé pocit, že se udusí, když si zapnul nejhořejší knoflíček na košili. Proto ho nechával rozepnutý. Ale dr. Millerovi nic neušlo. Dal si velkou práci a opravdu se mu ten den už nic nemilého nepříhodovalo. Když přišel domů, našel dopis od tatínka. Tom Joe padl na gauč a otevřel ho. Tatínek mu nejdřív popisoval některé novinky z Calgary a potom jednu veselou epizodu ze Západní střední chlapecké školy. Tom Joe se usmíval a vzpomínal na svou vlastní docházku do školy. Ale potom se zamračil.

Přideš, že máš velmi mnoho práce a to Ti úplně věřím. Ale mám dojem, že jsi při uší své práci ztratil ze zřetelů to nejdůležitější. Tvé osobní tiché chvílky a návštěvy shromáždění by při té mnohé práci pokud možno neměly utrpět ztrátu. Mohou se vyskytnout výjimky, ale mělo by to být jen velmi a velmi zřídka. Všechno je důležité ve svůj čas. Když bude mít první místo Pán Ježíš a Jeho přání po společenství s Tebou, potom automaticky také ostatní osoby a aktivity zaujmou svá správná místa.

Tom Joe zlostně odložil dopis. Bylo pěkné a dobré, že si tatínek dělá starosti, ale on netuší, jakou pracovní zátěž musí absolvovat. To, co nazval *aktivitami*, byly přece všechno dobré věci. No, téměř všechno. V létě se svým kolegou Evansem několikrát navštívil zábavní park Sunnyside a v zimě s ním několikrát šel na hokejová utkání jeho oblíbeného mužstva. A pokusil se alespoň trochu pravidelně trénovat v plaveckém bazéně. Ale proti tomu snad nemohl nikdo nic namítat. Dočetl dopis do konce a potom vstal, aby si připravil něco k jídlu. Dnes prostě neměl dobrý den. Snad to bude zítra lepší.

Tom Joe v následujících dnech cítil, že ho oči vrchní sestry a doktora Millera sledují obzvlášť kriticky. Pod tím tlakem, ve snaze, aby pokud možno nic nepokazil, se mu samozřejmě zrovna přihodilo několik hloupých chyb, které pak také jeho šéfa rychle přiměly k sarkastické poznámce. Tom Joe byl šťastný, když konečně přišla sobota. Na sociálním oddělení bylo výhodou, že tam chyběly víkendové služby. Tom Joe slíbil majitelům svého bytu, že jim pomůže při některých pracích kolem domu. Proto vstal časně ráno a tyto věci udělal hned dopoledne. Odpoledne se vydal ke Stevenovi. Seznámil se tam s milými mladými lidmi. Důležitým tématem rozhovoru byla samozřejmě hudba, ale byl potají rád, že své housle nechal doma. Tady v Torontu sotva našel čas si na ně zahrát a neudržel by s ostatními krok. Toho odpoledne se také dověděl, že Sara byla nejen hudebnice, ale vyučila se ještě jinému povolání, protože na tom jejím rodičům záleželo. Sara získala vzdělání na jedné sociální škole pro ženy a rozhodla se pro obor péče o blaho mládeže. Přes Saru se Steven také dostal do kontaktu se sirotčincem. A byla to Sara, která zorganizovala koncert ve prospěch Sirotčince St. Elisabeth. Tohoto času ovšem nepracovala, protože často doprovázela rodiče na turné. Steven a jeho rodina bydleli na druhém konci města, a proto také chodil do jiného sboru než Tom Joe. Jeho rodiče a Sara se smířili s tím, že se stal „zbožným“, ale nikdo z nich mu doopravdy nerozuměl.

„V kolik hodin máte zítra ráno bohoslužby?“ informoval se, když se Tom Joe loučil. Bylo už pozdě.

„O půl desáté. Ale já se ráno půjdu podívat na děti do sirotčince. Možná budu mít možnost vyprávět jim nějaký příběh z Bible.“

„Zítra ráno?“ divil se Steven. „To ale promeškáš bohoslužby!“

Tom Joe se kousl do rtu. *Nemohli by mě ostatní prostě nechat, abych sám rozhodoval, co je momentálně nejdůležitější?*

„To, co dělám, je také služba Bohu,“ odvětil a hlas mu přitom zněl ostřeji, než měl v úmyslu. „Můžeš si to přečíst v Epištole Jakuba.“

„Vím, co myslíš.“ Steven váhal. Obvykle nebyl příznivcem výměny názorů, ale toto považoval za důležité. „Já ... si jen nemyslím, že by se různé druhy bohoslužby měly vzájemně zaměňovat.“

Tom Joe mu zůstal dlužný odpověď. Místo toho řekl. „Já teď půjdu. Měj se dobře, Stevene! Brzy se uvidíme!“

Jeho přítel přikývl. „Je pěkné, žes přišel. Máš mé telefonní číslo. Kdybychom se mohli zase setkat, tak prostě zavolej.“

Tom Joe přikývl a vydal se na cestu domů. *Steven smýšlí přesně tak jako táťánek. Jemu by se také nelíbilo, že zítra dopoledne zameškám bohoslužby. Jak to psal v dopise? **Všechno má svůj čas.** Ale já to teď vidím jinak.*

11. kapitola

V noci z neděle na pondělí sněžilo. Padaly velké vločky. Sníh byl mokrý a těžký a již brzy vypadaly domy, auta a stromy, jako by si oblékly tlusté, bílé čepice. Odpoledne přišla silná bouře, oteplilo se, a sníh se změnil v déšť. Tom Joe vyšel ze sociálního oddělení a se skloněnou hlavou vzdoroval nepříjemnému počasí. Téměř by se býval srazil s nějakou osobou, která spěchala proti němu.

„Pardon, já ...“ dál se nedostal.

„Tome Joe? To je štěstí, že jsem potkal zrovna tebe! Mohl bys se mnou jít rychle do sirotčince?“

Byl to Steven. Jeho hlas zněl udýchaně.

„Copak se stalo?“

„Pod tíhou sněhu se probořila část střechy. A teď vítr strhává čím dál víc tašek. Na několika místech přší do domu a děti jsou úplně vystrašené. Je nutné, abychom je dovedli do bezpečí!“

Tom Joe svého kamaráda okamžitě následoval. „Právě jsem tam byl a dával jsem jedné holčičce hodinu klavíru, když se to stalo,“ lapal po dechu Steven, když došli k sirotčinci. „Vidíš tu díru ve střeše?“

Tom Joe se podíval nahoru. Už byla tma, matné světlo pouliční svítilny osvětlovalo okolí jen nouzově. Díra ve střeše byla hrozivě veliká. Najednou se ulekl a zhrozil. Podívej se na ten strom! Vypadá to, jako kdyby chtěl při příštím poryvu bouře spadnout na střechu!“

Jeho kamarád ihned zareagoval. Otevřel dveře sirotčince a hlasitě zakřičel: „Všichni do sklepa! Hned!“

„Pane Ashforde, copak se děje?“

„Rychle, slečno Johnsonová! Hrozí, že jeden strom spadne na střechu. Ve sklepech budou děti do určité míry v bezpečí. Venku by je mohly zasáhnout větve nebo tašky.“

Slečna Johnsonová zatleskala. „Všichni do sklepa! Dělejte, pospěšte si!“

Děti se na ni ustrašeně dívaly a šly za kuchařkou, která duchapřítomně sáhla po svítilně a jako první začala sestupovat do sklepa. Vítr skučel kolem domu,

ale náhle byl slyšet ještě jiný zvuk. „Dělejte, rychle!“ Steven strkal poslední děti na schody dolů. Sám za sebou zavřel dveře a oddechl si, když se všechny děti v prádelně tísnily kolem slečny Johnsonové a kuchařky. „Na střechu by mohl spadnout strom ...“ Slova slečny Johnsonové zanikla v ohlušující ráně. Celý dům se zachvěl pod váhou, se kterou strom dopadl na střechu. Některé děti vykřikly, jiné vyděšeně pohlédly na Stevena.

„Děti, uklidněte se. Úplně se uklidněte. Tady dole jsme v bezpečí.“ Prádelnou zazněl důvěrně známý hlas slečny Johnsonové. „Já jsem to vždycky říkala, že ten topol je ztrouchnivělý a že by se měl skácet,“ pokračovala tišším hlasem. „Teď už je pozdě.“

„Jsme tu zaživa pohřbení?“ zeptal se jedenáctiletý Fred, u kterého touha po dobrodružství zvítězila nad strachem.

„Doufám, že ne. Ale podívám se.“ Steven šel po schodech nahoru a opatrně otevřel dveře. K jeho úlevě se daly otevřít.

„Stevene, jste v pořádku?“ Tom Joe s námahou prolézal jedním oknem, jehož rám byl poset skleněnými střepy, protože okenní tabule se kompletně rozbila. Před domovními dveřmi byla cesta zatarasená tlustou větví.

„Ano. Všichni jsou ve sklepě. Nikomu se nic nestalo.“

„Díky Bohu! Vypadalo to hrozně, když ten strom padal.“ Tom Joe se ustaraně ohlížel. „Bál jsem se, že po tom otřesu se zřítí celý dům.“

Steven přikývl. „Musíme děti někam dovést. Není možné, aby zůstaly ve sklepě.“

„Tady poblíž je sportovní hala. Podívám se, zda by tam našly přístřeší. Ty zůstaň tady. Já se pro děti pokusím najít nějaké ubytování.“

Bouře se celou váhou opřela do Toma Joea. Zatím se úplně setmělo, protože přestaly svítit i venkovní lampy v ulicích. Tom Joe se krok za krokem probíjaval kupředu. O vlásek unikl větví, která se s rámusem zřítila na zem. Děšť, který ustával, se spustil se svou původní intenzitou. Lilo jako z konve. Když Tom Joe došel ke sportovní hale, nějaký muž udělal odmítavý posunek. „Je mně líto, ale zde je přeplněno. Už se sem opravdu nikdo nevejde.“

„Ale ... sirotčinec je zničený. Děti musí být na noc někam umístěny!“

„Zkuste to v ulici Weststreet. Tam je prázdná, stará školní budova.“

Tom Joe přikývl. „Odkud jsou všichni ti lidé, kteří jsou teď tady?“ zeptal se.

„Domy u řeky byly evakuovány, protože se počítá s povodní.“

Prázdná školní budova v ulici Weststreet byla také přeplněná. U dvou zchátralých nájemních domů nevydržela střecha a jejich obyvatelé se nyní ubytovali zde. „Místo pro dvacet pět až třicet dětí? Je mi líto. Ty se sem nevejdou. Sem se už nevejde nikdo.“ Muž od červeného kříže soucitně pokrčil rameny. „Třeba bude v městské hale ...“ Dál se nedostal. Těsně vedle něho dopadla na ulici střešní taška a rozbila se na kusy. Jeden z úlomků zasáhl Toma Joea do čela. Zády se přitiskl těsně ke zdi domu.

„Zkuste to v městské hale. Slyšel jsem, že ji také otevřou pro lidi bez přístřeší.“ Tom Joe muži pokynul. Do městské haly to bylo daleko, a stále ještě přšelo. Už dávno byl promočený až na kůži. Když se dostal až k městské hale, čekala před ní taková fronta lidí, že se zdála nekonečná. Všichni čekali, až je vpustí dovnitř. „Pozor, prosím vás, uvolněte místo!“ křičel někdo. „Vykolejila tramvaj. Zranění mají přednost, půjdou do haly jako první!“ Tom Joe se sklíčeně opřel o pilíř. Nikdy nenajde místo, kam by mohli děti umístit. Ve sklepe šrotčince sice byly chráněny před větrem a deštěm, ale dům mohl spadnout a pak by tam dole byly zaživa pohřbeny. Musí najít nějaké řešení! Přijížděla sanitka a lidé ustupovali. Kolem spěchali dva sanitáři a také jedna žena, která měla na bundě bílými písmeny napsáno: „Charity“. Tom Joe už těchto dam v nemocnici potkal více. Nabízely pacientům své služby zdarma, pomáhaly jim vyplňovat papíry, nebo jim zařizovaly různé maličkosti. Charity znamenalo milosrdenství. Je to příhodný název, myslel si Tom Joe. Slavná nemocnice v Berlíně se jmenovala stejně: Charité. Za několik dní mělo přijet několik lékařů z této nemocnice, aby navštívili Nemocnici sv. Jana. Pojednou dostal nápad. Byl to tak smělý nápad, že mimovolně zalpal po dechu. To by bylo řešení! Děti by byly v teple a slečna Johnsonová by u nich mohla zůstat. Ale na druhé straně to byla tak odvážná věc, že mu mohla přinést mnoho mrzutostí a problémů... V hlavě se mu divoce honily myšlenky. *To bys neměl dělat! Zbláznil ses!*, říkal jeden hlas. *Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec. Důvěřuj Hospodinu celým svým srdcem, nespolehej se na svoji rozumnost*, říkal druhý. Tom Joe nevěděl, proč ho tyto verše z Bible napadly právě teď. Chtěl mu Bůh ukázat, že tato myšlenka opravdu přichází od Něho? *Chci Ti důvěřovat. Prosím, dej, aby zmlkl ten hlas, který mě od toho chce odradit!* Tom Joe se odrazil od pilíře a vyběhl.

Když dorazil k šrotčinci, přestalo přšet. Tom Joe tomu byl rád. Byl vděčný, protože to ulehčí situaci a děti alespoň nepromoknou až na kůži, když musí hned opustit domov.

„Tome Joe? Jsi to ty? V okně vedle vchodových dveří se objevila Stevenova hlava.“

„Ano.“ Víc ze sebe nedokázal vypravit, sotva popadal dech, vždyť celou cestu utíkal.

„Našel jsi ubytování pro děti?“

„Já ... myslím, že ano. Každopádně to je jediná možnost, která mě napadá. Evakuovali všechny obyvatele z domů u řeky. Proto už byla všechna nouzová ubytování obsazena. Dovedeme děti do nemocnice.“

„Co myslíš, není už i tam obsazena každá volná postel?“

„Ne tam, kam dovedeme děti. Měli bychom si pospíšit, aby už vyšly z toho sklepa. Vlhký vzduch pro ně není dobrý. Vždyť se některé z nich právě uzdravily.“

„Dobře. Mohl bys odklidit větev, která zatarasila domovní dveře? Děti by se mohly poranit, kdyby lezly rozbitým oknem. Rám je posetý skleněnými střepey.“

Tom Joe přikývl. Před chvílí to sám bolestně pocítil.

Chvilí to trvalo, ale nakonec se mu přece jen podařilo odtáhnout silnou větev stranou. Steven zevnitř otevřel domovní dveře. „Přived' děti ze sklepa ty,“ řekl. „Já se hned vrátím.“

Slečna Johnsonová, kuchařka i děti byly rády, že konečně mohou opustit své vlhké, chladné útočiště. Schoulené těsně vedle sebe stály před sirotčincem a čekaly na Stevena, který se zakrátko objevil s bundami, kabáty a dekami. „To je všechno, co jsem našel. Doufám, že tam pro každého něco bude.“

Promrzlé děti se vrhly na teplé ošacení. „Vy jste se odvážil jít ještě jednou dovnitř?“ ptala se slečna Johnsonová nevěřičně a ukázala na částečně zřícené křídlo domu. Steven jen krátce přikývl a začal děti seřazovat do dvojstupu.

„Vy běžte za doktorem Kendrickem,“ nařídil, „slečna Johnsonová a paní kuchařka půjdou uprostřed a já budu průvod uzavírat. Tři nejmenší děti pone-se-me. Dávejte pozor, aby někdo nevybočil z řady!“

Byl to unavený, promrzlý hlouček dětí, který Tom Joe asi o dvacet minut později dovedl do vstupní haly nemocnice. „Je profesor ještě v nemocnici?“ ze-ptal se sestry Mary ve vrátnici.

„Ne, konečně má zasloužený volný večer.“ Sestra něco hledala ve stohu papírů a ani nevzhledla, protože poznala jeho hlas. „On příliš pracuje. Aha, tady je to!“ Vítězně se podívala nejdřív na list papíru, potom na Toma Joea. „Ale ... copak se vám stalo, doktore Kendricku? Vy jste poraněný! A co tady dělají ty děti?“

Tom Joe se mimovolně dotkl čela, na němž zůstaly krvavé šrámy po padající střešní tašce. „Siroťčinec je zničený a děti naléhavě potřebují střechu nad hlavou,“ vysvětloval. Všechna nouzová ubytování jsou už obsazena.“

„Ubohé děti!“ Sestra Mary se na stádečko dětí soucitně dívala. „Kdybych jen věděla, kde je ubytujeme. Nemáme volnou ani jednu postel.“

„O tom jsem chtěl s profesorem mluvit. Který lékař má dnes večer službu?“

„Doktor Miller. Právě asistuje doktoru Bakerovi při náhlé operaci. Musel zaskočit, protože tak rychle nebyl nikdo k dispozici. Nějakého muže zasáhl padající strom a způsobil mu těžká zranění na hlavě.“

Tom Joe se kousl do rtu. Že musí mít službu zrovna doktor Miller!

S rozhodností se podíval na sestru. „Dovedu děti na soukromé oddělení. Jsem přesvědčený, že tam ještě jsou volné postele.“

Sestra Mary se na něho zaraženě dívala. „Vy chcete dovést ty děti na ... soukromé oddělení? Samozřejmě, že tam jsou volné postele. Ale jste si jistý“

„Úplně jistý,“ odvětil Tom Joe a sám se divil, s jakou rozhodností to řekl.

„Pojďte za mnou,“ obrátil se na slečnu Johnsonovou.

„Ale já bych nechtěla, abyste se kvůli tomu později dostal do těžkostí, doktore Kendricku. Možná bychom mohli prostě zůstat tady v hale,“ namítla vedoucí sirotčince.

Ovšem, že se dostanu do těžkostí. Ale v tuto chvíli jsou děti důležitější.

Nahlas řekl: „Nedělejte si starosti, slečno Johnsonová. Pojďte. A vy také!“

Menší děti už únavou téměř klopytaly přes vlastní nohy, zatímco větší se zvědavě rozhlížely. Následovaly Toma Joea, který strhl červenobílou uzavírací pásku a vešel do soukromého oddělení. Ačkoliv se ještě nepoužívalo, všechno už bylo připraveno, úplně tip top. Děti udiveně kulily oči, když jim Tom Joe ukázal pěkné pokoje, ve kterých měly přenocovat.

„No ne, kohopak to tady máme?“ zazněl najednou přátelský hlas sestry Maggie. „Vypadá to, jako bych přece jen ještě neměla chodit domů.“

Tomu Joeovi spadl kámen ze srdce, když ji viděl přicházet. „Opravdu byste tu

zůstala trochu déle, dokud se o děti nepostaráme?“

„Samozřejmě tu zůstanu. Sestra Mary mi už všechno vyprávěla. Nejdřív dojdou do kuchyně, aby připravili velký hrnc mléčné polévky. A potom vás uložíme do těchto pěkných teplých postelí.“

Pod dohledem sestry Maggie šlo všechno jako na drátku. Malé děti dostaly najíst nejdřív. Jedenáctiletý Fred a jeho nejlepší kamarád využili příležitost, aby si důkladně prohlédli pokoj, který jim přidělili.

„Člověče, podívej,“ mýnil devítiletý Tom, „tady máme dokonce vlastní záchod.“

„Tomu se říká toaleta,“ opravil ho Fred. „Zvlášť tady, kde je všechno takové nóbl.“

„Zdalipak tady z toho teče voda?“ Tom otočil stříbrně se lesknoucím kohoutkem nad umyvadlem.

„Kde?“ zeptal se Fred.

„No, tady. Koukej, funguje to!“ Tom držel ruku pod proudem vody. Stříkalo to na všechny strany.

„Brr!“ stěžoval si Fred a utíral si vodu z očí. Tom se jen smál a stříkal dál.

Fred utekl do ložnice a ozbrojil se polštářem. Když Tom přišel z koupelny, hodil ho po něm. Ve chvílce vzplála prudká polštářová bitva. Výskot hochů se rozléhal po chodbě.

„Pst, děti, ne tak nahlas!“ Slečna Johnsonová otevřela dveře a vešla do pokoje.

„Tom si začal, postříkal mě vodou ...“ Dál se Fred nedostal.

„Co je to tady za hluk? Jsou to *děti z ulice*, které jste tu ubytoval? Na soukromém oddělení?“ Na chodbě se objevil pan Cole, správný ředitel, za kterým kráčel ustaraný Steven. Zdálo se, že hlas pana Coleho hřmí celou nemocnicí, a na čele mu naběhla žíla. Slova „*děti z ulice*“ vyslovil tak, jako by se jednalo o nějakou odpornou havěť. „Přišel jste o rozum, dr. Kendricku? Co si to dovolujete? Čekám okamžitě nějaké vysvětlení.“

„Jsou to děti ze sirotčince, pane Cole.“ Tom Joe se snažil, aby jeho hlas zněl pevně. Doufal, že k tomuto střetu dojde až zítra, ale podcenil nemocniční „rozhlas“ a také nepočítal s tím, že pan Cole bude v tuto dobu ještě v budově. „Sirotčinec byl z větší části zničen. Tíže sněhu prolomila střechu a pak na

dům ještě spadl veliký strom. Pokusil jsem se nalézt pro děti nouzové ubytování ve sportovní hale a ještě jinde, ale nikde nebylo nic volného. Jediná možnost, aby se dostaly do tepla a bezpečí, byla tato.“

„To je přece troufalost! Však oni by ty děti někde přijali. Copak je najednou celé město plné lidí bez přístřeší?!“ Nikdo si nevšiml postavy, která chtěla přejít přes vstupní halu, potom však zůstala stát u otevřených dveří do soukromého oddělení.

„Už evakuují...“

„Chcete si hrát na hrdinu, který zachraňuje svět, nemám pravdu? Ale tento čin se vám nepovedl, vážený pane Kendricku! Víte, že pozitíří mají přijít pánové z Charité, aby si prohlédli oddělení?“

„Ano, pane. Musím říci, že právě toto jméno mě přivedlo k myšlence dovést sem děti. Charité znamená ‚milosrdenství‘. A milosrdenství je něco, co člověk musí vykonat, jinak je to bezcenné. Nemyslíte, že pánové, kteří pracují v nemocnici, jež má tento název, budou mít pro situaci dětí pochopení?“

„Třesky plesky. To není nic jiného než sentimentálnost! Budu informovat profesora o tom, co se zde stalo. Ten řekne totéž, co já. Pokud tu děti budou ještě zítra večer, jste propuštěni!“

S těmito slovy se otočil a odešel z oddělení. Jeho těžké kroky se hlasitě rozléhaly po tiché chodbě.

„To bylo řečeno na rovinu.“ Steven hlasitě vyslovil to, co si všichni mysleli.

„A přesto máte se svým stanoviskem pravdu vy,“ mínila sestra Maggie. „Děti nemohly v tom nebezpečném sklepe dál zůstat. Bylo správné, že jste je dovedl sem. Nenechte se panem Colem zastrašit. Máte moji plnou podporu.“

O půl hodiny později ležely všechny děti v postelích. Také slečna Johnsonová a kuchařka odešly do jednoho z pokojů. „Klidně spěte, slečno Johnsonová, musíte být úplně vyčerpaná. Poprosím noční sestru, aby se během noci na děti jednou podívala.“ Ze sestry Maggie vyzařovala jistota, která slečnu Johnsonovou uklidňovala.

„Moc vám děkuji za námahu, kterou jste s námi měla,“ řekla dojatě. „Je mně velice líto, že se doktor Kendrick teď dostal do takových těžkostí. Kdyby jen byla jiná možnost ...“

„To všechno bude zase v pořádku. Dobrou noc, slečno Johnsonová. Já se teď vydám domů.“

„A já zavolám Burnsovi, aby nás odvezl.“ S těmito slovy Steven následoval

sestru Maggii směrem do vstupní haly.

Tom Joe tam ještě zůstal stát. Opřel se o zeď ve ztichlé chodbě a na vteřinu zavřel oči. *Důvěřuj Hospodinu celým svým srdcem... Chci Ti důvěřovat, Pane Ježíši. Jen jsem si nemyslel, že to bude tak těžké...*

Postava, která stála za dveřmi, potom však odešla, se nyní vrátila a vešla do soukromého oddělení. Byl to muž v bílém plášti, s brýlemi a s vlasy přísně rozdělenými pěšinkou. Muž, kterého Tom Joe znal až moc dobře. Doktor Miller zvolnil krok, když si všiml svého mladého kolegy. Náhlá operace proběhla dobře a plynule a on slyšel výměnu názorů s panem Colem. Když tam teď tak viděl stát Toma Joea, špinavého, unaveného a promoklého až na kůži, tu jeho dosud silně potlačovaná sympatie k mladému lékařskému asistentovi, kterého už několikrát zpéroval, získala převahu.

„Doktore Kendricku?“

Když Tom Joe ten hlas uslyšel, trhl sebou. Narovnal se v ramenou a podíval se na svého nadřízeného.

„Ano, pane?“

„Prosím vás, pojdte se mnou do služební místnosti.“ Tom Joe šel za šéflékařem a v nitru se ozbrojoval pro kázání, které teď muselo kvůli jeho svévolnému jednání nevyhnutelně přijít. Nahmatal svou kravatu a rychle si ji narovnal.

„Sedněte si.“ Doktor Miller rozsvítil a ukázal na židli.

„Copak jste si to udělal s rukou? Také čelo máte poraněné.“

Tom Joe se na něho díval zmateně. Počítal s výčtkami.

„Trefil mě kousek střešní tašky,“ vysvětloval. „A za toto,“ kriticky se podíval na krvavý strup na levé ruce, „mohou skleněné střepy.“

Doktor Miller mu prohlédl ruku, potom vzal láhev s dezinfekcí a připravil si pinzetu, gázu a náplast.

„Máte tady ošklivou řeznou ránu a kromě toho několik kousíčků skla, které musí být vyjmuty. Ošetření bude možná nepříjemné.“

Tom Joe přikývl. „To ... je v pořádku, pane.“

Ačkoliv na to byl připravený, trhl sebou, když mu dr. Miller do rány nakapal alkohol. Šéflékař odstranil střípky pinzetou a přelepil řez v jeho dlani úzkými proužky náplasti. Nalepil je těsně vedle sebe. Potom ruku obvázal. Rána na čele naštěstí nebyla nebezpečná. Když šéflékař nalepil poslední náplast, řekl:

„Tak, to bychom měli. Teď hleďte, ať si co nejrychleji svléknete to mokré oblečení.“ Uklidil použité věci a pokračoval: „O své místo si nedělejte moc starostí. V této věci nerozhoduje jen pan Cole.“

Tom Joe, stále ještě zmatený nezvyklou laskavostí, vstal. Opatrně rozevřel a sevřel levou ruku. Pálila jako oheň. „Moc vám děkuji, pane. Já ... jsem se vás chtěl dovolit, zda smím děti ubytovat tady na soukromém oddělení. Ale sestra mi řekla, že jste na operačním sále. Děti byly tolik unavené, a tak ... jsem to prostě rozhodl sám a dovedl jsem je sem.“

„Přesně to se od vás v budoucnu očekává: v obtížných situacích najít jisté řešení, které slouží blahu pacientů.“

„Nevěděl jsem, kam jinač bych je měl dovést,“ pokračoval Tom Joe. „Ve sklepě bylo vlhko a chladno, a většina dětí byla v poslední době nemocná. Opravdu jsem netušil, kde jinde bych pro ně ještě měl hledat místo.“

„Dnes večer už nepodnikejte vůbec nic. Dostanete zápal plic, pokud budete dál chodit v tom mokrém oblečení. Bylo správné, že jste ty děti přivedl sem. Běžte domů a pokuste se spát. Zítra se uvidí, co dál. Čekám, že do služby přijдете přesně.“

S těmito slovy ho doktor Miller nechal vyjít ze služební místnosti jako prvního. Potom zhasl světlo a zavřel dveře. „Dobrou noc, doktore Kendricku.“ Svými typickými energickými kroky odešel z oddělení.

Tom Joe se zachvěl, když vyšel ven ze vstupní haly nemocnice. Foukal ledový vítr a mokré oblečení na sebe nepříjemně upozorňovalo. Následoval Stevena k nablýskanému černému autu.

„Moc vám děkujeme, že nás odvezete, Burnsi,“ řekl Steven, když nastoupili. „To je přece samozřejmé, pane Ashforde.“ Šofér mu přátelsky pokynul a poté se soustředil na ulici.

„Máš něco proti tomu, že bys se mnou jel k nám domů? Jsem si jistý, že naše hospodyně připraví k večeři něco teplého. Burns by tě zítra ráno mohl dovézt zase sem.“

Nabídka zněla lákavě, zvláště když si Tom Joe představil svůj vychladlý byt a

své skrovné zásoby. Pozvání přijal. Steven měl pravdu. Paní Burnsová, řidičova manželka, se postarala o to, aby bylo v koupelně k dispozici dost horké vody, a ohřívala jídlo. Když uviděla Toma Joea, rychle prostřela ještě pro dalšího.

Brzy po horké koupeli a pozdní večeři Tom ležel v pyžamu, které mu Steven půjčil, v jedné z postelí pro hosty v domě Ashfordových. Postel byla teplá, měkká a neuvěřitelně pohodlná. „Mám podobný pocit, jako bych ležel na soukromém oddělení,“ myslel si a musel se usmát, když si vzpomněl na Freda a Toma, jak si teď leží na klinice v měkkých polštářích, které vlastně byly určené pro majitele továren a manželky milionářů. Když však pomyslel na setkání s panem Colem, přestal se usmívat. A co teprve k situaci řekne profesor Cunningham? A pánové z Charité? Přes svou vyčerpanost spal neklidně a ráno se cítil unavený a rozlámaný. Sotva začal službu na sociální stanici, přišel se rozzuřený pan Cole. „Už to tady máme,“ zasupěl. „Zpráva, že ty ... děti obsadily naše soukromé oddělení, se už rozkřikla. Volala paní Cassidyová a odřekla termín své operace v lednu. Nechce ležet v té samé posteli, kde před ní leželo dítě z ulice!“

Tom Joe se kousl do rtu. S něčím takovým nepočítal.

„Mluvil jste už s profesorem Cunninghamem?“ zeptal se dr. Miller.

„Ne. Žel jsem se ho nedovolal, v jeho bytě nikdo nebral telefon, a na klinice také ještě není.“ Pan Cole se na Toma Joea podíval zle a pokračoval: „Je-li vám vaše místo milé, měl byste si vzít den dovolené a hledat jiné ubytování pro ty děti, a ne si tady klidně pracovat.“ Otočil se na podpatku a zmizel. Tom Joe se tázavě podíval na doktora Millera, ale ten odmítavě mávl rukou. „Zůstaňte tady a vezměte další pacienty. V okolí nenajdete místo, kam byste mohl děti dovést. Myslím, že to profesor Cunningham pochopí. Kde vlastně máte kravatu, doktore Kendricku?“

Tom Joe se podíval na obvaz na své levé ruce. Prsty měl sice volné, ale obvaz ho omezoval v pohybu.

„Nedokázal jsem ... si ji dobře uvázat, pane. Proto jsem ji nechal doma.“

Dr. Miller zamumlal něco nesrozumitelného a dál to nerozebíral.

Důvěřuj Hospodinu celým svým srdcem, nespolehej se na svoji rozumnost ...
Tom Joe si tento verš říkal téměř nepřetržitě. O polední přestávce rychle snědl chléb a potom se šel podívat na soukromé oddělení. Chodbou se kutálel pestrý míč a malé děvčátko, které ještě moc jistě nestálo, se za ním se zavýsknutím pustilo. Jedny dveře se otevřely, z nich vyběhl chlapec, hned za ním letěl polštář. Polštář trefil maličké děvčátko. To upadlo na zem a začalo hlasitě plakat. „Tome Curtisi! To bylo naposledy! Pokud ještě něco provedeš, strávíš zbytek dne ve svém pokoji!“ zazněl přísný hlas slečny Johnsonové.

„Ano, madam.“ Tom vstával, a zatímco slečna Johnsonová vzala děvčátko konejšivě do náruče, tajně sebral míč. Na chodbě se právě objevila také sestra Maggie s miminkem v náruči. Najednou se z jednoho pokoje ozval nějaký lomoz. Zdravotní sestra vtiskla zmítající se uzlíček do rukou Tomu Joeovi. „Tady, prosím vás, podržte toho malého chlapíčka, já se zatím podívám, co se tam děje.“

„Já za to nemohu!“ bylo slyšet hlas vzlykající holčičky. „Sara mě chtěla chytit a já jsem zakopla.“

Sestra Maggie zjedнала pořádek a v pokoji zase zavládl klid. „Tak, můžete mi zase vrátit toho malého mužíčka. Mám silné podezření, že má plné kalhoty.“

„Já také,“ řekl s úsměvem Tom Joe a podával jí malé děťátko. Ale rychle zase zvažněl. „Mohu vám nějak pomoci? Vždyť jsem sem ty děti přivedl já ...“

„Nedělejte si starosti. Je tu sice trochu neklidno, ale dnes odpoledne se nabídlly tři sestry – učnice, že si s dětmi budou hrát.“

Tom a Fred vykoukli ze dveří svého pokoje. Když nikde neviděli slečnu Johnsonovou, postavili se na chodbu a začali hrát fotbal.

„Ne, ne, pánové. Fotbal tu není dovolený.“ Zákaz sestry Maggie se opozdil o vteřinu. Tom se trefil do míče, ten letěl chodbou a přistál přímo u nohou ... profesora Cunninghama, který právě v tu chvíli vcházel se dvěma pány na soukromé oddělení. Sestra Maggie zalapala po dechu. Tom Joe zbledl. Ty muže ještě nikdy neviděl. Musela to být ... návštěva z Německa. Na chvíli zavládlo absolutní ticho. Tom a Fred byli celí ustrnulí. Nakonec Tom Joe pomalu vykročil k pánům. Marně se pokoušel o pevnější krok.

„Co to ... tady má znamenat?“ Profesor jen s námahou ovládl svůj hlas. Dříve než mohl Tom Joe něco odpovědět, ozvaly se ve vstupní hale energické kroky. Doktor Miller se protáhl kolem těch tří pánů, s roztomilým úsměvem se postavil před hosty a řekl plynně německy:

„Budte srdečně vítáni na soukromém oddělení svatojánské nemocnice. Velice nás těší, že vás tu můžeme přivítat a cítíme, jaká je to pro nás čest, že jste vážili tak dlouhou cestu, abyste navštívili naši nemocnici. Jak vidíte, nalézáme se právě v trochu neobvyklé situaci: Včerejší prudká bouře způsobila, že se mnoho lidí ocitlo bez přístřeší, mezi nimi také děti ze sirotčince. Na přechodnou dobu jsme je přijali k nám do svatojánské nemocnice a prosíme vás o pochopení toho, že všechno nevypadá tak pořádně, jak by mělo. Nebylo možné nechat děti na ulici.“

Tom Joe rozuměl jen několika slovům z toho, co říkal dr. Miller. Ale jeho krátká řeč vyvolala malý zázrak. Vážné obličej se rozjasnilo, hosté kladli za interesované otázky, na které dr. Miller odpovídal ochotně, zdvořile a kompetentně. Přitom pány obratně vedl zpět do vstupní haly a navrhl, že by si měli nejdříve ze všeho prohlédnout srdce kliniky, chirurgické oddělení. Kamenná tvář profesora Cunninghama se poněkud uvolnila. „Jste za to zodpovědný vy?“ zeptal se tiše Toma Joea.

„Ano, pane profesore.“

Jeho šéf dál nic neříkal, ale změnil si ho pohledem, který si Tom Joe nedokázal vyložit, a potom následoval pány na chirurgické oddělení. Tom Joe ještě pociťoval úlek ve všech údech, když se vracel na sociální oddělení. *Co se jen s dr. Millerem stalo? Proč mi přišel na pomoc? Netušil jsem, že umí tak dobře německy!* Jako každé dopoledne měl plné ruce práce. Když byl konečně ošetřen i poslední pacient, objevil se na oddělení jeho kolega Evans.

„Mluví o tobě celá nemocnice,“ pozdravil Toma Joea. „Jen nejsou jednotní v tom, zda se na tebe mají dívat jako na hrdinu, nebo jako na strůjce nepokojů.“

„Neměl jsem v úmyslu jedno ani druhé,“ odvětil Tom Joe a svlékl si rukavice. Už je nedá do sterilizátoru, ale zrovna je vyhodí. „Prostě jsem chtěl jen pomoci těm dětem.“

„Pánové z Německa byli právě dopraveni do hotelu. Dnes večer s nimi půjde šéf na večeři. Ale nejdřív s panem Colem ještě zkontrolovali soukromé oddělení.“

Tom Joe si třel ztuhlá záda. „To nezní moc dobře. Proč vlastně ta návštěva přijela dříve, než jak jsme ji čekali?“

„Kvůli bouři nejel vlak do Hopetownu. Cesta sem byla naopak sjízdná. Proto změnili cestovní plán.“

Někdo zaklepal na dveře. Objevila se sestra – učnice. „Jste dr. Kendrick? Máte se ihned hlásit v kanceláři u pana Coleho!“

Oba mladí lékaři se na sebe rychle podívali. „Děkuji, že jste mi to vyřídila.“ Tom Joe pokynul dívce, která se nato začervenala a rychle odešla. V duchu pro lékařského asistenta, kterému to tak slušelo, tajně horovala.

Doktor Evans se ušklíbl. „Čestně řečeno, jsem rád, že teď nejsem ve tvé kůži. V takové bitvě můžeš být jedině zastřelen. Kladu si otázku, co s tebou pan Cole udělá.“

„Srdečně ti děkuji!“ odfrkl si Tom Joe. Za chůze šťouchl kolegu do žeber a odešel z oddělení. „Až půjdeš, zavři dveře!“

„Ach, tak tady jste! Našel jste nové bydlení pro děti?“ Těmito slovy pozdravil pan Cole Toma Joea, když vešel do jeho kanceláře.

„Dobrý den, pane Cole.“ Tom Joe si vlhké dlaně pokud možno nenápadně otřel o kalhoty. „Ne, já ...“

„Aha, já jsem zapomněl, že vůbec nepovažujete za nutné hledat dětem jiné přístřeší, vždyť tady je o ně dobře postaráno. Máte v úmyslu dál hrát vaši roli jako pánská verze Florence Nightingalové?“

„Pane, nikdy jsem neměl v úmyslu...“

„Víte vůbec, jaké pro nemocnici vzniknou náklady kvůli vašemu svévolnému jednání?“

„Já jsem přece chtěl jenom ...“

„Slyšel jste, že jedna koupelna byla pod vodou a jedna lampa je rozbitá? A dvě zbrusu nové matrace jsou zralé na vyhození?“

„To je mi líto, pane. Děti prostě nevědí, že ...“

„Prosím vás, teď mě dobře poslouvejte, doktore Kendricku!“ Na čele správného ředitele opět naběhla žíla. „Prostudoval jsem si vaše materiály a zjistil jsem, že jste patrně jedináček. Váš otec je ředitel školy a vycházím z toho, že jste vyrůstal v blahobytných, spořádaných poměrech. Zde v Torontu jste na sociálním oddělení poprvé přišel do styku s chudobou a bídou a teď si myslíte, že jste povolán k tomu, abyste zlepšoval svět. Chcete si hrát na doktora,

který je ochoten pomoci, který se stará o chudé děti. Svůj soucit nebo *milosrdenství*, jak tomu oduševněle říkáte, můžete konat, ale ne na úcty nemocnice. Porozuměl jste mi?“

„Ano, pane.“ Tom Joe to vzdal.

„Pověst naší nemocnice jakožto prvotřídní ve městě byla vaším svévolným činem zničena, a já zatím nevím, jak takovou škodu můžeme nahradit. Kromě paní Cassidyové odřekla plánovanou operaci také paní Blackwellová. Postarejte se o to, aby odtud děti zmizely co nejrychleji! Že ještě máte pracovní místo, za to vděčíte profesorovi, který si vás váží jako dobrého lékaře. Teď s vámi chce ve své kanceláři mluvit on. A mě omluvte, mám práci.“

S těmito slovy byl Tom Joe propuštěn. Ještě napůl otupělý všemi těmi výčitkami šel za profesorem Cunninghamem. Ukázalo se, že ani šéf to nevidí zrovna moc dobře. Rozhovor sice byl klidnější a profesor ukázal více porozumění, ale Tom Joe se dověděl v podstatě totéž: „Postarejte se o to, aby děti z nemocnice odešly co nejdřív!“ Tom Joe se sklíčeně vydal na cestu ke svému bytu. Bylo pro kliniku nejdůležitější opravdu jen to, aby ji vyhledávalo co nejvíc bohatých lidí a aby ji navštěvovali vědci z celého světa? Kdyby to bylo podle pana Coleho, sociální oddělení by nejspíše bylo úplně zrušeno. A měl dojem, že profesor Cunningham se nechal ovlivnit míněním správního ředitele. V Bibli je ale napsáno něco úplně jiného: *Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec. Ale zdá se, že ti vysoce postavení pánové na to nemyslí.*

Když došel do svého bytu, čekalo ho nepěkné překvapení. „Je mně to moc líto, pane Kendricku! Bouře vyvrátila jeden strom na naši zahradě a větve rozbily dvě z vašich oken.“ S těmito slovy ho pozdravila jeho paní domácí. Stará paní byla velmi rozrušená. „A potom bouřka a déšť zpusťošily váš byt. Škoda, že jsme tomu nemohli zabránit, a také jsme se vás nemohli dovolat.“

Tom Joe polkl. „Minulou noc jsem přespal u jednoho kamaráda, proto přicházím domů teprve teď. Já ... se nejdřív podívám, jak vypadají mé věci.“

Velmi rychle zjistil, že jeho byt je naprosto neobyvatelný. Zdálo se, že vlhkost pronikla do každého kouta. Ulevilo se mu, když našel svou Bibli a housle neporušené. Dal si do kufru několik kusů oblečení a toaletních potřeb. Pak zavolal Stevenovi a zeptal se ho, zda by mohl ještě jednou přespát v jejich pokoji pro hosty. Jeho kamarád hned poslal Burnse, aby ho přivezl. *Důvěřuj Hospodinu celým svým srdcem ... Já jsem Tě nějak špatně pochopil, Pane Ježíši. Proč se muselo stát ještě toto s mým bytem? Na klinice také všechno probíhá, jak by nemělo...*

„Pojď dál,“ pozdravil ho jeho kamarád u vchodových dveří. „Můžeš u nás bydlet, jak dlouho budeš chtít.“

„Moc ti děkuji. Na několik dní tvoji nabídku rád přijmu. Souhlasí s tím tví rodiče?“

„Jsou na turné a vrátí se až po velkém novoročním koncertu v New Yorku. Sara jela s nimi, protože na některých předvánočních koncertech s nimi také vystupuje. Takže si nemusíš dělat žádné starosti. Jaké to dnes bylo na klinice?“

„Dost zlé. Hned po večeři musím vyrazit ven, abych se ještě jednou podíval, zda by se pro děti našlo nějaké ubytování.“

„To mně je líto.“ Steven toho víc neřekl. Teprve když seděli u stolu, začali znovu hovořit.

„Kdepak chceš shánět ubytování pro děti? Myslíš, že se za jediný den situace natolik změnila?“

Tom Joe odložil nůž a jedl už jen vidličkou, aby šetřil levou ruku. Práce na sociálním oddělení jí příliš nesvědčila.

„Já sám přesně nevím. Ale musím něco podniknout.“

„Nemyslíš, že se o to postará ... náš Pán, aby děti dostaly to nejlepší? Přece jsi už včera zkoušel všechno možné a vyprávěl jsi mi o verši, který ti dodává odvahu: ‚Důvěřuj Hospodinu celým svým srdcem, a nespolehej se na svoji rozumnost.‘ Nechceš to prostě vyzkoušet a jít se mnou teď na biblickou hodinu?“

Tom Joe zavrtěl hlavou. Nedokázal bych tam klidně sedět a soustředit se. *Musím* hned jít hledat. Pan Cole a profesor Cunningham to ode mne čekají.“

Steven už nic neříkal. Ale ani mu nenabídl, že s ním půjde hledat nové přístřeší pro děti. Toma Joea udivilo, že také Burns a jeho žena se chystají jít na biblickou hodinu a že odjíždějí spolu se Stevenem. Tom Joe si oblékl svou zimní bundu a vyrazil na tramvaj. O čtyři hodiny později se vracel domů, frustrovaný, unavený a promrzlý. Jeho hledání bylo marné. Jak se zdálo, pro děti nikde neměli místo.

12. kapitola

Druhý den ráno se Tomu Joeovi těžko vstávalo. Usnul až pozdě po půlnoci, a vyhlídka na další sarkastické poznámky pana Coleho nebyla zvláště motivující. Kromě toho na něm vlhko a chlad zanechaly stopy, cítil, že mu začíná nachlazení. Dr. Miller mu nařídil, že dnes musí přijít dřív, protože staniční sestra byla nemocná, a on měl tedy připravit sociální oddělení na celodenní nápor. Tom Joe ve spěchu snědl misku ovesné kaše a vypil šálek kávy. Potom se vydal na cestu k tramvajové zastávce. Ve foyeru kliniky mu jako první vběhla do cesty sestra Maggie.

Na jeho zamumlání „Dobré ráno!“ mu vesele odpověděla: „Dobré ráno, dr. Kendricku! Už jste dnes četl noviny?“

„Ne. Ráno noviny nikdy nečtu.“ Její dobrá nálada mu vadila, protože jeho vlastní nálada se nacházela někde u bodu mrazu.

„Tak byste měl dnes udělat výjimku. V *Národní poště* je hned na první straně zajímavý článek.“ S těmi slovy ho tam nechala stát. Tom Joe také pokračoval v cestě. Vedle vrátnice se nacházel stánek s časopisy. *Národní pošta* ležela hned nahoře a jemu padl do oka tučně tištěný nadpis:

Tom Joe mimovolně sáhl po novinách, aby mohl číst dál. „Deset centů,“ připomněla mu sestra na vrátnici.

„Ano ... samozřejmě.“ Tom Joe vyndal z kapsy kalhot minci a podal ji sestře. Nemohl věřit tomu, co tam četl. Počítal s článkem o návštěvě lékařů z Německa, ale nikoli s detailním popisem těžkostí dětí ze sirotčince. Otevřel noviny, aby si je uvnitř nemocnice přečetl. Nejdřív jeho pohled padl na fotografii zničeného sirotčince.

„Z tohoto úplně zničeného domu dva mladí muži zachránili děti s jejich opatrovnici. Thomas Kendrick, lékařský asistent z Nemocnice svatého Jana, a klavírista Steven Ashford dovedli obyvatele sirotčince do bezpečí na soukromé oddělení.“

Byla tam zmínka o jeho hledání příhodného přístřeší pro děti, o Stevenově odvaze, když přinesl deky a bundy z poničeného křídla domu, o laskavé pomoci sestry Maggie, na nic nebylo zapomenuto. Dál se psalo o prohlídce nemocnice pod vedením profesora Cunninghama a o tom, jak doktor Miller německy uvítal hosty. *To ... to snad není možné! Kde reportér všechny ty informace vzal?* Napadly ho pouhé dvě osoby, které by připadaly v úvahu: slečna Johnsonová a kuchařka, které všechno také prožily. Na konci článku byla prosba o dary pro osiřelé děti. Dokonce tam bylo uvedeno číslo bankovního účtu. Tom Joe, který to nechápal, odložil noviny. Tato novinová zpráva byla nejlepší reklamou, jakou si jen nemocnice mohla přát. Přesto si nebyl jistý, jak na to zareaguje pan Cole. Rychlé, energické kroky vrátily Toma Joea do skutečnosti. „Přesně před sedmi minutami jste měl být na sociálním oddělení,“ zazněl přísný hlas dr. Millera. „Skutečnost, že je o vás zmínka v novinách, vás neopravňuje k nepřesnému příchodu.“

„Ano, pane, totiž ... ne, pane.“ Tom Joe rychle složil noviny. „Je mi to líto. Ten článek mě tolik překvapil. Opuštěte mi to, prosím.“

„Mě ten článek také překvapil.“ Hlas jeho nadřízeného už nezněl tak přísně. „Doufejme, že přesvědčí i pana Coleho a našeho šéfa, že jste jednal správně, když jste sem ty děti přivedl.“

Společně pokračovali v cestě na sociální oddělení a Tom Joe řekl: „Chtěl bych vám ještě poděkovat, pane.“

„Za co? Že jsem vás včera nechal pracovat s vaší poraněnou rukou? Vrchní sestra je nemocná, a tak mi žel nic jiného nezbývalo.“

„To je v pořádku, pane. Nebylo to tak zlé. Chtěl jsem vám poděkovat, že jste mi pomohl, když profesor s pány z Německa tak náhle přišli na soukromé

oddělení. Nevěděl jsem, že umíte tak dobře německy.“

„Moje matka byla Němka. Ale nemusíte mi děkovat. Nesdílím mínění pana Coleho a profesora Cunninghama, kteří si myslí, že jste na sebe svým činem chtěl upozornit.“

„Považují mne za rozmazleného jedináčka, který ještě nikdy nepřišel do styku s chudobou a nouzí.“

„A jak to je? Mají pravdu?“

Tom Joe vzpomínal na jednoduchý srub babičky Betsy, na měsíce, kdy žil v sirotčinci a na obnošené darované šaty z bedny, které nosil. „Ne, pane,“ odpověděl. „Jsem sice jediné dítě, ale docela tak to nebylo.“ „To jsem si myslel. Kdybyste byl rozmazlený, pak byste děti hned dovedl na soukromé oddělení a neběhal byste v tom lijáku po městě, abyste pro ně našel ubytování.“

Došli na sociální oddělení a Tom Joe se hned pustil do práce. Zapnul sterilizátor, zatopil v ošetřovně a zkontroloval stav kyslíku v nádobě. Když chtěl uklidit listiny z minulého dne do příslušné zásuvky, najednou někdo zaklepal na dveře. Vešla starší zdravotní sestra. „Dobré ráno,“ pozdravila. „Posílá mě sem na výpomoc pan Cole. Pana Kendricka prosí, aby hned přišel do jeho kanceláře.“

Dr. Miller se zamračil. „Co to má znamenat?“

Sestra pokrčila rameny. „Já nevím, pane. Dělán jen to, co mi nařídili.“

Tom Joe váhavě odcházel ze sociálního oddělení. Nebyl si jistý, co ho čeká. Dveře do kanceláře správního oddělení byly otevřené. V nich se tísnili lidé, mluvili jeden přes druhého, kladli otázky. Kamery cvakaly. Pan Cole trůnil u svého psacího stolu, odpovídal a laskavě se usmíval do kamer. „V Nemocnici sv. Jana je ochota pomáhat zapsaná velkými písmeny. Bylo samozřejmostí, že jsme sem ty děti přijali,“ slyšel ho Tom Joe říkat. Zmateně zůstal stát. „Ach, tady jste, můj milý Kendricku! Pojdte blíž!“ Pan Cole na něho zamával. „Pánové, smím vám představit našeho lékařského asistenta Dr. Thomase Kendricka?“ Někteří reportéři najednou veškerou pozornost obrátili k němu, vytasili se s fotoaparáty a bombardovali ho otázkami. „Doktore Kendricku, jak jste se dozvěděl o situaci dětí ze sirotčince? Jaká byla vaše první myšlenka, když jste o tom slyšel? Souvisejí vaše poranění se záchrannou akcí? Pocházíte z Calgary? Co vás vedlo k tomu, abyste pracoval zde v Torontu?“

Úplně překvapený Tom Joe se pokusil zodpovídat jednu otázku za druhou.

Předstíraná lidumilnost pana Coleho se mu hnusila. Nejraději by býval reportérům řekl nepřikrášlenou pravdu. Ale potom od toho obezřele upustil. Musel odpovídat na mnoho otázek a byl velmi rád, když mohl z kanceláře odejít. Když přišel na sociální oddělení, jeho rozhořčení ještě zdaleka nevyprchalo. Doktor Miller si toho všiml, ale nic neřikal. Tom Joe se přemohl a věnoval se pacientům. Když o polední přestávce zamkli dveře, doktor Miller se ho bez okolků zeptal: „Proč jste tak rozdurděný?“

„Je to prostě neuvěřitelné, pane,“ vyhrkl Tom Joe. „Pan Cole dělá, jako by to byl jeho nápad, že jsme tu ty děti ubytovali. Vyprávěl reportérům věci, které tak vůbec nebyly, jen aby se postavil do příznivého světla.“

„S tím jsem počítal. Posadte se, prosím. Chtěl bych se podívat na vaše poranění a převázat je.“

Tom Joe poslechl. „On mě ...“ Tom Joe zmlkl. Nevěděl, nakolik může být ke svému šéfovi otevřený.

Ale k jeho překvapení se dr. Miller usmál. „Jen to vyslovte,“ řekl, „ovládali jste se už dost dlouho.“

Prohlížel si Tomovy šrámy na čele a opatrně je přelepil novou náplastí.

„On mě oslovil: ‚můj milý Kendricku!‘ Když si vzpomenu na to, co mně říkal včera ...“

Dr. Miller sundal obvaz a vyšetřoval Tomovu ruku. Řezná rána v jeho dlani se pod úzkými proužky náplasti už začala hojit.

„Chápu vaše rozhořčení a dávám vám úplně za pravdu,“ řekl dr. Miller, zatímco mu přikládal nový obvaz. „Ale koneckonců slouží vše k dobru sirotků. Snažte se to takto vidět. Na účtu bude brzy plno darů.“

Také Steven musel toho dne odpovídat na otázky reportérů. Odpoledne dával hodiny hudby, ale dopoledne pracoval jako asistent profesora hudby na univerzitě. To pánové od novin samozřejmě rychle zjistili a navštívili ho tam. Jemu se celý ten shon vůbec nelíbil, ale protože proti tomu nemohl nic dělat, pokusil se využít situaci ve prospěch dětí ze sirotčince.

„Připadám si tak slavný jako ještě nikdy,“ řekl s úsměvem, když seděli s Tomem Joem a s Burnsovými u večeře. Když jeho rodiče nebyli doma, jedl s personálem. „A co ty? Jak se cítíš jakožto hrdina dne?“

„Nejlepší bylo, když se mě pan Cole zeptal: ‚Proč jste neřekl hned, že se té akce účastnil Steven Ashford?‘ Ta skutečnost staví celou věc do úplně jiného

světla. Ashfordovi patří k předním rodinám ve městě!“

„To že řekl ...? Lžeš!“

„Je to pravda!“ doplnil Tom Joe také s úsměvem. „Ale i paní Cassidyová se vyjádřila asi v tom smyslu. Teď se přece jen chce nechat operovat.“

„Je pěkné, když vás oba vidím, jak se usmíváte,“ vmísil se do rozhovoru Burns. Jsem rád, že se nálada na klinice změnila. Bezpochyby je to vyslyšení modliteb.“

Mnoho mil odtud, v městě Montréalu, seděl ve stejný čas ve velkém domě, v houpací židli u krbu starý, šedovlasý muž. Byl to pěkný, prostorný pokoj, ve kterém seděl, s nábytkem z tmavého dřeva, s tlustými, měkkými koberci, které tlumily každý zvuk. Na stěnách visely obrazy ve zlaté se třpytících rámech. Muž byl zahloubaný do čtení novin. Teď je odložil, sáhl po stříbrném zvonku a zazvonil. Dveře se otevřely a objevil se jeho komorník.

„Brooke? Četl jste, co píše v Národní poště?“

„Ne, pane. Dnes ráno jsem se díval jen do *Gazetty*.“

„Je to téměř k neuvěření! Ten chlapec opravdu ubytoval děti ze sirotčince na soukromém oddělení svatojánské nemocnice. Tady si to přečtete v článku!“

Brooke, komorník, si rychle všiml, že chlapcem je míněn Thomas Kendrick, adoptivní syn Jamese Kendricka, synovce jeho zaměstnavatele.

„Dá se na to dívat různě, pane,“ přisvědčil svému zaměstnavateli, když dočetl článek do konce. „Zdá se, že jinde pro ty děti opravdu nebylo místo.“

Pan Harry Johnson se zamyšleně díval do plamenů. „Myslíte si totéž, co já, Brooke?“ zeptal se nakonec.

Komorník se jemně usmál. „Myslím, že ano, pane.“

Starý pán vzhlédl. „Sice jsem válkou utrpěl ztráty, ale ještě pořád jsem bohatý. Kromě toho jsem sám pracoval jako lékař v nemocnici a dokážu si představit, že Thomas se nesetkal jen s blahosklonným přitakáváním, když ty děti ubytoval na soukromém oddělení. Dám dva dary – jeden pro nemocnici a druhý pro děti ze sirotčince. Prosím, postarejte se o to, Brooke.“

„Ano, pane, s radostí.“

Tom Joe zažil o pár dní později dvě překvapení. O první se postaral dr. Miller. Zeptal se ho: „Povězte, Kendrickku, kdy jste vlastně měl naposledy dovolenou?“

„V létě, pane.“

„Pokud s tím budete souhlasit, můžete si vzít od pondělka volno a zase nastoupit až v novém roce. V minulém roce jste pracoval o Vánocích i na Silvestra, proto máte teď nárok, abyste měl o svátcích volno. Dr. Wills se v pondělí opět ujme své práce na sociálním oddělení a také staniční sestra zase nastoupí. Vy si tedy můžete vzít dovolenou.“

„Moc vám děkuji, pane. Rád to přijímám. Je načase, abych se postaral o svůj poničený byt. Na to se mi ty volné dny budou dobře hodit.“

„Tak jsme domluveni. Hledte, abyste si také trochu odpočinul.“

Druhé překvapení prožil, když se stavil u slečny Johnsonové a u dětí na soukromém oddělení.

„Představte si, doktore Kendrickku, konečně se našla možnost, kde můžeme ubytovat děti!“ pozdravila ho vedoucí sirotčince. „Pánové od města asi konečně pocítili svoji zodpovědnost a dali mně k dispozici prázdnou školní budovu. Lidé, kteří tam byli evakuováni, už se vrátili nazpět do svých domovů. A přišel tak velkorysý dar, že si budeme moci dokonce dovolit koupit nábytek a zaplatit nějaké renovační práce. A říká se, že také výdaje nemocnice mohou být pokryty z jiného daru.“

„To jsou tedy dobré zprávy!“ Tomu Joeovi spadl kámen ze srdce. „Kdy se budete stěhovat?“

„Už v úterý. Do té doby tam má být dost postelí, židlí a také jeden velký stůl. Jednoduchá kuchyň už se tam nachází. Zbylé práce se mají dělat v lednu.“

„Přijdu a pomohu vám,“ slíbil Tom Joe. Krátce nato seděl celý zamyšlený v tramvaji. *„Důvěřuj Hospodinu celým svým srdcem, nespolehej se na svoji rozumnost.“ Ten verš z Bible opravdu platí. Můžeme Ti důvěřovat, Pane Ježíši. Sice nepomůžeš vždycky hned, ale vždycky včas. V úterý jsem býval klidně mohl jít na biblickou hodinu. Mé další hledání ubytování nebylo potřeba.*

Spoléhal jsem se víc na svůj rozum než na Tebe. To je mi líto. Děkuji Ti, že mně přesto pomáháš a miluješ mě.

Nachlazení Toma Joea se naštěstí docela rychle zlepšilo. Ruka se mu dobře zahojila a mohl si sundat obvaz. První týden své dovolené využil k tomu, že pomohl slečně Johnsonové a dětem ze sirotčince při stěhování a také se věnoval svému poničenému bytu. Rozbité okenní tabulky byly nouzově přelepeny plachtou. Zatím neměl žádný sklenář čas, aby je zasklil. Tom Joe si s sebou vzal zbývající oblečení a nějaké knihy, a chtěl prozatím zůstat bydlet u Stevena. Nakoupil vánoční dárky a zabalil dva balíky: jeden pro rodiče a druhý pro doktora Gilberta a jeho rodinu. Kromě toho koupil ještě nějaké maličkosti pro Stevena a manžele Burnsovy. V jednom obchodě potkal Roberta, který se díval po dárcích pro Bobbyho a Carterovy.

„Četl jsem v novinách, co se stalo se sirotčincem,“ řekl jeho kamarád. „Pro tebe to bylo určitě dost náročné období.“

„Dá se to tak říci. Jsem vděčný, že celá věc tak dobře dopadla a že mám ještě své zaměstnání. Jak se vede tobě a Bobbymu?“

„Chlapec je veselý a má výbornou náladu. Pomáhá paní Carterové péct cukroví. To ještě nikdy nezažil.“ Přes Robertův obličej přelétl stín. „Je mu devět let a ještě nikdy neslavil Vánoce. A také ještě nikdy nedostal žádný dárek.“

„Už ti něco řekli ze stanice sociální péče? Může Bobby u tebe zůstat?“

Robert zhluboka vzdychl. „Nesmí u mě zůstat. Pokud se do poloviny ledna nenajde žádná rodina, která by ho přijala k sobě, půjde do sirotčince.“

„V poslední době jsem slečnu Johnsonovou i děti lépe poznal. Zas tak špatné to v dětském domově není.“

„Já vím. Ale pro Bobbyho by to byla další velká změna. Velmi by ho znejistilo, kdyby se tam měl přestěhovat. Ale – já teď vím, s Kým o tom mohu mluvit. Často se za toho malého chlapíka modlím.“

„I já to budu od nynějška dělat,“ slíbil Tom Joe. „Jak je to vlastně s tvými rodiči? Víš o nich něco? Chtěl jsi jim přece napsat.“

„Ne, já ...,“ Robert se zakoktal. „Mnohokrát jsem začal psát dopis a potom jsem ho zahodil. Nepodařilo se mi napsat ani jediný rozumný dopis. A pak jsem si četl v Bibli příběh o marnotratném synovi. Teď vím, co musím udělat – a co bych chtěl: Chtěl bych se vydat přímo na cestu za nimi a mluvit s nimi. Ale to dosud kvůli Bobbymu nebylo možné. Rád bych jel také do Halifaxu,

protože bych se chtěl pokusit dát do pořádku tu věc s Dexterem. Ale až do dnes to prostě nešlo. A Lethbridge, kde bydlí mí rodiče, také neleží zrovna za rohem.“

„To chápu. Co kdybys jim poslal telegram a v něm jim oznámil, že přijedeš, jakmile to půjde? Rodiče jsou kvůli tobě velmi ustaraní.“

Robert překvapeně vzhlédl. „Že jsem na to nepřišel sám! Krátký telegram dokážu napsat. To je báječný nápad! Já ... měl bych to udělat hned!“ S těmi slovy tam nechal kamaráda stát a šel na poštu. Krátce nato byl napříč přes kontinent odeslán telegram následovného znění: „Veselé Vánoce, maminko a tatínku. Pokud mohu, přijedu domů, jak to jen bude možné. Všechno ostatní ústně. V lásce, Váš syn Robert.“

Druhý den cítil, jak mocně mu bije srdce, když se po práci stavil na poště a ptal se na odpověď.

„Přišla před několika hodinami. Tady!“ Úředník mu podal telegram. Robertovi se třáslы ruce. Četl: „Jsi nám vítán v každé době. Čekáme na Tebe. Maminka a tatínek.“

Napůl oslepený slzami si ten list papíru nacpal do kapsy a odešel z pošty. *Postrádal jsem rodiče víc, než si to dokážou představit. Byl jsem tak hloupý, když jsem tehdy utekl. Děkuji Ti, Pane Ježíši, že jsem Tě mohl nalézt. Prosím, dej mně brzy příležitost jet domů.* Robert chtěl právě pokračovat v chůzi, když tu k němu přibíhal otrhaný chlapec.

„Pojďte rychle, pane!“ lapal po dechu. „Tamhle naproti leží nějaká paní. Je zraněná!“

Robert spěchal za hochem. „Copak se stalo?“

„Já nevím.“ Hoch odbočil z ulice a vedl Roberta na zadní dvorek, který byl osvětlován jen světlem měsíce.

„Kdepak je?“ zeptal se Robert a pátravě se rozhlížel. Žádnou poraněnou paní neviděl. A také chlapec jako by se najednou propadl do země. Namísto toho zezadu dopadla na jeho rameno těžká ruka. „Tak tě konečně mám!“ řekl hrubý hlas. „Tentokrát ses chytil do pasti ty!“ Robert se otočil. Před ním stál silný muž s neupravenými tmavými vlasy a s hrubými rysy obličeje. Byl to Dexter!

13. kapitola

„Na shledanou, paní Carterová!“ Bobby se rozloučil s ženou majitele obchodu a protáhl se dveřmi, které spojovaly byt a prodejnu. Doprovázela ho vůně perníčků, jež naplňovala celý obchod. Pan Carter se na postavičku v zimním oblečení, která se protáhla mezerou v pootevřených dveřích a toužebným pohledem se podívala na bednu s červeně se lesknoucími jablky, díval s úsměvem.

„Robert odešel trochu dříve, protože ještě chtěl jít na poštu,“ vysvětloval chlapci. „Ale nechtěl tě rušit při pečení.“

„To je v pořádku. Já se tam pro něho stavím. Na shledanou, pane Cartere.“

„Na shledanou zítra, Bobby. Vezmi si jablko na cestu!“

„Děkuji, pane Cartere!“

Bobby sáhl do bedny s jablky a už chroupal šťavnaté ovoce. S úsměvem majiteli obchodu zamával. Vyšel z prodejny a dal se na cestu k poště. Chladný vzduch mu vůbec nevadil. Dřív zimu nenáviděl, ale teď si nic nedělal z chůze venku. Poprvé v životě měl teplé oblečení a zimní kozačky. Vítr a zima mu už nemohly příliš uškodit. Jak se asi daří Berniemu, Jakemu a Spottymu? Našli nějaké teplé přístřeší? Bobby by je rád ještě někdy potkal, ale netušil, kde našli jeho kamarádi nový domov. Když Bobby došel k poště, už byla zavřená. Viděl a slyšel, jak uvnitř zamykají dveře a stahují roletu. Zkoumavě se rozhlížel, ale Roberta nikde neviděl. Běžel podél ulice, potom se otočil, utíkal zpátky a před poštou zůstal stát. Už byla tma, světlo šířily jen měsíc a pouliční svítílny. Bobby došel zpátky k obchodu pana Cartera, ale i ten už byl zavřený. Po Robertovi ani stopa. Bobby byl příliš dlouho odkázán sám na sebe, než aby ho to teď zneklidnilo. Zahodil ohryzek jablka, ruce schoval do kapes bundy a utíkal k Robertovu bytu. Ale už z ulice viděl, že se tam ještě nesvítí. Když zazvonil, nikdo neotevřel. Bobby se usadil ve vchodu a čekal. Robert si chtěl určitě ještě něco zařídit a zapomněl mu to říci. Bobbymu pomalu začínala být zima, přestože měl zimní bundu a kozačky. Vstal a přemýšlel. Mohl by jít ke Carterovým, neboť tam by ho Robert hledal nejdříve, kdyby se s ním tady doma nesetkal. Nebo ... co kdyby využil příležitost a podíval se na dvůr továrny a do sklepa, kde téměř dva roky bydlel? Už dlouho to měl

v plánu. Ovšem nebyl si jistý, jak by se Robertovi líbilo, kdyby se tam potuloval sám. Proto to dosud neudělal. Ale teď byla příhodná situace jako nikdy. Roberta se zeptat vůbec *nemohl*. Bobby se tedy zase rozběhl a utíkal pryč. Tma mu nikterak nevadila. Vždyť to tam znal.

Když se Bobby protáhl dírou ve zdi, po továrním dvoře se rozlévalo stříbrné světlo měsíce. Rozhlížel se. Všechno se zdálo stejné jako vždycky. Utíkal přes dvůr a otevřel těžké dveře, které vedly dovnitř do budovy. Ve velké hale bylo všechno ztluchlé. Byly tam cítit chladné, vlhké zdi a ... Bobby se zastavil a číchal. Do vzduchu pronikl ještě jiný zápach. Jako kdyby to byl chladný zápach cigaretového kouře. Ano, myslel si Bobby, to je ono. Někdo tady před ne zrovna dlouhou dobou kouřil. Zmocnil se ho podivný pocit. Kdo tady byl? Měl by raději odejít? Ale ne, vždyť už není žádné miminko. Rozhodně zamířil ke dveřím, které vedly do sklepa. Nahoře nad schody se zastavil a rukou hledal škvíru, ve které leží svíčka a zápalky. Spotty nařídil, že musí být vždy na tomto místě. A vůbec, on nařídil dost pravidel, a několik z nich bylo opravdu dobrých. Bobby rozsvítil a sešel potom po schodech dolů. Dusný, zatuchlý vzduch ho téměř připravil o dech. Je divné, že dřív mu to nevadilo. Když se dostal na poslední schod, ve slámě to zašustilo. Krysa se na něho podívala a uháněla pryč. Bobby si mimovolně podrbal nohu. Jizvu po jejím kousnutí stále cítil. Svíčku držel vysoko a rozhlížel se. I tady ve sklepě se zdálo, že je všechno jako dřív. Jeho deka ležela ve slámě a dřevěné palety u zdi byly naskládány na sobě. Seshora pronikl chladný závan vzduchu a plamének svíčky se rozkomíhal. Bobby se zachvěl. Možná bude přece jen lepší, když půjde domů. Robert už byl určitě dávno doma. Rychle utíkal po schodech nahoru, sfoukl svíčku a strčil ji do škvíry ve zdi. Otevřel sklepní dveře a vešel do obrovské, prázdné haly. Rozbitým oknem sem dopadalo měsíční světlo a na podlaze malovalo stříbrnou silnici. Pojednou bylo ticho přerušeno hlasitým bouchnutím. Bobby sebou trhl. Nějaké dveře se zabouchly. Slyšel hlasy z chodby, která vedla do různých místností skladu rovnoběžně s halou. Stál a naslouchal tiše jako pěna. Hlasy se blížily. Jeden z nich zněl hlasitě a hrubě, druhý ... Bobby strnul. Druhý hlas zněl jako Robertův. Bobby se přitiskl k železným dveřím, které vedly do chodby. Srdce mu divoce bilo. *Musel zjistit*, zda to byl opravdu Robertův hlas. Opatrně otevřel těžké dveře a nakukoval skulinou. Několik metrů od něho stál muž s baterkou. Byl k němu otočený zády. Druhého muže hrubě strčil do jedné místnosti skladu. Bobby ho zahlédl jen na chvíli, ale ten kratičký moment mu stačil: Byl to Robert! A byl zavřený! Bobby viděl, jak ten muž zavřel dveře na petlici, zacvakl zámek a

klíč strčil do kapsy u kalhot. „Tady tě nikdo nenajde! Pro mě za mě si tady můžeš zcepenět. Ale než se to stane, dám ti ještě druhý výprask! Asi zítra nebo pozítří. Podle toho, kdy budu mít náladu.“ S těmi slovy se otočil. Bobby ustoupil. Právě včas se skrčil za nějakou bednu. Dveře se otevřely a do tovární haly vešel muž. Byl středně velký a v obličejí měl hrubé rysy. Bobby zadržel dech. Muž prošel těsně kolem něho, ale nevšiml si ho. Zdálo se, že se cítí v naprostém bezpečí. Teď se zastavil, odložil baterku na kovovou bednu a zapálil si cigaretu. Přitom chodil sem tam po hale. Bobby se za bednou zmenšil, jak nejlíp to šlo a postupně se odvážil zase opatrně dýchat. Pokud se muž přiblíží a podívá se směrem k němu ... Ale on si v klidu kouřil, potom hodil nedopalek nedbale na zem a uhasil ho. Bobby údivem vykulil oči, když nakoukl přes okraj bedny a uviděl, jak ten člověk otvírá dveře do sklepa a jde po schodech dolů k jeho staré skrýši. Chtěl tam ten muž snad přenocovat? V Bobbyho hlavě se honily myšlenky. Co má dělat? Proč ten cizinec Roberta zamkl? Nejraději by běžel k Robertovi a mluvil s ním, ale to bylo příliš nebezpečné. Ten člověk by je mohl slyšet. Navíc by to nijak nepomohlo, protože bez klíče nemůže Roberta vysvobodit. A klíč měl muž v kapse. *Musím získat ten klíč. Počkám, až muž usne, potom se vplížím do sklepa. Vyndám mu klíč z kapsy a vysvobodím Roberta.* Bobby měl podivně sucho v ústech, když pomyslel na to, co by se stalo, kdyby se muž vzbudil a chytil ho. Myšlenka, aby šel na policii, ho nenapadla. Strach před strážci zákona, podněcovaný Spottym, v něm vězel příliš hluboko.

Bobby zůstal v tmavém koutě tovární haly a čekal. Jak dlouho to může trvat, než muž usne? Měl se mezitím připlížit k místnosti, ve které byl Robert zamčený? Ale ne, to neudělá. Bylo to moc nebezpečné. Když v objektu továrny objevíme cizince, budeme neviditelní!“ To bylo jedno z pravidel Spottyho, a osvědčilo se. V těch dvou letech nebyl nikdo z jejich party chycen. Kde jen teď bydlí Jake, Bernie a Spotty? Tady v objektu továrny Bobby cítil, jak velice své bývalé kamarády postrádá. Hlavně Bernieho, který byl jen o rok mladší než on a se kterým se dělil o jednu deku. Čas ubíhal neuvěřitelně pomalu. Když světlo měsíce postoupilo dál a dopadalo do tovární haly už druhým oknem, rozhýbal Bobby své ztuhlé ruce a nohy a plížil se ke dveřím do sklepa. Opatrně je pootevřel. Nahnul se nad zábradlí a naslouchal do tmy. Malý sklepní prostor naplňovalo hluboké, stejnoměrné oddechování. Bobby se nadechl. Muž spal. Měl se opravdu odvážit dolů a pokusit se z mužovy kapsy vytáhnout klíč? Ve které vůbec byl? V pravé nebo v levé? Bobby se snažil si

vzpomenout. Ale ta chvilka byla tak krátká, že to nedokázal přesně říci. Po tmě se plížil dolů do sklepa a nechal za sebou doširoka otevřené dveře, aby měl trochu světla. Srdce mu v prsou bušilo jako kladivo. Zastavil se a pokusil se rozpoznat, kde ten člověk leží. Ležel tam, kde vždycky spal i Bobby: na slámě před dřevěnými paletami. Přes sebe měl přehozenou deku. Bobby se k němu přibližoval tiše, neuvěřitelně tiše a sedl si do dřepu k němu na zem. Levou rukou nadzvedl deku, zatímco jeho pravice se opatrně dotkla látky kalhot. Tam, kde tušil kapsu, nenahmatal nic tvrdého. Klíč byl nejspíš ve druhé kapse. Bobby vstal a málem by byl ztratil rovnováhu. Srdce se mu zase divoce rozbušilo. Počkal, až se trochu uklidní, potom se kradl kolem muže na druhou stranu. Opět nadzvedl deku a opatrně hmatal, kde je klíč. Tady! Zvenčí nahmatal něco tvrdého! Muž ležel tak, že kapsa byla trochu pootevřená. Bobby sebral všechnu odvalu a vsunul do ní palec a ukazováček. V tomto případě se mu jeho kapsářské zkušenosti hodily. Jeho prsty uchopily klíč a opatrně ho vytáhly. Tentokrát vstal pomaleji a schoval klíč hluboko do své vlastní kapsy u kalhot. Aby trochu zvětšil odstup mezi sebou a tím mužem, udělal krok dozadu – a šlápl na něco měkkého. Sklepem projelo zlostné zakvíčení. Krysa se vyprostila a běžela pryč, napříč přes nohy spícího muže. Bobby zůstal stát jako přimražený. Muž se otočil na druhou stranu a zamumlal něco, co znělo jako: „Potvoro!“ a zůstal ležet na boku. Bobby se sotva odvažoval dýchat. Konečně se krok po kroku blížil ke schodišti. Právě se dostal k nejspodnějšímu schodu, když se krysa vrátila. Tentokrát přeběhla muži přes obličej. Ten rozzlobeně zachrochtal a sahal po baterce. „Ne,“ toužil Bobby, „prosím, prosím, ne! Jen ne světlo!“ Tady na schodišti nebyl vůbec ničím krytý. Ale krysa mu udělala čáru přes rozpočet. Musela být hrozně vyhladovělá a asi větřila někde něco k snědku, neboť neutekla, ale běhala v kruhu kolem muže. Přitom narazila do baterky. Muž zaklel, když slyšel spadnout baterku, a Bobby využil příležitost a mihl se po schodech nahoru do tovární haly. Zavřel dveře do sklepa a s povzdechem úlevy se o ně opřel. Jednou rukou hmatal, zda má klíč. Ještě tam byl. Zezdola byl slyšet zlostný mužův hlas. Škvírou pronikalo světlo, tak tedy asi svou baterku našel. Co když si teď všimne, že nemá klíč! Bobbyho srdce začalo tlouci šíleným tempem. Musí Roberta co nejrychleji osvobodit!

Bobby utíkal. Otevřel dveře, které vedly do dlouhé, tmavé chodby. Za kterými dveřmi byl Robert? Nevšiml si, které to byly. Věděl jen, že první ne, tím si byl úplně jistý. Zastavil se před druhými.

„Roberte?“ sotva slyšitelně zašeptal.

Žádná odpověď. Bobby se plížil ke třetím dveřím. Najednou uslyšel kroky. Plný paniky se ohlížel po nějakém úkrytu. Jen kdyby nebyla taková tma. Nohou se zase dotkl něčeho měkkého. Chtěl vykřiknout, ale ještě včas se kousl do rtu. To měkké nevykviklo, zůstalo to prostě ležet. Starý pytel! Bobby se vrhl na zem a přetáhl ho přes sebe. Právě včas, protože teď osvítil chodbu paprsek světla baterky. Kroky se rychle blížily.

„Turnere?“ Mužův hlas se rozléhal chodbou. Bobby se tiše jako myška choulil pod pytlem.

„Co chceš?“ ozval se za jedněmi dveřmi tlumeně Robertův hlas. Muž si oddechl tak, že to bylo slyšet.

„V pořádku. Zapomeň na to!“ odpověděl mu. Když šel kolem pytle, šlápl na něj. Naštěstí se ho dotkl jen špičkou nohy. Bobby byl strachy celý zkoprnělý. *Hledá klíč a myslí si, že se Robert sám osvobodil. Teď bude určitě hledat ve sklepě ve slámě.* Bobbymu pod pytlem docházel vzduch. Opatrně ho nadzvedl. Najednou sebou trhl.

„Ty hloupá potvoro!“ řval muž ve sklepě. „Copak jsi ten klíč spolkla?“

Přes svou nebezpečnou situaci se Bobby musel usmát. Muž podezíral krysu! Bobby odstrčil pytel stranou a vstal.

„Roberte?“ zašeptal trochu hlasitěji než předtím. „Jsi tam, Roberte?“

„Kdo je tam?“ ozvala se přidušená odpověď.

„To jsem já, Bobby! Za kterými dveřmi jsi?“

„Bobby, co tady děláš? Jak ...?“

„Pst! Jinak se ten člověk zase vrátí!“

Bobby hmatal v kapse po klíči. Ruce se mu třásly. Strčit klíč do zámku se mu téměř nepodařilo. Konečně to klaplo a zámek se odemkl. Opatrně otevřel dveře. Robert stál uprostřed místnosti. Byla taková tma, že ho Bobby stěží rozeznával.

„Bobby!“ šeptal Robert. „Jak jen jsi mě našel?“

„To byla náhoda. Já...“ Bobby najednou vzlykl. Napětí posledních hodin ho téměř úplně vyčerpalo. Když teď před sebou viděl Roberta, s jeho sebeovládáním byl konec. Robert nic neříkal. Jen Bobbyho objal oběma rukama a opatrně ho k sobě přitiskl. Potom zašeptal: „Musíme odtud co nejrychleji pryč. Dexter, tak se jmenuje ten muž, přišel dovnitř cestou, kterou jsem až dosud neznal. Pojď. Ukážu ti ji!“ Vyšli z místnosti a Robert pečlivě zavřel

dveře a zacvakl zámek. Zvenčí to vypadalo, jako by tam vězeň ještě byl. Vzal Bobbyho za ruku a tiše se kradli chodbou. Na jejím konci byly železné dveře, které vedly přímo ven.

„Dříve tu byla vysoká hromada palet,“ šeptal Bobby a rukou si z obličeje setřel slzy. „Spotty vždycky říkal, že proto se dveře zevnitř nedají otevřít.“ Plížili se přes tovární dvůr a zvolili cestu přes zeď a strom. Když stáli na chodníku, Robert těžce oddychoval a držel si levý bok. Na čele se mu objevily kapky potu. Nedopřál si však žádný dlouhý odpočinek, ale vzal Bobbyho zase za ruku a poklusem ho táhl za sebou. Teprve když byli od továrny vzdáleni několik ulic, zastavil se. Bobby se na něho podíval ... a ulekl se. Robert měl naběhlý ret a na obličeji stopy od krve. Levé oko měl tak oteklé, že bylo téměř zavřené. Rukáv jeho bundy byl roztržený. Bobby mimovolně ustoupil o krok dozadu. „Co ... se stalo, Roberte?“

Robert si sedl do dřepu, aby byly jejich oči na stejné úrovni. Těžce oddechoval. „Musím ti něco vysvětlit, Bobby. Toho muže v továrně znám z dřívějška. Pracovali jsme spolu v Halifaxu, a já jsem ... no, zachoval jsem se k němu dost ošklivě. On kvůli mně ztratil práci a teď ... mě vystopoval a pomstil se mi.“

„Namlátil ti?“

„Ano, namlátil.“ *Zpráskal mě, to by bylo výstižnější. Ale to Bobby nemusí vědět.*

„Nechá tě teď na pokoji?“

„Ne, nemyslím. Mou omluvu nepřijal. Dexter je nebezpečný člověk. Nejen pro mě, je nebezpečný i pro druhé. Proto teď musíme jít na policii.“

Bobby ztuhl. „Ne! Nechci jít na policii!“

„Neboj se, tobě tam nic neudělají. To ti slibuji. Ale teď mi ještě rychle řekni, jak jsi mě našel.“

Bobby koktavě vyprávěl o svém dobrodružství. Myšlenka, že půjdou na policii, se mu vůbec nelíbila.

„Bohu buď dík, že jsi mne našel, Bobby. To nebyla náhoda. A Bohu buď dík, že se ti nic nestalo.“

Robert pomalu vstal a přitom potlačil zasténání. Zdálo se mu, že jeho tělo se z větší části skládá jen z krevních podlitin. Cestou na policejní stanici mlčeli. Bobby svoji ruku zase vsunul do Robertovy. Ten se stále ohlížel, ale nikdo za nimi nešel. Ulice před nimi byly tiché a klidné. Když vešli do policejní budovy, Bobby se přitiskl těsně k Robertovi. Policista, který měl službu, zvedl obočí a

vstal.

„Vypadáte, jako byste za sebou měl výprask, a to před nedávnou dobou,“ řekl na pozdrav.

„To máte pravdu, pane.“

Policista ukázal na dvě židle. „Posad'te se. A potom vyprávějte. Já budu psát.“

Robert si opatrně sedl. Bobby zůstal stát těsně vedle něho.

„Je vám známé jméno Jerry Dexter, pane?“ zeptal se Robert.

Policista ukázal na fotku, která visela za ním na stěně, a zobrazovala muže, po kterém se pátralo. „Myslíte toho?“

„Ano, to je on!“ vyhrkl Bobby. „Tak vypadal ten muž v továrně! Jenom teď má o hodně víc vlasů než na obrázku.“

„Co je s ním?“ Seržant se na Roberta znepokojeně obrátil. „Poznáváte ho také? To on vás tak zřídil?“

„Ano, pane. Tohoto času se nalézá v objektu opuštěné továrny ve východní části města. Alespoň se tam nalézal ještě před půlhodinou.“

„Promiňte, ale než budeme pokračovat, dám vědět na hlavní policejní služebnu, aby tam hned poslali skupinu policistů. Mluvíte o staré železárně v ulici Liptonstreet?“

„Ano, pane.“

Policista vzal rychle sluchátko a předal informaci hlavnímu štábu. „A pošlete mně sem lékaře, který má službu,“ ukončoval hovor. „Mám tady raněného.“

„Kolegové se hned vydají na cestu,“ řekl, když zavěsil sluchátko. „A teď mně, prosím vás, vyprávějte, jak to celé bylo.“

Robert uposlechl. Vyprávěl o své známosti s Dexterem v Halifaxu, své vlastní jednání nepřikrášlil a skončil útekem z pozemku továrny. „Bez Bobbyho bych se odtamtud možná nikdy nedostal,“ řekl na závěr.

„Je to bez pochyby statečný mládenec,“ mínil policista a odložil tužku. Bobbymu věnoval uznalý pohled. Bobby, který byl tak unavený, že se mu oči samy od sebe zavíraly, se ještě těsněji přitiskl k Robertovi. „Ale dříve,“ vyhrkl, „jsem také něco ukradl.“ Nezdálo se mu správné nechat se chválit, když neměl čistý štít.

„Cože?“ Policista se zamračil. „Copak jsi ukradl?“

„Jablka a podobné věci. A někdy peníze. Protože jinak bych neměl co jíst. Ale teď, co bydlím u Roberta, už to nedělám.“

„Když slíbíš, že už to nikdy neuděláš, mohli bychom tu věc nechat být. Kradení není správné, ale když má člověk hlad, je to něco jiného, než když to dělá jen pro zábavu.“

„Někdy mě to bavilo,“ přiznal Bobby tiše. „Ale teď už to nikdy neudělám. Slibuji.“

Policista potlačil úsměv. „To doufám,“ řekl a naléhavě se na Bobbyho podíval. „Ale teď bychom se měli postarat, abys byl co nejrychleji v posteli, mladý muži. Pro dnešek jsi zažil vzrušujících věcí dost.“

„Ale já bych chtěl vidět, jak sem policisté přivedou Dextera!“ Bobby najednou už unaveně nevypadal.

„Pokud ho chytí, dovedou ho na hlavní služebnu a tam ho zavřou. Takže to stejně neuvidíš.“

„Můžete zavolat panu Williamu Carterovi, majiteli obchodu,“ navrhl Robert. „Je to můj šéf a Bobbyho dobře zná. On pro něho přijde.“

„V tuto dobu?“ zeptal se policista. Bylo už téměř jedenáct hodin večer.

Robert přikývl a policista vytáčet číslo, které mu Robert diktoval.

„Proč nemohu jít domů s tebou?“ ptal se Bobby udiveně.

„Protože tu nejspíš budu muset zůstat, než policie zjistí, zda jsem mluvil pravdu.“

„Tady ve vězení?“ Bobby se ustrašeně díval do zadní části místnosti, která byla oddělena mříží. Za ní se nacházela jen úzká přyčna.

„Mně nikdo nic neudělá,“ uklidňoval ho Robert. „Možná už zítra budu zase doma.“ Obrátil se na policistu: „Myslíte, ... že bych si mohl umýt obličej, než přijde pan Carter?“

„Samozřejmě.“ Seržant vstal od psacího stolu a šel do maličké vedlejší místnůstky. Tam do umyvadla nalil vodu a ze skříně dokonce vyndal i ručník. Robert těžkopádně vstal a šel k němu. Chladná voda dělala jeho obličej neuvěřitelně dobře. Netrvalo to dlouho a objevil se pan Carter. Ještě nespal a hned přišel. Policista mu rychle povyprávěl to nejdůležitější. Když pan Carter spatřil Roberta, ulekl se a mýnil: „Vaše minulost vás teď přece jen dostihla. Ale náš Pán Ježíš bude stát při vás. Moje žena a já se za to budeme modlit.“ Robert jen přikývl. Nemohl mluvit.

„Pojď, Bobby, vydáme se na cestu. Když jsem odcházel, paní Carterová mluvila o kakau a chlebu s máslem. Dal by sis?“

Bobby přikývl. Zaváhal, ale potom najednou oběma pažemi objal Roberta a pevně se k němu přitiskl. Robert zaťal zuby a jen s námahou potlačil výkřik. „Všechno je v pořádku, Bobby,“ pošeptal chlapci. „Nejpozději za dva dny budu zase u tebe. Děkuji ti, že jsi mě vysvobodil. Jsi ten nejlepší kamarád, jakého si umím představit.“

Když pan Carter a Bobby odešli, seržant řekl: „Vy jste musel mnoho vytrpět. Doktor tu hned bude.“ Trvalo to opravdu jen několik minut, než se objevil lékař, který měl službu. Jeho diagnóza zněla tak, že má Robert dvě zlomená žebra a kromě toho pohmožděniny a krevní podlitiny. Dal Robertovi na hrudník pevný obvaz a nechal mu několik tablet proti bolesti.

„Raději si je vezměte, až budete mít něco v žaludku,“ řekl seržant, když doktor odešel. „Už to asi je nějaká chvíle, co jste jedl naposledy, vidíte?“

„Ano,“ přisvědčil Robert. „Jste tak hodný ke všem svým vězňům?“

Policista se zasmál. „Čestně řečeno, ne. Jen k takovým, kteří mi pomáhají zatknout muže, jako je Jerry Dexter. Myslím, že moji kolegové a já dostaneme vyšší plat.“

„Tak je na té věci přece jen něco dobrého,“ mínil Robert a vděčně si vzal jeden z krajíců chleba, které mu seržant nabídl. Potom spolkl jednu tabletu proti bolesti a vypil dvě sklenice vody.

„Jako lůžko vám mohu nabídnout jen tuto pryčnu. Ale vy alespoň smíte spát. Já ne.“

Robert si opatrně lehl na úzké lůžko. Každá kost ho bolela a byl k smrti unaven. Přesto nemohl usnout. *Vaše minulost vás teď přece jen dostihla.* Tato věta pana Cartera se ho bolestně dotkla. *Stydím se za to, co jsem udělal v Halifaxu, Pane Ježíši. Tehdy jsem o Tobě sice ještě nechtěl nic vědět, ale přesto jsem věděl, že to bylo špatné. Teď mi to Dexter oplatil a ... Bobbyho to také naplno zasáhlo. Byl tak vystrašený a zároveň tak statečný. Prosím, ochraňuj ho i tuto noc.*

Telefon se pronikavě rozezvonil. Policista zvedl sluchátko. Byl to krátký hovor, a když položil sluchátko, řekl: „To byl hlavní štáb. Skutečně Jerryho Dextera dopadli. Díky vám.“

„Myslíte díky Bobbymu, nebo ještě lépe řečeno: díky Bohu, vidíte?“

„Ano. Každopádně nám do sítě vplula pěkná rybička. On má na svědomí ještě hodně jiných věcí a nejbližší léta stráví za mřížemi.“

„Tak proto v Halifaxu tak najednou zmizel. Seděl ve vězení! Tehdy jsem ho

považoval jen za trochu ... omezeného a násilného. Jak bezohledný je, to jsem zjistil teprve dnes.“

„Tak by vás tato zpráva měla uklidnit. Zkuste spát. Brzy ráno pošlu do Halifaxu telegram, aby přezkoumali vaše údaje. Pokud se vaše výpovědi potvrdí a vy jste neudělal nic, co by bylo proti zákonu, budete moci jít.“

Robert zavřel oči. Tableta začala účinkovat a bolesti byly snesitelnější. *Děkuji Ti, Pane Ježíši, že jsi mne chránil, že se mi nestalo něco horšího. A že jsi držel nad Bobbym Svou ochrannou ruku. Děkuji Ti, že se už nemusíme bát Dextera. Prosím, dej, aby Dexter poznal, že Tě potřebuje jako Zachránce. S touto modlitbou na rtech konečně upadl do neklidného spánku.*

14. kapitola

Robert musel na policejní stanici strávit ještě druhou noc, než konečně přišla telegrafická odpověď z Halifaxu. Jeho výpovědi byly potvrzeny a mohl odejít. Robert si spočítal, kolik má u sebe peněz a poprosil policistu, aby mu zavolal taxi. Nelíbila se mu myšlenka, že až půjde ulicemi, všichni si ho budou zvědavě prohlížet. Jeho nateklý ret musel vypadat ošklivě a levé oko úplně zmizelo za otokem. Obchod pana Cartera byl naštěstí prázdný, když tam přišel. Bobby se k němu hned rozběhl, ale včas zabrzdil a dotýkal se ho jen opatrně. *Děkuji Ti, Pane Ježíši, že ze mne Bobby nemá strach a neodtahuje se ode mne. Zdá se, že mi pořád ještě důvěřuje.*

„Nazdar, kamaráde,“ pozdravil ho. „Musíš mi nechat ještě pár dní, než budu zase takový, jako předtím. Jak ses měl u Carterových?“

Bobby podával zprávy o přípravách na Vánoce a o tom, jak pro pana Cartera vyřizoval různé pochůzky. „A můžeme si vzít domů krabici plnou cukroví, když budeme chtít. A paní Carterová má pro mne dokonce dárek!“ Robert ho s úsměvem poslouchal a váhavě šel za hochem do bytu svého zaměstnavatele. Předstoupit před paní Carterovou ho stálo určité přemáhání. Ta ho ale laskavě pozdravila a taktně se nezmiňovala o tom, jak vypadá. Pan Carter přišel ze skladu a vyprávěl Robertovi, že na vánoční prázdniny zaměstnal jako výpomoc nějakého žáka, který mu pomáhal už loni. „Můžete si tedy vzít volno a do práce zase přijďte až pátého ledna.“

„Moc vám děkuji, pane, to je od vás opravdu milé. Doufám, že vám vaši laskavost někdy budu moci oplatit.“

„To už jste udělal, když jste k nám přivedl Bobbyho. Moje žena úplně ožila od té doby, co u nás je.“ Pan Carter se podíval do kuchyně, kde jeho manželka a Bobby právě rovnali cukroví do krabice. „Mluvil jste potom ještě s tou paní ze stanice sociální péče?“

Robert přikývl. „Ano. Když se do půlky ledna nenajde žádná rodina, která by Bobbyho přijala, musí do domova. Déle u mě nesmí bydlet.“

„Moje žena a já jsme přemýšleli, zda bychom neměli toho chlapce vzít k nám. Alespoň než ...,“ usmál se, „no, než třeba budete mít vlastní rodinu. Viděl byste to také jako řešení?“

Robert potřeboval chvíli, než odpověděl, protože ho zalila vlna úlevy. „To by bylo to nejkrásnější řešení, jaké bych si uměl vymyslet. Kdybych se už musel s Bobbym rozloučit, nejraději bych ho přenechal vám a vaší manželce. Opravdu doufám, že jednoho dne bude zase moci bydlet u mne. Ale pokud ... myslím, pokud se neožením ... nechali byste si Bobbyho nastálo?“

„Také o tom jsme v posledních dnech mluvili – moje žena a já. Ano, Bobbyho bychom si vzali, a sice tak dlouho, jak dlouho by u nás chtěl zůstat.“

Robertův hlas zněl drsně, když odpověděl: „Děkuji vám, pane Cartere. Až mi bude dobře, budu vám moci lépe poděkovat za všechno, co jste pro mě a pro Bobbyho udělal. Ale teď bude načas, abych šel domů. Přeji vám krásné vánoční svátky s vaší dcerou. Ona se svou rodinou určitě přijede, vidíte?“

Pan Carter se usmál. „To ano, přijede. Na tu návštěvu se tolik těšíme! Vám a Bobbymu přejeme také krásné Vánoce. Dál se za vás budeme modlit.“

Domů jeli taxíkem a Bobby údivem zapomněl zavřít pusou. Bylo to poprvé, kdy se mohl vézt autem. Když přišli do malého podkrovního bytu, udýchaný Robert se opřel o stěnu. Jeho zlomená žebra o sobě právě pořádně bolestivě dávala vědět. Bobby ho pozoroval a řekl: „Pan Carter povídal, že musíš mít pohodlí a že na tebe mám dávat pozor. Proto teď budu spát na gauči a ty ve své posteli.“

„To je od tebe milé, Bobby. Víš co? Tvoji nabídku přijímám. Myslíš, že bys také došel na nákup?“

Jejich skříňka na zásoby byla téměř prázdná, a Robert si nevzpomněl na to, aby si potraviny obstarali v Carterově obchodě.

„No samozřejmě!“ řekl Bobby přesvědčivě, zatímco na stůl postavil krabici s vánočním cukrovím. Protože ještě nikdy nechodil do školy a neuměl tedy číst, Robert mu nakreslil, co má koupit. Bobby se chichotal, když si lístek prohlížel.

„Brambory, mrkev a jablka,“ vypočítával. „A dva pomeranče, jeden chléb a dvě láhve mléka. A co je tohle?“

„Kuře!“ řekl Robert s úsměvem. „O Vánocích bude pečené kuřátko. Doufám, že ho zvládneme sníst.“ Krátce nato Bobby vyšel se síťovkou a s peněženkou.

Tak těsně před svátky bylo venku mnoho lidí. Bobby si ten shon a svátečně ozdobené ulice a obchody užíval. Ve vzduchu bylo cítit vůni cukrové vaty a pražených mandlí, smíšenou s pryskyřičnou vůní vánočních stromků, které byly nabízeny k prodeji na rohu ulice. Když Bobby všechno nakoupil, táhl domů pěkně naplněnou síťovku. V posledních dvou letech pro něho byly Vánoce stejné jako všechny ostatní dny. A paní Hole, u které bydlel předtím, mu také nikdy žádný dárek nedala. Jen jídlo bylo o Vánocích trochu chutnější než jindy. Klopýtal kolem stánku s vánočními stromky a jeho pohled padl na několik borových větviček, které ležely na zemi. Prodavač se směrem k němu nedíval a přešlapoval z nohy na nohu, aby zahnal chlad z prstů u nohou. Bobby bleskurychle sebral několik větviček a chtěl utéci – ale vtom se uprostřed pohybu zastavil. Co slíbil policistovi? „Už nikdy nebudu krást!“ Bobby chvíli bojoval sám se sebou a potom se zeptal:

„Pane? Kolik stojí ty větvičky?“

Muž se k němu otočil. „Větvičky? Ty si můžeš vzít, je to jen odpad!“

„Děkuji, pane!“ Bobby se celý rozzářil. Borové větvičky dá na různá místa v Robertově bytě, a potom to tam bude vonět tak pěkně, jako u paní Cartarové. U ní bylo v adventní době velmi příjemně. Najednou se zastavil, síťovku si opřel o nohy, borové větvičky položil na zem a hledal v tašce peněženku. V ní bylo ještě přesně 25 centů. Zdalipak se i Robertovi zdá světlo svíčky příjemné? Bobby zaváhal. Potom ale sebral všechny své věci a zašel ještě jednou do obchodu, kde předtím nakupoval. Měli tam svíčky pod jednu svíčku a červené svíčky, podobné, jako měla paní Carterová. Vybral od každého dva kusy a ukázal muži u pokladny své zbývající peníze. „Bude to na to stačit, pane?“

Muž se usmál. „Máš štěstí. Protože zítra už jsou Vánoce, dostaneš je za zvláštní cenu. Každá svíčka bude stát dva centy a každý svícen deset centů. Celkem 24 centů. Jeden ti ještě vrátím.“

„Moc vám děkuji, pane.“ Bobby svůj nákup nacpal do síťovky, pod paži k sobě přitiskl borové větvičky a vydal se na cestu domů.

Robert mu otevřel dveře. Cítil se trochu lépe, protože mezitím se umyl, oblékl si čisté prádlo a vzal si tabletu proti bolesti. Bobbymu zářily oči a tváře měl od chladného vzduchu celé zčervenalé. „Všechno jsem to sehnal a tyto větvičky mi dal muž ze stánku s vánočními stromky. A potom ...“ Bobby zaváhal. Svlékl si bundu a palčáky. „Potom jsem koupil toto. Ale nebylo to na lístku.“ Vyndal svíčky a obě červené svíčky ze síťovky. „Jen proto, že ... tedy,

paní Carterová zapálila takové svíčky vždycky, když se venku setmělo. A pak mi předčítala nějaký příběh a jedli jsme vánoční cukroví.“

„A teď si myslíš, že bychom to mohli také tak udělat?“

Bobby přikývl. Nejistě se na Roberta díval. „Kdybys je nechtěl, mohu je dojít vrátit.“

„Ne, nemusíš. Myslím, že je to dobrý nápad, zapálit svíčky a přečíst si příběh.“

„A jíst cukroví,“ doplnil ho Bobby a s úlevou se usmál. Pomohl Robertovi uklidit nákup, a roznosil po bytě borové větvičky. Odpoledne si zútlunili byt, „tak jako u paní Carterové“, a Robert přečetl ze své zbrusu nové Bible jeden příběh. Ret ho přitom bolel, ale ani za nic by Bobbymu toto přání neodmítl. Druhý den se Bobby probudil v kuchyni na gauči a nevěřícně zamrkal očima. V kamnech už hořel oheň, příjemně hřál a šířil útulné světlo. Na kredenci vedle kamen už se mihotaly plamínky obou svíček, které včera koupil, a na úchytku u skříně visela pestrá, naplněná vánoční punčocha. Bobby se udiveně posadil. Věděl, že ostatní děti o Vánocích dostávají dárky, které jsou schované v punčoše visící u kamen. Ale sám něco takového ještě nikdy nedostal. Odhrnul příkrývku a v noční košili a bos capal přes kuchyň. Robert stál u dveří, opíral se o veřeje a s úsměvem ho pozoroval. „Veselé Vánoce, Bobby,“ řekl.

„To je ... pro mě?“ Bobby ukázal na vánoční punčochu. Robert přikývl. Nikdy nezapomene na obrázek toho šťastného malého chlapce s rozčuchanými blondatými vlasy, kterému z očí zářila radost z Vánoc. Bobby žasl nad poklady, které se z punčochy ocitly na denním světle: nad tužkou a dvěma sešity do školy, kterou měl brzy začít navštěvovat. Dál tam byla hra domino, červenobíle pruhované lízátko, mátové bonbony a knížka. Zvědavě ji otevřel. „Vždyť v ní nejsou žádná slova,“ divil se. „Jsou tam jen obrázky.“ Horlivě ukazoval na první stránku. „Takhle si představuji příběh, který mi četla paní Carterová. O Adamovi a Evě v té krásné zahradě!“

„Je to obrázková Bible,“ vysvětloval mu Robert. „Když budeš chtít, hned ti ze své Bible přečtu vánoční příběh a ty se přitom můžeš dívat na obrázky ve své Bibli.“

Byly to nejkrásnější vánoční svátky, jaké kdy Bobby a Robert zažili. Protože Robert nemohl jít do kostela, četli si po snídani společně vánoční příběh. Potom připravovali jídlo. Byla dušená mrkev, pečené kuře a bramborová kaše. Jako dezert nakrájeli jablka a pomeranče na malé kousky a tomu, co

vzniklo, říkali ovocný salát. Hráli domino, a když se odpoledne setmělo, zase zapálili obě svíčky a na stůl vedle lampy postavili krabici s cukrovím. „Slaví se ve vězení také Vánoce?“ zeptal se náhle Bobby.

Robert se na něho pozorně díval. „Ptáš se na to kvůli Dexterovi?“

Bobby přikývl.

„Je možné, že i tam se čte příběh o narození Ježíše. Ale určitě tam nemají žádné dárky ani dobré jídlo.“

„Paní Carterová říká, že se přesně neví, zda má Ježíš narozeniny právě dnes. Ale říká, že na tom nesejde. Nejdůležitější je, že nás Bůh miluje a že nám chce odpustit hříchy. A že se proto narodil Ježíš.“ Zamračil se a podíval se na obrázek ve své dětské Bibli. „Jak nám Ježíš odpustí hříchy? Vždyť je malé děťátko.“

„Ježíš vyrostl, jako rostou také jiné děti. Když musel zemřít na kříži, aby nám mohl odpustit hříchy, byl dospělým mužem. Co říkáš na to, že bychom si po pořádku četli a společně se dívali na příběhy o Ježíši, jak to bylo dál?“

Bobby opět přikývl. Robert si pomyslel: *Také pro mě to bude dobré. Ani já toho o svém Pánu Ježíši ještě mnoho nevím.*

„Dexter se asi ještě stále diví, jak ses dostal ze zamčeného skladu,“ vrátil se Bobby ještě jednou k tématu. A jak ho mohla najít policie, to určitě také vůbec nechápe Já ... já jsem měl takový strach, když tě zamkl.“

„Já jsem měl také strach, Bobby. Je v pořádku mít strach, když je pro něj důvod. Ale všiml jsem si, že mi Pán Ježíš pomohl a uklidnil mě. A jsem si jistý, že se postaral i o to, že jsi byl tak statečný a osvobodil jsi mě.“

Bobby nahodile listoval ve své obrázkové Bibli. „Bylo to špatné, že jsem se v té továrně rozbřečel?“ zeptal se najednou. „Spotty říká, že něco takového dělají jen mimina. Nikdo, kdo brečí, nemůže být v jeho partě.“ Robert si k Bobbymu přisedl blíž a opatrně ho objal paží. Chlapec se k němu přitulil.

„Také jsem si dlouho myslel, že pláčou jen miminka. Ale není to tak. Každý může plakat. Často to pomůže, vyplakat se.“

„Škoda, že nevím, kde jsou Spotty, Jake a Bernie. Řekl bych jim to.“

„Můžeme se za ně modlit a prosit Boha, aby je ochraňoval. Uděláme to?“

Bobby se na Roberta díval pochybovačně. „Copak to Bůh opravdu slyší?“ Zatím si zvykl, že se Robert i Carterovi modlí a přitom mluví s někým, koho nemohou vidět. Ale ještě pořád se mu to zdálo divné.

„Ano, slyší to!“ řekl Robert přesvědčeně.

„No, zkusit bychom to mohli,“ mínil Bobby a sepal ruce jako Robert.

Když den skončil a Robert ležel sám ve své ložnici v posteli, modlil se: *Pane Ježíši, já Tě sice ještě moc dobře neznám, ale už jsem rozhodně zakusil, že vyslycháš modlitby. Děkuji Ti, že v budoucí době může Bobby bydlet u Cartarových. A že já tak budu mít možnost jet ke svým rodičům. Děkuji Ti za tyto Vánoce s Bobbym. Prosím Tě, dej, aby se také on stal Tvým dítětem.*

Tom Joe strávil první svátek vánoční se Stevenem a manželou Burnsovými. Šoférova žena připravila slavnostní jídlo a pokoj s krbem vánočně vyzdobila. Tom Joe dostal balík z Calgary a kromě něho také dopis od svého kamaráda Larryho. „Vicky a já plánujeme naši svatbu na květen, a opravdu doufám, že se jí budeš moci zúčastnit. Byl bych rád, kdybys byl můj svědek. Nejlepší bude, když s sebou vezmeš Stevena, jeho bych rozhodně také chtěl mít na svatbě. Ale ještě napíšu i jemu,“ stálo v dopise. Tom Joe ten úsek psaní přečetl nahlas a Steven mínil: „Je možné, že se mnou to opravdu vyjde. Dlouho jsem se modlil a teď jsem si celkem jistý, že se mám přestěhovat zpátky směrem ke Calgary.“

„Ke Calgary? Jaké tam máš plány?“

„Přesněji řečeno do Lethbridge. Chtěl bych tam otevřít hudební školu. To bych mohl samozřejmě udělat i tady, ale strýček a tetička v Lethbridge se mě ptali, zda bych se nastěhoval k nim do domu. Nemají žádné děti a velice postrádají, že už tam nejsem. Během školy jsem u nich býval o víkendech a zčásti také o prázdninách.“

„To vypadá na pořádnou změnu,“ řekl řidič a pozorně se na Stevena zadíval.

„Už jste o tom mluvil s rodiči?“

„Ještě ne. Promluví s nimi, až se vrátí domů. Nemyslím, že proti tomu budou něco mít, protože jsou stejně větší část roku na turné.“ Při těchto slovech přelétl po Stevenově tváři stín. Burns s pochopením přikývl a dál se neptal.

V následujících dnech podnikli Tom Joe a Steven několik výletů. Navštívili Královské ontarijské muzeum, které se nalézalo blízko univerzity, a výstavu

o dějinách, kultuře a biologické rozmanitosti Kanady. Den nato se podívali do sirotčince a Steven potom ukázal Tomovi imponující panský „dům na kopci“.

„Nechal si ho postavit sir Henry Pellat a bydlel v něm mnoho let. Válkou utrpěl velké finanční ztráty a před třemi lety se z něho musel vystěhovat. Jak vidíš, dům byl přestavěn na luxusní hotel.“

„Je překrásný!“ obdivoval Tom Joe nádhernou stavbu, která se svou věží a vnitřním dvorem podobala středověkému evropskému hradu. Na cestě domů řekl: „Děkuji ti, že jsi mně to všechno ukázal. Až dosud jsem toho z Toronta mnoho neviděl. A přitom tady bydlím už déle než půldruhého roku.“

„Moc dovolené jsi za tu dobu neměl, vid’?“

„To máš pravdu. Jako lékařský asistent mám jen velmi málo volných dní. Minulý rok jsem navštívil strýčka Harryho v Montréalu. A tento rok jsem v létě byl několik dní v Scarboroughu. Tamější krajina se mně tolik líbí. Rád bych ji někdy prozkoumal spolu se Šedým sokolem.“

„Slyšel jsi o něm v poslední době něco?“

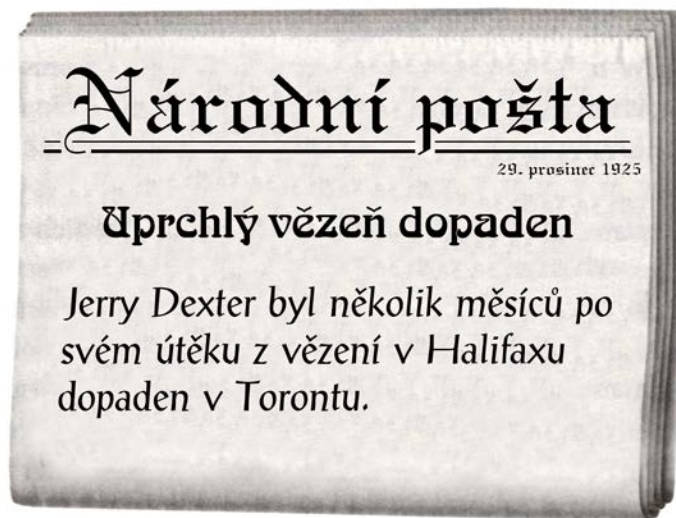
„Tatínek mi psal, že jeho a maminku navštívil a pobyl u nich dva týdny. Společně si četli v Bibli a vedli dobré rozhovory o víře. Ale Šedý sokol ještě váhá stát se křesťanem.“

Steven jen přikývl. Tom Joe se na něho z boku díval a zeptal se. „Vyprávěl jsi mi, že tvoje sestra žel nechce nic slyšet o Pánu Ježíši. Jak je to s tvými rodiči?“

Steven zhluboka vzdychl. „Maminka už byla blízko. Pochopila, jak je toto rozhodnutí, které musí udělat, důležité. Ale žel, neudělala ho. A teď se od toho zase tak vzdaluje, že o duchovních věcech příliš nepřemýšlí. Miluje hudbu a svá vystoupení, kontakt a bankety s umělci z celého světa. A můj tatínek si myslí, že je dost křesťanský. Necítí se jako hříšník, který potřebuje odpuštění.“ Steven zaváhal a potom pokračoval: „Vůbec to nemám rád, mluvit takto o svých rodičích. Zní to tak záporně, a přitom jsou to hodní lidé. Jen je taková škoda, že žijí bez Boha. Když si představím, co se stane, když bez Boha také zemřou...“ Utrápeně pohlédl na Toma Joea. „Dává mi to hodně zabrat. Doufal jsem, že se v letech, kdy tady bydlím, něco změní, ale žel ... nestalo se nic. Z toho důvodu jsem si také nejdřív nebyl jistý, zda se mám přestěhovat zpátky do blízkosti Calgary. Ale teď mám dojem, že mne tam Pán Ježíš chce mít.“

Tom Joe předtím nevěděl, co Stevena zaměstnává. Chtěl na to večer ještě

zavést řeč, ale nedošlo k tomu. Vinen byl nadpis nad novinovou zprávou, který mu padl do oka:

„O Jerry Dexterovi mi Robert vyprávěl,“ vzpomínal Steven. „Pracoval v Halifaxu ve stejné továrně na konzervy jako on. Robert říkal, že u něho má ještě něco dávat do pořádku. Tento článek ho bude zajímat.“

„Vždyť bychom ho mohli navštívit a ty noviny mu ukázat!“ Společně se vydali na cestu k Robertovi. Když šli chodbou po schodech nahoru, slyšeli seshora hlasitý hovor. „Pořád mi všechno zakazuješ!“ křičel dětský hlas, a krátce nato už po schodech dolů uháněl rozzlobený Bobby. Oba návštěvníky vůbec nezaregistroval, ale slepě kolem nich proběhl.

„Bobby, počkej!“ Robert se vyklonil přes zábradlí. Tom Joe běžel dolů za chlapcem a chytil ho za paži. „Zastav se, sportovče. Robert s tebou chce mluvit.“

„To je mi jedno!“ Bobby se chtěl vytrhnout, ale Tom Joe ho pevně držel.

„Proč utíkáš pryč?“

„Protože on si myslí, že nemohu jít sám na rybník. Všichni tam chodí, protože led je už dost pevný. A já tam chci zítra také jít. Přece už nejsem žádné mimino.“

Tom Joe uvolnil sevření. „To nejsi. Ale Robert má své důvody. Teď s námi

pojď zpátky nahoru.“

Na to však neměl Bobby ani pomýšlení. Vytrhl se, svištěl dolů po schodech a vchodovými dveřmi vyběhl ven.

„Je mně to líto. Pokusil jsem se ho zastavit, ale utekl mi,“ omlouval se Tom Joe. „Co se stalo?“ zeptal se s úlekem, když spatřil Robertův odřený obličej.

„Potkal jsem Dextera, to se stalo. Dřív jsem líčil pasti a teď jsem se sám do jedné chytil. Pojdte dál, budu vám to vyprávět. Bobby se snad také hned vrátí.“

„Určitě,“ mínil Steven. „Nemá bundu a venku je hrozná zima.“

„Od pana a paní Carterových dostal k Vánocům brusle a moc si je chce zítra vyzkoušet. Ale škoda, že moje zlomená žebra přitom nechtějí spolupracovat. A samotného ho na rybník nepustím. Kdyby se mu něco stalo, hned mi ho vezmou.“

Robert zavřel dveře bytu a ukázal na gauč v kuchyni. „Posadte se.“

„Má tvé setkání s Dexterem něco společného s jeho dopadením?“ zeptal se Tom Joe a ukázal Robertovi noviny.

„V určitém smyslu ano.“ Posadil se na kuchyňskou židli a vyprávěl jim o svém a Bobbyho dobrodružství. Během vyprávění se znovu a znovu díval na hodiny. „Jestli je Bobby celou dobu venku v té zimě ... Normálně spolu dobře vycházíme. Sice jsme už několikrát měli menší výměnu názorů, ale ještě nikdy to nebylo tak zlé jako teď. Musí se toho ještě hodně učit ... a já, čestně řečeno, také.“

„Na schodišti něco slyším,“ řekl Steven. „Podívám se tam.“

Když otevřel dveře, seděl Bobby na nejvyšším schodě. Rty měl promodralé zimou a celý se třásl. „Jak ses dostal do domu?“ zeptal se Steven.

„Paní domácí mi otevřela. Ale já chci zůstat tady.“

„Tady je moc zima. Tak šup dovnitř!“ Bobby se na Stevena udiveně podíval. Tak přísný způsob řeči nečekal. Přesto zůstal sedět.

„Řekl jsem: šup dovnitř. Jen malé děti utíkají, když není po jejich.“

Bobby váhavě vstal a šel za Stevenem do bytu.

„Sedni si ke kamnům, aby ses zase ohřál. A přemýšlej, zda bys Robertovi neměl něco říci.“

Bobby se posadil na židli u kamen, v jeho obličejí se zračil vzdor. Robert, Steven a Tom Joe pokračovali v rozhovoru, i když se teď snažili nezmiňovat se o

Dexterovi. Nechtěli ho Bobbymu připomínat víc, než bylo nutné. Místo toho vzpomínali na příhody ze školy a přitom se také bavili o ledním hokeji. Bobby natahoval uši.

„V novinách opravdu psali, že na rybníku v parku už se dá bruslit,“ mínil Tom Joe. „Pokud zůstane takhle chladno, mohli bychom si zase jednou zahrát zápas jako dřív.“

„Vy jste byli hokejové hvězdy školy,“ nadhodil Steven. „Já jsem vám nestačil.“

„Svrbí mě ruce i nohy, ale momentálně ... jsem žel vyřazen z provozu. Ale jakmile mi bude lépe, vyzývám tě na závod v rychlobruslení, Tome Joe. Sice jsem při hokeji dal víc gólů než ty, ale v rychlobruslení jsem tě nikdy neporažil.“

„Přijímám tvou výzvu,“ usmál se Tom Joe. „Ale do té doby budu asi muset bruslit sám, když mě vy dva necháte ve štychu.“

„Možná bych s vámi mohl jít já!“ vyhrkl Bobby. „Prosím, Roberte, mohu?“

„Když s tím bude dr. Kendrick souhlasit, mohli bychom o tom mluvit,“ odpověděl Robert, ale jeho hlas zněl zdrženlivě.

Tom Joe viděl, jak se na něho Bobby toužebně dívá. „V zásadě proti tomu nic nemám. Jen si kladu otázku, jak to bude, až zítra řeknu, že musíme jít z bruslení domů. Když se ti nebude chtít domů a budeš tam chtít zůstat – utečeš zase?“

Bobby se začervenál. „Ne, ... slibuji, že to neudělám.“ Nejistě se podíval na Roberta a dodal: „Je mně líto, že jsem se tak rozvztekal.“

„V pořádku, Bobby. Tak zítra asi budeš přece jen moci jít na led,“ mínil jeho velký kamarád a Bobby se s úlevou usmál.

Domluvili se na zítřejší odpoledne. Na cestě domů šli vedle sebe Tom Joe a Steven chvíli mlčky. Vzduch byl jasný a mrazivý, při výdechu se jim před ústy tvořily bílé obláčky. „To, jak jsi jednal s Bobbym, bylo dobré,“ řekl najednou Tom Joe. „Nemyslel jsem si, že umíš být tak energický.“

„Moc mě to nebaví,“ přiznal Steven. „Ale u svých žáků hudby jsem se naučil, že bez určité přísnosti to nefunguje. Když jsem viděl promrzlého Bobbyho, jak sedí na schodech, nejraději bych ho býval vzal do náruče. Ale musí se naučit, že takhle se k Robertovi nesmí chovat. Energické výstupy jsou pro mě těžké, protože to není můj způsob. Ještě teď mám pocit, že se musím Bobbymu omluvit.“

„To nemusíš. Byl jsi k němu úplně spravedlivý. On tě v budoucnosti bude respektovat. Usměrnil jsi ho mnohem lépe než já.“

„Možná je to také tím, že jsem několik semestrů studoval pedagogiku. Teoreticky bych mohl pracovat také jako učitel. Závěrečné zkoušky mám nejen z hudby, ale i z angličtiny.“

Tom Joe hvízdal skrz zuby. „To není špatné. Kdybych to vyprávěl tatínkovi, určitě by tě hned chtěl za učitele na Západní střední chlapecké škole. Když můžeš vyučovat i angličtinu, máš v záloze druhou možnost, kdyby ti někdy hudba přestala vyhovovat.“

„Ale to se asi nikdy nestane,“ usmíval se Steven. „Ale ještě k té hudbě: nutně musíš vzít housle zase do ruky. Až se moji rodiče po Novém roce vrátí domů, budou chtít s tebou muzicírovat. Co říkáš, že bychom si hned trochu zahráli?“

„To ... bychom mohli. Ovšem ... v Torontu jsem na housle téměř nehrál.“ Tomova váhavá odpověď byla oprávněná. Neboť když asi o hodinu později uklízel nástroj do pouzdra, byl celý zpocený. „Jak jen to s tebou tví žáci vydrží? Celou dobu jsi mě nechal hrát etudy!“

„Bylo to naléhavě nutné. Tuto si v příštích dnech nacvič!“ Steven mu podal dva listy s notami. „Až se moje maminka vrátí domů, budeš mi vděčný.“

Tom Joe si vzal noty. Když si je blíže prohlédl, udělal grimasu. „S čím mám počítat, kdybych to nespínil?“

Steven vstal z klavírní židličky a doširoka se usmál. „Za trest bys doma musel nosit kravatu: od rána do večera!“

Tom Joe zamumlal něco, co znělo jako „vydírání“, ale v následujících dnech poslušně chodil do hudebního pokoje a cvičil etudy. Většinou potom přišel i Steven a ještě si zahráli společně. Když chtěl Tom Joe vrátit housle zpátky do pouzdra, začal Steven hrát melodii indiánské ukolébavky, kterou společně s Tomem Joem před mnoha lety přednášeli na školním koncertě. Tom Joe se usmál, když tu melodii poznal. Znovu vzal housle a ke svému kamarádovi se připojil.

Jednoho večera se Steven zamračil, když vešel do hudebního pokoje a poslechl si Tomovu hru na housle. Rytmus není úplně správně. Musí znít takhle: dá dadada dá. Ve třetím taktu je to také tak. Půjč mi housle!“ Vzal Tomovi Joeovi housle z ruky a zahrál ta místa bez chyby.

„Odkdy hraješ také na housle?“ divil se Tom Joe.

Steven přestal hrát a odložil nástroj. „Začal jsem chodit na hodiny houslí tady v Torontu hned po skončení naší školy. Myslel jsem si, že nebude na škodu, když budu jako učitel hudby umět hrát na dva nástroje.“

„Však už jsem si říkal: jak to, že se tak dobře vyznáš v mých etudách? Ale protože tvůj tatínek také hraje na housle, myslel jsem, že ses to naučil od něho.“ Tom Joe si od něho své housle zase vzal. „Ty jsi v posledních letech opravdu nelenil, vid’? Angličtina, pedagogika, hudba, návštěvy v sirotčinci – a ještě ses naučil hrát na nový nástroj. To není špatné. Doufám, že to s tvou hudební školou v Lethbridge vyjde.“

„To také doufám.“ Steven si sedl na klavírní stoličku a začal zpaměti hrát jednu sloku písně „Trust and obey“. „Až budu v Lethbridge, chtěl bych si pořídit cello. Když se mi podařilo naučit se hrát na housle, mám obrovskou chuť naučit se hrát ještě na cello. Na začátku bych si zašel na několik hodin a potom bych se pokusil učit se sám. Uvidíme, zda z toho něco bude.“ Dostal se k refrénu písně. „Pojď hrát se mnou!“ vyzval svého kamaráda. „V upomínku na staré časy.“ Přes rameno se na něho usmál. „Pro dnešek ti velkoryse odpouštím zbytek prstových cvičení.“ Tom Joe dal své noty s úlevou stranou a doprovázel Stevena na housle. *Kdyby to mohla poslouchat babička Betsy ... určitě by s nimi tiše zpívala text: Trust and obey, for there’s no other way, to be happy in Jesus, but to trust and obey. – Věř a poslouvej, neboť není jiná cesta, jak být šťasten v Ježíši, než věřit a poslouchat.*

Druhý den ráno Tom Joe nabídl pomoc Burnsovi, který v garáži leštil auto Ashfordových. Burns mu místo odpovědi podal měkký hadr. Chvíli pracovali mlčky. Potom se starší muž zeptal: „Víte už, co budete dělat, až ukončíte svou práci jako lékařský asistent? Máte už nějaké plány?“

„Čestně řečeno, ne,“ odpověděl Tom Joe. „Profesor Cunningham mně nabídl místo v nemocnici, ale nejsem si jistý, zda mám tu nabídku přijmout.“

„Byl byste rád zase nablízku své rodiny?“

„Ano, to bych rád. Velmi ji postrádám. Na druhou stranu je profesorova nabídka jedinečná šance. Ale v tuto chvíli nemohu poznat, co ode mě Bůh chce. Přál bych si, abych si byl tak jistý jako Steven.“

Burns si vzal nový hadr a začal opatrně leštit pochromované světlomety.

„Váš kamarád Steven je jemný mladý muž. Jako jediný křesťan v rodině to nemá lehké. Znáte jeho tajemství?“

„Jeho tajemství? Co tím myslíte?“

„On tráví mnoho času s Bohem. Pravidelně si čte Bibli, udělá si čas na modlitbu a udržuje intenzivní kontakt se spoluvěřícími ve shromáždění. Pokud je to možné, nezanedbá žádné shromáždění. Tato zvláštní doba v přímé přítomnosti našeho Pána je pro něho velmi důležitá. A to mu pomáhá poznávat, jaká je Boží vůle pro jeho život. Dovolíte mi jednu upřímnou otázku, Thomasi?“

„Ano ... určitě.“

„Strávil jste v posledních měsících se svým Pánem dost času?“

Tom Joe váhal s odpovědí. Průběh rozhovoru se mu nelíbil. „Možná ne tolik, kolik bych měl,“ řekl nakonec. „Měl jsem velmi mnoho práce. V nemocnici a také u dětí v sirotčinci. A také jsem se účastnil rozdávání pozvánek a zpěvu při evangelizaci.“

„Věřím tomu, že jste neplýtval časem, ale že jste jej využil k užitečným a dobrým věcem. Přesto byste si měl pravidelně udělat čas pro společenství se svým Pánem. Burns si prohlížel světlomet a narovnal se. „Náš Pán je pro nás vzorem pilného služebníka, ale přečtěte si někdy, co je napsáno v Lukášově evangeliu: Shromáždil se veliký zástup a On by mohl kázat a uzdravovat lidi – byla by to velkolepá příležitost ke službě! A co činí? „On se však uchýloval na pustá místa a modlil se“ (Lukáš 5,16).“ Burns odložil hadr. Auto už bylo nablýskané. „Rovnováha je důležitá, Thomasi. Všechno ve svůj čas.“ Vzal si od Toma Joea jeho použitý hadr a řekl: „Jsem velmi rád, že jsem vás mohl poznat. Steven o vás už často vyprávěl. Vaše přátelství pro něho znamená mnoho. Prosím vás, nemějte mi za zlé, že jsem s vámi mluvil tak otevřeně.“ Když vycházeli z garáže, dal Tomovi přednost a zavřel vrata. „Moc vám děkuji, že jste mi pomohl při práci. Budu se za vás modlit, abyste poznal, co je Boží vůle.“

Odpoledne Tom Joe vyzvedl Bobbyho a šel s ním na rybník v parku. Přitom ještě myslel na rozhovor s Burnsem. Cítil, že řidič ho má opravdu rád a že ho nechce jen usměrňovat. *Všechno ve svůj čas.* Něco na tom asi opravdu je.

Bobby se rychle učil držet rovnováhu na úzkých bruslích, a když několikrát nejlépe objel rybník, trval na tom, že teď už pojede sám.

„Docela mu to jde,“ mínil Steven, který si po svátcích vyšel na procházku a také zašel k rybníčku. Tom Joe, který si dal právě přestávku, přikývl. „Ano, také se divím, jak se to za tak krátkou dobu naučil. On ...“ Tom Joe přestal mluvit. „Bobby! Dávej pozor!“ Jeho varování přišlo příliš pozdě. Bobby nevládl dobře zatáčku a rychle se řítit směrem k hloučku děvčat, která právě přicházela na led. Děvčata se s křikem rozprchla. Dvě z nich spolu s Bobbym upadla na led. Děvčata vstávala a hubovala. Naštěstí to vypadalo, že se nikdo nezranil. „Copak nemáš oči? Aspoň by ses měl omluvit, ne?“

Bobby seděl na ledu. Byl velmi zaražený. „Je mi to líto,“ vyhrkl a neodvažoval se vstát, aby si dívky nevšimly, jak je na bruslích ještě nejistý. Obě se na něho zle pohlédly, načež jely za svými kamarádkami. Tom Joe k němu s úsměvem běžel a pomohl mu na nohy. „Můžeš bruslit dál, sportovče. Jenom trochu pomaleji!“

Steven si půjčil brusle Toma Joea a vystřídal ho na ledě, zatímco jeho kamarád šel navštívit Roberta. „Kde je Bobby? Stalo se něco?“ ptal se Robert, když k němu Tom Joe přišel samotný. „Ne, neboj se. Kromě srážky s několika děvčaty probíhá všechno hladce. Chtěl jsem se tě jen zeptat, zda ti mohu s něčím pomoci. Tvá poranění tě asi dost omezují.“

Robert se na kamaráda vděčně podíval. „Abych byl upřímný, tvoji pomoc bych potřeboval. Už je nutně potřeba, abych vypral naše oblečení, ale nedokážu napumpovat vodu do vany. Při pumpování to bolí.“

„Tak se dáme nejdřív do toho!“ Šli do sklepa, kde se nalézala prádelna. Tom Joe napumpoval vodu, Robert ji pak ohřál ve velkém hrnci na kamnech. Tom Joe vydrhl na valše jednotlivé kusy prádla, Robert je vymáchal z mýdlové vody, vyždímal a pověsil na šňůru. „Děkuji ti! Moc jsi mi pomohl!“ Po krátkém zaváhání se zeptal: „Vadilo by ti napumpovat vodu ještě jednou? Nutně bych se potřeboval vykoupat a Bobby potom také.“ Tom Joe přikývl. „Samozřejmě. Přece víš, že když patříme do jednoho stáda, pomáháme si. A když kromě toho patříme k Boží rodině, tak teprve!“

O poslední větě Robert přemýšlel, ještě když večer ležel v posteli. *Když patříme do jednoho stáda, pomáháme si. A když kromě toho patříme k Boží rodině, tak teprve! Jsem tak vděčný za své kamarády, Toma Joea a Stevena, Pane Ježíši. A také za pana a paní Carterovy. Ale myslím, že si někdy přeješ, abychom dělali některé věci také sami. Ty víš, co mě zaměstnává. Myslím, že bych měl za Dexterem ještě jednou jít. Chtěl bych ho navštívit ve vězení a vyprávět mu o Tobě. A chtěl bych se mu ještě jednou omluvit. Při posledním setkání byl tak rozružený, že mě vůbec neposlouchal. Já ... se k němu bojím jít. Ty mě znáš, jaký jsem zbabělec. S sebou nemohu vzít nikoho. Prosím Tě, dej mi odvalu ...“*

Následující odpoledne strávil Bobby u pana a paní Carterových. Když večer seděl s Robertem u večeře, vyprávěl: „Paní Carterová se mnou šla k rybníku, a já jsem si tam zase mohl zabruslit. A potom mi vyprávěla ještě jeden příběh z Bible. Nebyl o Ježíši, ale o muži, který se jmenoval Gedeon. Bylo to velmi napínavé.“ Po jídle listoval ve své obrázkové Bibli. „Podívej se sem! Tady je obrázek, kde přichází ke Gedeonovi anděl! Znáš ten příběh?“

Robert zavrtěl hlavou. „Ne. Já jsem dřív v kostele a při pobožnostech ve škole moc nedával pozor.“ „Mohl bys mi ho ještě přečíst?“

„Ukaž mi ten obrázek!“ Robert vzal obrázkovou Bibli a četl citaci místa, napsanou pod obrázkem: Kniha Soudců, 6. kapitola. Podíval se do obsahu ve své Bibli a našel odpovídající stránku. „Tak dobře. Dnes večer si přečteme příběh ze Starého zákona.“

„I přišel Hospodinův anděl a posadil se pod terebintem, který je v Ofře, která patří Jóášovi Abiezerskému. Jeho syn Gedeon mlátil pšenici v lisu na víno, aby ji uchránil před Midjánci.“

„To byli nepřátelé Gedeonova lidu,“ dodal Bobby. „Každý rok ničili úrodu.“

„Hospodinův anděl se mu ukázal a řekl mu: Hospodin s tebou, udatný hrdino. Nato mu Gedeon odpověděl: Dovol, můj pane, pokud je Hospodin s námi, proč nás potom postihlo toto všechno?“

„Paní Carterová říkala, že Gedeonův národ neposlouchal Boha a byl neposlušný. Proto přišli Madiánští,“ vysvětloval Bobby, který byl pyšný, že ten příběh zná, zatímco pro Roberta je nový.

„A kde jsou všechny jeho obdivuhodné činy, o kterých nám vyprávěli naši otcové, když říkali: Cožpak nás Hospodin nevyvedl z Egypta? Jenže teď nás Hospodin opustil a vydal nás do ruky Midjánců. Hospodin se k němu obrátil a

řekl: Jdi v této své síle a zachrániš Izrael z ruky Midjanců. Což jsem tě neposlal? On se ho zeptal: Dovol, Panovníku, čím zachráním Izrael? Vždyť můj rod je v Manasesovi nejslabší a já jsem ten nejmenší v domě svého otce. Tu mu Hospodin odpověděl: Protože budu s tebou ...“

Na tomto místě Robert přestal číst. *Říkáš to mně, Pane Ježíši? Dodáváš mně tímto příběhem odvalu, abych šel k Dexterovi?*

„Čti dál!“ naléhal Bobby. „Teď to bude pořádně napínavé!“ Robert přečetl celý příběh, který velmi zaujal nejen Bobbyho, ale také jeho. Později, když už Bobby dávno spal na gauči, seděl u stolu při tlumeném světle lampy a ještě jednou si přečetl první část příběhu: *„Hospodin je s tebou, udatný hrdino! ... Jdi v této své síle ... Což jsem tě neposlal?... Já budu s tebou...“*

V Robertově srdci vznikala modlitba:

Já s Tebou ještě nežiji dlouho a nevím, jaké to je, když ke mně mluvíš, Pane. Ale nějak se mi zdá, že by sis přál, abych Dextera navštívil ve vězení. Prosím Tě, pomoz mně při tom.

Nebyl to jen Robert, kdo dnes seděl doma a četl si v Bibli. Také Tom Joe si otevřel svoji Bibli. I on si četl příběh o Gedeonovi, který se pro něho stal velmi důležitým před odjezdem do Toronta. První, co měl Gedeon udělat, bylo: zbořit modlářský oltář, který patřil jeho otci, a místo něj postavit oltář jedinému, pravému Bohu. Bůh chce být veleben a vedle Sebe nic a nikoho nestrpí. *Nechtěl bych, aby si na mě moje práce a život ve velkém městě klady takové nároky, že by mi sotva zbyl nějaký čas pro Pána. Tuším, že tady v Nemocnici svatého Jana budu mít vždycky hrozně moc práce a že Toronto také nabízí tolik věcí, které by mě bavily... Tom Joe si udělal čas k přemýšlení a modlitbě ... Když se modlil za svou rodinu v Calgary, zase jednou cítil, jak velice ji postrádá. Chtěl bych je zase vidět, Pane Ježíši. Zdejší místo ve svatojánské nemocnici je sice lákavé, ale já nechci myslet jen na svou prosperitu v zaměstnání. Také jinde jsou dobré nemocnice: Prosím, pomoz mi poznat Tvoji vůli! Ve své modlitbě myslel i na své přátele Šedého sokola, na Charlieho a na Kulhavou srnku, indiánku, která se o něho nějaký čas starala, když byl miminko. Už dlouho jsem se za ně nemodlil, Pane, a to mně je líto. V poslední době jsem si na modlitby udělal málo času a také jsem jen zřídkakdy psal svým přátelům a své rodině. Chtěl bych, aby se to změnilo. Zdá se, že Burns má pravdu a tatínek také: Když si vyhradím čas pro Tebe, pak všechny ostatní věci automaticky zaujmou svá místa.*

15. kapitola

Indiánská misijní stanice Blackbird Hill, leden 1926

Na severu Kanady s sebou nový rok přinesl mrazivé a slunečné počasí. Kendra Sullivanová stála na dřevěné verandě hlavní budovy misijní stanice v Blackbird Hillu a mávala tatínkovi, který právě se psím spřežením odjížděl do Edmontonu. Doprovodil ji sem, aby si byl jistý, že se jeho dcera v pořádku dostala na sever. Jet uprostřed zimy divočinou, to nebyla zrovna zábava. Šedý sokol, jejich průvodce, naplánoval cestu tak, aby mohla Kendra přenocovat v chatách různých traperských rodin, aby to pro ni bylo alespoň trochu pohodlné. Tady na severu byli lidé velmi pohostinní, a zvlášť v zimě znamenala každá návštěva vítané zpestření. Kendru uklidňovalo, že Šedý sokol bydlel ve srubu nedaleko misijní stanice. Také její otec za to byl vděčný. Mladý muž na něho působil velmi spolehlivým dojmem. Pan Sullivan pobyl na misijní stanici dva dny a nyní se nalézal na zpáteční cestě. „Bývalý traper jako já by měl cestu zvládnout sám,“ řekl Šedému sokolovi, když mu nabízel, že ho doprovodí. „Ochraňuj ho, Pane Ježíši,“ zašeptala Kendra, dříve než sešla po několika schodech dolů. Potom vkročila na úzkou cestičku, kterou hospodář proházel ve sněhu, a šla ke svému bytečku. Byla to nízká stavba ze dřeva, do které krátce nato vešla. V ní se nalézaly tři ložnice, ve kterých bydlely kuchařka, sestra Alice a ona. Kromě toho se v té budově nacházela umývárna a místnost, ve které stály stoly s šicími stroji. Učily se tam šít starší školačky. Kendra si z kozaček oklepala sníh, vklouzla do přezůvek, zimní kabát pověsila na věšák a krátce nato vešla do svého pokoje. Byla to jednoduchá místnost s prkennou podlahou. I stěny byly ze dřeva. Okno bylo umístěno ve stěně proti dveřím. Vpravo stála postel a malý psací stůlek s židlí, vlevo se nacházela polička, černá kamna a křeslo. Kromě toho byly na stěně připevněny věšáčky, na kterých visely její šaty. Byla to místnost bez ozdob, s tmavě hnědými závěsy. Koberec tam chyběl. Jen na podlaze u postele ležel úzký, hnědý běhoun. Kendra potlačila vzdech. Jediné barevné věci v pokoji byly deka na posteli a k ní barevně sladěný polštář, který ležel na šedomodrém křesle. Ty dvě věci jí ušila maminka a Kendra byla šťastná, že si je s sebou mohla vzít. Různé, barevně veselé vzory na látce v červené, modré a trochu žluté barvě vdechly pokoji alespoň trochu tepla. „Tepló

opravdu potřebuji," pomyslela si Kendra, a třela si ruce, které jí zábyly. Sestra Alice jí vysvětlila, že může každý den ve svém pokoji stopit jen určité množství palivového dřeva. A protože si ráno nejdřív ze všeho zatopila, aby jí nebyla zima při mytí, oblékání a čtení z Bible, pro zbytek dne jí už mnoho dřeva nezbylo. *Škoda. Myslela jsem, že využiji zimní večery, abych si splnila svůj sen a psala knížku. Ale z toho asi nic nebude...* Kendra si sedla do dřepu před svou cestovní tašku a začala rovnat na policičku těch málo knih, které v ní měla. Zabalila si jich celou bedýnku, dala tam knížky pro děti, materiál pro nedělní školku i své milované knížky o Anně ze zeleného domu. Ale Šedý sokol jí vysvětlil, že tolik zavazadel s sebou nemůže mít, protože psi uvezou jen omezenou váhu. A tak s těžkým srdcem nechala bedýnku na policejní stanici v Edmontonu a poprosila tatínka, aby ji tam vyzvedl a dovezl na farmu. *Neměla bych si z toho nic dělat. Od vychovatelky, která pracuje na misijní stanici, se určitě čeká, že se samozřejmě zřekne pěkných záclon, kobereců a oblíbených knížek. I to, že je moje postel na několika místech rezatá, by mi asi mělo být jedno. Ale není ...* Kendra nedokázala zabránit tomu, aby jí do očí nestoupaly slzy. Vzpomínala na svůj pohodlný pokoj u tetičky Julie, a přepadl ji stesk. Kdyby tu ještě byl tatínek, zabalila by těch málo věcí, které tu měla, nasedla by k němu na saně a jela s ním zpátky domů. Kendra si osušila tvář a hledala kapesník. *Představovala jsem si to tu jiné, Pane Ježíši. Trochu ... romantičtější. Prosím Tě, pomoz mi, abych si tu zvykla a abych se spřátelila se sestrou Alicí a slečnou Gardenerovou. Dělalí na mne takový přísný a nepřístupný dojem. Děkuji Ti, že kuchařka je hodná a dr. Jenkins a jeho žena také. A když mám dnes odpoledne začít pracovat ... dej, prosím, abych to dělala dobře...* Po této modlitbě se Kendra cítila trochu lépe. Protože měla dnes dopoledne ještě volno, rozhodla se, že pomůže kuchařce při přípravě oběda. Otevřený způsob té kulaté starší paní se jí líbil. Kromě toho bylo v kuchyni teplo. Kendra se naposledy vysmrkala a rozhodným krokem vykročila.

O několik hodin později stála Kendra s tlukoucím srdcem přede dveřmi do společenské místnosti. Měla za úkol smysluplně zaměstnat děti až do večere. V sirotčinci v Calgary to už neschetněkrát dělala, ale tady byla přesto rozechvělá. Za zavřenými dveřmi se ozývaly veselé dětské hlasy. Najednou něco bouchlo. Měla by konečně vejít dovnitř a postarat se o pořádek. Kendra se zhluboka nadechla. *Umím to. Mám na to vzdělání.* Stiskla kliku a vešla do místnosti. Společenskou místností proletěl polštář a přistál přímo před jejíma nohama. „Jejda,“ řekla Kendra, „to je ale bouřlivé přivítání.“ Děti se na ni zvědavě dívaly. Kendra si jazykem nervózně přejela přes rty. Usmála se a

vzpomínala na svou krátkou řeč, kterou si připravila na uvítanou. Aby děti překvapila, nacvičila si ji v nářečí krijských indiánů. Nebylo to vůbec lehké, protože mnoho slov znělo podobně, ale mělo rozdílné významy. Šedý sokol si na cestě musel poslechnout její proslov nejméně třikrát a ona si všechny jeho opravy zapamatovala. Kendra se podívala do očí, plných očekávání, a začala: „Meme Kendra Sullivan. Meradasi de koda ...“ Dvě děti se začaly chichotat. „Dasawi di lame ...“ Jedno děvče už se neudrželo a hlasitě se rozesmálo a ostatní děti se daly také do smíchu. Kendra se bezmocně a také trochu rozzlobeně rozhlížela. „Prosím, ticho!“ zvolala nakonec anglicky. „Můžete mně říci, co vás tak rozesmálo?“

Děti se trochu uklidnily a Kendra ukázala prstem na děvče, které se začalo smát první. „Jak se jmenuješ?“

„Kinnea, slečno.“

„Tak dobře, Kinneo, prosím tě, řekni mi, proč se všichni tak smějete. Je na mně něco komického?“

„Nnne, slečno.“ Hlas se jí třásl potlačovaným smíchem. „Smáli jsme se tomu, co jste řekla. Řekla jste ...“ Kinnea bojovala o vyrovnanost.

„Jmenuji se Kendra Sullivanová. Jsem vaše nová vychovatelka a budu si s vámi hrát. To jsem řekla. Nechápu, co je na tom legračního.“ Kendra si dala obě ruce v bok.

„To jste ... *chtěla* říci, slečno.“ Kinneji dalo velkou práci, aby zůstala vážná. „Ale ve skutečnosti jste řekla: Já jsem ta nová ... ropucha a chtěla bych s vámi ... tančit.“

Kendra cítila, jak se začíná červenat. Paní Gardenerová, jedna z učitelek, jí dnes v poledne důtklivě nakazovala, že pro děti má být osobou, ke které mají mít respekt, a že by podle toho měla vystupovat. Proto místo aby se zasmála spolu s dětmi, zjedнала pořádek a pokračovala ve svém proslovu na uvítanou v angličtině. Potom dětem přečetla příběh a vyzvala je, aby k němu namalovaly obrázek. Děti dělaly, co jim řekla, ale mezitím se znovu a znovu chichotaly. Kendře se ulevilo, když zazvonil zvonek, svolávající na večeri. Když děti seděly v jídelně u stolů, dávaly si ruku před ústa a šeptaly si mezi sebou: „Tančící ropucha!“

„Ty děti jsou velmi neklidné, slečno Sullivanová,“ pokárala ji paní Gardenerová. „Je vaším úkolem postarat se o klid u stolu. Vaše předchůdkyně to uměla lépe.“

„Ano, madam.“ Kendra by se hanbou nejraději propadla do země. Napomenula děti a oddechla si, když po večeři zmizely ve svých ložnicích. Když později přišla do svého pokoje, rozsvítila lampu na malém psacím stole a padla na postel. Skryla obličej do dlaní a začala vzlykat. *Tady je všechno hrozné. Děti si ze mne dělají legraci a paní Gardenerová mě považuje za neschopnou. Chtěla jsem všechno dělat dobře a zatím se nic nepovedlo. Kromě toho se mi moje závěsy pořád zdají ošklivé a přála bych si, abych měla koberec. A chtěla bych tu mít svoji bedýnku s knížkami ...* Kendra se poddala svým strastem a stesku. Nakonec to byl chlad, který ji vrátil do skutečnosti. Posadila se a třela si ruce. Potom se svlékla a vklouzla do noční košile. Zavrtala se pod příkrývkou. Před spaním se nepomodlila, ani si nepřečetla z Bible. Zhasla lampu a vyčerpaně usnula.

Druhý den ráno neměla o mnoho lepší náladu. Vstala, ustrojila se, z povinnosti si přečetla oddílek z Bible a krátce se pomodlila. Potom šla do jídelny na společnou pobožnost a na snídani. Dr. Jenkins, vedoucí zdravotní stanice, přečetl oddíl z Páté knihy Mojžíšovy. Ale ty verše Kendřino srdce nezasáhly. „Hospodin půjde před tebou, on bude s tebou, nenechá tě klesnout a neopustí tě. Neboj se a neděs.“ (5. Mojžíšova 31,8)

Včera jsem většinu z toho necítila. Připadám si dost opuštěná. Protože děti měly dopoledne vyučování, Kendra si začala dělat přípravy na odpoledne. V budoucí době se měla ujmout i některých vyučovacích hodin, jako byly ruční práce, biblické příběhy a jednoduché lekce angličtiny pro šestileté až osmileté děti. Ale tento první týden se měla starat o děti jen odpoledne. Zase si přála, aby tu měla svou bedýnku s materiálem ke kutilským výrobkům a s knížkami. Neměla moc dobrou náladu, když ji kuchařka o dvě hodiny později pozvala na „dopolední kafíčko“, jak tomu říkala. Byla tam i sestra Alice. Kuchařka jí vyprávěla, jak si tyto klidné minuty často vychutnávají, aby si během celodenního shonu trochu vydechly. Na stole v kuchyni stála miska s cukrovím, ale Kendra si z ní nic nevzala. Bezmyšlenkovitě míchala svoji kávu. „Vždyť vy vůbec nejíte,“ řekla kuchařka. Při těchto slovech Kendra vzhledla. Sama nevěděla, kde se to v ní vzalo, ale kuchařčina slova byla tak podobná slovům z knížky Anna ze zeleného domu, že mimovolně odpověděla: „Nemohu jíst, když se mi rozpadl svět! Vy byste snad mohla jíst, kdyby se vám rozpadl svět?“

Zatímco sestra Alice se na ně nechápavě dívala, odpověděla kuchařka: „To nevím. Myslím, že se mi ještě nikdy nerozpadl svět.“

Kendra se na ni překvapeně podívala. Přesně tak zněl originální text v knížce! Znalá snad kuchařka Annin příběh?

„Opravdu ještě nikdy? A ani jste si nikdy *nepředstavovala*, jaké by to bylo?“ Kendra hrála svou roli dál.

„Ne, ještě nikdy.“

„Tak ani nedokážete pochopit, jaké to je. Je to velmi nepříjemný pocit, o tom vás mohu ujistit. Máte v krku obrovský knedlík, který prostě nemůžete spolknout ...“

„... ani kdyby to byl karamelový bonbon,“ doplnila kuchařka citát. Podívala se na Kendru a obě se rozesmály.

„Vy znáte příběh Anny?“

„Ó, ano! Miluji tento příběh a četla jsem všechny díly. Mám je ve svém pokoji na policičce s knížkami. Když budete chtít, můžete si je vypůjčit.“

„To bych moc ráda!“ Kendra se celá rozzářila. Svě jsem s sebou nemohla vzít, protože na saních už nebylo místo.“

Sestra Alice vstala a odnesla svůj prázdný šálek od kávy do dřezu. „Měly bychom se zase pustit do práce!“

Kendra rychle dopila svou kávu a také vstala. „Moc vám děkuji,“ obrátila se ještě jednou na kuchařku. „Přípravy na odpoledne už mám hotové. Mohu vám ještě v kuchyni s něčím pomoci?“

„Tak to neřeknu ne! Můžete mi pomoci očistit zeleninu.“

Podala Kendře zástěru a potom nůž a společně se pustily do hory mrkve, kterou bylo potřeba okrájet.

„Máte ráda knížky od Louisy May Alcottové?“ zeptala se kuchařka.

Kendra nadšeně přikývla. „Ano! Četla jsem ‚Malé ženy‘ a ‚Malé mužičky‘. Velice se mně líbí!“

„To jsem ráda!“ Starší paní na Kendru mrkla a usmála se na ni. „Dělá mi dobře, když se na severu setkávám se ‚spřízněnou duší‘.“

„To máte pravdu! Mně chybí moje kamarádka Isabella. S ní jsem se mohla o knížkách bavit celé hodiny.“

„Tady na severu člověk některé věci postrádá,“ řekla kuchařka. „Ale zároveň toho mnoho dostává. Až se s dětmi budete mít navzájem rády, všimnete si toho. Jsou to milé děti. Alespoň většina z nich.“ Usmála se a pokračovala: „Kdykoliv mne můžete navštívit v mém pokoji. A můžete si prohlédnout moji

poličku s knížkami. Snad najdete něco, co se vám bude líbit.“

„Určitě přijdu,“ slíbila Kendra. „Je to od vás moc milé!“

Při obědě ve velké jídelně děti kradmo pokukovaly po Kendře a zase si začaly šeptat. Slečna Gardenerová děti přísně napomenula. „Tady se nebude šeptat! Cos to teď říkala, Kinneo? Chceme to slyšet všichni!“

Dívka se začervenala. Na zlomek vteřiny se její oči setkaly s Kendřinými.

„Tak bude to, Kinneo? Čekáme na tvoji odpověď!“

„Říkala jsem: Lame koda, madam.“

„Je to nějaké slovo z vašeho indiánského nářečí?“

„Ano, madam.“

„Je dovolené mluvit ve škole řečí indiánů?“

„Ne, madam.“

„Potrestám tě za to. Prosím tě, přijď po jídle do mého pokoje!“

„Promiňte, slečno Gardenerová, ale ještě si to rozmyslete,“ vmísila se do rozhovoru Kendra. „Včera jsem se pokusila pozdravit děti v jejich mateřtině, a přitom z mé strany došlo k ... legračnímu přehnutí. Kinnea předtím tato slova opakovala, ale jsem si jistá, že víckrát už to neudělá. Mám pravdu, Kinneo?“

Děvče s úlevou přikývlo. „Určitě ne, slečno Kendro. Prosím vás, odpusťte mi to, slečno Gardenerová.“

„No, tak na to výjimečně přistupuji,“ poddala se učitelka. Kendra viděla, jak si Kinnea oddychla a vděčně se na ni podívala. Odpoledne proběhlo mnohem lépe než předchozí den. U dětí vysoce stoupla v ceně tím, že se přimluvila za Kinneu, a Kendra z jejich strany cítila větší důvěru. *Měly by mě respektovat, ale neměly by se mě bát. Nechci s nimi jednat tak přísně jako slečna Gardenerová.* Když byla toho večera ve svém pokoji, kvůli zimě se zachumlala do deky, když si před svou postelí klekla k večerní modlitbě. *Pane Ježíši, Ty jsi přece splnil Svůj příslib, který četl dr. Jenkins z Páté knihy Mojžíšovy. Je mi líto, že jsem o tom dnes ráno pochybovala. Dnešek byl mnohem lepší než včerejšek. Prosím Tě, pomoz mi zvyknout si na děti a být jim dobrým příkladem. A děkuji Ti, že je kuchařka „spřízněná duše“ ...*

Když skončila modlitbu, vstala, odložila deku a přistoupila k oknu. Noc byla tmavá a jasná. Rychle se rozhodla, vyšla z pokoje, na chodbě vklouzla do svého kabátu a kozaček, vzala si šálu a téměř neslyšně otevřela vchodové

dveře. Přišla na zastřešenou verandu, postavila se k zábradlí a dívala se na nebe poseté hvězdami. Bezpočet světél tam zářilo jako brilianty na sameťově modrém plášti. *Děkuji Ti, že dáváš takovou krásnou noc, Pane Ježíši. Ty činíš všude něco krásného. Prosím Tě, ... dej, aby to zakusil také Tom Joe. Toronto je tak daleko a já nevím, co tam prožívá. Přála bych si, aby byl tady. Nejraději bych mu vyprávěla všechno, co prožívám já. Svěřila bych se mu dokonce i se svým nepovedeným začátkem u dětí. Bylo by zábavné, kdybychom se tomu mohli společně zasmát. Ochraňuj ho, prosím ...* Její dech tvořil v té zimě bílé obláčky. Kendra se naposledy podívala na nebe a tiše se vkradla do domu.

Nějaká postava se ve tmě tiskla ke stěně srubu Šedého sokola. V oknech nesvítlo světlo, a to nebyl žádný div, neboť majitel srubu nebyl doma. Vydal se ještě s jedním mountiem na sněžnicích na cestu do blízkého okolí. Postava pohlédla na misijní stanici. Teď, když na verandě už nestála ta mladá žena, ležely tam budovy tiché a opuštěné. Nikdo ho nezpozoroval. Komplik Dana Larkinse se odlepil od zdi srubu a plížil se k přístřešku pro psy, který se nalézal v jisté vzdálenosti od srubu. Psi spali. Když přišel blíž, zvedl Rover, vůdčí pes, hlavu a zaštekal. Také ostatní psi se probudili. Muž na to byl připravený a hodil jim sušené ryby. Stále hladoví psi se na ně vrhli. Muž vyndal z batohu nůžky na drát a začal přestřihávat drátěný plot, který ohraničoval přístřešek pro psy. Protáhl se otvorem, hodil psům další ryby a pomalu se přibližoval k vůdčímu psu. Po této extra připravené rybě nesmí chňapnout žádný jiný pes! Muž umístil otrávenou rybu tak, že se k ní mohl dostat jen vedoucí pes. Potom se spěšně vykradl z přístřešku, jedlovou větví zahladil své stopy a zmižel ve tmě...

O čtyři týdny později na misijní stanici v Blackbird Hillu Šedý sokol pečlivě přivázal své zavazadlo k saním, ještě jednou zkontroloval řemeny a dal svému psímu spřežení vytoužený povel: „Go, go!“ Psi nadšeně kňučeli a dali se do díla. Napadl sníh a na slunci se leskl. Šedý sokol ještě jednou zamával

indiánským dětem. V průběhu let si naspořil dost peněz, aby si mohl koupit malý pozemek nedaleko misijní stanice. Starý srub, který tam stál, si zařídil tak, aby se v něm dalo bydlet. Šedý sokol si trochu narovnal sněhové brýle, aby si chránil oči před třpytivě jasným světlem. Na ochranu před chladem byl téměř kompletně oblečen do kožešin. Dny byly zde na severu krátké, ale pokud se udrží toto počasí, bude za tři dny v Edmontonu. Dr. Jenkins, vedoucí nemocniční stanice v Blackbird Hillu, potřeboval nové léky a dal s sebou Šedému sokolovi seznam, který měl odevzdat v Královské nemocnici Alexandra v Edmontonu. Tam mu potřebné medikamenty připraví. Šedý sokol doufal, že všechno proběhne bez problémů a že počasí vydrží, než dojede do Edmontonu. Vždyť tuto trasu v opačném směru absolvoval, když doprovázel Kendru Sullivanovou a jejího otce na misijní stanici. Už jako dítě měl Šedý sokol pana Sullivana rád a dodnes se to nezměnilo. Jeho dcera Kendra nyní pracovala na misijní stanici jako vychovatelka. Indián se usmíval, když si vzpomněl na nákupní seznam, který mu Kendra spolu s bankovkou krátce před jeho odjezdem předala:

Bílá barva
štětec
smirkový papír
čtyři metry světlé bavlněné látky

Budovy misijní stanice naléhavě potřebovaly renovaci, a Kendřin pokoj asi nebyl v moc dobrém stavu. Zřejmě se rozhodla, že si ho vylepší. Kromě toho s sebou ještě vzal dopisy pro její rodiče a kamarádku Isabellu, které měl dát na poštu.

Protože v posledních dnech nenapadl nový sníh, dostávalo se saňové spřežení psů dobře kupředu. Šedý sokol stál vzadu na sanicích saní, dával psům povely a řídil je. Projížděli světlým lesem, porostlým smrky a borovicemi. Riley, pes v čele spřežení, poslouchal na slovo. Až donedávna byl vedoucím psem Rover. Ale před čtyřmi týdny ho našel ležet bez života v příštřešku pro psy. Někdo prostříhal díru v drátěném plotě. Ten někdo věděl, že je Rover vedoucí pes a pravděpodobně mu dal sníst něco jedovatého. Stalo se to, když byl Šedý sokol s jedním mountiem na cestě v divočině. Indián se zlostně zamračil. Rover byl velmi dobrý vedoucí pes a zároveň jeho přítel. Neměl tušení, kdo provedl tak odporný čin. Ale musel si přiznat, že se od té doby častěji rozhlížel, když byl na cestách. Neviditelní nepřátelé byli nebezpeční. Šedý sokol dal psům povel, aby běželi ještě trochu rychleji. Nemyslel si, že

Riley jednou bude vedoucím psem, zpočátku byl totiž plachý a ustrašený. Ale časem se to zlepšilo. Šedý sokol ho nechával běžet ve spřežení vedle Rovera a on se od zkušeného vedoucího psa mnohému naučil.

V den, jako byl dnešní, indián své povolání „zálesáka“ miloval. Užíval si svobodu a chvílku také zavzpomínal na svého kamaráda Toma Joea, který bydlel ve velkém městě Torontu a určitě se už dávno nepodíval do lesa. Šedý sokol by ve městě nikdy nemohl žít.

„Gee, Riley, gee!“ Saňový pes spřežení poslušně vedl doprava, aniž by snížil rychlost. Sněžný zajíc pelášil pryč. Stín na trpytící se sněhové ploše pocházel od dravce, který plachtil vysoko nad nimi. V poledne udělal Šedý sokol přestávku a potom využil trochy denního světla, která jim ještě zbývala, aby urazili několik dalších mil. Právě chtěl dát povel, že mají zastavit, když najednou zaburácely hlasité výstřely. Psi se polekali a uháněli pryč. „Whoa, whoa!“ volal Šedý sokol. „Pomalů!“ Psi se hnali dál. Šedý sokol musel vynaložit veškerou svou sílu, aby udržel saně, aby jely alespoň trochu rovně. Konečně se mu podařilo psy poněkud uklidnit svým voláním. S úlevou a se slabostí v kolennou slezl ze saní. *To bylo úmyslné. Někdo chtěl psy vyděsit. Odbočili jsme pořádně daleko od naší původní trasy.* Pokusil se ze sebe své starosti setřást, ale nedařilo se mu to. „Někdo“ důrazně připomněl, že je nablízku. Když se setmělo, postavil si stan, dovnitř umístil malá litinová kamínka a nakrmil psy. Žádostivě se vrhli na svou potravu. Šedý sokol je chválil a vydatně je hladil. Riley a jeho kolegové odvedli dobrou práci. Pospíšil si, aby za krátkého soumraku nanosil dostatek dříví na docela veliký oheň, který měl vlky a neznámého „někoho“ udržovat v odstupu. Když byl nablízku člověk, vlci se normálně neodvážili příliš blízko, ale jistota byla jistota. Byla to jasná, mrazivá noc. Psi se stočili do klubíček a spali. Šedý sokol ještě seděl u ohně a naslouchal do tmy. Zahoukala sova. Jiná jí odpověděla. Nad nimi se klenula temně černá obloha se zářícími hvězdami. V dálce zavyl vlk. A potom – Šedý sokol zadržel dech. Na nebi se zčistajasna vynořila zelená světla, která jako neklidně se pohybující široké stuhy osvětlila noc a zaplavila divočinu tajuplnou září. Představení trvalo několik minut, potom byla zase taková tma jako předtím. Šedý sokol už mnohokrát pozoroval polární záři. Věděl, že většina lidí na severu už na ní nevidí nic zvláštního, ale v něm pokaždé vzbuzovala údiv.

Zima pomalu, ale jistě pronikala jeho teplým oblečením. Podíval se po psech a ještě jednou do ohně přiložil dřevo. Vyskočily jiskry, malá, oranžová svě-

télka na černém pozadí. Potom vlezl do stanu, vděčný za teplo, které poskytovala malá kamínka. Unaveně se vsunul mezi dvě kožešiny a pokusil se najít si pohodlnou polohu ke spánku. Tiše ležel v té tmě. Pokaždé, když spatřil polární záři, dotklo se ho to. Musel existovat Stvořitel, v to pevně věřil. Objevoval v přírodě tolik krásy a tolik divů – něco takového prostě nemohlo vzniknout samo sebou. Bible jasně říkala, že ten Stvořitel byl Bůh. A On stvořil nejen přírodu, ale také lidi. Čím víc Šedý sokol studoval Bibli, tím víc mu bylo jasné, že měla pravdu. Všechno do sebe zapadalo. Bůh byl všemohoucí a velký, to dokazovalo stvoření. Byl svatý a nestrpěl žádný hřích. Smrt byla spravedlivý trest za to, že se lidé vzepřeli proti Jeho příkazům. Zároveň byl Bůh láska, a proto nechal svého Syna Ježíše zemřít za lidi, aby skrze víru v Něho mohli obdržet odpuštění svých hříchů. Bůh chtěl, aby byli lidé uzpůsobeni pro nebe. A to bylo možné jen proto, že Jeho Syn Ježíš zaplatil pokutu a zemřel za ně. Šedý sokol věděl, že by měl uvěřit v Božího Syna jako ve svého Zachránce – ale důsledky, které by s sebou tento krok přinesl, se mu zdály příliš veliké. Otočil se na pravý bok a zavřel oči. Ale spánek ještě nepřicházel. Místo toho jeho myšlenky putovaly k jeho poslednímu setkání s Mary Lou v knihovně v Edmontonu. Zdalipak ji zase uvidí? Doufal, že ano. V myšlenkách se jí zabýval mnohem častěji, než pro něho bylo dobré. Možná by měl zase zajít do knihovny. Když bude mít štěstí, třeba ji tam potká. Tehdy si tam půjčil knížku Chaloupka strýčka Toma a přečetl ji. Ten příběh ho dost rozjitřil. Obdivoval otroka, který se pokoušel žít jako Ježíš, a který z tohoto důvodu musel neuvěřitelně mnoho vytrpět. Ale také věděl, že on, Šedý sokol, by to nikdy nedokázal.

Druhý den probíhal dobře. Šedý sokol a jeho sáňoví psi se dostávali rychle kupředu a za soumraku se utábořili v kotlině, chráněné před větrem. Když Šedý sokol sbíral dříví, najednou užasl. Ve sněhu byly vidět stopy. Zanechaly je tam silné tlapy. Vyburcován se rozhlížel. Byly to stopy medvěda a ještě nebyly staré. Spěšně hledal dříví na topení a přitom se neustále rozhlížel. Jednou rukou sáhl po své pušce. Visela mu na řemeni na zádech. V této krajině normálně žádní medvědi nežili. Tak daleko na jih se neodvažovali. Kromě toho měli touto dobou zimní spánek. Tento medvěd musel být zraněný nebo nemocný. Asi si na zimu neuložil dost tuku a nyní si hledal potravu. Šedý sokol byl rád, když hořel oheň. Nebyli to jen vlci, ale i medvědi, kteří se drželi dál od ohně. Postaral se o psy, sám také něco pojedl a ještě jednou přiložil do ohně. Jeho tělo bylo unavené, když se toho večera uložil mezi kožešiny,

ale vnitřní napětí mu bránilo v klidném spánku. Spal neklidně. Nejen neviditelní nepřátelé, ale také zranění medvědi byli nebezpeční.

Když Šedý sokol druhého rána vylezl ze stanu, důkladně se rozhlížel kolem dokola. Psi štěkali a kňučeli, když ho uviděli, a dožadovali se, aby je hladil. Šedý sokol věděl, že indiáni své psy většinou nerozmazlují. Ale Tom Joe to tak dělal s Lady Blue a to ho nakazilo. Nakrmil psy, sám se nasnídal a ustaně se podíval na oblohu. Byla šedivá a zatažená. Vypadalo to, že bude padat sníh. Rychle si sbalil věci a s úlevou zjistil, že ve sněhu nejsou žádné čerstvé medvědí stopy.

Šedý sokol byl moc rád, že minulé dva dny ujeli tolik mil, takže od Charlieho chaty už nebyli příliš daleko. Celé dopoledne psi bojovali proti silnému větru, který před sebou hnal první sněhové vločky. V poledne je sotva dokázal přimět k tomu, aby běželi dál. Vítr zesílil v bouři a vánice byla hustší. „Go, Riley, go!“ pobízel svého vedoucího psa a doufal, že ho slyší. Najednou se psi rozštěkali, jako kdyby zdivočeli. S kňučením a vytím se k sobě tiskli, saně se překlopily a Šedý sokol přistál tvrdě ve sněhu. Slyšel divoké vrčení Rileyho. „Klid, Riley, klid. Copak tam máte?“ Šedý sokol namáhavě vstával – a strnul hrůzou. Nebyl to Riley, kdo vrčel. Pomalu se k němu belhal hnědý kolos. Přes vánici Šedý sokol rozeznával, že medvěd kulhá. Zmocnila se ho panika. Strhl ze zad pušku a natáhl kohoutek. Riley divoce štěkal a chtěl se vrhnout na ohromné zvíře, ale postroje se musely někde zaháknout a bránily mu v pohybu. Šedý sokol se pokusil zamířit. Při té špatné viditelnosti to bylo téměř nemožné. Zakopl o saně a upadl ... vyšla střela, ale letěla vedle. Šedý sokol rychle nabil pušku. Medvěd vztekle zařval a nebezpečně se přibližoval. Šedý sokol znovu stiskl spoušť a tentokrát se strefil. Mohutné zvíře se zastavilo uprostřed pohybu, zavrávoralo a zřítilo se na zem. Šedý sokol lezl rychle po čtyřech na stranu, aby se uhnul, ale přesto jedna tlapa zasáhla jeho levou paži. Ještě nikdy nebyl tak blízko medvěda. Rychle se vyprostil, vstal a několik nekoněčně dlouhých vteřin vyčkával v bezpečné vzdálenosti. Srdce mu tlouklo, jako by chtělo vyskočit z hrudi. Ale medvěd se už nehýbal. Byl mrtvý. Třesoucíma se rukama si Šedý sokol pověsil pušku na záda. Levá ruka ho bolela a cítil, jak po ní stéká něco teplého. Psi na to zírali a cloumali postroji. Šedý sokol se pokusil vnést do toho zmatku pořádek. Naštěstí nebyly řemeny příliš zamotané, a když saně zase stály, vrátili se psi na svá místa. Byl vděčný, že bouře trochu polevila. „Doved' nás k Charliemu, slyšíš, Riley? K Charliemu!“ Se slabostí v kolenou se Šedý sokol postavil na sanice a jednou rukou se držel saní. Zraněnou levou paží tiskl těsně k tělu. „Go, Riley, go!“ Psi rychle

vyběhli. Zdálo se, že prožitá hrůza jim dodala nové síly. Konečně se mezi stromy vynořila Charlieho chata. „Whoa! Whoa, Riley!“ Spřežení zastavilo. Šedému sokolovi vytanula na mysli živá vzpomínka na cestu na saních s Lady Blue. Tehdy také do Charlieho chaty doklopýtal úplně vyčerpaný. Jeho přítel uslyšel štěkání a otevřel dveře. Bouře mu téměř vyrazila kliku z ruky.

„Kdo je to?“

„To jsem já, Charlie, Šedý sokol!“

„Můj ty světe, ty sis ale vybral počasí! Pojď dál, chlapče.“

Šedý sokol šel za Charliem do srubu a s úlevou se opřel o stěnu.

„Tak si sedni, určitě jsi celý zkrehlý. Uvaříme si čaj. Ale – copak se stalo? Charlie se zdviženým obočím pozoroval roztržený rukáv Šedého sokola.

Indián se usadil na nabízenou židli. Stále ještě cítil, jak slabá jsou jeho kolena.

„Potkal jsem medvěda, ale zasáhl jsem ho až na druhý pokus.“

„Medvěda? To byla určitě ta bestie, která nás tu straší celou zimu. Zaútočil na tebe?“

Šedý sokol přikývl. „Ano. Ale teď se musím jít podívat na psy. Jsou úplně vyčerpaní po té jízdě sněhovou bouří.“ Chtěl vstát, ale Charlie položil ruku na jeho zdravé rameno a jemně ho zatlačil zpátky na židli.

„O psy se postarám já. Ty si nejdřív svlékni mokré šaty, abych se ti mohl podívat na paži.“

Šedý sokol se podřídil. Namáhavě se vyprostil z kožešinového oblečení a kriticky se podíval na své poranění. Paže nevypadala dobře.

Když se Charlie vrátil, řekl: „Tvým psům se daří dobře. Sundal jsem jim postroje a nakrmil jsem je. Teď jsou uvázaní ve výběhu.“ Oklepal si sních z kozaček a sundal si těžkou zimní bundu. „A teď vyprávěj, co se stalo. Potkat medvěda ve sněhové bouři není zrovna maličkost.“

Šedý sokol upil doušek čaje a cítil, jak horký nápoj spolu s příjemným teplem ohně v Charlieho kamnech vyhání z jeho těla chlad. Vyprávěl Charliemu o své jízdě a o dobrodružství s medvědem.

„Podívám se ti na ruku.“ Charlie si prohlížel jeho levou paži. Ačkoliv tlustá kožešinová bunda zmírnila těžký dopad medvědovy pracky, zely nahoře na paži tři tržné rány. „Tohle je na šití, chlapče. Přivedu doktora. Musí se podívat, zda není poraněná šlachy nebo něco jiného. Jinak bys měl možná později problémy s hybností paže.“

Šedý sokol chtěl protestovat, ale Charlie ho nepustil ke slovu.

„Slyšel jsem o jednom traperovi, který kvůli poranění přišel o celou ruku, protože nebyla pořádně ošetřena.“ Charlie si s rozhodností znovu oblékl bundu a nazul kozačky. „Kromě toho bouře polevila.“

„Tak mě alespoň nech jít s tebou, aby se mi lékař mohl podívat na ruku v ordinaci. Tam ji určitě může ošetřit lépe než tady.“

Charlie se podrbal na hlavě. „Asi máš pravdu, chlapče. Mám tu ještě jedny sněžnice, můžeš si je půjčit.“

Charlie paži Šedého sokola nouzově ovázal a krátce nato se už oba muži plahočili čerstvě napadaným sněhem. Indián chtěl starého trapera přemluvit, aby zůstal doma, ale Charlie na to nepřistoupil. „Ne, to nepřipadá v úvahu. Tvoje poranění není žádná hloupost. Ztratil jsi mnoho krve a ještě se někde na cestě složíš,“ vysvětloval energicky.

V ordinaci lékaře se ještě svítilo. Otevřela jim mladá žena. Měla blond vlasy tmavšího odstínu, svázané do volného uzlu. „Charlie!“ pozdravila staršího muže. „Ty jsi za tohoto počasí venku? Stalo se něco?“

„‘brý večer, Mary Lou! Já jsem úplně v pořádku. Ale mám s sebou zraněného, který si poradil s medvědem.“

Mary Lou? Slyšel dobře? Šedému sokolovi se zrychlil tep. Vešel do osvětlené chodby.

„Šedý sokole!“ V hlase Mary Lou se zračilo překvapení. V obličeji se lehce začervenala.

„Mary Lou!“ usmál se Šedý sokol. Byl to opravdu dobrý nápad, jít k doktorovi. Nevěděl, že tady pracuje ona.

„Pojďte dovnitř a odložte si bundy. A potom si sedni tady na lehátko, Šedý sokole. Přivedu doktora.“

Když lékař spatřil poranění, zvedl obočí. Vzal nůžky a rozstříhl Šedému sokolovi rukáv až pod rameno. Potom pomocí vlažné vody opatrně odlepil látku, která se přilepila k ráně. Důkladněji poranění vyšetřil. Šedý sokol musel hýbat paží a natahovat ji. Doktor spokojeně pokyvoval hlavou, když dokázal udělat všechny pohyby. „Vypadá to, že jste měl štěstí. Vyčistěte paži jódovou tinkturou, Mary Lou. Já zašiji rány.“

Ačkoliv Mary Lou postupovala s největší opatrností, Šedý sokol bolestí zadržel dech, když se dezinfekce dostala do jeho ran. Pálila jako oheň. Lékař do injekční stříkačky natáhl nějakou tekutinu a řekl: „Dám vám teď injekci,

abych paži umrtvil. Šítí vás pak vůbec nebude bolet.“

Charlie doktora zvědavě pozoroval. „Takže mu teď něco píchnete do ruky a on pak nebude cítit žádnou bolest?“ ptal se nevěřičně.

„Přesně tak. Lokální anestézie je dobrá věc. Ačkoliv trvalo dlouho, než se přišlo na to, jak bude nejlépe fungovat. Nejdříve ji používali pouze velmi šikovní lékaři v nemocnici, ale potom se metoda zjednodušila.“ Lékař píchl Šedému sokolovi do paže injekci na tři různá místa a čekal, až začne účinkovat. Když byla ruka necitlivá, začal svou práci. „Dvakrát po deseti a jednou šest stehů,“ počítal, když ustříhl poslední nit. „Ten medvěd vám pořádně dal co proto. Doufám, že se rány nezanítí. Zítra se tu ještě jednou stavte. Teď byste to mohla ovázat, Mary Lou.“ Když byla paže obvázána, doktor ke zděšení Šedého sokola vyndal šátek, na kterém má nosit ruku zavěšenou a pověsil mu jej kolem krku. Do toho si dávejte ruku a nechávejte ji tam, rozumíte?“

Charlie se při tomto napomenutí usmíval od ucha k uchu. Lékař svého pacienta naprosto přesně odhadl. Šedý sokol spolkl to, čím chtěl protestovat. Ale jeho obličej vydal za celé svazky knih.

Vyšli ven do ledového, čistého vzduchu. Vítr se utiřil a na některých místech rozehnal mraky. Na tmavé obloze zářily hvězdy. Charlie rozsvítil lucernu. Oba muži se na sněžnicích mlčky dostávali přes bílou plochu, která se ve svitu měsíce třpytila. Šedému sokolovi se ulevilo, když se ukázala chata. Na zpáteční cestě vyprávěl Charliemu o obou útocích na své psy a ještě jednou se na ně zašel podívat, dříve než vešel za Charliem do teplé chaty. Starému traperovi se vůbec nelíbilo to, co slyšel; kdo vězí za útoky, to si uměl vysvětlit právě tak málo, jako Šedý sokol. Ale slíbil si, že bude mít oči i uši otevřené. Šedého sokola celý večer nenechal hnout ani prstem. „Doktor říkal, že si máš šetřit ruku. Sedni si a odpočivej.“ Šedý sokol proti své vůli uposlechl, ale neměl nic ani proti tomu, když jeho přítel po večeři navrhl, že půjdou brzy spát. „Máš ty tablety, které ti dal doktor? Říkal přece, že to může bolet, až přestane umrtvení působit.“

Šedý sokol vrhl pohled na bílý obvaz. Žádnou tabletu si nebude brát. Tu trochu bolesti dokáže vydržet. Charlie jen pokrčil rameny a nechal ho být. Popřál mu dobrou noc a šoural se do své ložnice. O tři hodiny později už Šedý sokol svého rozhodnutí litoval. V paži mu pulsovala tak silná bolest, že ho vzbudila ze spánku. Posadil se a potmě hmatl po lampě a zápalkách. Když pohnul poraněnou rukou, aby rozsvítil, obličej se mu zkřivil bolestí. Chvilí

trvalo, než našel v kapse své bundy tabletu. Voda v kbelíku byla zmrzlá. Ale v konvici na kamnech zbyla trocha vlažného čaje. Nalil si ho do šálku, tabletu si dal na jazyk a zapil ji čajem. Poté si Šedý sokol opět lehl na Charlieho gauč a zhasl lampu. Trvalo to půl hodiny, než začala tableta účinkovat. Konečně usnul.

16. kapitola

Druhý den se bolest vrátila. Šedý sokol se ji snažil ignorovat, ale cítil se slabý a rozlámaný a zlobil se, že se nemůže sám postarat o své psy. Charlie ho stále napomínal jako nějaké dítě. Ještě ke všemu nastala nová bouře, která znemožnila cestu do města. Šedý sokol sice vůbec neměl zájem znovu vidět doktora, ale s Mary Lou by býval rád mluvil. Kromě toho potřeboval odevzdat objednávku doktora Jenkinse v Královské nemocnici Alexandra a donést dopisy na poštu. Při večeři vůbec neměl chuť k jídlu. Doufal, že si toho Charlie nevšimne, ale ten se nenechal tak lehkobelstít. „Ty máš horečku,“ konstatoval, když mu položil ruku na čelo. „Rána se ti určitě zanítila. Podíváme se na ni.“

Paže byla horká. Když se jí Charlie opatrně dotkl, Šedý sokol sebou trhl. „Rána se šesti stehy nevypadá dobře. Druhé dvě se zdají v pořádku.“ Charlie mu kolem paže znovu omotal obvaz, oblékl si bundu a odešel z chaty. Když se vrátil, nesl ve lněném sáčku kousky ledu. „Dej si to na ruku. Při zánětech je dobré chladit.“ Šedý sokol uposlechl. Před spaním si vzal druhou tabletu, ale přesto měl neklidnou noc. Druhý den ráno svítilo sluníčko. Charlie se na sněžnicích vydal do města. Vylíčil lékaři obtíže Šedého sokola a ten slíbil, že k nim později pošle Mary Lou, aby mu udělala obklad z rozdrcené jilmové kůry. Potom se Charlie stavil u jízdni policie, ohlásil tam nehodu Šedého sokola a předal jednomu policistovi seznam léků, které potřeboval doktor Jenkins. Policista mu slíbil, že se o to postará. Charlie ještě zašel na poštu s Kendřinými dopisy, a když se vydal na zpáteční cestu, ulevilo se mu. Plahočit se hlubokým sněhem pro něho bylo únavné. Když vešel do své chaty, měl Šedý sokol ještě stále horečku. Charlie mu uvařil čaj z vrbové kůry a byl rád, když pozdě odpoledne na dveře zaklepała Mary Lou.

„Omlouvám se, že přicházím teprve teď, ale měli jsme toho v ordinaci moc.“ Šedý sokol ležel na gauči a díval se na ni očima, které se leskly horečkou. „Šla jsi sem celou cestu sama?“ zeptal se místo pozdravu. Tato představa se mu vůbec nelíbila.

„Ano,“ odpověděla Mary Lou. „Jsem zvyklá chodit sama. A kromě toho máme nádherné počasí. Charlie dnes v ordinaci říkal, že máš v paži zánět. Mohu se podívat?“

Šedý sokol se posadil a Mary Lou sundala obvaz.

„Jedna rána se pořádně zanítila. Není divu, že máš horečku. Přinesla jsem s sebou kůru z jilmu, tu teď smíchám s vodou a vyrobím takovou pastu, kterou namažu na ránu. Jilmová kůra je starý prostředek proti zánětům.“

Vyndala z tašky sáček s práškem, nasypala ho do šálku a přilila k němu vodu. Dřevěnou špachtlí míchala tak dlouho, až vznikla tuhá, lepkavá hmota a potom přistoupila ke gauči Šedého sokola.

„Bude to trochu bolet. Ale dost to pomáhá a za tři dny určitě uvidíš účinek.“

„Za tři dny?“ vyburcovalo to Šedého sokola. „V žádném případě nebudu ležet ještě tři dny! Budu ...“

„...teď buď zticha a drž!“ poručila Mary Lou. „Jinak tě nebudu moci ošetřit.“ Šedý sokol proti své vůli poslechl. Opatrně špachtlí nanášela červenohnědou hmotu na zanícené místo a dala mu nový obvaz. „Tak, teď to až do zítřka nech na ruce. Potom se vrátím a dám ti nový obklad.“

Hodila použitou špachtli do ohně, odložila šálek a ruku položila na čelo Šedého sokola. „Máš vysokou horečku. Dám ti tabletu na snížení teploty.“

Natrásla mu polštář a povzbudivě se na něho usmála. „Zase to bude dobré,“ řekla. „Tady máš tabletu. Nechám ti tu ještě dvě.“

Šedý sokol ji bez odporu spolkl a vypil sklenici vody až do poslední kapičky. Mary Lou ji znovu naplnila vodou a podala mu ji. „Tady máš. Potřebuješ teď hodně tekutin.“

Šedý sokol vypil až do dna i druhou skleničku a zase si lehl na polštář. Nenáviděl svou slabost, ale nemohl proti ní nic dělat. Pozoroval, jak Mary Lou balila své věci a oblékala si kabát. Přál si, aby ji mohl doprovodit do města. Mezitím se setmělo, a pan Kendrick svou ženu potmě vždycky doprovázel. Ale cítil takovou slabost v kolenou, že by určitě neušel víc než několik kroků. Musí se co nejdříve uzdravit!

„Přeji ti, aby se ti to brzy zlepšilo, Šedý sokole! Tak zítra se zase uvidíme!“ Mary Lou se na něho přátelsky usmála, a Šedý sokol cítil, že se mu najednou spontánně zrychlil srdeční tep. Byla hezká, když se usmívala. „Na shledanou, Mary Lou. Děkuji ti, že jsi přišla.“

Rozloučila se s Charliem a potom se za ní zavřely dveře. Šedého sokola příjemně ochladil závan čerstvého vzduchu, který ho přitom ovál. Zavřel oči a upadl do neklidného horečnatého spánku. Asi po hodině Charlie spokojeně pozoroval, že jeho pacient už není na dotek tak horký. Zdálo se, že tableta

účinkuje a Šedý sokol spal klidněji. Když se pozdě večer vzbudil, přiměl ho Charlie k tomu, aby snědl několik lžic polévky a vypil dost vody. „Tableta přestává působit, horečka zase stoupá,“ mínil Charlie ustaraně a položil mu ruku na čelo. „Udělám ti zábaly na lýtka. Ty pomáhají ještě lépe než tyhle tablety, uvidíš.“ Starý traper se dojemně staral o svého pacienta. Když začalo svítat, Šedý sokol spal konečně klidněji, a také Charlie si vyčerpaně lehl do své postele.

Bylo poledne, když někdo zaklepal na dveře. Do Charlieho chaty vešel lékař spolu s Mary Lou. „Dobře, že jdete, doktore,“ řekl starý traper místo pozdravu, „Šedému sokolovi vůbec není dobře. Já mu tu horečku prostě nedokážu srazit.“ Mary Lou se ulekla. Rychle si sundala kabát a přistoupila k lůžku Šedého sokola. Sálal horkem a nereagoval. Doktor zkontroloval jeho zorničky a sundal mu z paže obvaz. Obrátil se na Mary Lou a řekl: „Nalijte do šálku trochu teplé vody a odstraňte, prosím, ztvrdlou pastu. Později mu dáme nový obklad.“ A Charliemu řekl: „Vy a já půjdeme ven a přineseme led. Musíme snížit horečku.“

Mary Lou vyčistila ránu tak opatrně, jak jen to šlo. Přesto cítila, jak sebou Šedý sokol ve svém horečnatém spánku trhl. Namočila šátek do studené vody, vyždímala ho a položila mu ho na čelo. „Prosím Tě, uzdrav ho, Bože,“ šeptala. „Prosím!“ Když se oba muži vrátili, táhli bečku, plnou kousků ledu, které vysekali ze zamrzlé řeky. Sundali si své bundy a doktor řekl: „Mary Lou, vezměte gumovou podložku, kterou jsme vzali s sebou. A vy, Charlie, nám, prosím vás, půjčte několik prostěradel. Potom my dva zvedneme pacienta a Mary Lou pod něho dá na gauč gumovou podložku a potom teprve prostěradlo. Když už Šedý sokol ležel na gumové podložce, pomohla Mary Lou lékaři rozložit kousky ledu kolem horkého těla Šedého sokola. Ledem pokryli dokonce i horní část jeho těla a viděla, že látka na jeho noční košili hned zvlhla. Nad ním složila prostěradla, takže vykukoval jen jeho obličej.

„Bude si připadat jako eskymák, ale je to jediná možnost, jak srazit horečku,“ řekl lékař, který si dal obě ruce v bok a ustaraně se díval na svého pacienta. „Ovšem nesmíme to nechat déle než dvacet minut.“ Počkali a potom vysvobodili Šedého sokola z ledu a mokrých prostěradel. Lékař pohlédl směrem k Charliemu, který seděl vyčerpaně na židli. „Co říkáte, že byste si chvíli lehl, Charlie? Mary Lou může zůstat u pacienta a já dojdu navštívit ještě jednoho nemocného. Pak se sem ještě jednou podívám.“

Charlie nic nenamítal a šel do své ložnice. „Pokuste se do něho dostat trochu tekutiny,“ řekl doktor Mary Lou, dříve než se rozloučil. „Vrátím se, co nejrychleji to půjde.“

Mary Lou si sedla na židli vedle gauče a pozorovala Šedého sokola. „Prosím, Bože,“ opakovala svou modlitbu, „prosím, dej, aby horečka klesla. Prosím, dej, aby se Šedý sokol zase uzdravil.“ Najednou ji napadlo, že doktor přece nařídil, aby obnovila obklad z jilmové kůry. Namíchala pastu, odhrnula pokrývku a vysoukala mu rukáv nahoru. Opatrně nanášela na zanícené místo červenohnědou hmotu a přiložila obvaz. Nějaký čas tam jen seděla a ustaraně se dívala na Šedého sokola. Potom se rozhlédla po místnosti. Nic nepomůže, když tu bude jen nečinně sedět. Raději místo toho uvaří něco k jídlu. Tušila, že ani jeden z mužů zatím neměl teplý pokrm. V jedné polici našla sklenice se zavařenou zeleninou, kromě toho i rýži a trochu nakládaného masa. Obsloužila se a netrvalo dlouho a na sporáku se vařil nádherně vonící eintopf.³

Mary Lou vařila kousek masa zvlášť v jiném hrnci a doufala, že si Šedý sokol později vezme trochu vývaru. Nejdřív mu zkusila dát vodu. Šedý sokol otevřel oči, když přišla k jeho posteli s pohárkem. Mary Lou mu jednou rukou odhrnula z čela mokré vlasy a podložila mu krk. „Můžeš trochu hýbat hlavou? Bude se ti lépe pít.“

K její úlevě jí Šedý sokol rozuměl a vypil několik doušek vody.

„Ještě jednou, ano?“ povzbuzovala ho. „Pak bude pohárek prázdný a můžeš zase spát.“ Opravdu se to podařilo. Mary Lou s úlevou odložila pohárek a dál se věnovala vaření. Když prostřela stůl, přišel Charlie ze své ložnice. „Při takové vůni se nedá vydržet v posteli,“ řekl. „Mám hlad jako vlk.“

„Můžete si zrovna sednout ke stolu. Eintopf je hotový!“ Mary Lou se na něho usmála.

„A co dělá pacient?“

„Ach, byl krátce vzhůru a vypil pohárek vody.“

„To rád slyším.“ Zdálo se, že se Charliemu ulevilo. Pošilhával po sporáku a zeptal se: „Budeme čekat na doktora, nebo ...?“

Mary Lou se opět usmála a rukou si odhrnula pramének vlasů z obličeje. „Můžeme začít, pokud chcete. Co se týká doktora, nikdy se nedá říci přesně,

³ Eintopf – jídlo z jednoho hrnce, vydatná polévka

kdy přijde.“

Ale netrvalo to moc dlouho a doktor přišel, aby se podíval na Šedého sokola. Také on snědl talíř eintopfu, potom šel ke gauči a položil ruku na čelo Šedého sokola. „Horečka klesla. Doufejme, že to tak zůstane.“

Šedý sokol se krátce probudil, když byl doktor u jeho postele. Právě chtěl zase zavřít oči, když si Mary Lou s talířem masového vývaru v jedné ruce a se lžící v druhé sedla na židli, která stála vedle gauče. Charlie mu nacpal pod hlavu další polštář. „Je čas k jídlu!“ řekl. „Tohle Mary Lou uvařila extra pro tebe. Neodvažuj se odmítnout její vývar. Nevíš, o co bys přišel.“

Šedý sokol mžoural. Nikdy se mu ani nesnilo, že jednou bude tak slabý, že se nebude moci sám najíst. Žádné jiné ženě by nedovolil, aby ho krmila jako miminko. Ale u Mary Lou to bylo něco jiného. Mary Lou se mu pro to později nebude za zády posmívat. Nikdy nezapomněl, jak ho před mnoha lety ušetřila trapných rozpaků, že by bezmocně seděl u stolu s nožem a vidličkou. Tehdy se postarala o to, že o Vánocích bylo jídlo, které se dalo jíst jednoduchým způsobem. Masový vývar lahodně voněl. Šedý sokol sebral veškerou sílu a spolkl několik lžic vývaru. Ale potom se mu najednou oči samy od sebe zavřely. Doktor spokojeně přikývl a vzal od Mary Lou talíř.

Napoprvé je to docela dobré. Zůstanu tu přes noc, protože je možné, že budeme muset s Charliem znovu udělat zábal z ledu. Vy mě můžete vystřídat zítra ráno.“

Mary Lou přikývla. „Samozřejmě. Tak já teď půjdu domů.“

Byla tma, když Mary Lou vyšla z chaty. Měsíc ale dost jasně svítil, takže nepotřebovala žádnou lucernu. V křoví něco zapraskalo, takže se vícekrát ohlédla. Šedý sokol asi neměl moc rád, když se procházela potmě sama. Nějak jí to dělalo dobře, že o ni měl starost. Ale byla zvyklá chodit sama, takže si mnoho nedělala z toho, když byla na cestě bez doprovodu. Jen když musela jít pozdě večer přes město, měla divný pocit. Zvláště od té doby, co jí jednou šel v patách John Myers. Naštěstí ho někdo zastavil a ona mezitím rychle vběhla domů. Ale od této příhody byla opatrnější. Mary Lou nemohla toho večera dlouho usnout, protože stále musela myslet na Šedého sokola. Celou dobu se modlila, aby nedostal otravu krve. Prostě se musel uzdravit!

Když druhý den ráno zaklepala na dveře Charlieho chaty, bylo ještě brzy. Otevřel jí doktor, na kterém bylo znát ponocování. „Jaká byla noc?“ zeptala se po krátkém pozdravu.

„Museli jsme ještě jednou zopakovat kůru s ledem. Horečka byla zase abnormálně vysoká. Ale nyní klesla. Už dvě hodiny tvrdě spí.“ Lékař si pohladil namožené svaly na zádech. „Charlie spí také. Bylo by dobře, kdybyste pravidelně měřila Šedému sokolovi teplotu. Můžete mu dávat teploměr do úst. Nevzbudí ho to. Já teď půjdu domů a trochu se vyspím.“

„Snad vás nikdo nebude rušit. Pacienti vědí, že v sobotu je ordinace oficiálně zavřená.“

Lékař vzal svoji tašku, oblékl si zimní kabát a rozloučil se s Mary Lou. „Stavím se tu opět dnes odpoledne. Prosím vás, dejte mu ještě jednou nový obklad z jilmové kůry.“

Mary Lou přikývla. Tiše za doktorem zavřela dveře, aby to Šedého sokola a Charlieho nerušilo. Rozhodla se, že nejdřív uvaří kávu, aby byla hotová, až se vzbudí starý traper. Kromě toho sama také ještě nesnídala. V Charlieho skříni v kuchyni našla mouku a sůl a v bedýnce na zemi vejce a mléko. Netrvalo dlouho, a v chatě voněly čerstvě usmažené palačinky. Mary Lou je dávala na sebe na talíř a postavila je na kamna, aby zůstaly teplé.

„Dobré ráno. Mohl bych tě zaměstnat jako kuchařku.“ Ve dveřích ložnice se objevil Charlie.

„Ne, děkuji. Má práce zdravotní sestry mě baví víc,“ smála se Mary Lou. „Dobré ráno, Charlie. Jestli chceš, můžeme se nasnídat.“

„Nenechám se přemlouvat.“ Charlie si sedl ke stolu. „Kdy odešel doktor?“ zeptal se.

„Před půlhodinou. Šedý sokol se od té doby ani nepohnul. Tvrdě spí.“

„Také toho moc prožil. Ale doktor říká, že teď už je z nejhoršího venku.“

„Díky Bohu!“ Z hlasu Mary Lou byla slyšet úleva. Chvilí jedli mlčky. Potom mínil Charlie: „Pokud už horečka nebude stoupat, čeká nás několik náročných dnů. Doktor řekl, že musí ještě dva dny ležet.“

Mary Lou se usmála. „V nejhorším ho přivážeme k posteli. Poslouchej! Psi štěkají jako diví. Myslíš, že někdo přichází?“

Traper znepokojeně vzhlédl. Že by snad někdo byl ve výběhu pro psy? Ale potom se najednou rozpačitě podrbal na hlavě. „Ach, to je hrozné! Je nejvyšší čas je nakrmit. Není divu, že si stěžují.“ Vstal a nazul si kozačky. „Chceš se s nimi seznámit?“

„Já nevím,“ zaváhala Mary Lou. „Když tak zuřivě štěkají. Mě ... jednou pokousal pes. Od té doby nemám psy moc ráda.“

„Ve výběhu jsou přece přivázaní. Nemohou ti nic udělat. Stačí jim hodit několik sušených ryb. Ve dvou to půjde rychleji.“

Mary Lou se nerozhodně podívala směrem k Šedému sokolovi, který se nechal jejich rozpravou rušit a klidně spal.

„No dobře. Půjdu s tebou.“ Vstala, také se teple oblékla a vyšla za Charliem ven. Výběh sice byl od chaty docela vzdálený, ale hlasité štěkání psů bylo dobře slyšet. Ještě zesílilo, když se objevil Charlie. Pozorně se rozhlížel, ale žádné stopy tam nebyly. „Už to bude dobré. Nezlobte se, hoši, já jsem na vás nějak zapomněl. Teď už něco dostanete!“

Charlie vyndal ze stodoly vedle výběhu kbelík a podal ho Mary Lou. „Na, každému jich nejdřív několik hod, aby se zabavili.“ Otevřel dveře do prostorného výběhu, které byly vyrobené z pletiva upevněného do dřevěného rámu. Každý pes byl přivázaný k jednomu kůlu a měl určitou volnost, aby se mohl pohybovat. Mary Lou váhavě stála ve dveřích. Ale potom sáhla do kbelíku a hodila rybu nejbližšímu psovi. Ten se hned utišil a vrhl se na rybu. S úlevou, že to tak dobře funguje, házela ryby i ostatním psům. Ve výběhu zavládl mnohem větší klid. Ze stodoly se zase vynořil Charlie. Zapálil na ohništi několik polen a nad oheň zavěsil velký kotlík.

„Copak to tam děláš?“ ptala se Mary Lou a pohybovala v kozačkách prsty u nohou, aby ji tak nezábly.

„Ohřívám psům masovou polévku. Vařil jsem ji předevcírem a teď je samozřejmě zmrzlá. Až se ohřeje, rozdělíme ji do misek. Mohla bys je zatím připravit? Jsou v chatě.“

Mary Lou hodila ještě každému psovi další rybu a šla k Charliemu. Kbelík uklidila do stodoly a přinesla z police sedm opotřebovaných misek na krmení.

„Postav je tady vedle ohně. Polévka už začíná roztávat.“

Starý traper míchal v kotlíku velkou dřevěnou tyčí. Když z něho začala stoupat pára, vzal velkou sběračku a do každé misky nalil pořádnou porci.

„Tak, teď je rozneseme. Uvidíš, jak rychle to snědí!“

„Myslíš ... že mám polévku roznášet i já?“ zeptala se Mary Lou nervózně.

„Jasně. Psi se přece už uklidnili. Žádný ti nic neudělá. Pojď, já půjdu první!“

Charlie vzal do obou rukou jednu misku a Mary Lou ho napodobila. Když se přiblížili k výběhu, psi se zase dali do štěkání. „Tak ticho!“ křikl Charlie. „Asi jste zapomněli, že je tady dáma. To se takhle nechováme!“

Když se psi skutečně uklidnili, musela se Mary Lou usmát. Úsměv ji ovšem přešel, když viděla, jak se psi tlačí k nohám Charlieho. „V pořádku, v pořádku,“ uklidňoval psy. „Tak, šéf dostane první, jak se sluší.“ Postavil misku, ze které se kouřilo, na zem před silného psa se stříbřitě šedou srstí. „Jsi hodný pes, Riley. Postrádáš svého pána, vid’?“ Svou mozolnatou rukou pohladil vedoucího psa po lesknoucí se srsti. „Ty můžeš nakrmit Pam. Je to jedna ze dvou lady ve spřežení. Je přivázaná tady vlevo.“ Charlie ukázal na fenku s tmavou srstí, která se na Mary Lou nedočkavě dívala zářivě modrýma očima. Mary Lou se k ní váhavě přibližovala. Jiný pes chňapl po jejím kabátě a ona s úlekem ustoupila.

„Prostě běž dál. Nic ti neudělají.“

„To tenkrát ten pán také říkal,“ zamumlala Mary Lou. Sebrala všechnu odvahu a šla k fence Pam. Nemotorným pohybem postavila misku před ni na zem a rychle vyšla z výběhu. Charlie už jí podával další misku. „Tato je pro Noni, zrovna vedle Pam.“

Mary Lou vzala misku a ještě jednou vešla do výběhu, oploceného pletivem. Potom ale přenechala Charliemu, aby donesl krmení ostatním psům. „Půjdu se podívat na Šedého sokola,“ řekla, přitom to však nebyla v první řadě starost o pacienta, která ji hnala domů. Spíš měla strach, že bude muset uklízet prázdné misky.

„Dobrá. Já potom také přijdu.“

Mary Lou se plahočila sněhem zpátky k domu. Když otevřela dveře a vešla dovnitř, Šedý sokol právě otevřel oči.

„Dobré ráno,“ pozdravila ho a byla ráda, že má obličej zčervenalý zimou, a že si nevšimne, jak je jí najednou teplo, když se na ni dívá. Sundala si kabát a kozačky a krátce si ohřívala ruce nad kamny. „Jak se ti dnes daří?“

„Mnohem lépe. A mám hlad.“

„To je moc dobře. Až si změříš teplotu, dostaneš palačinku se sirupem. Nechala jsem je na kamnech, aby zůstaly teplé.“ Podala mu teploměr. Skepticky se na něj podíval a uposlechl její výzvu jen váhavě. „Kolik mám?“ zeptal se, když ho o tři minuty později Mary Lou vracel.

„Třicet osm, tři.“ Vypadala, jako by se jí ulevilo. „To zní mnohem lépe než čtyřicet jedna.“

Šedý sokol se napolo posadil a opřel se přitom o zdravou ruku. „Je čtyřicet jedna velmi vysoká horečka?“

„Ano. O moc víc už lidské tělo nevydrží.“ Namáhala se, aby nebylo slyšet, jak se jí chvěje hlas, ale moc se jí to nepodařilo. Úleva, že je Šedému sokolovi lépe, ji prostě přemohla. Energicky se podrbala po tváři, dříve než pokračovala: „Dokážeš se úplně posadit? To by se ti lépe jedlo.“

Šedý sokol přikývl. Byl vděčný, že je tu ona, a ne Charlie. Ten by mu nikdy nedovolil posadit se a sám se najíst. Mary Lou pokrájela omeletu na kousky a ty vydatně pokapala javorovým sirupem. Spolu s talířem mu podala vidličku. „Dobrou chuť! Šálek s kávou ti postavím tady na stůl.“

„Děkuji.“ Šedý sokol najednou cítil, jaký má hlad. Když dojedl, vzala od něho talíř. „A chutnalo ti to?“ zeptala se přátelsky.

„Ano, moc.“ Opatrně pohnul rameny, která byla ležením ztuhlá.

„Jsi připraven na nový obklad?“ zeptala se Mary Lou.

Šedý sokol na ni vrhl ustrašený pohled. „Musím zase ... totiž, přineseš zase kousky ledu?“

„Ne nedělej si starosti. To jsme ti museli dávat jen proto, abychom snížili horečku. Určitě to bylo hrozné, ne?“

„To, co jsem z toho vnímal, bylo.“

Mary Lou se na něj soucitně podívala. „Naštěstí to teď už není potřeba. Já jsem myslela obklad z jilmové kůry. Ten ti musím dát nový.“

„Šedý sokol přikývl. Ulevilo se mu. Vykasal si rukáv a díval se, jak opatrně omývala ztvrdlou pastu a nahradila ji novou.

„Už dávno to tolik nebolí,“ řekl.

„I tvoje paže vypadá mnohem lépe.“ Mary Lou přiložila nový obvaz a natřásla mu polštář. Zvenku bylo slyšet kroky, dveře se otevřely a vešel Charlie. Protože Šedému sokolovi bylo lépe a už ho nemuseli stále pozorovat, Mary Lou se o několik hodin později rozloučila. Charlie slíbil, že bude dávat pozor na to, aby si Šedý sokol pravidelně měřil horečku. Odpoledne se u nich měl ještě jednouavit doktor.

Druhý den byla neděle. Mary Lou šla do kostela a potkala tam Charlieho. To znamenalo, že Šedému sokolovi bylo i nadále dobře. Po bohoslužbách za ní

starý traper přišel. „Pověz, Mary Lou,“ začal a poškrábal se na hlavě, „Máš dnes odpoledne něco, nebo bys k nám mohla ještě jednou přijít? Šedý sokol je podrážděný jako medvědice, která má mladé. Třeba ... tě ještě něco napadne, jak bychom ho udrželi v posteli.“

Mary Lou se tiše zasmála. „Přijdu, Charlie. Mám vám něco uvařit? To by možná pomohlo.“

Charlieho obličej se pojednou rozjasnil. „To je dobrý nápad! Nejlépe bude, když půjdeš hned se mnou.“

Když došli do traperovy chaty, rozjasnil se i obličej Šedého sokola. Charlie hned běžel k lístku, kam zapisovali údaje o teplotě. „Zase sis nezměřil teplotu! Doktor říkal, že si ji ještě dnes máš pravidelně měřit. Tady je teploměr!“

Obličej Šedého sokola se zakabonil. Ignoroval pokyn Charlieho a na teploměr vrhl nepřátelský pohled. Mary Lou cítila, že by tady měla zaujmout roli prostředníka.

„Dobrý den, Šedý sokole!“ pozdravila pacienta a sundávala si kabát. „Jak se ti dnes daří?“

„Dobře! Hned už vstanu.“

„Na to pěkně zapomeň!“ ozval se Charlie. „Doktor říkal, že máš ještě ležet.“

Mary Lou se na starého trapera přátelsky usmála. „Co říkáš, Charlie, že by ses ještě šel projít, než bude čas obědvat? Opravdu si zasloužíš trochu volného času!“

Charlie zamumlal něco nesrozumitelného, ale přece jen si zase oblékl bundu. „Máš pravdu, Mary Lou, trochu si protáhnu kosti.“

Šedý sokol si s úlevou oddechl. Zdálo se, že Mary Lou je na jeho straně. Charlie za sebou zavřel dveře a Mary Lou se obrátila na svého pacienta. „Kdyby ses posadil, mohla bych ti naklepat polštář. Však už tě od ležení určitě bolí záda, ne?“

Šedý sokol přikývl. Posadil se a přesunul se na druhý konec gauče, aby jí udělal místo. „Mezitím by sis mohl změřit teplotu,“ navrhla. „Přitiskni si teploměr pod paži. Nemusíš si ho dávat do úst.“ Jak to, že Mary Lou věděla, že přesně toto je jeho problém? Když si Šedý sokol měl měřit teplotu, připadal si pokaždé jako miminko, kterému nacpali do úst dudlík. Nevěděl, že se může teplota měřit i v podpaží. Bez námitek uposlechl.

„Třicet sedm čtyři,“ řekla spokojeně Mary Lou, když jí o několik minut později podával teploměr. Vzala tužku a zapsala teplotu a čas na předepsaný lístek.

„Vždyť to je zase téměř normální teplota. Určitě už se nemůžeš dočkat, abys zase vstal. Ale pro dnešek lékař skutečně ještě nařídil klid na lůžku.“

Šedý sokol pochopil instrukci, potlačil vzdech a zase si lehl. Bylo mnohem příjemnější jednat podle pokynů Mary Lou než se podřizovat Charlieho komandu. Chceš si číst, zatímco budu vařit oběd?“ zeptala se ho. „Všimla jsem si, že Charlie má dole ve skříni několik knih.“ Dvě z nich přinesla a ukázala mu je. Rozhodl se pro příběh, který se odehrával na Aljašce.

„Charlie by mi ještě vůbec nedovolil, abych si četl!“ řekl a otevřel knížku. „Charlie totiž velice přesně dodržuje všechny doktorovy pokyny. To v žádném případě není špatné. Charlie se o tebe v posledních dnech velmi dobře staral, měl bys mu za to být vděčný!“

Šedý sokol se zamračil. Tak je na jeho straně, nebo ne?

Mary Lou pozorovala, jak bezúčelně listuje v knížce a nakonec ji odkládá. „Víš, co si myslím, Šedý sokole? Že nutně potřebuješ trochu změny. A už také vím, jakou změnu potřebuješ. Ale ... kvůli ní nejdřív musím jít ven. Hned se zase vrátím!“

Šedý sokol se udiveně díval, jak si obléká kabát a kozačky a navléká si rukavice. Potom vyšla z chaty. Mary Lou byla už dřív šikovná v tom, jak uměla dělat překvapení. Byl zvědavý, co si vymyslela. Trvalo to téměř čtvrt hodiny, než se vrátila. Šedý sokol se posadil. Slyšel kroky a hlas Mary Lou. S kýmpak to tam mluvila? Vtom zaznělo psí zaštěkání. Dveře se prudce otevřely – a už se k němu řítily huňatý šedý blesk a nadšeně kňučel.

„Riley! Všechno je v pořádku, Riley!“

Sáňový pes svého pána pozdravil tak bouřlivě, jako by ho po celá léta neviděl. Šedý sokol s ním na gauči škádlivě zápasil a to jeho zraněné ruce určitě nedělalo dobře. Ale Charlie se naštěstí ještě nevrátil ze své procházky a Mary Lou neměla v úmyslu ho kárat. S úsměvem pozorovala rozjařeného psa a jeho majitele. Nakonec se Riley uklidnil a lehl si vedle gauče. Šedý sokol si zase lehl na svůj polštář a pravou rukou znovu a znovu hladil Rileyho po huňatém kožichu.

„Jak jsi věděla, který pes je Riley?“

„Pomáhala jsem Charliemu při krmení. Tehdy mně ho představil.“ Mary Lou si sundala kabát a začala připravovat oběd. Netrvalo dlouho a chatou se šířila nádherná vůně dobrého jídla. Venku si někdo oklepával sních z kozaček.

„No, voní to tu báječně!“ S těmi slovy vešel do chaty Charlie.

Šedý sokol opatrně držel psovi tlamu, aby zůstala zavřená. Starý traper si psa zatím nevšíml. Nejdřív ze všeho si prohlížel graf měřené teploty a objevil nový záznam. „Jak to, že když tu jsi ty, Šedý sokol si měří teplotu, a když tu jsem já, nechce?“ zeptal se podezíravě. „A proč najednou leží v posteli jako krotké štěňátko?“

Mary Lou se nevinně usmála. „Víš, Charlie, já mám své zvláštní metody...“

V tu chvíli se Rileymu přestalo líbit nezvyklé jednání jeho páníčka a osvobodil se z ruky Šedého sokola. Hlasitě zaštěkal na pozdrav. Charlie se ohlédl. „Co ten pes dělá v chatě? Jsou to snad ty tvoje ... zvláštní metody?“

Mary Lou se zasmála. „Přesně tak. Měla jsem dojem, že náš pacient potřebuje trochu změny, a zřejmě to byla správná medicína. A teď bude oběd!“

Později, když Mary Lou odešla domů a Charlie dovedl psa zpátky k ostatním, vzal si Šedý sokol do ruky knížku, kterou mu dala Mary Lou. Ale nedařilo se mu soustředit se na příběh. Místo do knížky se díval do plamenů ohně. Před jeho vnitřním zrakem se objevila Mary Lou. Byla ... jiná než při jejich posledním setkání v knihovně. Nebyla taková přímá a v jejím hlase chyběl škádlivý podtón. Byla zdrženlivější, a když s ním mluvila, její hlas zněl láskyplně, hřejivě. Charlie ho musel pozorovat ze svého křesla, protože najednou řekl: „Je ti snad jasné, že ta mladá lady tě má velmi ráda!“

Šedý sokol otočil hlavu. „Ty myslíš ... Mary Lou? Jak to víš?“

„No, za prvé je mi nápadné, jak se na tebe dívá. A potom: dnes sem přivedla tvého psa. To ji muselo stát hrozné přemáhání při strachu, který má ze psů. Vyprávěla mi, že jednou ji nějaký pes pokousal. Tedy, že se sama odvážila do výběhu, to mi hodně napovídá. Něco takového se udělá jen z lásky.“

Šedý sokol nic nenamítal. Celý večer zůstal skoupý na slovo a listoval ve své knize. Charlie se jen usmíval a ponechal ho jeho myšlenkám. Když odešel do své ložnice, Šedý sokol se stále ještě upřeně díval do pohasínajícího ohně. Slova Charlieho ho dost překvapila. Ale dávala určitý smysl. Pokud k němu Mary Lou cítila něco podobného jako on k ní, potom ... Při této myšlence mu srdce začalo tlouci rychleji. Měl rád úsměv Mary Lou a barvu jejího hlasu. Měl rád, když mu položila ruku na čelo, a také určitou samozřejmost, se kterou mu přispěchala na pomoc, když se ocitl v nepříjemných situacích. Ačkoli jeho pokusy vyznat se ve světě bělochů by se celkově daly označit za neohrabané, Mary Lou vždycky dokázala jít na věc z takové strany, že si nepřipadal jako hlupák. Byla to nanejvýš příjemná myšlenka, že by ji měl každý den nablízku. Ale bylo tu ještě něco, kvůli čemu se Šedému sokolovi dnes večer

nedařilo usnout. Stále mu přicházela na mysl Charlieho poslední věta: „Něco takového se udělá jen z lásky.“ Mary Lou kvůli němu přemohla svůj strach a vešla do výběhu pro psy. Nevěděl, že se bála jeho sáňových psů. Pokud měl Charlie pravdu, mohlo to znamenat jen jedno: láska byla silnější než strach.

Šedý sokol opatrně vstal a začal hledat ve svém batohu, který stál vedle gauče, Bibli. Když ji našel, sedl si a vyndal z ní pohled, na kterém bylo něco rukopisně napsáno. Dala mu ho paní Kendricková na rozloučenou, když u nich naposledy byl. Na pohlednici byl napsán verš: „V lásce není strach, ale dokonalá láska strach zahání“ (1. list Janův 4,18-20). O tomto verši často přemýšlel, ale dnes mu poprvé správně porozuměl. Mary Lou mu k tomu poskytl příklad. A právě takovým příkladem byl příběh „strýčka Toma“. Tento otrok tolik miloval svého Pána Ježíše, že nezměnil své chování ani přes všechny těžkosti, které mu to přineslo. Láska k jeho Spasiteli byla silnější než strach z ran bičem. Šedý sokol si v obsahu své Bible našel 1. list Janův a otevřel si to místo: „V lásce není strach, ale dokonalá láska strach zahání... My milujeme, neboť on první miloval nás.“

Já mám pořád strach z Boha, protože si myslím, že ode mne bude požadovat věci, které nechci dělat. Ale když mne Bůh má tak velice rád, že za mne dokonce nechal zemřít Svého Syna, pak Mu mohu důvěřovat.

Šedý sokol četl spolu s panem Kendrickem příběh o utrpení Ježíše Krista. Věděl, že Boží Syn nekonečně trpěl, protože miloval hříšníky, lidi, kteří byli zlí a dělali špatné věci. Netrpěl jen špatným zacházením, týráním, ale protože byl trestán Bohem. Pan Kendrick mu vysvětlil, že ve třech hodinách úplné tmy nesměl nikdo přihlížet, protože Ježíš byl trestán samotným Bohem. Trestán za hříchy, které vůbec neudělal a které Ho nakonec přivedly až na smrt. To byla láska v nejvyšší míře. Ježíš kvůli němu zemřel na kříži a strpěl ta hrozná muka. Chtěl ho později mít u Sebe v nebi. A on, syn náčelníka, Šedý sokol, se bál důvěřovat tomuto milujícímu Ježíšovi...

Šedý sokol si nevšiml, že oheň v krbu už dávno vyhasl. Seděl v Charlieho křesle a v krku cítil knedlík, když přemýšlel o té převelike Boží lásce. Chtěl tuto lásku opětovat. Nyní a v budoucnosti. Pohrdání jeho otce ho tvrdě zasáhne, o tom nepochyboval. Ale Ježíš mu pomůže to vydržet. Tak, jako dal Gedeonovi odvahu a pomohl mu dělat to, co bylo správné.

Nikdo nebyl u toho, když Šedý sokol otevřel své srdce pro Pána Ježíše a pro Jeho velkou lásku a když Bohu vyznal své hříchy. Ani Charlie, ani Mary Lou, ani nikdo z Kendrickovy rodiny nevěděl, že v tuto chvíli bylo do knihy života

zapsáno nové jméno. Avšak v nebi panovala veliká radost.

O týden později v neděli dopoledne seděla Mary Lou zase na bohoslužbě. Tiše zpívala s ostatními úvodní píseň a přitom se podívala na Šedého sokola, který seděl s Charliem úhlopříčně před ní. Všimla si, že si nechal ostříhat vlasy. To mu opravdu slušelo. Byla tak vděčná, že se mu už daří lépe. Zánět úplně ustoupil a zítra mu mají vytažovat stehy z paže. Ale ještě větší vděčnost ji naplnila po události, která se stala minulou neděli: Šedý sokol se stal Božím dítětem. Do očí jí vstoupily slzy, když si vzpomněla na radost, která vyzařovala z jeho očí, když jí to vyprávěl. Píseň byla u konce a Mary Lou zavřela zpěvník. Poslední dvě sloky nezpívala, protože se jí zatoulaly myšlenky. V duchu sama sebe napomenula a za chvíli poslouchala text, který byl čten: „Nyní zůstává víra, naděje a láska, tyto tři věci. Ale největší z nich je láska“ (1. Korintským 13,13).

Slovo láska v životě Mary Lou po dlouhou dobu nehrálo žádnou zvlášť velkou roli. Rodičovskou lásku nikdy nepoznala, protože vyrůstala jako sirotek. Slečna Andersonová, paní Spencerová a také její učitelka ve škole k ní byly hodné. Paní Spencerová se dokonce postarala, aby se dostala na místo u doktora Watkinse, a Mary Lou za to byla velmi vděčná. Největší láskou jí dlouho zahrnovaly nejmenší děti v sirotčinci, o které se starala jako o mladší sourozence. Ale teprve když Mary Lou lépe poznala Boha a začala chápat Jeho lásku k sobě, toto slovo pro ni začalo mít hluboký význam. A potom v posledních měsících v ní začal růst nový druh lásky. Nějaký čas to trvalo, než si uvědomila, co pociťuje k Šedému sokolovi. Od té doby na něho musela znovu a znovu myslet. Pokoušela se proti tomu bojovat, protože nevěděla, jaký postoj má Šedý sokol ke křesťanské víře, ale bylo to pro ni velmi, velmi těžké. Zvlášť předminulý týden, když ho ošetřovala. Ale teď, když se obrátil, už proti tomu nemusela bojovat. Její pohled opět putoval k indiánovi, kterému to velmi slušelo. Kdyby jen věděla, zda k ní také něco cítí. Bylo pro něho také těžké soustředit se na kázání, protože musel stále ... myslet na něco jiného? Mary Lou tiše prosila Boha, aby jí odpustil její nepozornost, a snažila se sledovat přednášku.

„Boží láska je tu pro nás ve dne i v noci. Obklopuje nás jako ochranná zeď...“

Přesně to cítila Mary Lou, když včera ráno potkala Šedého sokola v knihovně a on ji potom doprovodil domů. Potkal je John Myers, ale neodvážil se ji oslovit nebo jít za ní. Mary Lou věděla, že za to vděčí přítomnosti Šedého sokola, i když ten si toho vůbec nevšiml. A potom ta věc se psem... Mary Lou běhal mráz po zádech, když si vzpomněla na to velké, zanedbané zvíře, které k nim náhodou běželo po chodníku a štěkalo. Ona byla strachem celá ztuhlá, ale Šedý sokol se postavil před ni a velice autoritativním hlasem dal psovi několik povelů. Podařilo se mu přivést psa k tomu, že je nechal na pokoji. Mary Lou nebyla zvyklá na to, že jí někdo přijde na pomoc. Ještě nikdy se necítila tak bezpečná a ochráněná.

V kostele najednou zavládlo ticho. Viděla, jak kazatel zavřel Bibli a zase se posadil na své místo. Teď propásla i zbytek kázání! Zahanbená Mary Lou odložila Bibli a namáhala se, aby pozorně sledovala alespoň závěrečnou modlitbu a aby ze srdce zpívala píseň.

Druhý den asistovala doktoru Watkinsovi, když vytahoval Šedému sokolovi stehy. „Tak tedy,“ řekl lékař, když odkládal pinzetu, „tohle bychom měli. Paže je jako nová. Ovšem ještě dva týdny byste měl být opatrný a příliš ji nezatěžovat.“

„Moc vám děkuji, pane doktore.“ Šedý sokol si stáhl vykasaný rukáv a zapnul si knoflíček na manžetě. „Co vám budu dlužný?“ Zaplatil účet, zatímco Mary Lou dezinfikovala nůžky a pinzetu, které použila.

„Mary Lou, mám pro vás potěšující zprávu,“ řekl lékař, když si Šedý sokol oblékal bundu. „Moje manželka a já musíme dnes odpoledne vyřídít něco nutného, a proto bude ordinace zavřená. Určitě nebudete nic mít proti několika hodinám volna, vždyť jste v minulých týdnech musela pracovat několik hodin přesčas.“

„Kdepak, nic proti tomu nemám,“ mínila Mary Lou s úsměvem. Protože začínala polední přestávka, všechno uklidila a šla za lékařem, který za sebou zamykal dveře ordinace. Venku na ni čekal Šedý sokol. „Co teď budeš dělat?“ zeptal se jí.

„Trochu se najím a budu si užívat volné odpoledne,“ odpověděla Mary Lou a s požitkem nastavila obličej zimnímu sluníčku.

Šedý sokol si nervózně pohrával s knoflíkem na bundě. „Měla bys chuť ... jít se se mnou trochu najíst do Rosieho kavárny? Jako ... poděkování, protože jsi se mnou měla tolik práce?“ Šedého sokola to stálo velké přemáhání, vyslovit toto pozvání, neboť měl před restauracemi opravdový respekt. Ale pan

Kendrick mu vysvětlil, že většina žen má ráda pozvání na jídlo. A Šedý sokol chtěl udělat Mary Lou radost. Když ona se pro něho odvážila jít do výběhu se psy, on přežije jednu návštěvu kavárny.

„Ano ... určitě. Ráda.“ Mary Lou doufala, že jí hlas nezni tak rozechvěně, jak se právě cítila. V Rosieho kavárně si našli volný stůl a Mary Lou se trochu uvolnila. Vybrala si menu toho dne, které se skládalo z orestovaných brambor, plátku hovézí pečeně a porce fazolí. Šedý sokol se rozhodl pro totéž jídlo. Zvládla sníst dokonce i kousek jablečného koláče, čemuž se sama divila. Ale její nervozita najednou zmizela a ona si užívala toho, že sedí se Šedým sokolem u jednoho stolu a mluví s ním o knížkách, které oba četli, nebo poslouchá, co vypráví o svých zážitcích u policie. „Měla bys chuť jít se mnou ještě jednou k mým psům?“ zeptal se Šedý sokol, když zase stáli na ulici. „Mohl bych vyvést z výběhu postupně jednoho psa za druhým, aby ses s nimi seznámila.“

Mary Lou přikývla. Při tomto nádherném počasí byla procházka k Charlieho chatě přesně to správné. A když u toho bude Šedý sokol, nebude jí vadit seznámit se s jeho psy. Z ničeho na světě by si nic nedělala, když bude Šedý sokol po jejím boku. Byl to dobrý pocit, plahočit se vedle něho sněhem. Nemluvili mnoho. Teprve když došli k Charlieho chatě a uviděli psí výběh, Šedý sokol se najednou zastavil. Ani on, ani Mary Lou si nevšimli, že se v okně sruhu pohnula záclona a za okenní tabulkou se objevil obličej Charlieho. Ruka Šedého sokola si opět nervózně pohrávala s knoflíkem u bundy. „Mary Lou, opravdu ... ti nevadilo sedět se mnou v kavárně a jít se mnou po ulici?“ „Myslíš, protože jsi indián?“

Šedý sokol přikývl.

„Ne, nevadilo mi to. Opravdu ne. Já ... jsem s tebou ráda.“

Šedý sokol si přál, aby si mohl navždy uchovat v paměti výraz jejího obličje a barvu jejího hlasu. Její hlas zněl tak ... láskyplně. Tak, jako kdyby společně chvíle s ním pro ni byly opravdu požitek.

„Také by ti nevadilo ... provdat se za indiána?“ Vlastně to nechtěl tak vyhrknout, ale teď to prostě musel vědět. Zadíval se na ni a napjatě očekával, co řekne.

V nitru Mary Lou tančilo ne tisíc, ale přinejmenším milion motýlů. „To záleží na tom ...“ odpověděla váhavě. „Samozřejmě bych se nevdala za každého indiána...“

Šedý sokol se usmál. Přistoupil k ní o krok blíž a vzal její ruce do svých. „Chtěla by ses provdat za mě?“

Mary Lou se na něho podívala. Zimní sluníčko vyčarovalo malé zlaté body v jejích teplých, hnědých očích. „Ano, Šedý sokole. To bych ... udělala s velkou radostí!“

Šedý sokol nevypadal ani trošku neohrabaně, když pustil její ruce a přitáhl ji k sobě. Jeho paže byly silné a plné tepla. Také její ruce jej obejmuly a Mary Lou se k němu něžně přivinula.

Opět si ani jeden z nich nevšiml, jak se v Charlieho srubu pohnula záclona. „No, konečně!“ Starý traper spokojeně vzdychl a odvrátil se od okna.

17. kapitola

Toronto leden 1926

VTorontu s sebou nový rok přinesl mnoho sněhu a několik změn. Stevenovi, Robertovi a Tomu Joeovi opět začala práce. Stevenovi rodiče oznámili přesné datum, kdy se vrátí domů, a Bobby prožil svůj první den ve škole. Robert byl rád, že se mu ret zahojil a oko už nebylo oteklé, takže se zase mohl odvážit mezi lidi. I jeho žebra se zahojila a modřiny, které měl po těle, se zbarvily do žlutozelena. Přišla paní z úřadu sociální péče a Bobby se přestěhoval ke Carterovým. Když Robert trávil první večer sám ve svém bytě, vůbec nevěděl, co má dělat. I když věděl, že Bobbyho v budoucnu bude pravidelně vídat, přece mu hoch všude chyběl. Neseděl u stolu, nehoupal nohama a nevyprávěl přitom své zážitky. Nebyl tu nikdo, komu by mohl předčítat příběhy a kdo by žadonil, aby ještě mohl zůstat vzhůru. Na gauči neležely žádné ponožky a na zemi nezůstaly dílky domina. Večeře probíhala tak klidně, jak už dávno ne. *Proč mi tolik chybí? Vždyť u mne přece vůbec nebydlel dlouho. A já jsem celou dobu věděl, že ho musím poslat pryč...* Robert by si nepomyslel, že se mu bude tolik stýskat.

Své první volné odpoledne využil k plánované návštěvě u Dextera. Úmyslně ji nepodnikl v době, kdy u něho ještě bydlel Bobby. Když se přibližoval k vězení, cítil, jak prudce mu bije srdce. *Hospodin s tebou, udatný hrdino. ... Jdi v této své síle ... Což jsem tě neposlal? ... Já budu s tebou.* Robert si opakoval tyto verše z Bible. Ale dnes nějak nemohly zahnat jeho nepěkné vzpomínky. Viděl před sebou tmavý tovární dvůr, cítil na rameni Dexterovu ruku a slyšel jeho hrubý hlas: *Tentokrát ses chytil do pasti ty...* Začínalo mu být špatně, právě jako před několika lety ve válce. Robert se zastavil. *Nemohu tam jít, Pane, ... já to nedokážu...* Váhavě se podíval na budovu věznice, potom se však rozhodně otočil a šel nazpět. Puls se mu pomalu zase uklidňoval. *Bože, lituji toho, ale jsem ještě pořád ten starý zbabělec ...* Sklíčeně se vydal na cestu do svého bytu.

Druhý den se na něho pan Carter zase zkoumavě díval. Když se blížila polední přestávka, zeptal se: „Je všechno v pořádku, pane Turnere?“

„Ano, je ... totiž ... ne, vlastně ne.“ Robert překonal svůj ostych a vyprávěl

zaměstnavateli o svém zážitku před věznicí. Pan Carter mu mlčky naslouchal. „Vaše reakce byla naprosto pochopitelná,“ mínil nakonec. „Ošklivé setkání s Dexterem se přece stalo před nedávnem.“ Odtlačil koš s bramborami stranou a opřel se potom jednou rukou o regál s konzervami. „Jak to vyprávíte, opravdu je možné, že máte úkol ohledně vašeho bývalého kolegy. Možná není nikdo jiný, kdo by mu mohl vyprávět o našem Pánu Ježíši. Ale vaše včerejší zaváhání by vám nemělo vzít odvalu a nemělo by vás příliš stresovat. Proste Boha, aby vám dal novou příležitost, a potom s Boží pomocí ten úkol splníte, tím jsem si úplně jistý.“ Povzbudivě se na něho usmál, a Robert cítil, že se mu ulevilo. „Zvu vás k nám dnes na oběd,“ pozval ho pan Carter. „Bobby tu také za chvíli bude ze školy. Ze všeho nejdřív se vždycky ptá po vás.“

Tom Joe si ze svého bytu odstěhoval i poslední věci a s konečnou platností dal výpověď. Majitelé bytu mezitím sice nechali zasklít okna, ale s renovačními pracemi se mělo začít až na jaře. Když se chtěl poohlédnout po jiném bytě, Steven protestoval. „Moji rodiče se těší, že tě uvidí. Byli by zklamaní, kdybys tu už nebyl, až přijedou domů. A ... já jsem také velmi rád, že tu jsi. Když tu zůstaneš, bude to znamenat velmi mnoho i pro mě. Někdy je těžké být věřící jako jediný v rodině.“

Tom Joe tedy přijal nabídku a zařídil si domov u Ashfordových v pokoji pro hosty. Sice to teď měl dále do práce, ale nemusel se starat o svou domácnost. To mu pomohlo, večer měl víc času k modlitbě a ke čtení Bible. Tom Joe se nyní scházel se stejnými bratry a sestrami jako Steven a manželé Burnsovi. Mluvil s Robem Stevensem a vyprávěl mu o svém přestěhování. Přitom pozdravil jeho dceru Janici, se kterou se dříve častěji bavil a kterou delší dobu neviděl. *Rozhovory s Janicí jsem vůbec nepostrádal. Ale čím dál víc bych si přál mluvit s Kendrou...* Bylo už opravdu načase, aby jel domů!

Když se vrátili domů Stevenovi rodiče a jeho sestra Sara, bylo Tomu Joeovi rychle jasné, co myslel jeho kamarád, když řekl: „Někdy je těžké být věřící jako jediný v rodině.“ Pán a paní Ashfordovi byli k Tomu Joeovi nanejvýš milí a také Sara ho přátelsky pozdravila. Přesto cítil, že v domě najednou vládne jiný duch. Manželé Burnsovi se už neúčastnili společných jídel. Pan Ashford

si nepřál hlasitou modlitbu u stolu, proto se Steven a Tom Joe před jídlem modlili tiše, každý sám pro sebe. Paní Ashfordová nadšeně vyprávěla o svých vystoupeních a trávila mnoho hodin tím, že se zabývala svou garderobou, nebo je strávila u piana a cvičila nové skladby. Jak to Steven předpovídal, zavolala Toma Joea do hudebního pokoje a musel ji doprovázet na housle. Potom byl sice zase celý zpocený, ale zdálo se, že se dobře uvedl, protože paní Ashfordová uznale přikyvovala. Cvičné hodiny pod přísným Stevenovým dozorem se vyplatily. Pán a paní Ashfordovi plánovali velkou večeři s přáteli, které se měli zúčastnit také Steven a Tom Joe. „Přece víš, maminko, že ve středu je biblická hodina,“ mínil Steven. „Nemohla bys to přeložit na jiný den?“

„Ne, to žel nejde. Že ty nepřijdeš, to jsem téměř čekala, ale Thomas by se přece mohl zúčastnit.“ Obrátila se na Toma Joea. „Rozhodně bych vás chtěla představit našim přátelům, Thomasi!“

Tom Joe bojoval sám se sebou. Nebude velice nezdvořilé odmítnout pozvání? Vždyť využíval pohostinnost Ashfordových. A nemohl by tu příležitost využít k dobrým rozhovorům o víře? Na druhou stranu – během odpoledne, které strávil se Sařinými přáteli, to nebylo možné. Rozhovor se točil výhradně kolem hudby, tanečních akcí a politiky. Kromě toho nechtěl podrazit svého kamaráda.

„Je mně líto, paní Ashfordová, ale rád bych doprovodil Stevena na biblickou hodinu. Opravdu doufám, že mi toto odmítnutí nebudete mít za zlé. Snad bych mohl toho večera pozdravit vaše přátele později – pokud byste chtěla.“

„No, uvidíme, zda to bude možné,“ odvětila chladně paní Ashfordová.

„Teď víš, proč jsem rád, že jsi tady,“ mínil Steven, když byli sami.

Tom Joe váhavě přikývl. Najednou už nebyl tolik přesvědčen o rozhodnutí, které právě udělal. Nepěknou náladu cítil ještě u večeře, ačkoliv se paní Ashfordová o té věci už ani nezminila. Když on a Steven později odcházeli do svých pokojů, zeptal se Tom Joe: „Myslíš, že tvoji rodiče odmítají víru, protože jsi tak důsledný? Možná by byli přístupnější, kdybys jim víc vyšel vstříc a víc přistoupil na to, co chtějí. Tvé mamince se naše rozhodnutí vůbec nelíbilo a já při tom nemám dobrý pocit. Proč se člověk cítí špatně, když přece snad dělá správnou věc?“

Steven se opřel o veřeje dveří a zpřímá se podíval na svého kamaráda. „Dlouho jsem měl stejný problém jako ty. Pokaždé, když jsem se rozhodl pro

čas s Pánem Ježíšem a tím proti své rodině, měl jsem vůči nim špatné svědomí. A tak jsem se rozhodl jinak a zúčastnil jsem se některých akcí, i když jsem přitom někdy zameškal bohoslužby. Moje rodina to pokládala za dobré – ale přesto se nerozhodli, že se mnou půjdou na hodiny shromáždění. Maminka se mnou jednou šla, ale potom už nikdy. Společná shromáždění jsem někdy tolik postrádal, že jsem došel k rozhodnutí, že v neděli, nebo když bude biblická hodina, když v té době bude má rodina něco podnikat, už s ní nepůjdu. Sice nemám dobrý pocit, když říkám ‚ne‘, ale čas s Pánem Ježíšem je pro mne prostě důležitější. Maminka obvykle respektuje má rozhodnutí. Jen tentokrát, žel, ne.“

„Kdybys už nebydlel u rodičů, vyhnul by ses těmto nesouladům. Proč ses neodstěhoval?“

„Protože jsem až dosud věřil, že takto je to správné a že snad budu moci ukázat rodičům a Saře cestu k Pánu Ježíši. A kromě toho pospolu někdy prožíváme pěkné chvíle, například když muzicírujeme.“ Usmál se. „Když se Ashfordovi sejdou v hudebním pokoji, zní to pokaždé tak, že je to zralé na jeviště, o tom tě mohu ujistit.“ Steven polkl, ale potom vyhrkl: „Mám rád svou rodinu, Tome Joe! Ale současně pozoruji, že se k sobě nehodíme. Někdy si myslím, že ten vnitřní konflikt už prostě nevydržím. Když jsem dostal dopis od strýčka a tetičky z Lethbridge, nejdřív jsem si myslel, že se zbavuji odpovědnosti a utíkám před ní, když se tam odstěhuji. Ale teď je mi jasné, že můj úkol tady u rodiny je v tuto chvíli u konce. Budu se za ně dál modlit – jak to také dělám – ale zbývající část musím prostě přenechat Bohu.“

„Celé roky jsem nevěděl, v jaké těžké situaci jsi,“ řekl Tom Joe zaraženě. „Měli bychom se modlit za tvoji rodinu ... společně. Mohli bychom to udělat hned.“

Steven přikývl a Tom Joe ho následoval do jeho pokoje. Žádný z nich si nevšiml, že Sara stála na širokém schodišti a poslouchala, co si povídají. Teď nehlučně seběhla dolů, protože měla pokoj o poschodí níže. Oba mladíci se společně modlili, a když se rozcházeli, mínil Steven: „Kdyby tě zdejší situace zatěžovala, nebudu ti mít za zlé, když raději budeš bydlet někde jinde, nyní, když se vrátila moje rodina. Bylo to ode mne sobecké, že jsem tě chtěl mít tady.“

„Nabídka přichází pozdě. Rozhodl jsem se zůstat u vás.“ Tom Joe se usmál svým krásným, upřímným úsměvem. „Když patříme k jednomu stádu, vzájemně si pomáháme. A v Boží rodině teprve. To bys měl vědět. Dobrou noc!“

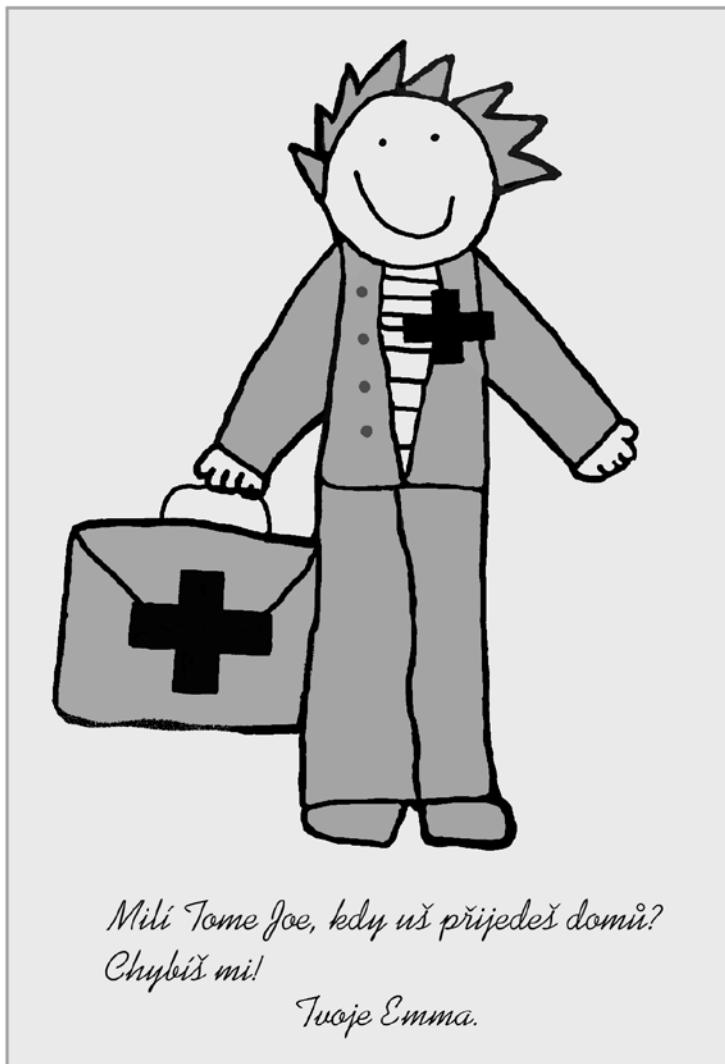
Se začátkem roku Toma Joea přeložili na ortopedicko – chirurgické oddělení, kde se učil mnoho zajímavých věcí. Zde musela být poranění dobře poznána podle rentgenových snímků a potom ošetřena. Zlomeniny kostí byly dány do dlah nebo do sádry nebo byly přizpůsobovány umělé končetiny. Práce tam byla zajímavá a kolegové milí. *Pracuji rád ve svatojánské nemocnici. Ale mám tu zůstat i v budoucnosti? Myslím, že ne ... Nějak cítím, že sem nepatřím natrvalo.* Soukromé oddělení bylo slavnostně uvedeno do provozu, v novinách o tom zase vyšel článek a pan Cole byl ve svém živlu. Tom Joe byl rád, že se ho ten shon příliš netýkal. Když jednou měl volné odpoledne a šel do města, najednou se zastavil před výlohou jednoho knihkupectví.

Věděl, že jeho maminka má ráda knížky od této spisovatelky. A jednou byl u toho, když se o tom bavila s Kendrou Sullivanovou. Titulní obrázek na knížce se mu líbil. Dvě dívky seděly v ozdobných křeslech u malého stolku a každá z nich držela v ruce otevřenou knihu. *To by mohly být Kendra a Isabella, obě celý život rády čtou.* Tom Joe vešel do knihkupectví a hluboce vdechl zvláštní, mnohoslibnou vůni, která patřila ke knihkupectví. Normálně by v knihkupectví nebyl moc rychle hotov, ale dnes měl naspěch, a proto koupil jen jeden

exemplář „Osmi sestřenic“. Když byla knížka po pětadvaceti letech znovu vydaná, musí to být dobrý příběh. *Kendra má v březnu narozeniny. Pošlu jí tu knížku poštou... a budu VELMI NAPIJATĚ čekat, jak na to zareaguje!*

Druhý den dostal poštu z Calgary. Když otevřel obálku, vyndal z ní dětský obrázek, který představoval muže s hnědou koženou brašnou. Na brašně a na saku muže byl namalovaný červený kříž. Pod obrázkem bylo napsáno:

Tom Joe se zamyšleně díval na dopis své malé sestřenice. Přemýšlel o něm celý den, a když večer vstával od své modlitby, najednou věděl, jak bude vypadat jeho odpověď. Vzal list papíru a tužku a psal:

*Milá Emmo,
děkuji Ti za Tvůj dopis a za pěkný obrázek!
V Torontu budu pracovat ještě do konce dubna.
Potom se vrátím domů.
Těším se na Tebe a na ostatní!*

*Srdečně Tě zdraví
Tvůj Tom Joe.*

Robert nyní zase vykonával svou službu v obchodě pana Cartera. Ačkoliv ho práce bavila, cítil v sobě určitý neklid, jehož důvod znal až příliš dobře. Nic si nepřál toužebněji, než aby jel domů ke svým rodičům. Mluvil o tom s panem Carterem a ten se uvolil, že ještě jednou přijme na několik týdnů pomocnou sílu. Robert byl velmi vděčný, že nemusí dát úplnou výpověď. Obstaral si jízdenku a opět poslal svým rodičům telegram: „Výhledově přijedu do Lethbridge vlakem šestého února. Zdraví Robert.“ Loučení s Bobbym pro něho bylo těžké. Když vlak odjížděl, stál chlapec na nástupišti a mával, dokud byl vlak vidět alespoň jako malý bod. Cesta trvala tři dny, a čím více se Robert blížil k domovu, tím byl nervóznější. Jak budou jeho rodiče reagovat, až ho uvidí? A co jeho sestry? Budou mu dělat výčitky? Co jim měl říci? Všechno, co si v myšlenkách připravil, se mu najednou zdálo nevhodné. Když přijel do Calgary a přestoupil do vlaku do Lethbridge, začala poslední etapa jeho cesty. Během své školní docházky jezdil po této trase často, ale nikdy nebyl tak rozrušený jako nyní.

Když vjel vlak s pískáním a skřípáním na nádraží, srdce mu v prsou bušilo jako kladivo. Vzal své zavazadlo a vystoupil jako poslední po schůdcích na nástupiště. Cítil slabost v kolenou. Nebylo tam již mnoho lidí. Většina z nich už spěchala k východu. Stáli tam už jen starší manželé a čekali. Spatřili ho, krátce se zastavili a potom paní zamávala. „Roberte!“ zvolala a přicházela k němu. Muž ji následoval. *Maminka! A tatínek!* Robert upustil své zavazadlo na zem a běžel k nim.

Později seděli v malé restauraci blízko nádraží. Majitel jim dal k dispozici vedlejší místnost, ve které nebyli rušeni. Většinu času mluvil Robert. Rodiče ho poslouchali se slzami v očích. Byl to pohnutý rozhovor. Když pak přijížděli autem k domu rodičů, Robert nevěřil svým očím. Na zahradě byla pověšená vlajka a stály tam jeho sestry a mávaly. V pozadí stáli tři muži a několik malých dětí s kyticemi a vlaječkami v rukou. Robertovi chvíli trvalo, než pochopil, že to jsou jeho švagři, synovci a neteře. „Roberte! Vítejte tě doma!“ Jeho tři sestry k němu přiběhly, sotva vystoupil z auta. Robertovi vstoupily do očí slzy, když ho po řadě objímaly. „Proč ... jste to připravili? Proč jste tak hodní? Já si to nezasluhuji!“ koktal.

„Jsme tak rádi, že tu zase jsi, bratříčku!“ Jeho nejmladší sestra kolem něho položila paži a vedla ho domů.

„Ty jsi můj strýček Robert?“ ozval se pojednou jasný dětský hlásek. Před ním stála malá holčička v zimním kabátě.

Robert si vedle ní sedl do dřepu. „Ano, to jsem.“

„Tak ty jsou pro tebe!“ Podávala mu své květiny.

„Děkuji ti, holčičko.“ Zarazil se. „Jakpak se jmenuješ?“

„No, Mandy! A jsem přece tvoje neteř! Maminka mi ukazovala tvoji fotografii. Často mně ji ukazovala.“

„Já ... jsem neměl žádnou tvoji fotku, protože jsem byl tak dlouho pryč a nepřihlásil jsem se. Proto je mnoho věcí, které nevím, Mandy.“ Napřímil se a cítil, jak s důvěrou dala svou ručičku do jeho.

„Všechno ti vysvětlím. Já jsem totiž nejstarší z nás dětí. To jsou Timmy, Nate a Linda. A ten vousatý pán je můj tatínek, a ti druzí dva jsou strýček John a strýček Dean.“

Takové rodinné setkání jako dnes rodina Turnerova dosud neprožila. Když Robert po tomto vzrušujícím dni ležel v posteli, nemohl usnout. Události dne a to, jak pokročil čas, ho udržovaly bdělého. *Pane Ježíši, Ty ses postaral o to,*

že jsem byl od své rodiny tak přátelsky přijat. To jsem si opravdu nezasloužil. Vůbec nemohu uvěřit tomu, že jsem skutečně doma. Děkuji Ti za svoji rodinu!

Jeho sestry s rodinami zůstaly ještě jeden den v Lethbridge. Robert si s nimi zevrubně pohovořil a při loučení se zeptal: „Jak se vede babičce a dědečkovi?“

„Babička před třemi roky zemřela. Byla prostě ... stará.“

Robert polkl. Měl babičku rád. Teď už tady nebyla. S takovou zprávou musel počítat.

„A dědeček?“

Sestry se na sebe rozpačitě podívaly. To je jen ... on ti nemůže odpustit, že jsi nás opustil bez rozloučení,“ mínila nakonec jeho nejstarší sestra. „Nemůže pochopit, jak jsi mohl udělat něco takového jeho dceři.“

„Maminka velice trpěla,“ doplnila Lisa, jeho prostřední sestra.

Robert cítil, jak se mu oči zalévají slzami. „Ani já sám to už nechápu,“ vyhrkl. „Mohu vás všechny jen poprosit, abyste mně to odpustili. Dědečkovu chování dobře chápu. Že jste ke mně tak milí, to ... mě prostě přemohlo. Toto přijetí, a že jste extra přijeli – to jsem si skutečně nezasloužil!“

„Nejdřív jsme nevěděli, jak se k tobě máme chovat,“ vysvětlovala Lisa. „Ale potom nás napadlo, že v Bibli je přece podobný příběh. Sice nejsme tak pobožní, jako ses zřejmě stal ty, ale máme doma Bibli a přečetli jsme si, jak to tehdy udělali, když se vrátil domů ztracený syn. Bylo tam napsáno, že slavili slavnost a byli veselí. Ta myšlenka se nám líbila a udělali jsme to právě tak!“

Robert zůstal u svých rodičů v Lethbridge celkem tři týdny. Jeden den zajel do Calgary, aby vyhledal v Západní střední chlapecké škole pana Kendricka. Rodiče mu vyprávěli, kolik těžkostí měl tehdy ředitel školy kvůli jeho náhlému zmizení. Do školy dorazil odpoledne. Studijní hodina už začala a školní dvůr byl prázdný a klidný. V Robertovi vyvstávalo tisíc vzpomínek, když šel po těch několika schodech nahoru ke školní budově. Uvnitř se toho mnoho nezměnilo. Šel po dobře známých chodbách ke kanceláři a zaklepal. Zase cítil, jak mu tluče srdce. Jak bude pan Kendrick reagovat, až ho uvidí? Zatím o něm nic nevěděl. Tom Joe mu musel slíbit, že nenapíše ani slovo o tom, že se s ním setkal. Najednou se otevřely dveře a téměř by do něho vrazili dva hoši. „Promiňte!“ řekl menší z obou. Krátce si ho zrakem přeměřili a už běželi po chodbě. Slečna Jonesová, sekretářka, ho zavolala dál. Když ho uviděla, užasla.

„Robert?“ zeptala se nevěřičně. „Robert ... Turner, který tehdy ...?“

„Ano, madam. Robert Turner, který tehdy tak náhle zmizel.“

Slečna Jonesová se na něho dívala beze slova.

„Rád bych ... mluvil s panem Kendrickem, pokud je to možné.“

Na tváři sekretářky se pomalu objevil úsměv. „Samozřejmě, je to možné.“

Vstala ze židle a podala mu ruku. „Ať se stalo cokoliv, jsem ráda, že jste tady. Tehdy jsme o vás měli takovou starost.“

Robert přijal podávanou ruku. „Moc vám děkuji, slečno Jonesová. Je mi moc líto, že jsem se postaral o takový rozruch ve škole.“

„Hned vás ohlásím u pana Kendricka. V tuto chvíli je u něho ještě na návštěvě otec jednoho z chlapců. Počkejte prosím tam!“ Ukázala na nízké křeslo, které stálo u malého stolku v zadní části místnosti. Robert si sedl a rozhlížel se. Na stěně visely dva nové obrazy a na podlaze ležel jiný koberec. Jinak se zde nic nezměnilo. Najednou se otevřely dveře ředitelovy kanceláře a z nich vyšel pan ředitel s nějakým pánem. Pán se rozloučil, krátce pokynul Robertovi a odešel z místnosti. Pan Kendrick položil slečně Jonesové na psací stůl několik papírů a něco jí k nim vysvětloval. Potom se zeptal: „Stalo se ještě něco? Předtím to znělo tak, jako kdyby se jeden z hochů vrátil.“

Celý obličej slečny Jonesové zářil. „Slyšel jste dobře, pane Kendricku. Jeden z hochů se vrátil.“

Ukázala na Roberta. Ředitel se otočil.

„Copak to je ...“ Hlas mu selhal. Nevěřičně se díval na silného mladíka, který vstal a jehož hnědé vlasy už byly protkané několika stříbrnými nitkami. „Roberte,“ řekl tiše. „Roberte, ty ses vrátil.“

18. kapitola

Robert si přejel rukou tvář, dříve než začal mluvit. „Ano, pane. Já bych ... s vámi rád ... mluvil, pokud to je možné. Máte na mě čas?“
„Ale ... samozřejmě.“ Také pan ředitel byl dojatý. „Pojď do mé kanceláře. Slečno Jonesová, ať nás nikdo neruší!“

„Postarám se o to, pane!“ Sekretářka stále ještě zářila. Tehdy měla živou účast na Robertovu náhlém zmizení a mluvila i s jeho rodiči. Teď zůstala v práci úmyslně trochu déle, protože by se o Robertovi ráda ještě něco dozvěděla, ale byl to dlouhý rozhovor, a tak slečna Jonesová nakonec odešla domů. Když se později otevřely dveře kanceláře a vyšli z nich oba muži, řekl ředitel: „Moje manželka by mi neodpustila, kdybych tě nepozval na večeři. Bude mít takovou radost, až tě uvidí. A kromě toho nám ještě musíš vyprávět o Thomasovi.“ „Tom Joe je dobrý kamarád. Jsem velmi rád, že jsem jeho a Stevena měl v posledních týdnech nablízku.“

Paní Kendricková užasla, když uviděla, kdo přichází za jejím mužem. „Jsi to opravdu ty, Roberte?“ tázala se nevěřičně. Oběma rukama uchopila jeho ruku a dlouho ji držela stisknutou. „Kdybys věděl, jak mnoho jsme se modlili za tvůj návrat!“

„Ano, madam, jsem to opravdu já! Vaše modlitby jsou vyslyšené. A kromě toho vám vezu srdečné pozdravy od Toma Joea.“

„Ty jsi ho potkal? Bydlíš snad také v Torontu? Myslím, že mi to musíš blíže vysvětlit!“

Bylo pozdě, když Robert toho večera odjížděl. Stihl poslední vlak, který jel do Lethbridge. Unaveně a s úlevou se opřel o opěradlo svého sedadla. *Děkuji Ti, Pane Ježíši, že jsi mi pomohl. Děkuji Ti, že teď už nestojí nic mezi náčelníkem a mnou.* Když později ležel v posteli, přesto nemohl usnout. Bylo tu něco, co se stále tlačilo do jeho vědomí: poznámka, kterou pronesl pan Kendrick, když mu vyprávěl o Bobbym. Robert ještě jednou vzpomínal na tuto rozmluvu.

„Nechápu, že jsi nedostal právo starat se o něho,“ řekl ředitel. „Babička Betsy k sobě přece také přijala Thomase, a byla vdova. Vychovávala ho sama.“

„Třeba to tam nahoře na severu se zákony nebrali tak přísně,“ namítl on.

„Ne, tak to nebylo. Zákon na severu zastupuje jízdni policie, a dělá to velmi pečlivě. Různí mountiové se tehdy dozvěděli, že babička Betsy k sobě přijala dítě, a nikdy kvůli tomu neměla těžkosti. Možná bys měl tuto právní situaci ještě jednou prozkoumat.“

Tato myšlenka Roberta zaměstnávala. Neuměl si to sám vysvětlit, ale dokonce i u rodičů každým dnem víc postrádal Bobbyho. Ten hoch mu prostě přirostl k srdci. A od té doby, co se odstěhoval a bydlel u Carterových, v jeho srdci vznikla trhlina. Bolestná trhlina. Že by snad přece ještě byla možnost, že by u něho Bobby mohl bydlet? A co by tomu řekli Carterovi? Nebylo by to nefér, zase jim chlapce vzít? Robert se neklidně převaloval v posteli, až ve tmě konečně sepal ruce a svěřil své myšlenky svému Otci v nebi. Cítil, jak se uklidnil, a za nějakou chvíli konečně usnul.

O dva dny později zazvonil v obchodě jeho tatínka telefon. Tatínek neprodal obchod cizím lidem, ale předal ho svému zeti Deanovi a sám tam pracoval už jen na několik hodin. „To je pro tebe, Roberte,“ řekl pan Turner, který zvedl sluchátko. Robert šel udiveně k telefonu.

K jeho překvapení byl u telefonu pan Kendrick, jeho bývalý ředitel. „Jsem v kontaktu s jedním svým známým právníkem,“ vysvětloval mu. „V té věci s chlapcem jsem neměl klid. Říkal, že tato výjimka, kdy dítě vychovává jen jedna osoba, se může změnit v trvalé svolení, když je zajištěno, že o dítě bude dostatečně postaráno. Říkal, že můžeš podat žádost. Je docela jisté, že dostaneš právo starat se o Bobbyho.“

„To ... by bylo prostě úžasné. Myslím, že si na to zvyknu, když budu moci Bobbyho aspoň navštěvovat, ale mezitím je mi jasné, že ho pořád hrozně postrádám. Promluvím s Carterovými a zeptám se jich, co si o tom myslí. Je od vás velmi milé, že jste se na tu věc zeptal.“

Když Robert položil sluchátko, byl úplně přemožen. *Děkuji Ti, Pane. Ty jsi už odpověděl na moji modlitbu. Prosím Tě, převezmi všechno ostatní do Svých rukou!*

Robertův návrat do Toronta proběhl úplně jinak, než jak si to představoval. Když přibližně věděl, kdy jeho vlak přijede do Toronta, poslal z mezistanice

telegram panu Carterovi. Ale když vystupoval, nečekal ho na nástupišti žádný malý, blondatý chlapec, který by k němu běžel a volal: „Roberte, Roberte!“ Byli tam jen samí cizí lidé, kteří zrovna jako on mířili k východu a tam se rozešli všemi možnými směry. Robert byl po té dlouhé cestě vlakem unavený. Táhl své zavazadlo k obchodu pana Cartera, aby ze všeho nejdřív pozdravil Bobbyho. V tuto dobu musel být dávno ze školy doma. Už zvenku viděl, že v obchodě je několik zákazníků a pan Carter a jeho spolupracovník mají plné ruce práce. Nyní se otevřely dveře obchodu a z nich vyšla paní Carterová. Vypadala vyděšeně. Robert se ulekl, když si všiml, že kulhá.

„Paní Carterová!“

Vzhlédla. „Roberte! Jak je dobře, že jste se vrátil!“

„Mohu vám nějak pomoci? Stalo se něco?“

„Je to kvůli Bobbymu.“

Robert se lekl. „Co je s ním? Je nemocný nebo zraněný?“

„Ne, to asi ne. Právě telefonovali z policejní stanice. Bobby je tam. Byl ... přistižen při krádeži.“

Robert na vteřinu zavřel oči. Bylo mu, jako kdyby se na jeho srdce položila železná pěst a sevřela ho. To nesmí být pravda. To NEMŮŽE být pravda...

Paní Carterová si rychle utřela z tváří několik slz. „Poslední dny to s ním bylo velmi těžké. Ještě ke všemu jsem před chvílí uklouzla...“

Robert slyšel sám sebe, jak říká: „Na policejní stanici dojdu já.“

„Ale vždyť jste právě přijel,“ namítla paní Carterová. „Je mně opravdu líto, že vás tu takto vítáme.“

„Nic si z toho nedělejte, paní Carterová. „Nechám si tu zavazadlo a potom půjdu.“

Na policejní stanici bylo toho odpoledne velmi rušno. Drnčel telefon. Lidé přicházeli a odcházeli. Mnozí z nich přišli ohlásit ztrátu nebo přicházeli se stížnostmi. Někteří se jen ptali na cestu. Sotvakdo si všiml devítiletého chlapce, který sklesle seděl na židli v rohu místnosti. Když se otevřely dveře, ustrašeně vzhlédl. Jinak se upřeně díval na špičky svých kozaček. Bobbyho

srdce leželo v hrudi jako těžký kámen. *Pan Carter s sebou určitě hned přivede paní z úřadu sociální péče, a potom budu muset do sirotčince. Určitě nebude chtít, aby u něho bydlel zloděj.* Při těchto myšlenkách bylo Bobbymu úplně chladno. Kousl se do spodního rtu, aby se přestal třást. Nebude plakat. Jeho srdce bylo tak chladné a těžké určitě proto, že v něm všechny slzy zmrzly. Spotty stejně říkal, že brečí jen mimina. Robert však říkal něco jiného. ... Když pomyslel na Roberta, začal se jeho spodní ret znovu třást. Myslel si, že mu bude jedno, zda bydlí u Carterových nebo u Roberta. Ale nebylo to tak. Robert ho vyvedl z budovy továrny a nějakou dobu s ním sdílel svůj malý byt v podkroví. Robert mu z legrace před zrcadlem natřel na obličej holicí pěnu. Dal mu k Vánocům obrázkovou Bibli a četl mu příběhy o Ježíšovi. Bobby si tajně představoval, že se Robert jednou stane jeho tatínkem. Ale to se nikdy nestane. Bobby se opět pořádně kousl do spodního rtu. Robert odjel napříč přes celý kontinent ke svým rodičům a zůstane tam už navždy. Od té chvíle, co Bobby zaslechl, co si povídají pan Carter a jeho nový spolupracovník, točily se jeho myšlenky jen kolem toho. Neposlouchal úmyslně. Pan Carter při rozhovoru patrně už nemyslel na to, že dal Bobbymu za úkol pěkně srovnat konzervy ve spodním regále.

„Už se vám Robert ohlásil?“ zeptal se nový spolupracovník.

„Ne,“ odpověděl pan Carter. „Je u své rodiny na západě. Celkem čtyři týdny bude pryč. Jak Bůh dá, vrátí se počátkem března.“

„Kdo ví. Možná se mu tak zalíbí doma, že tam zůstane navždy. S tím byste měl počítat.“

Bobby leknutím málem upustil z ruky konzervu. Do obchodu vešel nějaký zákazník a přerušil rozhovor. *Robert možná zůstane u své rodiny a už nikdy se nevrátí. Už nikdy, nikdy.* Bobby už neměl v hlavě místo pro jiné myšlenky. Od té doby bylo jeho srdce jako kámen, který mu pevně a těžce leží v prsou. Ve škole nemohl dávat pozor, protože stále musel myslet jen na Roberta, který se nevrátí. Učitelka se na něho zlobila, a na školním dvoře ho dnes zase zlobili Sam a Billy, protože mu bylo už devět let a ještě neuměl číst. Kromě toho se chlubil svými novými hračkami a smáli se, protože Bobby měl jen domino a brusle. Dnes to bylo zvlášť zlé, a najednou mu bylo lhostejné všechno, co se naučil od Roberta a Carterových. Sam a Billy měli tolik věcí, které on neměl; bydleli v krásných domech a měli rodiče a sourozence. Oni měli všechno, a on neměl nic. A Robert, kterému otevřel své malé srdce, žádostivé po lásce, se už nikdy nevrátí. Bobby chtěl dnes prostě dokázat

svým spolužákům, že existuje něco, co umí on, a oni ne.

„Kdybych chtěl, dokážu si sehnat všechno, co chci mít,“ vysvětloval nafoukaně. „A to bez peněz!“

Sam a Billy na něho nevěřičně zírali. „Ty myslíš, že budeš ... krást? Toho se neodvážíš!“

„Že ne?! Viděli jste model autíčka v obchodě pana Whiteho?“

Billy nemusel dlouho přemýšlet. Autíčko už často obdivoval a doufal, že ho dostane k narozeninám.

„Mně se líbí,“ řekl Bobby. „A obstarám si ho. Však uvidíte.“

A tak šli Bobby, Sam a Billy po vyučování k obchodu pana Whiteho. Bobby úmyslně přeslechl hlas ve svém nitru, který ho napomínal, aby to nedělal. Když má někdo srdce jako kámen, jde to lehko. Rozhlížel se co nejlhostejněji po obchodě a pak tajně strčil autíčko do své kapsy. Sam a Billy ho pozorovali z bezpečné vzdálenosti. Bobby právě chtěl vyjít z obchodu, když na jeho rameno dopadla těžká ruka.

„Zůstaneš tady, chlapečku! Ty jsi kradl. To bude zajímat pana Whiteho a policii!“

Bobby se klouzal po sedadle židle na policejní stanici a cítil, jak se zase začíná červenat. Nevěděl, že jsou obchodní detektivové. Dříve si vždycky ukradl jen něco k jídlu. Z košů, které stály na ulici. Samozřejmě věděl, že je špatné ukrást model autíčka. Bylo mu jasné, že pán a paní Carterovi z toho budou velmi smutní. A z Bible věděl, že krádež je hřích. A Robert – Robert se stejně nevrátí. Tomu mohlo být jedno, zda Bobby kradl nebo ne.

„Koho to tady máme? Ty jsi asi něco šlohl, ne?“

Tuto otázku mu dal muž, kterého neznal, a zvědavě si Bobbyho prohlížel. Bobby se ještě upřeněji zadíval na špičky kozaček. Bylo hrozně trapné, že tu musí sedět a čekat na pana Cartera a paní z úřadu sociální péče. Co asi budou říkat? Paní Carterová bude určitě plakat jako včera, když jí Bobby celé odpoledne vzdorovitě odpovídal na její otázky. Styděl se za to, ale když má někdo srdce jako kámen, jen moc těžko dokáže být hodný.

Kdyby tu aspoň čekal na Roberta. Robert strávil už dva dny na policejní stanici; věděl by, jak se Bobby cítí. Pan Carter a paní z úřadu sociální péče ho určitě nebudou chápat. Ten zvědavý člověk už odešel z policejní stanice. Kromě seržanta tu nikdo nebyl. Ale teď zase někdo zaklepal. Bobby nezvlhl. Nechtěl se setkat s pohledem pana Cartera. Neviděl, jak se otevřely

dveře a jak dovnitř vchází muž. Byl středně vysoké postavy a měl hnědé vlasy. Byl to Robert, který vešel do policejní budovy. Robert, který tři dny strávil na železnici a který byl z toho kodrcání ještě celý rozlámaný a nevyspalý. Robert, který byl rozzlobený a zklamaný z Bobbyho chování a který si na cestě k policejní stanici předsevzal, že vůči Bobbymu rázně zakročí. Svůj návrat do Toronta si opravdu představoval úplně jinak. Jediným pohledem zaregistroval seržanta u psacího stolu a malou postavu sklesle sedící na židli v zadní části místnosti. Jak se zdálo, chlapec tam seděl úplně bez účasti. Teď však zvedl hlavu a odvážil se podívat směrem k němu. Jedním rázem jako by malá postavička na židli ožila. Najednou se z ní stal malý blondatý chlapec, který vyskočil a vrhl se k němu. „Robertel!“ volal. Znělo to, jako kdyby se topil. Robert ještě ani nestačil zavřít dveře a už potřeboval obě ruce, aby mohl Bobbyho obejmout. Chlapec se k němu přitiskl a začal nezadržitelně vzlykat. Zmrzlé slzy pojednou roztály; vyhrkly z něho jako horská bystřina, a tiskl se k Robertovi, který byl tímto bouřlivým přivítáním úplně překvapený. Seržant je dovedl do malé vedlejší místnosti a nechal je o samotě. Robert si sedl na jedinou židli, která v té místnůstce byla, vzal Bobbyho na klín a prostě ho jen pevně držel. Jeho plánovaná pedagogická opatření se tváří v tvář Bobbyho strasti rozplynula. Neohrabaně hochu hladil a šeptal mu uklidňující slova. Ten konečně přestal vzlykat. „Já ... jsem myslel, že ... už se ... nikdy nevrátíš,“ vyhrkl Bobby. A potom mu postupně všechno řekl. Jak se mu po něm stýskalo, jak se mu ve škole posmívali, jak vyslechl rozhovor v obchodě pana Cartera... Robert všemu hned napoprvé neporozuměl, ale nepřerušoval ho. Konečně Bobby vzhlédl. Obličej měl od pláče červený a napuchlý. „Pošlete mě teď ... do sirotčince, pan Carter a ty?“ Opět přitiskl obličej k Robertově zimní bundě, i když byla úplně mokrá od jeho slz. Ale nechtěl se na Roberta dívat, až odpoví na tu osudnou otázku: „Ano.“ A to určitě udělá, protože mu přece zakázal krást.

Robertova odpověď byla hlasitá a zřetelná: „Ne!“

Bobby vzhlédl. „Ne? Copak mě Carterovi ještě budou chtít?“

„Já jsem s nimi o tom sice ještě nemluvil, ale jsem si jistý, že tě pořád ještě budou chtít.“

„Tak u nich zase budu bydlet?“

„Ne. Myslím, že ne.“

„Ale ... kdepak mám...?“ Bobby se na něho zmateně díval.

„U mě,“ řekl Robert. „Paní z úřadu sociální péče mi totiž neřekla, že někdy

se přece jen mohou starat o děti i jednotlivci. Musím podat žádost, a když budeš po škole dál chodit ke Carterovým, určitě mi to dovolí.“

„Budu moci zase spát u tebe ve tvém bytě?“

Robert přikývl. Sám nevěděl, kde vzal tu jistotu, ale pevně věřil, že se všechno vyřeší. Bobby ho potřebuje. Nejen tu a tam, ale stále.

Bobby se na něho díval vykulenýma očima. Chvilí trvalo, než pochopil tuto úžasnou novinu. Po tvářích se mu rozprostřel úsměv a najednou cítil, že jeho srdce už není jako kámen. Bylo teplé a živé a tlouklo mu v hrudi, a on ovinul paže tak pevně kolem Robertova krku, že Robert zalapal po dechu.

„Když mě nenecháš dýchat, asi z toho nic nebude,“ vzdychl.

Bobby ho pustil. Úsměv mu pojednou zmizel z obličeje. „Je ... mně líto, že jsem kradl, Roberte. A také, že jsem tak zlobil paní Carterovou. Všechno to bylo jen proto, že jsi ... totiž, protože jsem ... protože jsem si myslel, že se už nikdy nevrátíš. Už určitě nebudu krást.“

„Věřím ti, Bobby. Pokusíme se dát do pořádku to, co se stalo. Teď půjdeme nejdřív ke Carterovým. A zítra promluvíme s panem Whitem.“ Robert jemně sundal Bobbyho z klína a vstal.

„Ještě tady chvíli počkej. Promluvíme se seržantem a pokusím se mu to vysvětlit.“

Poté co Robert promluvil s policistou, mohli odejít. Když stáli na ulici, Bobby vsunul svoji ruku do Robertovy. *Dokud bude potřebovat toto bezpečí, má je mít.* Větší ruka uchopila menší ručku a hřejivě ji stiskla.

Také pro Toma Joea byly uplynulé čtyři týdny plné událostí. V půlce února uplynula lhůta, kterou mu stanovil profesor Cunningham, a Tom Joe sdělil svému šéfovi, že až skončí jeho období lékařské asistence ve svatojánské nemocnici, potom už tam nebude dál pracovat. Místo toho se vrátí zpátky do Calgary. Profesor přijal jeho výpověď klidně. „Máte tam na západě už vyhlídku na nějakou práci?“ zeptal se.

„Podal jsem si žádost do Albertské dětské nemocnice v Calgary a do Králov-

ské nemocnice Alexandra v Edmontonu. Strýček mi poslal inzeráty, které vyšly v Lékařských novinách v Calgary.“

„Královská nemocnice Alexandra má dobrou pověst.“

„Ano, pane, to si můj strýček také myslí. Ale práce v Albertské dětské nemocnici by mě také velmi lákala. Byla založena teprve před čtyřmi lety.“

„Nu, tak budeme hledět, abyste byl co nejlépe připraven na vaše nové místo. Pokud s tím budete souhlasit, pošleme vás na oba poslední měsíce zde ve svatojánské nemocnici na dětské oddělení.“

„To je od vás velmi milé, pane. Já ... není to tak, že by se mně tu nelíbilo. A jsem vám velmi vděčný, že jste mi nedal výpověď po té věci se soukromým oddělením. Pracuji tu rád a mnoho jsem se toho zde naučil. Odejít odtud, to pro mě není lehké rozhodnutí. Ale já ... jsem se za to modlil a mám dojem, že mé místo není natrvalo tady v Torontu.“

„Jen nerad vás ztrácím jako spolupracovníka, doktore Kendricku. Máte, co je třeba, abyste se stal skvělým chirurgem. Ale přijímám vaše rozhodnutí a přeji vám všechno nejlepší pro dva poslední měsíce zde.“

Tím jejich rozhovor skončil. Tomu Joeovi se velmi ulevilo, že profesor reagoval tak dobře. Na práci na dětském oddělení se těšil. Doufal, že v létě se dostane na místo v Albertské dětské nemocnici. Ale kdo jeho výpověď vůbec nemohl pochopit, byl doktor Miller. Protože Tom Joe nepracoval na jeho oddělení, dozvěděl se tuto zprávu od profesora Cunninghama. Nechápavě se díval na svého šéfa.

„On dal výpověď? A to tady, v Nemocnici sv. Jana, kde se mu nabízí životní šance? Je jedním z nejtalentovanějších lékařských asistentů, jaké jsme kdy měli, a mohl by udělat skvělou kariéru!“

„Já to vidím zrovna tak, pane kolego. Ale nikoho nemůžete nutit ke štěstí. Musíme přijmout jeho rozhodnutí.“

Dr. Miller zavrtěl hlavou. „S tím jsem nepočítal. Ale máte pravdu, musíme přijmout jeho rozhodnutí. Škoda, že tohoto času nepracuje pod mým vedením. Rád bych ho ještě naučil některým věcem.“

„Můžete to mít, pane kolego. Dr. Kendrick stráví poslední dva měsíce na dětském oddělení. Vy máte rád, když sloužíte na různých odděleních, rád vám svěřím zástup za vedoucího lékaře dr. Simpsona, který bude na dovolené. Příští čtyři týdny tu nebude.“

„Beru vás za slovo, pane. Mému staničnímu lékaři dr. Evansovi bude k dobrému, když převezme víc zodpovědnosti. Má všechny předpoklady, aby se z něho stal dobrý vedoucí lékař.“

„Tak to bychom měli domluvené. Dr. Weston na dětském oddělení bude rád, že vám může přenechat zodpovědnost. Ještě nemá tolik zkušeností, aby pracoval úplně samostatně.“

Dr. Miller spokojeně přikývl a odešel z kanceláře svého šéfa. Jeho kolegové se někdy divili, že tak ochotně přijímá zastupování na různých odděleních, ale on to dělal úmyslně. Chtěl být dobře obeznámen s průběhem práce na různých odděleních. Až snad v nepříliš daleké budoucnosti stane v čele kliniky, vyplatí se mu to.

Tom Joe začal svou práci na dětském oddělení plný očekávání. Když zjistil, že první týdný bude jeho nadřízeným opět dr. Miller, nezdálo se mu to ani tak zlé, protože v době před Vánocemi si s ním do určité míry dobře rozuměl. Ovšem hned v prvních dnech pocítil, že dr. Miller nemá v úmyslu navázat na své tehdejší přátelské chování.

„Zde na dětském oddělení platí stejná pravidla jako na každém jiném oddělení. Nemyslete si, že najednou budu trpět nějaké výjimky. Tady panuje pořádek a disciplína. Dbejte na naprosto řádný způsob práce a na korektní oděv!“

„Ano, pane.“ Tom Joe si narovnal kravatu a rychle si zapnul svůj bílý plášť.

Seznamte se s chorobopisy všech jednotlivých dětí a dnes odpoledne mi o tom dejte první přehled. Nyní doprovodte dr. Westona při vizitě, abyste se seznámil s dětmi.“

Tom Joe by býval vizitu rád využil k tomu, aby děti *opravdu* poznal, ale na to mu nezbýval žádný čas. Pokusil se dobře si vtisknout do paměti obličej a jména, aby později, až bude prohlížet chorobopisy, měl před očima konkrétní tváře. *Až budu mít po směně, ještě jednou projdu oba velké nemocniční pokoje a podrobněji si popovídám s dětmi*, předsevzal si. Dr. Miller vzal na vědomí přehled, který mu odpoledne Tom Joe předával, s krátkým pokývnutím hlavou. Potom řekl: „Mám pro vás ještě jeden úkol. Jak víte od

loňského roku, v dubnu nás čeká událost, při které má být podán souhrn večerních přednášek z minulého semestru. Protože jste večerní univerzitu pravidelně navštěvoval, chtěl bych, abyste v tomto roce souhrn zpracoval a přednesl vy.“

Tom Joe polkl. Příprava takové přednášky bude znamenat mnoho práce. Ale přijme tuto výzvu. Cítil, že to bude určitý druh zkoušky.

„To je v pořádku, pane. Připravím si tu přednášku.“

„Dobře. Hledte, abyste si ji řádně připravil. Nerad bych, aby to byla nějaká ostuda.“

Dr. Miller odešel z oddělení do služební místnosti. Tom Joe počkal, až odejde, a začal svoji plánovanou obchůzku u dětí, při které je chtěl lépe poznat. Trvalo to plné dvě hodiny, mohl však jednotlivě promluvit s každým dítětem, a po tomto dlouhém dni se cítil unavený jako pes. Ale byl rád, že investoval tento čas. Dvě děti, které ležely na izolaci, si hned získaly jeho srdce. Jedno z nich byla holčička, kterou už dříve navštívil v nájemním domě, vystaveném průvanu. Sedmiletá Delia byla drobounká dívenka a tehdy měla zápal plic, ale naštěstí se zase uzdravila. Patřila k řecké rodině a na izolaci byla proto, že onemocněla spálou. Tom Joe ji navštívil s rouškou, pláštěm a rukavicemi a potom se řádně dezinfikoval. Malička si na něho vzpomněla, a když s ní mluvil, tak se její tmavé oči rozzářily. Uměla velmi dobře anglicky, protože její babička se starala o to, aby chodila do školy. Delia se cítila velmi osamělá. Protože byla její nemoc nakažlivá, nesměla přijímat žádné návštěvy. *Je to nelidské, že tak malé dítě může vidět svou rodinu jen oknem, když je nemocné. Přál bych si, abych pro ni mohl něco udělat. A pro ostatní děti také. Většina z nich působí tak nějak neradostně. Vrchní sestra tu vládne přísnou rukou, a pod vedením dr. Millera to určitě nebude jiné.* Druhé dítě, které si zvláště zamiloval, byl malý Theodor, láskyplně oslovovaný Teddy. Chlapec byl ve smutném stavu. „Těžký případ souchotin,“ řekla vrchní sestra, když společně s Tomem Joem vycházeli z nemocničního pokoje. „Naléhavě by potřeboval jít do sanatoria, ale také oba jeho rodiče zemřeli na tuberkulózu. Musel se nakazit už v kojeneckém věku. U Teddyho se sešly všechny nepříznivé podmínky: špatně větraný byt, nuzná strava a chybějící čistota. Je jen otázka času, kdy ...“ Nedokončila větu. Tom Joe mlčel. Byl otřesen. Ve většině případů onemocněli tuberkulózou mladí dospělí, a už to bylo dost zlé. Ale přihlížet, jak je touto nemocí zachváčeno dítě...

„Jak to, že leží tady v nemocnici? Normálně se přece sociální případy nepřijímají stacionárně,“ zeptal se vrchní sestry.

„Na to se mě neptejte. Bylo to takhle nařízeno.“ Tom Joe dovolil dětem ve velkém pokoji, že si mohou pohrát s jeho stetoskopem a s injekcí bez kanyly, aby se jich přestaly bát. „Možná to opravdu pomůže,“ řekla sestra Maggie, která právě pracovala na dětském oddělení. „Tento roztomilý hošíček se při každé injekci promění ve sviječící se, křičící obludu. Předevčirem jsme ho musely dvě pevně držet.“ Přitom načechrala Jimmymu blondátou kšticí. Tom Joe si předsevzal, že zítra večer ještě jednou zopakuje návštěvu u dětí.

Dr. Miller se zamračeně podíval na hodiny, když viděl z okna služební místnosti, jak dr. Kendrick odchází z kliniky. Už před dvěma hodinami měl mít volno. Co dělal tak dlouho v nemocnici? Druhý den se to celé opakovalo. A třetí den se dr. Miller také dozvěděl důvod, proč jeho lékařský asistent tráví v nemocnici hodiny navíc. Prováděl ranní vizitu na dětském oddělení. Sestra Maggie ho doprovázela, protože dr. Kendrickovi byla pro dnešek přidělena odpolední směna. U postele dvouletého Jimmyho zažil překvapení. Maličký hlasitě zavýskl, když dr. Miller sáhl po svém stetoskopu, aby si poslechl chlapcova prsa a záda. „Tetos! Tetos!“ volal hoch a usmíval se na něho.

„Takhle říká stetoskopu,“ vysvětlovala sestra Maggie vedoucímu lékaři. Potom se obrátila k dítěti. „Velmi dobře, Jimmy. Pan doktor má ste-to-skop.“

„Tetoskop,“ opakoval maličký. „Jimmy také tetoskop!“

„Ne, dnes ne. Pan doktor Miller vezme stetoskop a poslechne si tvoje záda.“ Chlapeček se dobrovolně podrobil této proceduře, při které ještě před dvěma dny hlasitě vřískal.

„Teď Jimmy tetoskop!“ zatoužil a natáhl se po něm. Když dr. Miller schoval přístroj do bezpečí, naplnily se mu oči slzami. „Jimmy chce tetoskop!“ vzlykal. Sestra Maggie se omluvně podívala na vrchního lékaře. „Dr. Kendrick nechal Jimmyho, aby si pohrál s jeho stetoskopem. Dovolíte mu, aby si na něj sáhl? Jsem si jistá, že se potom rychle uklidní.“

„To je přístroj, který v žádném případě nepatří do dětských rukou! Mohli jsme si ušetřit tento výstup, kdyby dr. Kendrick ... neměl takové mimořádné nápady.“

„Ale Jimmy se dobrovolně nechal poslechnout, a to je přece nejdůležitější, ne?“ odvážila se namítnout sestra Maggie. V Nemocnici sv. Jana pracovala už mnoho let a byla známá jako pořádná sestra. Dr. Miller zamumlal něco

nesrozumitelného a obrátil se k další postýlce. Malá pacientka, která v ní ležela, se na něho nesměle usmívala. Byla to drobounká blondátá šestiletá holčička, která sem byla přivezena teprve včera. Podávala mu svou panenku. „Tu panenku si můžeš položit vedle sebe, holčičko, teď bych si chtěl poslechnout tvoje záda.“

„Ale panenka také potřebuje poslechnout. Dr. Kendrick ji také poslouchal. Nejdřív panenku a potom mě. Pak nebudu plakat.“

„Nikdo nepláče, když ho poslouchají, protože to přece vůbec nebolí. Polož panenku vedle sebe!“

Maličká, která se polekala přísného tónu jeho hlasu, poslechla. „Zhluboka se nadechni!“ poručil dr. Miller. „Víc! Musíš do plic dostat víc vzduchu, holčičko.“

Když odložil stetoskop, dívka mu opět podávala svou panenku. „Poslechnete teď panenku? Ona v noci kašlala. Opravdu!“

Jen s námahou potlačil dr. Miller mrzutou poznámku. Chtěl tuto vizitu mít co možná rychle hotovou, protože na něho čekala celá hora práce. Nebyl tu proto, aby si hrál s panenkami! Až dr. Kendrick dnes v poledne přijde do služby, tak něco uslyší! Vždyť tady není mateřská školka, ale nemocnice.

Když ten den přišel Tom Joe na oddělení, byl hned zavolán do kanceláře svého nadřízeného.

„Vzpomínám si, že jsem vám před třemi dny říkal, že na dětském oddělení neplatí žádná zvláštní pravidla, ale pořádek a disciplína. To, co tu dětem zprostředkováváte, je pravý opak toho. Moje vizita trvala nejméně o půl hodiny déle než jindy, protože si děti neustále chtěly hrát s mými přístroji.“

„Já jsem jen chtěl děti zbavit strachu z vyšetření,“ vysvětloval mu mladý lékařský asistent. „Může se to hodit, až zakrátko budu muset u některých provádět léčbu, která je bolestivá. Jak bych to měl dělat, když mě děti nebudou znát a nebudou mi věřit?“

„Až dosud to šlo i bez takových cavyků, a bude to tak fungovat i dál. Zapamatujte si to!“

Tom Joe se kousl do rtu. „Nemyslíte, že dětem dělá dobře také trocha radosti? Nemocní potřebují radost. Alespoň mě to učil strýček, který je také zdravotník.“

„Ale vy se tady nemáte řídit radami nějakého lékaře z venkova, ale podle mých pravidel. Vyjádřil jsem se dost jasně?“

„Ano, pane.“

Tak teď běžte po své práci. Na oddělení je nový příjem. Jste zodpovědný za to, aby byla provedena všechna potřebná vyšetření.

Až provedete zhodnocení, sdělte mi, prosím, vaši diagnózu a návrh léčby. A teď mne omluvte, mám ještě práci.“

19. kapitola

Tom Joe se úplně ponořil do své práce na dětském oddělení. Ani nevrlost dr. Millera, ani množství práce, které musel zdolat, na tom nemohly nic změnit. Od svého přísného nadřízeného se mnoho naučil, i když se znovu a znovu musel ptát, proč právě on zastupuje vedoucího lékaře na dětském oddělení. Staniční lékař dr. Weston uměl s dětmi velmi dobře vycházet, ale dr. Miller působil tak nepřístupně, že se ho většina dětí bála. Byla ovšem jedna výjimka: malá Delia, která se léčila ze spály, na tváři vedoucího lékaře dokázala vždycky vykouzlit úsměv. Jejím zářícím tmavým očím a sladkému úsměvu neodolal ani přísný výraz obličeje dr. Millera. Její zdravotní stav se mezitím zlepšoval, ale stále ještě nesměla přijít do kontaktu s ostatními dětmi. V jejím pokoji visel na zdi obraz pastýře s ovečkou. Ten obraz milovala a jednoho dne vylezla v nestřeženou chvíli z postele, přistavila si ke zdi pod obraz židli a vylezla na ni. Jednou rukou se opatrně dotkla namalované srsti ovečky. Když vešel do pokoje Tom Joe, celá zářila. „Ta ovečka je tak roztomilá. Říkám jí Flecki, protože má za uchem tmavý flíček.“ „Dívala ses na ni z postele?“

„Ano. Já jsem se na ten obraz často dívala. Pastýř vypadá také hodný.“ Tom Joe se postavil vedle ní. „Když si teď zase pěkně lehneš do své postele, budu ti vyprávět příběh, který je na obrazu. Ale vrchní sestra tě nesmí v žádném případě vidět, jak tady stojíš na židli.“

Vzal maličkou do náruče a donesl ji zpátky do její postele.

„Otevři ústa a řekni: Á!“

Delia ochotně poslechla. „No vida, v krku už to máš mnohem lepší. A hořečka také klesla. To je moc dobře, Delio.“

„Teď ten příběh!“ připomněla mu. „Chtěla bych slyšet příběh o ovečce.“

Tom Joe zůstal sedět na okraji postele a podíval se na obraz. „Ten příběh je napsaný v Bibli, Delio. Bible je Boží kniha. A Bůh do ní nechal napsat příběh o pastýři a jeho ovečce.“

„Bůh bydlí v nebi. To mi vyprávěla babička. Kdo chce jednou přijít do nebe, musí být velmi hodný.“

„Problém ale je v tom, že sami nedokážeme být tak hodní, abychom mohli

přijít do nebe. Tato ovečka také neposlouchala hlas pastýře, když zaháněl stádo domů. Patřila ke stádu, ve kterém bylo sto oveček. Ale když je pastýř večer počítal, bylo jich jen devadesát devět. Jedna ovce chyběla.“

„Byla to Flecki?“ ptala se Delia a napjatě se na něho dívala.

Tom Joe přikývl. „Ano, byla to Flecki. Všechny ostatní ovce byly v bezpečí v ovčinci, ale Flecki chyběla. Pastýř se vydal ji hledat. Pro pastýře to byla obtížná cesta. Krajina byla plná kamení, trní a houští, ve kterém se schovávala divoká zvířata. Kromě toho byla tma.“

„Našel Flecki?“ Holčička se na něho dívala se strachem.

„Ano, našel ji.“ Tom Joe se na děvčátko usmál. „Kožičkem se chytila za trní a sama se nemohla osvobodit. Pastýř jí pomohl. Ovečka byla unavená, měla žízeň a také měla velký strach. Pastýř ji vzal do náruče, potom si ji položil na ramena a nesl ji domů.“

„Zlobil se na Flecki?“

Tom Joe zavrtěl hlavou. „Ne, svolal přátele a sousedy a řekl: Zaradujte se se mnou, protože jsem našel svou ovci, která se ztratila.“

„Flecki určitě krvácela. Nalepil jí pastýř náplast?“

„Ano, určitě ji ošetřil.“

Delia si lehla na polštář. „Ten pastýř byl hodný. Chtěla bych mu také dát jméno.“

„On už má jméno. Ten pastýř se jmenuje Ježíš.“

„Ježíš,“ opakovala Delia. „Mám ráda Ježíše. Pokračuje ten příběh o pastýři a ovci ještě dál?“

„Ano, o pastýři je toho v Bibli ještě víc. Ale to ti budu vyprávět zítra. Ted' se musím jít podívat na ostatní děti.“

Toho večera se Tom Joe snažně modlil za malou Deliu. *Pane Ježíši, já jsem v minulých měsících nikdy vážně nehledal příležitosti, abych o Tobě vyprávěl druhým. Byl jsem tolik zaměstnaný svou prací, že jsem úplně zanedbal svědčit o Tobě a o své víře. Je to opravdu tak: Když si vezmeme čas pro Tebe, pak ostatní věci automaticky zaujmou správná místa. Prosím Tě, zachraň Deliu a její babičku!*

V následujících dnech využil Tom Joe každou volnou minutu a strávil tyto chvíle v Deliině pokoji, aby jí vyprávěl více o dobrém pastýři Ježíši a Jeho ovčích. Když jí vysvětloval, že v Bibli se ovečka nejmenovala Flecki, ale že si

tam každý může dosadit své jméno, rozzářila se. „Mohla by se ovečka jmenovat také Delia?“

„Ano, to by mohla. Nebo Thomas, jako já.“

„Možná, že se také jmenuje vrchní sestra Susan,“ řekla a zasmála se. „Nebo doktor Miller. Má mě Ježíš tak rád jako tu ovečku?“

„Ano, Delio. Má tě rád a dokonce za tebe zemřel, abys mohla přijít do nebe. Přece víš, že nedokážeme být tak hodní, abychom tam mohli přijít sami od sebe. Nutně k tomu potřebujeme Dobrého pastýře.“

„Tak jako Flecki. Sama od sebe by nikdy nenašla cestu domů.“

Když Delia mohla být propuštěna z nemocnice, seznámil se Tom Joe s její babičkou. „Delia bydlet u mě,“ vysvětlovala mu lámanou angličtinou.

„Matka mrtvá. Otec mrtvý.“

„To mně je líto,“ řekl dojatě Tom Joe.

„Nyní brzy přijet Deliiina teta. Ona také bydlet u nás.“

„Babičko, podívej se!“ Delia pojednou začala mluvit řecky a táhla starou paní k obrazu ve svém pokoji. „To je pastýř Ježíš se Svou ovečkou! Doktor Kendrick mi ten příběh vyprávěl.“

Babička si obraz důkladně prohlédla a potom se doširoka usmála. „Vy dobrý křesťan,“ řekla a poklepala mu na paži. „Vy vyprávět o Ježíši.“

„Znáte Ho z Bible?“

„Málo. Jen málo. Ale On dobrý. Já vím, On dobrý.“

Tom Joe si vzpomněl, že mu Robert vyprávěl o obrázkové Bibli, kterou dal Bobbymu k Vánocům. „Delio, zeptej se babičky, zda vám mohu dát knihu, ve které je ještě víc takových obrázků, jako je ten obraz o pastýři, ano?“ poprosil dívku.

Poslouchal jejich krátký rozhovor v řečtině, ale ani slovu nerozuměl.

„Babička říká, že ano!“ přeložila mu rozradostněná Delia. „Víte ještě, kde bydlíme?“

Tom Joe přikývl. „Brzy se u vás stavím. V nejbližší době dbejte na to, aby se Delia příliš nenamáhalo. Ještě nesmí dovádět, ale musí se šetřit.“

Toho večera musel jít Tom Joe zase do kanceláře dr. Millera. „Slyšel jsem, o čem jste dnes mluvil s malou Deliou a s její babičkou, dr. Kendricku. Není možné nic namítat proti tomu, že jste s dítětem mluvil o obrazu v jeho pokoji, ale chtěl bych vás varovat, abyste s dětmi nenavazoval příliš úzký vztah. To

by vás úplně zničilo. Věřte mé zkušenosti. Pokud chcete Deliu navštívit ve vašem volném čase, je to vaše věc. Ale varuji vás: Nepřipouštějte si pacienty příliš blízko! Jak jste vlastně daleko s přípravami vaší přednášky?“

Tom Joe ho o tom informoval. Když později večer seděl v tramvaji a jel k domu Ashfordových, ještě přemýšlel o rozhovoru s dr. Millerem. *Así má pravdu. Není možné mít osobní vztah ke každému pacientovi. Ale u dětí se mi to zdá důležité. A u Delii mi jde v první řadě o to, aby opravdu poznala Pána Ježíše jako svého osobního Pastýře. Ona a její babička mají jednou být v nebi. Proto je přesto navštívím a dám jim obrázkovou Bibli. Možná by Delia také někdy mohla jít do nedělní školy. Ale jedna věc mě potěšila: dr. Miller se mnou dnes mluvil přátelsky a nijak se na mě neobořil. A to už něco znamená.*

Také dr. Miller vzpomínal na krátký rozhovor se svým lékařským asistentem. Thomas Kendrick nemá prožít tak hořké zkušenosti jako on. Musí ho odnaučit, aby navazoval s dětmi příliš úzké vztahy. Malému Theodorovi bylo velmi špatně. Znovu a znovu plival krev. Už nebude dlouho žít. Pro dr. Kendricka to bude těžká rána. Už na sociálním oddělení si příliš bral k srdci osudy lidí. Dr. Miller si myslel, že jeho asistent bude tak vytížen s přípravou přednášky, že mu nezbude čas navazovat osobní vztahy s malými pacienty. To ho však podcenil. Kromě toho vrchní lékař cítil, že to s ním je právě tak, jako to bylo před Vánoce. Začal mít dr. Kendricka rád, a dnes k němu byl příliš hodný. V budoucnu by s ním býval rád spolupracoval, ale teď, když odchází, se musí střežit, aby si ho nepřipustil příliš blízko k sobě. Nesmí si nic dělat z toho, že mladý lékař odchází. Musí si zachovat potřebný odstup.

Tom Joe nevěděl nic o úvahách svého nadřízeného, ovšem brzy měl zřetelně pocítit jejich následky. Dr. Miller přenechával jemu a dr. Westonovi stále více zodpovědnosti, protože ho čím dál víc potřebovali na jeho vlastním oddělení. Přesto všechno přesně kontroloval a nechával se podrobně informovat o léčení. Tom Joe byl přísně napomenut za každou malou nedbalost.

„Netuším, co se v něm odehrává,“ stěžoval si Tom Joe Stevenovi, když se společně chystali, že půjdou na biblickou hodinu. „Vypadá to, že nic nedělám správně. A přitom se mi za poslední týdny ani nepříhodil žádný ošklivý přehmat. Před Vánoce se mně zdál téměř milý, ale teď se s ním nedá vydržet.“ Tom Joe nedokázal při své pracovní době pravidelně navštívit všechny hodiny ve shromáždění. Ale byl pevně rozhodnut jít, pokud to bude možné. Cítil, že mu jde lépe i jeho mnohá práce, když si vezme čas na tuto nejdůležitější věc. I jeho tiché chvílky s Pánem byly znovu oživeny po rozhovoru

s Burnsem, i když ho to také stálo mnoho energie. Pouze jeho předsevzetí, že bude častěji psát domů, žalostně ztroskotalo. Byl rád, když našel čas, aby tu a tam napsal pohled s pozdravy a několika novinkami.

Na dětském oddělení se rozšířila zpráva, že dr. Simpson měl nehodu na lyžích a že se nevrátí v té době, jak to měl původně v úmyslu. *Ještě tohle! Teď budu muset zase čtyři týdny spolupracovat s dr. Millerem. Přitom bych býval rád poznal dr. Simpsona.* Zbývající personál na dětském oddělení také nebyl právě nadšený. Nikdo neměl rád úsečný, odměřený způsob dr. Millera. Sestra Susan byla jediná, která se ho zastala. „Měli bychom vydržet pár jeho zvláštností. Je to mimořádně dobrý lékař.“

„No jo,“ mínila sestra Pamela, která vždycky dokázala trefit hřebík na hlavíčku, „on přece má schopnost zachovat si i při pokojové teplotě konzistenci ledové kry. To tedy je mimořádné.“ Šelmovsky se usmála a všichni se rozesmáli.

Tom Joe v těchto týdnech obdržel odpovědi na své ucházení se o zaměstnání. Místo v Albertské dětské nemocnici už bylo obsazené, právě jako místo, o které se ucházel v Královské nemocnici Alexandra. Ale dostala se k němu jiná nabídka: Na základě jeho životopisu ho považovali za schopného v době od července do prosince zastupovat jistého dr. Jenkinse, který pracoval na odlehlém pracovišti Královské nemocnice Alexandra, po dobu jeho šestiměsíční dovolené. Tom Joe nevěřil svým očím, když četl jméno stanice: Blackbird Hill v indiánské oblasti na sever od Edmontonu.

Nevěřicně se díval na dopis ve své ruce. S dr. Jenkinsem se už setkal. Byl to on, kdo mu ošetřoval jeho poranění po střelné ráně. Je možné, že by to opravdu bylo místo pro něho? Častěji přemýšlel o tom, že by ho Bůh možná jednou mohl použít při službě mezi indiány, protože v tom kraji prožil dětství, ovládal jejich nářečí a do určité míry se vyznal v jejich mravech a zvycích. Ale nemyslel si, že to bude tak brzy po skončení jeho vzdělávání. *Voláš mě tam Ty, Pane Ježíši? Prosím Tě, dej, abych to poznal. Tam nahoře na severu ponesu zodpovědnost sám a nevím, zda už toho jsem schopen. Na druhé straně se jedná jen o půl roku. A je tam také sestra Alice. Má mnoho zkušeností jako zdravotní sestra. I když se zdá, že mě nemá příliš v oblibě, ačkoliv jsem teď její synovec.* V minulé době se ukázalo, že sestra Alice je opravdu dlouho postrádanou sestrou Jamese a Gilberta Kendricka. Navštívila své bratry v Calgary, ale celkově byla uzavřená osobnost, se kterou člověk nedokázal rychle navázat srdečný vztah. Tom Joe si nebyl jistý, jak bude fungovat

spolupráce s ní. *Pokud vůbec mám přijmout nabízené místo v Blackbird Hillu.* Ale dost rychle mu bylo jasné, že by to měl udělat. Nebyla to sice slova z Gedeonova příběhu, která ho k tomu povzbudila, ale byla to slova Pána Ježíše, která se pro něho stala důležitá: „Budte dobré mysli, já jsem to, nebojte se!“ (Matouš 14,27). Když jsi to Ty, Pane Ježíši, kdo mě chce mít v Blackbird Hillu, tak tam půjdu. Tom Joe cítil i druhý den, že je úplně klidný při myšlence na malou nemocnici u indiánů, a napsal dopis do Královské nemocnice Alexandra, že to místo přijímá. Už za týden dostal odpověď. Měli z toho radost a prosili ho, aby se při své cestě na západ stavil v nemocnici v Edmontonu kvůli tomu, aby s ním mohli celou věc prohodit.

„Copak vás opustili všichni dobří duchové? Jak jste přišel na to, přijmout místo v indiánské nemocnici?“ Dr. Miller vstal od psacího stolu a pobouřeně se na něho díval. „Copak pro vás vůbec nic neznamená vaše dobré vzdělání zde u sv. Jana?“

Tom Joe váhal, co na to odpoví. „Myslíte, že ... indiáni nemají dost velkou cenu, aby je léčili dobře vzdělaní lékaři?“ řekl konečně.

„Promarníte svůj talent, to si myslím. Na severu budete ošetřovat hlavně střelné rány a pohmožděné prsty. To může dělat každý venkovský lékař.“

„Ale já už jsem to slíbil a myslím ...“ Tom Joe zaváhal. Ještě nikdy otevřeně nemluvil s dr. Millerem o své víře. „Myslím, že mě Bůh chce mít na severu. Kromě toho byli v Královské nemocnici Alexandra velmi rádi, že to místo přijmu.“

„To si myslím.“ Dr. Miller se posměšně zasmál a znovu usedl k psacímu stolu. „Nikoho jiného by tam nesehnali. Který rozumný člověk by přijal takové místo?“

Tom Joe zhluboka vzdychl. Argumenty jeho nadřizeného ho vždy dokázaly snadno odzbrojit. Bude lepší, když teď nebude nic namítat, zejména proto, že by si ještě musel vyslechnout něco nepřijemného.

„Můžete si zase jít po své práci,“ přerušil dr. Miller jeho myšlenky. „Nedostáváte plat za to, že postáváte v mé kanceláři.“

„Je tu ale ještě jedna věc, pane.“

„Copak?“

„Včera večer jsem zůstal delší dobu u malého Theodora a hrál jsem si s ním. Víím, že je to proti vašemu nařízení, ale ... prostě to tak bylo.“

„Prostě to tak bylo? Jak tomu mám rozumět?“

„Vzpomínáte si, jak včera k večeru přišla bouřka? Hrozně se blýskalo a hřmělo a malý Teddy, tedy Theodor, se bál. Sestry neměly čas, aby ho šly utěšit, a proto jsem se toho ujal já. Vzal jsem vyřazený stetoskop a nechal jsem ho, aby si s ním pohrál. Poslouchal s ním svého hadrového medvídka. To odvedlo jeho pozornost od bouřky. Víím, že to tak nechcete, ale prostě jsem nemohl nechat Teddyho samotného s jeho strachem.“ „Proč mně to říkáte?“

„Chtěl jsem, abyste se to dozvěděl ode mne, a ne od vrchní sestry.“

„Však já jsem si hned myslel, že jste u něho zase byl. Neboť před chvílí jsem našel v Theodorově posteli toto.“ Dr. Miller vyndal z kapsy svého pláště černou ušní olivku, která jednoznačně pocházela ze stetoskopu.“ Tom Joe se začervenal. „Teddy ji vyndal a já jsem ji potom nemohl nalézt.“

„Prosím vás, zapamatujte si jednu provzdy, že lékařské přístroje nepatří do dětských rukou! Ani když se jedná o vyřazený model. Porozuměl jste mi? A teď se zase dejte do práce.“

Když Tom Joe odešel z jeho kanceláře, byl to dr. Miller, který zhluboka vzdychl. Všechny jeho snahy varovat mladého lékaře před příliš blízkými vztahy k pacientům byly marné. Bude muset udělat stejné zkušenosti jako on sám. Vedoucímu lékaři se ještě nestalo, aby mu někdo dobrovolně přiznal svůj přestupek. Tato otevřenost byla za první odzbrojující, a za druhé svědčila o tom, že dr. Kendrick k němu stále ještě má důvěru i přes jeho příkrost. Přitom mu bylo milejší, když jeho podřízení před ním měli takový respekt, že prostě jen dělali to, co řekl, a nesnažili se mu nějak přiblížit.

Tom Joe včas odevzdal písemnou verzi své přednášky a doufal, že dr. Miller s ní bude souhlasit. Protože ten den měl odpoledne volno, využil toho k návštěvě Delii a její babičky. Když vešel na schodiště, kde byl průvan, přál si, aby Delia nemusela bydlet zde. Pro její nalomené zdraví prostě nebyl tento

špatně vytápěný dům tím pravým místem. Obě měly z jeho návštěvy velkou radost. Delia opatrně listovala v obrázkové Bibli, a také její babička zářila. Zdálo se, že si vzpomíná na ten či onen příběh. Také dovolila, že Tom Joe může vnučku vzít do nedělní školky, což udělal příští volnou neděli. Když dovedl Deliu domů, byla plná příběhu, který tam slyšela, a písní, které se tam zpívaly. „Má Pán Ježíš, má mne rád, dí to Písmo nastokrát,“ zpívala si téměř nepřetržitě sama pro sebe. Protože měl Tom Joe příští neděli službu, nemohl dovést Deliu do nedělní školky. K jeho překvapení se však nabídla babička, že ji tam dovede sama. Shromažďovací místnost nebyla příliš vzdálená od jejich bytu. Následující týden po večerní biblické hodině oslovila Toma Joea slečna Batesová, učitelka nedělní školky. „Povězte, Thomasi, jak jste vlastně vyprávěl malé Delie příběh o dobrém pastýři a ztracené ovečce? Mluvila o tom, že se jmenuje Flecki, ale někdy také Delia nebo vrchní sestra Susan. Také vyprávěla, že pastýř musel jít za svou ovečkou potmě a že mezi kameny a křovím číhala divá zvěř. Mně se zdá velmi povážlivé, vyprávět to dětem takto. Rozhodně to v Bibli není takto napsané.“

Tom Joe si rukou rozpačitě pročísl vlasy. „Vyprávěl jsem Delie příběh tak, aby mu dobře rozuměla. V jejím pokoji visel na stěně obraz s pastýřem a ovečkou, a ona sama od sebe pojmenovala ovečku Flecki. Využil jsem toho obrazu jako příležitosti, abych jí vyprávěl o Pánu Ježíši. Do vyprávění jsem zahrnul i ovečku, kterou sama pojmenovala. A potom jsem jí chtěl ukázat, že to pastýře něco stálo, aby našel svou ovečku. O tom se něco dovídáme při čtení Žalmů. Při svém vyprávění jsem chtěl zachovávat patřičný respekt.“

Slečna Batesová se zamračila. Chvilí přemýšlela a potom řekla: „Nu, takto jsem to ještě neviděla. Možná máte pravdu. Rozhodně jste ten příběh vyprávěl velmi názorně. Zdá se, že si Delia pamatuje každou maličkost.“

Druhý den se dostalo do nemocnice dítě, u kterého měli podezření, že má zlomenou kost. Když Tom Joe nařídil, že mají kost zrentgenovat, jeho nadřizený zavrtěl hlavou. „Nejdřív se pokuste o diagnózu bez rentgenu. Ve vaší indiánské nemocnici to tak budete muset dělat. Jaké jsou jisté příznaky toho, že jde o zlomenou kost?“

„Deformita postavení kosti, abnormální pohyblivost, ztráta funkce v postižené oblasti, tření kostí nebo otevřená zlomenina, ve které z kůže vystupují části zlomené kosti,“ vyjmenovával Tom Joe.

„A takzvané ‚nejisté příznaky‘?“

„Bolest, otok, neschopnost udržet váhu na zlomené končetině nebo také krevní podlitiny.“

„Velmi dobře. Nyní tedy uplatněte své vědomosti!“

Od nynějška musel Tom Joe sám provádět i laboratorní vyšetření. Barvil preparáty, které si pak prohlížel pod mikroskopem.

„Na severu nebudete mít žádnou laboratorní sestru, která by to udělala za vás!“ bylo mu řečeno.

Když Tom Joe padl k smrti unavený do postele ve svém pokoji u Ashfordových, nazval dr. Millera otrokářem. S konceptem jeho přednášky také nebyl stoprocentně spokojený, a tak Tom Joe seděl v každé volné chvíli u psacího stolu a vylepšoval koncept přednášky.

Malému Theodorovi bylo čím dál hůře. Přesto každý den žadonil, aby se mohl dívat z okna, protože pod okny nemocnice nedávno začal chodit muž, převlečený za medvěda, který rozdával pozvánky na jarní slavnost v zábavním parku Summerside. Tom Joe by si přál, aby mohl pozvat medvěda na dětské oddělení, ale samozřejmě věděl, že by to dr. Miller nikdy a v žádném případě nedovolil. Kromě toho byl Teddy vysoce nakažlivý a nemohl přijímat žádné návštěvy. V jeho pokoji byla stále otevřená obě okna, přestože bylo chladno.

Když nastal večer, na kterém měl Tom Joe podat přehled o uplynulých přednáškách na večerní univerzitě, byl nespouj a nervózní. Když stál před posluchači, a díval se do jejich očí, které se na něho upíraly plné očekávání, měl mžitky před očima. Samozřejmě mezi nimi byl i dr. Miller, ale Tom Joe se měl na pozoru, aby se nedíval směrem k němu. Když začal mluvit, cítil se podobně jako při operaci sleziny před několika měsíci: pojednou ho zaplavil veliký klid. Systematicky procházel různá témata, uváděl každodenní příklady z nemocnice a nakonec nechal posluchače, aby kladli otázky. Potil se tak silně, že měl úplně mokrá límec u košile. Sotva opustil místo u řečnického pultíku, uvolnil si uzel na kravatě. Jeho posluchači uznale poklepávali na stoly v posluchárně. Tom Joe cítil, jak z něho spadlo metrákové břemeno. Potřásal posluchačům rukou, odpovídal na dotazy a potom si všiml, že k němu jde dr. Miller. Ale dřív, než k němu došel, zastavila ho jedna ze sester

– učnic. „Prosím, pojdte, co nejrychleji můžete, na dětské oddělení, pane!“ vyhrkla. „Teddy krvácel!“

Tom Joe zbledl. Dr. Miller řekl s rozhodným výrazem ve tváři: „Přijdu.“ A Tomu Joeovi: „Pojďte se mnou!“

Když Tom Joe vešel do Teddyho pokoje, první, co mu padlo do oka, byla smaltovaná miska s tmavou tekutinou, která stála na jeho nočním stolku. Krev. Malý hoch ležel v posteli velmi bledý se zavřenýma očima. Na čele mu stály kapky potu. Lapal po dechu. Z levého koutku úst mu vytékala zpěňená, světle červená krev na bílý polštář. Dr. Miller si nasadil roušku a naklonil se nad ním. Jemně ho pohladil a odsunul mu z čela pramének vlasů. Tom Joe by se od něho nikdy nenadál takového soucitného gesta. „Připevněte mu na paži manžetu měřiče krevního tlaku a zavřete ventil,“ nařídil Tomu Joeovi. Nechte vystoupit žílu. Dám mu injekci.“ Tom Joe poslechl. Jako omráčený se díval na voskově bledý obličej chlapečka, na jeho vlasy, které byly spleené krví, a na ošoupaného hadrového medvídka, který sklouzl vedle polštáře. *Prosím Tě, dej, aby to přežil, Pane! Teddy je ještě tak malý. Druzí se přece také uzdraví...* Dr. Miller natáhl do injekce tekutinu a píchl do žíly, která byla nyní dobře viditelná. „Uvolněte manžetu!“ poručil. Potom vytlačil obsah injekce do žíly. Tom Joe od něho vzal prázdnou injekci a položil ji na tácek, který držela sestra. Dr. Miller položil svůj stetoskop na Teddyho hrudník a poslouchal. „Doufejme, že mu bude hned lépe.“ Narovnal se a stále se ustaraně díval na svého pacienta. „Teď musí klidně ležet a nehýb...“ Přerušil ho chlapcův záchvat kašle. Teddy se posadil, z úst mu vytryskla krev a potřísnila pokrývku. Když byl záchvat u konce, chlapcovo tělíčko bezvládně padlo zpátky na polštář. *Ne, prosím, ne! Prosím, ještě ne. Teddy je...* Dr. Miller se opět naklonil nad chlapce. Když se napřímil, byl jeho obličej vážný. „Už není,“ řekl tiše. „Teddy už nikdy nebude muset trpět.“

V následujících dnech bylo pro Toma Joea těžké soustředit se na svou práci. Teddyho bledý obličej, množství krve, polekaný obličej sestry, ticho po slovech dr. Millera – to vše se nesmazatelně vrylo do jeho paměti. Vlastně věděl, že Teddy zemře, ale stále znovu doufal, že Bůh učiní nějaký zázrak. Doktor Miller ho ostře sledoval. „Seberte se a soustřeďte se na práci,“ řekl přísně.

„Žel, že takovéto věci někdy ještě zažijete. Chápete nyní, proč jsem vás varoval před navazováním příliš úzkých vztahů k dětem?“

O dva dny později prožilo dětské oddělení překvapení: Převlečený medvěd z parku řápal po chodbách a prackou si otevřel dveře do velkého pokoje. Po prvním úleku děti zajásaly, hladily ho a nechaly se pochovat u obrovského medvěda. Vrchní sestra se polekala téměř k smrti, když najednou stála proti medvědovi. Vyhnala ho z oddělení. Medvěd odcházel a mával prackou.

„To bude zajímat vedoucího lékaře!“ zasyčela, když procházela kolem Toma Joea.

„Ale já s tím nemám nic společného!“ bránil se. Vrchní sestra ho však neposlouchala. Měla plné ruce práce, aby zase uklidnila děti.

Druhý den musel Tom Joe znovu do kanceláře dr. Millera. „Ten medvěd všemu nasadil korunu!“ vypěnil dr. Miller. „Mohl jste jistě vědět, že s tím nebudu souhlasit! Myslíte si, že si tu můžete dělat, co chcete?“

„Pane, já ...“

„Už jsem vám jednou řekl, že zde je nemocnice, a ne mateřská školka! Pomalu začínám věřit, že má pan Cole pravdu: Chcete na sebe upozornit svými nápady!“

Tom Joe zamrkal. „Pane, já s tou věcí nemám nic společného. To jsem už také řekl vrchní sestře.“

„A to vám máme věřit? Po všech těch ... husarských kouscích, které jste u dětí prováděl?“

„Dávám vám čestné slovo, pane! Příchodem medvěda jsem byl překvapený právě tak jako všichni ostatní.“

Dr. Miller se úsečně otočil a šel k oknu. V místnosti zavládlo nepříjemné ticho. Nakonec se obrátil k Tomu Joeovi.

„Dejte se do práce!“ řekl chladným hlasem. „Že to nebude mít žádnou dohru, za to můžete poděkovat jedině skutečnosti, že již brzy odejdete.“

Tom Joe opustil služební místnost. Byl rozzlobený. Jak to, že mu dr. Miller nevěří? A jak má dokázat jemu a vrchní sestře, že je v té věci nevinný? Neměl nejmenší tušení, kdo zařídil, že medvěd přišel na dětské oddělení. Dr. Miller se k němu v dalších dnech choval ještě chladněji než jindy. Tom Joe mlčky spolkl jeho sarkastické poznámky a snažil se pracovat tak přesně, jak jen uměl. Tak krátce před koncem své práce ve svatojánské nemocnici už nechtěl vyvolávat žádné konfrontace.

Zranění dr. Simpsona nebylo tak vážné, jak se zdálo, a tak se objevil v práci dva týdny před posledním pracovním dnem Toma Joea. Tom Joe tedy přece jen ještě poznal vedoucího lékaře dětského oddělení. Protože už nebylo třeba, aby zde byl přítomen i dr. Miller, rozhodl se, že se zúčastní lékařského kongresu v Bostonu. Tom Joe si oddechl, když opustil oddělení. Dr. Simpson působil o dost sympatičtější dojmem. Protože se nyní už nemusel zaměstnávat svou přednáškou, měl zase víc volného času. Sbalil si věci k odjezdu a využil čas, aby se ještě jednou podíval na malou Deliu. Ale když vešel do maličkého bytu, nenašel holčičku čilou a zdravou, ale v posteli s vysokou horečkou.

„Delia nemocná. Ona chřipku. Ona unavená, moc unavená. A horečka,“ vysvětlovala mu ustaraná babička. „Deliina teta říkat, ne nemocnice, už žádné peníze.“

Tom Joe Deliu ustaraně vyšetřil. Když na děvčátko promluvil, moc nereagovalo. To nebyla normální chřipka. Protože s sebou neměl lékařskou brašnu, nemohl si ji poslechnout. Ale její chraptivý dech mu mnoho napovídal. „Bojím se, že má zase zápal plic. Jak dlouho je jí tak špatně?“

„Týden. Nejdřív jen trochu nemocná, potom horší. Kašel a horečka. Sociální sestra říká: přivést doktora, ale teta říká: ne doktora, jinak zase nemocnice. Žádné peníze.“

„S Deliou je to velmi vážné. Dál zkoušejte, aby něco pila, a udělejte jí zábal. Ještě se k vám vrátím.“ Zdálo se, že tomu stará dáma rozuměla. „Vrátit se. Dobře. Já dávat pozor na Deliu. Teta bolesti v rukou a kolenou. Ona říká: ne lékař. Žádné peníze.“ Bezmocně zvedla ruce a Tom Joe přikývl. „Udělala jste, co jste mohla. O tom jsem přesvědčen. Později se ještě vrátím.“ Byl otřesen, když vycházel z jejich bytu. *Pane Ježíši, prosím Tě, ne ještě Delia. Ty jsi dopustil, že Teddy zemřel. Ty přece můžeš Deliu uzdravit!* Na schodech potkal sestru, kterou ještě znal z doby, kdy pracoval na sociálním oddělení.

„Byl jste u malé Delii?“ zeptala se ho.

Tom Joe přikývl.

„A – co říkáte?“

„Je to horší zápal plic než minule. Asi proto, že je ještě oslabená po spále. Co

jste dosud podnikla?“

„Dávala jsem jí čaj z plicníku lékařského a cibulové zábaly na prsa. Ale je příliš slabá, než aby vykašlávala hleny. Už přes týden na tom není dobře. Bojím se ...“

Tom Joe se kousl do rtu. „Prosím, opakujte zábal. Je nutné, aby hleny vyšly. Později se na ni přijdu ještě jednou podívat.“ Jel k Ashfordovým pro svou lékařskou brašnu. Na zpáteční cestě do města horečně přemýšlel, jak by mohl Delie pomoci. Rychle se rozhodl, že vystoupí o zastávku dřív a spěchal na kliniku. Jak doufal, potkal kolegu Westona s dětského oddělení v jídelně. „Co tady děláš, Kendricku? Vždyť máš dnes noční službu!“ pozdravil ho staniční lékař.

„Potřebuji tvoji radu,“ začal Tom Joe bez dlouhého vysvětlování. Vyprávěl kolegovi o Delie. Ten se ustaraně zamračil. „Mám ještě půl hodiny přestávku. Jestli chceš, podívám se na ni.“

Oba lékaři se vydali na cestu k činžáku. Otevřela jim Deliina teta. Byla to usouzená, mrzutá osoba, která zřejmě trpěla těžkou artritidou. Přivítala oba muže záplavou hněvivých řeckých slov. Teprve když pochopila, že od ní Tom Joe nechce žádné peníze, uklidnila se. V bytě byl silně cítit pach cibule. „Cibulové zábaly zatím nepomohly.“ Sestra ze sociálního oddělení vypadala vyčerpaně a ustaraně. Tom Joe jí poděkoval, a ona odešla, aby navštívila další pacienty. Dr. Weston vyšetřil Deliu. „Máš pravdu,“ řekl nakonec. „Je to ošklivý zápal plic. V tomto stavu nemůže být převezena do nemocnice. S Deliou to je ... velmi špatné.“ Podrbal se na bradě a ustaraně se na holčičku díval. Zkuste jí zase uvařit tento čaj,“ poradil babičce. „Když bude třeba, můžete jí ho dávat po malých lžičkách. Ona teď potřebuje mnoho tekutin. A každých dvacet minut obnovte zábal na lýtka. Má velmi vysokou horečku.“

„Přijdu k vám zítra brzy ráno, hned jak mi skončí noční služba,“ slíbil Tom Joe ustarané staré dámě.

Noční služba probíhala neklidně. Na spánek nebylo ani pomyšlení. Když měl Tom Joe volnou chvíli, jeho myšlenky putovaly k Delie. Žije ještě? Vykašlává konečně hlen? Sotva byl ráno vystřídán ranní směnou, hned se vydal na cestu ke své malé pacientce. Byla to neobvyklá doba k návštěvě, ale prostě neměl klid. Otevřela mu Deliina teta. Opět byly Tomu Joeovi nápadné její silně pokřivené prsty. Kromě toho kulhala. Deliina babička podřimovala v křesle vedle dívčiny postele. Při pohledu na malou holčičku se Tom Joe ulekl. Vypadala ještě hůře než včera. Byla rozpálená horečkou, těžce dýchala

a neklidně sebou házela v posteli sem tam. Toto byla krize. Brzy se rozhodne, zda Delia nemoc přežije, nebo ne. *Prosím Tě, Pane Ježíši. Prosím Tě, učiň, aby to dokázala!* Deliina babička se probudila a Tom Joe ji přemluvil, aby si alespoň vypila šálek kávy. Deliin dech byl nepravidelný. Její babička seděla vedle ní a nepřetržitě jí něco šeptala řecky. Když na chvílku opustila své místo, sedl si Tom Joe místo ní do křesla a vzal Deliu za ruku. Nereagovala. Delia byla neklidná a blouznila. Potom zase ležela klidně. Její kůže byla hrozně bledá. Hodiny se vlekly. Deliina teta setrvala s mrzutou tváří na židli u okna, babička a Tom Joe těsně vedle její postele. Zdálo se, že jedinými zvuky bylo Deliino sípavé dýchání. Najednou se holčička nadechla – a potom ležela úplně tiše. Už nebyl slyšet žádný sípavý zvuk při dýchání. Jen hodiny najednou tikaly neobyčejně hlasitě. Tom Joe se nechápavě díval na její malý, bledý obličej. Delia usnula navždy.

Do ženy u okna rázem vjel život. Vstala, naklonila se nad holčičkou a hlasitě plakala. Babička seděla jako zkamenělá ve svém křesle. Tom Joe, protože už dvacet devět hodin nespal, vnímal bolest jen mlhavě. Jeho srdce se zdráhalo pochopit to, co zde viděl na vlastní oči: Delia byla mrtvá. Bůh neudělal žádný zázrak. Opět neudělal. Vstal ze židle a slyšel se, jak koktá potěšující slova. Netrvalo dlouho a v bytě se objevili první sousedé, aby vyjádřili svou soustrast. Babička jim to musela dát vědět. Přišla také sestra ze sociálního oddělení. Položila Tomu Joeovi ruku na rameno. „O všechno se postarám,“ řekla tiše. „Ale vy musíte vystavit úmrtní list.“ Úmrtní list. Ano, jistě. Ten musel vystavit i u obou dětí, které minulý rok zemřely na zápal plic. Tom Joe vyndal tužku z náprsní kapsy své košile a začal vyplňovat formulář, který před něj položila sestra. Zamrkal, protože se mu písmena rozplývala před očima. Deliina babička ho pozorovala. Byla to také ona, která ho vyprovodila ke dveřím. Oči měla plné slz. „Delia u Ježíše,“ šeptala tlumeným hlasem. „Já vím. Delia u Ježíše. On dobrý.“

20. kapitola

Tom Joe převzal mimořádnou noční službu, a tak musel jít do práce až příští den. Nedokázal říci, zda to bylo dobré nebo špatné. Práce by ho pravděpodobně rozptýlila v jeho smutku, na druhé straně byl k smrti unavený a nemohl by se soustředit. Steven a manželé Burnsovi si samozřejmě všimli, že něco není v pořádku. Sara Ashfordová a její rodiče už nebyli doma. Před několika dny odjeli na dlouho plánované turné do Evropy. Když Tom Joe přišel domů, hned šel do svého pokoje. Pokoušel se modlit, číst si v Bibli, spát ... Nic nefungovalo. Skutečnost, že je Delia v nebi, ho dokázala potěšit jen málo. Ležel v posteli a díval se do stropu. Steven zaklepal na dveře v jeho pokoji. Volal ho k večeři, kterou zase jedli s manželou Burnsovými. „Vy jste bledý jako prostěradlo, Thomasi,“ pozdravila ho hospodyně ustaraně. „Copak se stalo?“

Její účast jako by v něm něčím pohnula. Zajímavě podal zprávu o Delie. Starší manželé i Steven polekaně poslouchali. Když domluvil, zavládlo zaražené mlčení. Konečně řekl řidič: „To pro vás musí být těžké. My nedokážeme úplně spolu s vámi cítit, co prožíváte, ale budeme se za vás modlit.“

Paní Burnsová se starala o to, aby alespoň něco snědl. „A také se musíte vyspat,“ napomínala ho. Teď, když o tom promluvil, se Tomu Joeovi ulevilo. Ale když si lehl, myšlenky se mu zase točily kolem Delii. Přehlédli něco při jejím vyšetření před propuštěním z nemocnice? Byly v té době její plíce už zasaženy nemocí? Kéž by ji býval přece jen navštívil o několik dní dříve! Konečně se jeho vyčerpané tělo přihlásilo o svá práva a on usnul. Už pozítří se konal pohřeb. Doprovázeli ho Steven a manželé Burnsovi. K jeho údivu se zúčastnil prostého rozloučení i Robert. „Vyprávěl mi to Steven,“ vysvětloval. „Když patříme k jednomu stádu, navzájem si pomáháme. A v Boží rodině teprve. To mi nedávno někdo říkal.“ Tom Joe se na něho vděčně podíval. „Jsi dobrý kamarád,“ řekl.

V očích paní Burnsové se zaleskly slzy. „Jaká útěcha, že ta holčička je v nebi. Osobně poznala dobrého pastýře. Jak dobře, že jste jí o Něm vyprávěl.“

Když se Tom Joe toho večera vrátil do svého pokoje, pan Burns se na něho soucitně podíval. „Někdy Pán dopustí věci, kterým nerozumíme. Ale ... On je přesto dobrotivý.“

Tom Joe přikývl. V tu chvíli pro něho bylo těžké tomu věřit. Ale věděl, že starší pán má pravdu.

V pondělí začal Tom Joe svůj poslední pracovní týden. Svému kolegovi Westonovi a sestře Maggii vyprávěl o smrti malé Delii. Jinak o tom s nikým nemluvil. Vrchní sestru napadlo, že je tišší než jindy, ale myslela si, že to souvisí s jeho brzkým loučením. Navíc proti tomu nic neměla. Jeho „mimořádné nápady“ se jí líbily právě tak málo, jako dr. Millerovi. Vrchní lékař se vrátil z kongresu v Bostonu a Tom Joe ho potkal na schodišti kliniky. Úsečně odpověděl Tomu Joeovi na pozdrav a dál šel mlčky po schodech nahoru. Tom Joe se úmyslně opožďoval. Mlčení bylo nepříjemné. Zdálo se, že to vnímá i dr. Miller, protože když otevíral dveře, které vedly na internu, zastavil se a najednou řekl: „Dnes dopoledne jsem potkal na ulici babičku malé Delii. Vy jste přece chtěl tu holčičku ještě navštívit. Daří se jí dobře?“

Tom Joe sevřel rukou zábradlí. Bolest pro Deliu jím projela jako ostrý nůž. S takovou otázkou nepočítal.

„Ano, pane,“ odpověděl nakonec a přitom ovládl svůj hlas, ale byl vděčný za kroky, které se blížily po schodišti. „Tam, kde je nyní Delia, se jí vede dobře.“

Přicházel k nim vedoucí lékař Baker a obrátil se na dr. Millera. „To je dobře, že vás potkávám, pane kolego. Rád bych s vámi probral jeden zajímavý případ ...“ Tomu Joeovi se ulevilo. Nechtěl lhát, ale také nemohl dát jasnou odpověď. Další poznámku typu: „Chápete teď, proč jsem vás varoval, abyste nenavazoval s pacienty příliš úzké vztahy?“ by nedokázal snést.

Sestra Maggie připravila na dětském oddělení malou slavnost na rozloučnou. Přestože bolestně postrádal Teddyho a Deliu, Tom Joe si užíval veselou náladu, která v jeho poslední pracovní den panovala na lůžkovém oddělení. Vrchní sestra ten den neměla službu a dr. Simpson nebyl ani zdaleka tak přísný jako dr. Miller. Tom Joe procházel nemocnici, aby se rozloučil na různých odděleních. Internu si nechal nakonec. Dr. Evans ho přátelsky udeřil do ramene: „Měj se dobře, Kendricku, a přeji ti mnoho zábavy u indiánů!“

Když se sháněl po dr. Millerovi, staniční lékař jen pokrčil rameny a konstatoval: „Na dnešek si vzal volno. Říkal něco o naléhavé rodinné záležitosti. Tobě vzkazuje, že ti do budoucna přeje všechno dobré.“ Tom Joe cítil směs úlevy

a zklamání. Myšlenka, že se musí rozloučit s dr. Millerem, mu sice působila žaludeční nevolnost, ale na druhou stranu se mu nelíbilo, že se rozcházejí tímto způsobem.

A tak jen přikývl a šel za profesorem Cunninghamem a za správním ředitelem, panem Colem. Profesor mu také popřál všechno nejlepší a vzkázal pozdravovat dr. Gilberta a jeho ženu Eveline. Neměl mnoho času, protože se připravoval na velkou operaci. Když Tom Joe odcházel z jeho kanceláře, viděl v předpokoji na stole ležet velký stoh papírů. Byly to účtenky a Tom Joe by se o ně normálně nezajímal. Ale padlo mu do oka jméno na vrchním listě: **Theodor Lewis**. Teddy. Mimovolně se podíval na adresu, na kterou byla účtenka zaslána. Vrchní sestra mu před několika týdny nedokázala vysvětlit, jak je možné, že mohlo být přijato k léčbě dítě z chudinské čtvrti. Když si přečetl jméno příjemce účtenky, zarazil se.

Dr. Henry Miller, Weststreet, Toronto.

Dr. Miller platí výlohy za léčení Teddyho? Ted' už nerozumím vůbec ničemu ... Když se za ním krátce poté naposledy zavřely dveře svatojánské nemocnice, Tom Joe cítil, jak se v jeho nitru rozlévá stesk. Za poslední dva roky se tu mnoho naučil a prožil tady veselé i smutné hodiny. Svého kolegu Evanse a sestru Maggii bude postrádat. Nastoupil do tramvaje a bezmyšlenkovitě se díval z okna. Ve velkoměstě začínalo jaro. Javory kvetly, a slunce se třpytilo v hladině Ontarijského jezera. Poslední týdny byly namáhavé a smutné. Ale celkově by označil dobu, strávenou v Torontu, za dobrou.

Večer se ještě podíval k Robertovi. K jeho překvapení mu otevřel dveře šťastně vypadající Bobby.

„Nazdar, sportovče,“ pozdravil ho Tom Joe. „Copak tady děláš? Myslel jsem, že bydlíš u Carterových!“

„Po škole vždycky chodím ke Carterovým. Ale mohu spát u Roberta. Lidé z úřadu sociální péče to dovolili!“

„Je to skutečně tak,“ potvrdil Robert. „Slečna Blakelyová mi neřekla, že je možné podat žádost a že v některých případech přece jen dovolí osaměle stojícím osobám, že se mohou starat o dítě. Myslím ... že mě nemá zvlášť v lásce.“

„Já ji také nemám rád!“ oznámil Bobby a sedl si obkročmo na kuchyňskou židli. „Až přijde, strčím jí do kapsy kabátu mrtvou myš!“

„Takové věci se nedělají, Bobby,“ napomínal ho Robert, ale tón jeho hlasu

nezněl příliš přesvědčivě. „Kromě toho už musíš jít spát. Zítra ráno je škola!“ Bobby udělal grimasu, ale šel se převléknout do Robertovy ložnice.

„Jak se vyrovnali Carterovi s tím, že u nich Bobby už nebydlí?“ informoval se Tom Joe.

„Jsou velmi rozumní, sami si všimli, jak velice mě Bobby postrádal. Pan Carter říkal, že on i jeho manželka byli přesvědčeni o tom, že je správné přijmout Bobbyho, ale že Bůh měl zřejmě v úmyslu něco jiného. Bobby je má oba velmi rád, ale z jakéhosi důvodu visí ještě víc na mně.“

„To dobře chápu. Jak to vypadá, byl jsi první dospělý v jeho životě, který na něho byl hodný.“

Robert se na Toma Joea díval zamyšleně. Potom řekl: „Já si nezasluhuji, že mě Bobby má tak rád. A že u mne teď doopravdy může bydlet. Já jsem ... starý zákeřník, a ne hodný člověk. Každý den se modlím, abych Bobbyho správně vychovával.“

„Nebyl jsi hodný člověk,“ opravil ho Tom Joe. „Nyní jsi nový člověk v Kristu.“

Robert se usmál. „Stále ještě to nemohu úplně pochopit. Ale jsem rád, že to tak je.“ Potom dodal: „Děkuji ti, že jsi můj přítel, Tome Joe. Ty a Steven mi budete chybět.“

„Ty mně také.“

Spontánně oba sepjali ruce a každý z nich se krátce pomodlil. Potom Tom Joe vstal. „Už musím jít, Roberte. Mám ještě nějakou práci. Napíšu ti z Calgary.“ Podali si ruce a potom se objali.

„Měj se dobře,“ řekl drsným hlasem Robert. Potom se za Robertovým kamarádem zavřely dveře. Když Bobby později už spal, otevřel Robert svou Bibli a četl verš, který mu před nějakou dobou ukázal pan Carter a o kterém se právě zmínil jeho kamarád.

„Proto je-li kdo v Kristu, je nové stvoření. Staré věci pominuly, hle, je tu všechno nové.“ (2. Korintským 5,17)

Pane Ježíši, Ty jsi ze mě udělal úplně nového člověka. Že jsi vyhledal právě takového chlapa, jako jsem byl já, aby se staral o Bobbyho, to nechápu. Ale děkuji Ti za to! On přinesl do mého života mnoho radosti. Prosím Tě, pomoz mi ho vychovávat tak, jak se Ti to zdá správné. V této oblasti toho znám tak málo. A dej, prosím Tě, aby se stal Tvým dítětem!

Když šel spát, ještě přemýšlel o verši z Bible, který si právě přečetl. Pane,

když jsem teď jako křesťan úplně nový člověk, snad už nemusím být ten starý zbabělec jako dřív? Mohl bych jít za Dexterem, ačkoliv z toho mám strach. Ty bys mi k tomu dal sílu ...

Robert o tom přemýšlel ještě následujícího rána. I když to pro něho bude neuvěřitelně těžké, stanout tváří v tvář proti Dexterovi, přesto cítil, že ho Bůh ještě jednou zve, aby to udělal.

Tom Joe a Steven se rozloučili se slečnou Johnsonovou a s dětmi ze sirotčince. Oba mladí muži pochvalně ohodnotili všechny změny k lepšímu, které byly dosud provedeny, a potom si ještě s dětmi zahráli míčovou hru. Když se později loučili v kanceláři slečny Johnsonové, řekla: „Dnes přišel ještě jeden dopis od našeho dobrodince, který nás pravidelně podporoval svými dary. Zdá se, že je to hodný pán, i když své dopisy nepíše sám. Podívejte se sami. Dnes přišel poštou.“ Podala Tomu Joeovi dopis, napsaný na pěkném dopisním papíře krémové barvy. Tom Joe ho držel tak, že si ho mohl přečíst také Steven.

Vtom se ve dveřích kanceláře objevilo malé udýchané děvčátko. „Slečno Johnsonová! Tom rozbil vázu!“

„Prosím vás, chvílku mě omluvte!“ Vedoucí sirotčince vyšla za holčičkou na chodbu.

„Je to pěkný dopis,“ mínil Steven, když dočetl těch několik řádků. Je podepsaný nějakým panem Brookem. To jméno mi připadá nějaké známé.“

„Tak se jmenuje komorník strýčka Harryho. Vzpomínáš si? Postaral se o to, abychom si mohli dál nechat našeho náčelníka.“

„Ano! Možná to potom je ...“

Tom Joe držel dopisní papír proti světlu. „Podívej! Vidíš vodoznak?“

„M ... R ... E ... D,“ rozšířoval vodoznak Steven. „Člověče, vždyť to je ...“

„Tajuplný Mr. Ed, který za mne celou dobu anonymně platil školné!“ Tom Joe se nechápavě díval na kamaráda. „Konečně vím, komu za to mohu poděkovat! Strýček Harry je Mr. Ed!“

Zatímco se oba ještě překvapeně dívali na dopis, vrátila se slečna Johnsonová. Rozloučili se s ní, a když se vydali na zpáteční cestu, řekl Tom Joe:

„Sotva tomu mohu věřit, že teď konečně vím, kdo se skrývá za Mr. Edem! Byl to určitě také on, kdo poslal nemocnici dar, aby mohly být zaplaceny škody, které vznikly při pobytu dětí na soukromém oddělení. Za to mu rozhodně musím poděkovat.“

„Mnoho času na to už nemáš. V pondělí už budeme sedět ve vlaku do Calgary.“

Tom Joe se zamračil. „To je pravda. Ale určitě bych chtěl strýčka Harryho ještě krátce navštívit, dřív než zase odjedu na západ. Pojedu domů přes Montréal. Je to sice zajiždka, ale je to pro mne důležité.“

„To chápu. Chtěl bys tam jet sám, nebo změníme naši společnou trasu?“

„Jel bys se mnou? Cestovat sám pro mě sice to není problém, ale taková dlouhá cesta bude mnohem zajímavější, když pojedeme ve dvou. Když jsem jel sem, myslel jsem si, že sem snad nikdy nedojedu.“

„No, nejlepší bude, když hned půjdeme na nádraží a změníme náš cestovní plán. Já jsem ještě nikdy nebyl v Montréalu. Zatímco ty budeš na návštěvě u strýčka Harryho, já se trochu podívám po městě.“

Zatímco Tom Joe a Steven strávili sobotu balením kufrů a několika návštěvami na rozloučenou, Bobby dopoledne seděl tři hodiny v lavici ve škole a potom se vydal na cestu domů. Byl teplý, slunečný jarní den, a Bobby se rozhodl, že půjde oklikou přes park. Loudal se po cestičce a pozoroval lidi. Na jedné lavičce seděly zády k němu dvě ženy. Jednu Bobby hned poznal podle tvaru jejího klobouku. Byla to slečna Blakelyová, dáma z úřadu sociální péče. Bobby – stále ještě rozhořčený jejím chováním vůči Robertovi – ve své fantazii už kul různé plány na pomstu, aby jí tajně odplatil její podlost. Ale žádný z jeho plánů se nevyrovnal možnosti, která se mu právě nabízela: Lavička, na které seděly slečna Blakelyová a její přítelkyně, byla umístěna pod velkým bukem. Větve zdobily první, světle zelené lístečky, a na jednom listě seděla housenka. Bobby se ušklíbl. Slečna Blakelyová seděla přesně pod tou větví. Dívala se na nějakou fotografii a měla trochu skloněnou hlavu. Navíc neměla na krku žádný šál ani šátek, protože byl velmi teplý den. Bobby se k ní po špičkách blížil zezadu. Trochu se natáhl, vzal opatrně housenku do svých nepříliš čistých chlapeckých prstů a hodil ji slečně Blakelyové za krk.

V následujícím okamžiku zaznělo pronikavé zaječení. Bobby se bleskurychle schoval za široký kmen buku.

„Íííí ... vyndej to, Elisabeth ... tak to vyndej! ... Íííí, ne, ještě níž ...“

Bobby málem vyprskl smíchem. Konečně vytáhla žena, která byla oslovena jako Elisabeth, housenku na denní světlo. To vyvolalo nové zaječení. Bobby se hlasitě zasmál – a potom si polekaně dal ruku před ústa. Ale bylo pozdě. S neuvěřitelnou rychlostí oběhla slečna Blakelyová lavičku a chytla ho za paži. Bobby byl leknutím jako chromý. Zatřásla jím a řekla ledovým hlasem: „Tak to jsi byl ty! No, pojď se mnou. Uvidíme, co na to řekne tvůj ... *zákonný zástupce*.“

Robertovi se naskytl podivný obrázek, když nic netuše, otevřel dveře. Stála za nimi slečna Blakelyová s vysoko zdviženou hlavou a cloumala Bobbym, který vypadal dost zdrceně.

„Dobrý den, pane Turnere. Tady vám vedu vašeho svěřence. Zdá se, že ho nemáte příliš pod kontrolou!“

„Dobrý den, slečno Blakelyová. Co ... copak se stalo? Prosím vás, pusťte Bobbyho. To ho bolí.“

„Je to vaše největší starost?“ vypěnila slečna Blakelyová. Pustila Bobbyho a dala si obě ruce v bok. „Ten hoch mě vyděsil téměř k smrti. Mohla jsem z toho mít srdeční infarkt. Kdyby se mělo opakovat něco podobného, ještě jednou přezkoumám, zda jste opravdu schopni vychovávat dítě. Přeji vám pěkný den!“ Otočila se a odešla. Robert se za ní díval naprosto ohromeně. Pomalu zavřel dveře do bytu a obrátil se na Bobbyho, který seděl na kraji kuchyňské židle a hladil si paži.

„Co jsi provedl?“

„Chtěl jsem ji jen trochu postrašit,“ řekl Bobby tiše. „Opravdu jsem nechtěl, aby dostala infarkt.“

„Čím jsi ji postrašil?“

„ ... Housenkou.“

„Housenkou?“

„Ano. Seděla na listu na stromě a slečna Blakelyová a její kamarádka seděly pod stromem na lavičce. A já jsem ... no, vzal jsem housenku a hodil jsem ji ... slečně Blakelyové za krk.“

Robert se otočil a předstíral záchvat kašle, aby zamaskoval smích. Věděl, že

by měl zůstat vážný, ale bylo to neuvěřitelně těžké.

„Vřískala, jako kdyby se zbláznila,“ vyprávěl Bobby. „A dělala přesně takové pohyby jako ta housenka. Opravdu, Roberte, vypadalo to strašně legračně!“

„To ti ... věřím na slovo. Přesto ses choval velmi neuctivě, Bobby! Dobře víš, že něco takového se nedělá!“

„Řekl jsi jen, že jí nesmím dávat do kapsy žádnou mrtvou myš,“ hájil se Bobby. „O housenkách jsi nic neříkal. A slečna Blakelyová se k tobě zachovala ošklivě.“

„Přesto to bylo špatně. Slyšel jsi, co řekla. Když se budeš špatně chovat, nebudeš moci u mě bydlet. Lidé si pak budou myslet, že na tebe nedávám dost pozor.“

„Ale ty jsi přece vůbec nic neudělal.“

„Ale jsem za tebe zodpovědný. Na to jsi asi zapomněl.“

„Nechtěl jsem, aby ses dostal do problémů, Roberte.“ Bobby se kajícně díval na Roberta. „Dostanu teď nějaký trest?“

„Samozřejmě. Zbývající část dne zůstaneš doma a budeš si dělat domácí úkoly. A teď si umyj ruce. Jídlo je hotové.“

Bobby tedy strávil odpoledne u kuchyňského stolu a psal stránku po stránce písmena a číslice. Mezitím si zhluboka vzdychl, ovšem Robert se tím nenechal obměkčit. „Musím se jít omluvit slečně Blakelyové?“ zeptal se najednou Bobby a zhlédl od stránky, na které byla napsaná samá „i“.

„Ano, musíš. V pondělí budou mít na úřadu sociální péče zase otevřeno, a ty tam půjdeš.“

Tato myšlenka se Bobbymu vůbec nelíbila. Zase vzdychl a začal psát na novou stránku „a“.

„Půjdeš se mnou k slečně Blakelyové?“

Představa, že bude stát před touto dámou, Roberta oblažovala právě tak málo jako Bobbyho. Přesto by chlapce nenechal, aby za ní šel sám. „Ano, půjdu s tebou. Teď si dodělej úkoly.“

Bobby poslechl. Když byl hotový, s úlevou položil tužku a schoval sešit do školní aktovky. V pondělí v poledne ho Robert během své polední přestávky vyzvedl ve škole a šel s ním k úřadu sociální péče. Slečna Blakelyová trůnila u svého psacího stolu a ani nehnula brvou, když vešli do její kanceláře. Bobby váhal. Srdce mu tlouklo až v krku.

„Dobrý den, slečno Blakelyová,“ řekl Robert.

„Dobrý den,“ odvětila chladně.

Robert položil Bobbymu ruku na rameno a jemně ho postrčil dopředu.

„Je mi to líto, slečno Blakelyová,“ vyhrkl Bobby. „Robert říkal, že s tou housenkou to bylo neuc...“

„Neuctivé,“ pomohl mu Robert.

„Ano, přesně tak. A já jsem nechtěl, abyste málem dostala srdeční infarkt. Opravdu ne. Čestné slovo, slečno Blakelyová.“

„Nu, doufám, že se budeš chovat lépe. Chlapec by se měl chovat vůči dámě jako gentleman.“

„Pracujeme na tom, slečno Blakelyová,“ vmísil se do hovoru Robert, „A teď už vás nechceme déle rušit. Přejeme vám ještě pěkný den!“

Když opět stáli na ulici a ubírali se k obchodu pana Cartera, mínil Bobby: „Vlastně mi to není zas tak strašně líto. Já jsem totiž ještě nikdy neslyšel nikoho tak hlasitě ječet. Škoda, že jsi u toho nebyl!“

Robertovi nešla z hlavy návštěva u bývalého kolegy Dextera. Modlil se za tu věc a zřetelně cítil, že by to měl zkusit ještě jednou. O několik dní později se k tomu naskytlá příležitost. Paní domácí měla na návštěvě svého vnuka a zeptala se, zda by si s ním Bobby nechtěl jít dolů pohrát. Robert mu to dovolil. Věděl, že by tuto šanci měl využít.

Strach opět železnou pěstí sáhl po jeho srdci, když se toho odpoledne blížil k velké zděné budově. Ale tentokrát Robert nedovolil, aby nad ním strach získal převahu. *Jdi v této své síle. Což jsem tě neposlal? Já budu s tebou ...* Měl sucho v ústech, když u vchodu do věznice žádal o dovolení navštívit Dextera. Rozhodně se necítil jako statečný hrdina. Musel odpovědět na nějaké otázky a prohledali mu kapsy, potom ho konečně v doprovodu jednoho strážného pustili dovnitř do věznice. Robert se zachvěl, když toho muže následoval po prázdných chodbách vězení. „Mějte se na pozoru. Dexter je zlý chlap. Máte přesně pět minut času.“

Strážný byl ozbrojený a dovedl ho až k Dexterově cele, která byla uzavřena pevnými železnými dveřmi. Strážný otevřel maličké okénko ve dveřích, kudy

jindy podávali jídlo. „Návštěva, Dextere!“ zavolal a šel nazpět po chodbě, po které přišli. Roberta to pudilo, aby šel za ním. *Já jsem s tebou ...* Zhluboka se nadechl a otřel si vlhké dlaně o kalhoty. Za okénkem se objevil hrubý Dexterův obličej. Když poznal Roberta, zatvářil se ještě temněji než předtím. „Co tady chceš? Snad si hrát na milosrdného Samaritána? K tomu není nejmenší důvod. Tady máš, abys věděl, co si o tobě myslím!“ Plivl na něho okénkem. Robert uhnul, ale slina mu dopadla na rameno a stékala dolů po bundě. „Jsi mizera, Turnere. To, co jsem ti už nandal, zdaleka ještě nebylo všechno! Ne- tuším, jak ses dostal z díry a udal mě, ale jednoho dne za to budeš pykat!“

To není dobrý začátek ... možná by bývalo bylo lépe, kdybych sem ani necho- dil ... Robert vyndal kapesník a očistil si bundu. „Dextere, chápu, že jsi na mě rozzlobený. Už minule jsem ti chtěl říci, že je mi líto, jak jsem se vůči tobě zachoval v Halifaxu. Byl jsem mizerný chlap. Ale ... něco se u mě změnilo. Stal jsem se křesťanem. Ježíš je můj Spasitel a odpustil mi moji vinu. Bylo toho mnoho, co mi odpustil, to mi můžeš věřit. Chtěl jsem tě poprosit, abys mi odpustil i ty. Proto jsem tady.“

Dexter na něho zíral. „Ani ve snu nemyslím na to, že bych ti odpustil. Nejspíš ses zbláznil!“

„Ne, nezbláznil. Smiřme se, Dextere. Prosím!“

Chodbou se rozléhaly kroky a zvěstovaly příchod strážného. Robert se s na- léhavostí podíval na bývalého kolegu. „Potřebuješ Ježíše, Dextere. Když mohl změnit takového chlapa, jako jsem byl já, může změnit i tebe. Snad mně potom budeš moci odpustit.“

„Čas uplynul!“ Objevil se strážný a zavřel okénko. „Pojďte se mnou.“ Robert za ním šel ven se skloněnou hlavou. Když stál před bránou vězení, zastavil se a zhluboka se nadechl chladného vzduchu. *Děkuji Ti, že jsi byl se mnou, Pane. Neprobíhalo to zvláště dobře, ale lépe jsem to neuměl. Prosím Tě, dotkni se Ty sám Dexterova srdce!* Strčil obě ruce hluboko do kapes a šel k domovu.

Tom Joe stál ve velkoměstě Montréalu před velkým panským domem. Jarní slunce svítilo na záhony s květinami vedle pečlivě udržované štěrkové pě- šinky, takže zářily jako pestrobarevné koberce. Na jeho zazvonění mu otevřel dveře štíhlý starší pán.

„Dobrý den, pane Brooke!“ pozdravil ho Tom Joe.

„Thomasi! To je ale překvapení!“ Komorník se celý rozzářil. „Jen pojdte dál.“

„Děkuji, pane Brooke. Mohu přijít takto jednoduše, bez ohlášení?“

„Ale samozřejmě. Pan Johnson nedávno říkal, že se tu vlastně ještě musíte stavit, dřív než zase odjedete na západ. Určitě přece chcete jít za ním?“

Brooke zavřel domovní dveře a vzal od Toma Joea bundu.

„Čestně řečeno, pane Brooke ... dnes bych raději mluvil s Mr. Edem.“

Komorník na chvíli zůstal stát jako zkoprnělý. „Mr. Ed ...“ Najednou se pěkně usmál. „Tak jste na to konečně přišel?“

Tom Joe se také usmál. „Ano. Před několika dny. Bylo to ... náhodou. Mohu to říci strýčkovi Harrymu sám?“

„Samozřejmě! Ohlásím vás.“

Komorník zmizel a Tom Joe se rozhlížel po vznešené vstupní hale. Trvalo jen několik minut, než se Brooke vrátil.

„Pan Johnson se velmi těší, že vás uvidí! Pojdte se mnou.“

Dveře do obývacího pokoje zůstaly zpola otevřené. Ačkoliv venku už bylo celkem teplo, v krbu plápolal oheň. V jednom křesle seděl Harry Johnson, strýček Tomova otce, ředitele školy, pana Kendricka. „Pojď dál, Thomasi!“ pozdravil svého hosta. „Je od tebe pěkné, že ses tady ještě před odjezdem stavit.“

Brooke na Toma Joea mrkl a zůstal stát ve dveřích. Tom prošel kolem něho. „Dobré ráno ... Mr. Ede!“ S těmi slovy přistoupil blíž.

Starý pán sebou trhl. „Mr. Ede? Jak to, že mě takto oslovuješ ...“ Přerušil větu, když si všiml veselých plamének v očích Toma Joea. „Tak jsi to opravdu rozluštil!“

„Ano.“

„Prozradil ti to otec?“

„Kdepak, ten se ani slůvkem nepodřekl.“ Tom Joe na pozdrav podal svému prastrýčkovi ruku. Ten ji srdečně stiskl.

„Posaď se, chlapče. A vyprávěj mi, odkud tak najednou víš, že jsem ,Mr. Ed‘. Brooke, prosím vás, tak nám přineste něco na pití!“

„Ano, pane!“ Brooke zmizel a Tom Joe se posadil do křesla.

„V sobotu jsem byl v Torontu na návštěvě v sirotčinci, a vedoucí mi ukázala

poslední dopis, který psal z tvého pověření pan Brooke. Jméno Brooke mi hned něco říkalo, a když jsem potom podržel dopis proti světlu, rozeznal jsem na něm vodoznak: MRED.“

Harry Johnson zamyšleně přikývl. „Dopisní papír patřil mé zesnulé manželce. Písmena označovala její dívčí jméno: ‚Martha Rose Elisabeth Davisová‘. Brooke ten papír minulý týden použil výjimečně, normálně jsem je bral jen na dopisy pro tebe, protože jsem chtěl zůstat v anonymitě. Iniciály na mém dopisním papíře bys hned poznal a věděl bys, ke komu je přiřadit.“

„V tom případě jsem rád, že jste minulý týden udělali výjimku.“ Tom Joe se předklonil a podíval se zpříma na starého pána. „Že jsi mi umožnil navštěvovat školu, strýčku Harry – za to ti vůbec nemohu dostatečně poděkovat. Vždyť víš, že jsem tím dostal nejen vzdělání, ale také rodiče. Jsem si jistý, že jsi byl nástrojem v Boží ruce.“

Do pokoje vešel Brooke, přinesl nápoje a potom odešel z místnosti. Starý pán vzal sklenici s vodou, jeden doušek vypil a řekl: „Nástrojem v Boží ruce? V té době jsem nechtěl o Bohu nic vědět. Ale mezitím jsem se naučil, že Boží cesty nás vždy přivádějí k údivu.“

„Ten velkorysý dar pro Nemocnici svatého Jana byl také od tebe, ne?“

Harry Johnson váhavě přikývl. „Vlastně ses to neměl nikdy dovědět.“

„Pomohl jsi mně ze zlé situace. Moc ti za to děkuji, strýčku Harry.“

„Prosím tě, vyprávěj mi podrobněji, co se stalo minulý podzim!“ Starý pán se znovu napil ze své sklenice a pohodlně se usadil v křesle. „Tu příhodu znám jen z novin.“

Tom Joe mu to podrobně vyprávěl a jeho prastrýček se zájmem poslouchal. Během oběda, kterého se účastnil i Brooke, se hovořilo dál. Komorník už dávno neviděl svého pána tak živého. Když se Tom Joe zmínil, že ho do Montréalu doprovodil Steven, jeho hostitel potěšeně přikývl. „To je pěkné, že poznám jednoho z tvých přátel. Dosud jsem o něm četl jen v dopisech. Steven je přece klavírista, pokud si dobře vzpomínám. Poprosím tvého kamaráda, aby mi dnes večer něco zahrál na křídlo. Zůstanete tu přes noc, že?“

„Pokud můžeme – rádi. Ale mohli bychom si také pronajmout pokoj, abys s námi neměl starosti.“

„Starosti! Jako kdyby to byla starost, zase jednou vyvětrat pokoj pro hosty!“ Brooke vstal, aby se toho hned ujal, zatímco Tom Joe a jeho hostitel ještě zůstali sedět u stolu a pili ze šálků kávu. Harry Johnson se zkoumavě

zadával na mladého muže. Už to bylo déle než rok, co ho naposledy viděl. Lékař vysoké postavy s hustými tmavě hnědými vlasy a tmavě modrýma očima se od té doby téměř nezměnil. Působil svěže a byl hovorný – a přece se v celé jeho bytosti rýsoval vážný tah, který mu tehdy nebyl nápadný. „Doba strávená v Torontu byla plná změn, vid’?“ zeptal se.

Tom Joe vypil doušek kávy a přikývl. „Ano, strýčku. Plná změn a plná nových věcí, které jsem se mohl naučit. Jsem rád, že jsem mohl absolvovat službu lékařského asistenta v takové velké nemocnici.“

„Copak se ti líbilo nejvíc?“

„Chirurgie. A dětské lékařství,“ odpověděl bez váhání.

„Dětské lékařství je v medicíně zatím velmi mladý obor. Za mých dob ještě nebylo možné se na něj specializovat.“

„Minulé dva měsíce jsem byl na dětském oddělení. Tam jsem pracoval velmi rád.“

Starší pán se na mladšího opět zkoumavě zadíval.

„Není vůbec lehké vyrovnat se s různými osudy pacientů, vid’?“

Tom Joe pouze přikývl a znovu se napil kávy.

„Když jsem začal pracovat jako lékař, starý profesor přísně dbal na to, abychom si udržovali patřičný odstup od pacientů,“ pokračoval starý pán.

„Doktor Miller se také pokoušel mě to naučit.“

„Moc úspěšný nebyl, pokud se nemýlím?“

Tom Joe položil šálek s kávou. „Máš pravdu, strýčku. Zvlášť na sociálním oddělení a u dětí jsem to moc nedokázal.“ V duchu před sebou viděl Teddyho bledý obličej a slyšel šťastný smích malého hochy, když ho nechal, aby si pohrál se stetoskopem. Viděl před sebou Deliu s rozzářenýma tmavýma očima a s jejím zářivým úsměvem.

„Ale byla to asi i náročná doba,“ pokračoval starý pán ve svých myšlenkách. „Vypadáš, jako kdyby sis musel nejdříve vydechnout, než budeš pokračovat dál. A kdyby ses v oblasti žeber trošku obalil, také by to neškodilo.“

Tom Joe přikývl. „Mám teď několik týdnů volno. V té době se sice musím postarat o práci pro příští rok, ale také mohu jednoduše být doma a nic nedělat.“

„Měl bys toho využít. Jak ti je, když si řekneš, že pojedíš domů? Co tě tam čeká?“

Tom Joe se s úsměvem opřel o opěradlo židle a přehodil si jednu nohu přes druhou. „Když si pomyslím, že pojedu domů, je mi velmi dobře. Počítám s přemírou mamini péče, a také s tím, že mě tatínek pokárá kvůli tomu, že mi chybí smysl pro rodinu. Tatínka vždycky mrzelo, že píšu příliš zřídka a příliš krátké dopisy.“

Harry Johnson se usmál. „Myslím, že si zasloužíš obojí. Tvůj tatínek mi minulý týden volal. Když jsem se na tebe ptal, nedokázal mi odpovědět vyčerpávajícím způsobem. A to mu vůbec nebylo vhod. Ale když je člověk lékařem v nemocnici v Torontu, má někdy málo času na psaní dopisů.“ Přestal mluvit a jednou rukou se podrbl na bradě. Toto gesto znal Tom Joe až moc dobře od svého tatínka. „Abych se ještě jednou vrátil k tvému vztahu k pacientům, Thomasi – bude to chvíli trvat, než najdeš potřebnou rovnováhu mezi soucitem a odstupem. Ale zvládneš to. Vždyť přece také můžeš poprosit o pomoc svého Pána v nebi. Nikdy Ho nevyllučuj ze svého života v povolání. Já jsem to žel udělal.“ Starý pán pomalu vstal a přitom se opřel o svou hůl. „Teď bude na čase, abych si po obědě zdříml. Pokud chceš, můžeš se zatím podívat do knihovny.“

Tom Joe také vstal. „Myslím, že půjdu na čerstvý vzduch. Počasí je nádherné, a Steven a já jsme se chtěli setkat ve tři hodiny u nádraží. Tam máme také uschovaná naše zavazadla.“

„Tak bys ho potom mohl přivést sem. Předtím jsem slyšel, jak kuchařka povídala něco o čerstvých vafkách se šlehačkou.“

„Přijdeme, strýčku Harry!“ Tom Joe se usmál. „Můžeš se na to spolehnout. Něco takového si nenecháme ujít!“

21. kapitola

Dr. Simpson, vedoucí lékař dětského oddělení, šel toho odpoledne na internu a krátce nato vstoupil do služební místnosti dr. Millera.

„Konečně vás potkávám,“ pozdravil svého kolegu. „Chtěl jsem vám ještě jednou poděkovat, že jste mne zastoupil. Je mi líto, že to kvůli mému zranění trvalo déle, než jak to bylo plánováno.“

Dr. Miller odložil tužku.

„Prosím, posadte se. To byla přece samozřejmost. Zastupovat vás, to mi nepůsobilo žádné potíže.“

Věnoval kolegovi plnou pozornost a podal mu krátký přehled o šesti týdnech, které strávil na dětském oddělení. O smrti malého Teddyho se zmínil jen krátce. Když se dr. Simpson loučil, zeptal se: „Vyšlo to vlastně s tím mužem, převlečeným za medvěda? Přišel na oddělení?“

Dr. Miller na chvíli ztratil řeč. „Ten ... medvěd? Ano, ten ... byl na oddělení,“ řekl konečně. „Pozval jste ho snad vy?“

„Ano. Minulý rok děti velmi bavilo, když ho vídaly v parku. Požádal jsem ho, aby příště zašel na dětské oddělení. Ale – proč se na mě tak díváte? Myslíte, že by dětem mohla uškodit taková nevinná radost?“

„Ne ... samozřejmě ne. Děti z toho měly ... velkou radost, jak jsem slyšel. Já sám jsem v tu dobu nebyl přítomen.“

„Nu, jsem rád, že se to podařilo. Na shledanou, pane kolego!“ S těmi slovy dr. Simpson opustil služební místnost. Dr. Miller se zamračil. Vzal tužku, aby pokračoval v práci, ale nemohl se soustředit. Vstal a šel k oknu. Neprávem obviňoval svého lékařského asistenta. No, takové věci se stávají, pomyslel si dr. Miller. Touto závěrečnou myšlenkou se chtěl celé věci zbavit, ale nepříjemné myšlenky ho nechtěly nechat na pokoji. Jak to řekl Kendrickovi? „Pomalů začínám věřit, že má pan Cole pravdu: Chcete na sebe upozornit svými nápady!“ Stísněně si rukou pročísl vlasy. Navíc ho páliло svědomí, protože v poslední pracovní den dr. Kendricka uprchl. Sice nelhal, když se zmínil, že má naléhavou rodinnou záležitost, ale přesto to od něho bylo zbabělé. Dr. Miller se opět posadil k psacímu stolu. Nenáviděl scény, ke kterým docházelo při loučení. Ten mladý lékařský asistent v sobě měl něco, pro co ho měl

rád. Byl by z něho dobrý lékař, se kterým by rád spolupracoval. Kéž by přece jen k dr. Kendrickovi nebyl tak hodný, když se přihodila ta věc se sirotky na soukromé stanici! Býval by ho tak dobře nepoznal a teď by mu nevadilo, že odchází ze svatojánské nemocnice, aby pracoval v indiánské nemocnici. Měl to vědět. Měl vědět, že všichni lidé, které měl rád, dříve nebo později zmizí z jeho života.

Když dr. Miller večer odcházel domů, potkal ve foyeru sestru Maggii, která také měla volný večer. Společně vyšli z kliniky a na ulici uviděli starou dámu, oděnou do černých šatů, která s námahou nastupovala do tramvaje.

„Není to babička malé Delii? Viděl jsem ji už před několika dny.“

Sestra Maggie překvapeně vzhledla. Divila se, že dr. Miller poznal starou paní a že na ni vůbec soukromě promluvil.

„Ano,“ odpověděla. „Deliina babička určitě jde ze hřbitova. Člověku je jí opravdu líto.“

„Pročpak?“

„No ... protože ... protože to s tou holčičkou tak smutně dopadlo. A přitom byla taková veselá, když odcházela z nemocnice ...“ Sestra Maggie se odmlčela.

Dr. Miller se zastavil. „Co tím myslíte?“

„Nevyprávěl vám to dr. Kendrick? Když Deliu naposledy navštívil, byla nemocná. Měla opět zápal plic, ale horší než na podzim. Bylo jí moc a moc špatně. Sestra ze stanice sociální péče dělala, co mohla, ale holčička byla příliš slabá, než aby vykašlávala hleny. Ona ... to nepřežila.“

Dr. Millerovi se napjaly svaly na bradě. Jeho hlas zněl nezvykle ochraptěle.

„To mi je líto. Opravdu jsem to nevěděl.“ Zaváhal. „Jak to přijal dr. Kendrick?“

„Dělal to, co jste mu poradil po smrti Teddyho: Pracoval dál a nedal na sobě nic znát. Ale když se mě ptáte, ... v jeho srdci byla veliká rána, která krvácela. Viděl ji umírat. Zůstal u Delii až do konce.“

Dr. Miller na vteřinu zavřel oči. Viděl sebe, jak stojí u lůžka dítěte. Leželo v zanedbané místnosti s napůl slepými okny. Dítě se v posteli obracelo z jedné strany na druhou, mělo bolesti ...

Násilím tuto vzpomínku odehnal. Jeho hlas zněl zase normálně, když řekl: „Děkuji, že jste mi to pověděla. Máte pravdu: člověku je té staré paní líto.“

Když krátce nato otevřel své domovní dveře, nikdo ho nečekal. V místnostech bylo chladno a téměř tma. Sundal si plášť, odložil tašku a přistoupil k oknu. Jarní větřík províval zahrady a on rozeznával, přestože se stmívalo, zářivě žluté narcisky na záhoně svého souseda. Za jeho domem nekvetly žádné květiny. Jen několika stéblům trávy se podařilo protáhnout se mezi kameny na světlo. Ačkoliv to nechtěl, jeho myšlenky zase putovaly do minulosti. Malé děvčátko, které se v posteli bolestí převalovalo, byla jeho neteř. Měla tyfus a byla na cestě k zotavení. Ale potom dal jeho švagr holčičce příliš brzy pevnou stravu. Její střeva byla kvůli nemoci porézní a nevyrovnala se s tím. Maličká tu noc nepřežila. Dr. Miller si přejel rukou přes obličej. Vzpomínka bolela, dokonce po tolika letech. On tehdy pro svou neteř nemohl nic udělat, musel bezmocně přihlížet, jak prohrála svůj boj o život. „A ty chceš být lékařem?“ Posměšná slova jeho sestry mu stále ještě zněla v uších. Předstíral jsi, že ji léčíš a nechal jsi ji zemřít? Ty ... vrahu!“

Abbie, jeho nevlastní sestra, nevěděla, že její muž se dopustil chyby. Prostě povolil, vyhověl žadonění holčičky po pevné stravě, ačkoliv věděl, že by to neměl dělat. Dr. Miller jí zamlčel pravdu, protože chtěl švagra ušetřit následků. Abbie měla vášnivý temperament. Kdyby se dověděla pravdu, udělala by svému muži ze života peklo. Dr. Miller se odvrátil od okna a vyhostil bolestné vzpomínky. Jeho myšlenky se ještě jednou vrátily k mladému lékařskému asistentovi dr. Kendrickovi. Málokdo měl tak soucitné srdce jako on. Smrt malé Delii ho musela bolestně zasáhnout. „Opravdu rád bych ho toho ušetřil,“ šeptal si polohlasem. Po večeři sáhl po lékařské knize, aby přišel na jiné myšlenky. Ale nefungovalo to. Nikdy to nefungovalo. Dr. Miller měl příliš upřímnou povahu, než aby si nepřiznal, že se k mladému asistentovi v uplynulých dvou letech přece jen choval trochu tvrdě. Tady by se něco mělo dát do pořádku. Zlostně zavřel knihu a zkontroloval oheň v kamnech. Proč si dělá starosti? Thomasovi Kendrickovi se ulevilo, že jejich spolupráce skončila, a překonal i smrt malé Delii. Všichni lékaři, kteří něco takového zažili, to museli překonat. Žel, smrt byla součástí jejich povolání. Dr. Miller zavřel vzduchový otvor na kamnech a pověsil háček. Vzpomněl si na scénu na schodišti nemocnice. Dr. Kendrick šel úmyslně pomaleji, toho si dobře všiml. Proč mu nebyla nápadná jeho vyhýbavá odpověď, když se ho ptal na Deliu? Také v předchozích dnech se mu vyhýbal a vyhýbal se také kontaktům, které nebyly nutné. Vlastně by ho měla tato skutečnost naplňovat zadostiučiněním, neboť přesně toho chtěl dosáhnout svou příkrostití. Místo toho se mu ta myšlenka vůbec nelíbila. Opět mu přišla na mysl slova, která sám vyslovil: „A to

vám máme věřit? Po všech těch ... husarských kouscích, které jste u dětí prováděl? Chcete na sebe upozornit!“ A o několik dní dřív: „Seberte se a soustředte se na práci! Chápete nyní, proč jsem vás varoval před navazováním příliš úzkých vztahů k dětem?“ Dr. Miller klesl do křesla, sundal si brýle a protřel si oči. Smrt malého Theodora zanechala stopy i na něm. Vždyť to byl on, kdo dovedl chlapečka ze špinavého, chudého bytu do nemocnice. S chlapcem se seznámil v průběhu své práce na sociálním oddělení, a jeho osud ho zneklidňoval. Od samého začátku věděl, že Teddy nebude dlouho žít. Byl přesvědčený, že má kolem svého srdce dost pevný ochranný štít, a že se ho to nedotkne vůbec, nebo jen málo. Ale mýlil se. A teď zemřela ještě malá Delia. Ta malá holčička, která mu připomínala jeho neteř a která přemýšlela o obraze v pokoji. Slyšel výklad dr. Kendricka. Příběh o dobrém pastýři se dotkl místa v jeho srdci, o kterém si už dlouho myslel, že je necitlivé. Dr. Miller vstal z křesla. Bylo nezbytně nutné, aby celou tu záležitost s konečnou platností odsunul stranou. Zítra ho čekají dva nesnadné rozhovory s těžce nemocnými pacienty. Šel spát, ale usnul až pozdě.

O den později seděli Tom Joe a Steven ve vlaku, který je měl dovést napříč přes kontinent do Calgary. Kufry jely v jiném vagónu a Tom Joe právě umísťoval své příruční zavazadlo na odkládací policičku nad hlavou. Pojednou sebou vlak trhl. Tomu Joeovi se ještě podařilo udržet rovnováhu. Jen knížku, která vypadla z neúplně zavřeného zavazadla, se mu nepodařilo chytit.

Steven se pro ni shýbl a četl nadpis:

Osm sestřenic

Od Louisy May Alcottové.

„To je zajímavé. Odkdy čteš knížky pro děvčata?“

„Ach, to je ... suvenýr.“

„Aha? Pro koho?“

„Tebe se to netýká!“ Tom Joe se pokusil vzít Stevenovi knížku, ale ten se nedal.

Pro Kendru ... rozluštil kamarádův rukopis na první straně. Tom Joe mu sebral knížku a schoval ji do své tašky. Tentokrát dal pozor, aby dobře zaklapl uzávěr

na tašce. Sedl si a pokusil se ignorovat Stevenův úsměv.

„Víš Kendra, že ji máš rád?“

„Neřekl jsem, že ji mám rád.“

„Proč jí tedy přivážíš knihu?“

Tom Joe zhluboka vzdychl. Proč jen nedal tu knížku do kufru? Steven nepovolí, dokud mu všechno neřekne. Ačkoliv toho nebylo mnoho, co by mohl vyprávět. Žel.

„Chtěl jsem jí ji poslat k narozeninám, ale potom ... jsem to nakonec neudělal.“

„A proč ne?“

„Protože jsem o ní poslední dva roky vůbec nic neslyšel. Třeba by ode mě ani nechtěla nějaký dárek k narozeninám, protože se mezitím ... zasnoubila s někým jiným, nebo se za něho provdala.“

Steven přikývl: „To chápu. Proč jsi jí někdy nenapsal z Toronta?“

Tom Joe pokrčil rameny. „Nejdřív jsem chtěl vědět, co budu dělat, až skončím jako lékařský asistent. Zda zůstanu, nebo nezůstanu v Torontu. Přesto ...“ Vzdychl. „Přesto jsem jí měl napsat. Alespoň bych věděl, zda je...“

„... nebo není pevně zavázaná,“ dokončil větu Steven. „No, za tři dny se to dozvíš. Do té doby to asi ještě vydržíš.“

„Za pět dní. Nezapomeň na zastávku v Edmontonu, kde se mám představit v Královské nemocnici Alexandra.“

„Máš pravdu. Ale i pět dní přežiješ.“

Nic jiného mi asi nezbývá.

„Od našeho ukončení školy jsem Kendru už neviděl,“ pokračoval Steven. „Jakou školu si udělala?“

„Stala se vychovatelkou a pracuje v sirotčinci v Calgary. Bydlí u své tetičky. Alespoň to tak bylo, když jsem před dvěma lety odjížděl.“

„Mně se zdála milá. Myslím, že tě také měla ráda.“

„Jak to víš?“

Steven se zase usmál. „No, musel jsem se postarat, aby byla Lady Blue v náš poslední den školy na školním dvoře, aby jí mohla Kendra připevnit na obou lístek. Vzpomínáš si?“

Copak si myslí, že bych na to mohl zapomenout?

„Byla to ... Kendra?“

Jeho kamarád přikývl. „Musel jsem slíbit, že ti nic neřeknu. Ale ... po tak dlouhé době je to určitě už promlčené.“

Teď se usmál i Tom Joe. „Určitě!“ Uznale se podíval na kamaráda a potom se zeptal: „Jakpak to vypadá s tebou? Je někdo, komu bys také rád dal dárek k narozeninám?“

Steven zvažněl. „Byl ... někdo,“ řekl konečně. „Jmenovala se Julie a já jsem se s ní několikrát setkal. Byla věřící a velmi milá a já ... jsem se do ní zamiloval. Chtěl jsem se jí zeptat, zda by si mne vzala, ale najednou si ode mne držela odstup, a nakonec mi řekla, že ... že se se mnou už nebude setkávat, protože se seznámila s jiným mužem.“

Tom Joe se soucitně díval na přítele. „To je mi líto.“

„Už to je dva roky, ale zaměstnávalo mě to hodně dlouho. Byl jsem si tak jistý, a potom se ... stalo něco takového. Vůbec jsem to nemohl pochopit. Julie se vdala za toho druhého muže, a zdá se, že jsou oba šťastni.“

Jejich rozhovor byl přerušen, protože vlak zastavil a nastupovali noví cestující. Tom Joe se opřel a zamyšleně se díval z okna. *Chudák Steven, To ho muselo pořádně zasáhnout. Přál bych si, aby se seznámil s jinou věřící dívkou, která ocení jeho jemnou povahu. A pokud Kendra už nebude sama ... pak mně prosím pomoz, Pane Ježíši, abych se s tím nějak vyrovnal ...* Vlak pokračoval v jízdě směrem na západ. Tom Joe cítil, jak se mu znovu a znovu oči samy od sebe zavírají. Nedostatek spánku v posledních týdnech se postaral o to, že nedokázal dlouho vzdorovat stejnoměrnému rachocení kol. Za několik minut usnul.

O tři dny později přijel vlak do Edmontonu. Tom Joe se rozloučil se Stevenem a vydal se na cestu ke svému starému příteli Charliemu. Když město nechal za sebou, zhluboka se nadechl čerstvého vzduchu. Obloha byla modrá, a jemná zeleň březových lístků svítila ve svitu jarního sluníčka. Charlie se celý rozzářil, když mu otvíral dveře. „Však už byl nejvyšší čas, aby ses tady zase jednou ukázal! Pojď dál, hochu!“

„Charlie! Připadá mi, že jsem tu nebyl celé věky!“

„Však je to tak, chlapče, je to tak! Snad se v mé staré chatě ještě budeš cítit dobře, když jsi bydlel tak dlouho ve velkoměstě.“

Tom Joe vešel dovnitř a rozhlédl se po malém dřevěném domku. Kamna, stůl a židle, gauč – všechno stálo na svých tradičních místech. Bylo to takové nějaké uklidňující, že existovaly věci, které se zřejmě nezměnily.

„To je krásné, být tady, Charlie. Chyběl jsi mi.“

Tom Joe odložil cestovní tašku, sundal si bundu a pověsil ji na věšák u dveří. „V Torontu je všechno velké, hlučné a neklidné. Ale tady – tady se cítím jako doma.“

Charlie něco tvořil u sporáku a zakrátko svému hostovi servíroval vydatný Eintopf. Tom Joe se do něho s chutí pustil. „Chutná výtečně,“ pochválil ho, „mohu dostat přidáno?“

„Jen se obsluž. Určitě je to bylinkami, které mi sehnala Mary Lou. Říkala, že teprve s nimi dostane jídlo správný šmrnc. A musím říci, že je to pravda.“

Charlie si také ještě nabral z hrnce jednu sběračku polévky. „Sice není tak dobrá jako svatební oběd, který před dvěma měsíci uvařila tvoje maminka, ale ani nemusí být. Vždyť také dnes není žádná svatba.“

„Svatební oběd? Co tím myslíš? A co s tím má společného maminka?“

„No, svatbu Šedého sokola a Mary Lou.“

Tom Joe se zastavil uprostřed pohybu. „Šedý sokol se ... oženil?“

„Ty to ještě nevíš? Bylo to na konci února.“

„Nikdo mi o tom neřekl ani slovíčko!“

Charlie se rozpačitě podrbal na hlavě. „Šedý sokol ti to určitě chtěl říci sám, a já to tady takhle vybreptám. Tví rodiče ti o tom nenapsali?“

Tom Joe zavrtěl hlavou.

„No, víš, všechno to probíhalo dost rychle. Poté, co na Šedého sokola zaútočil medvěd, Mary Lou ho ošetřovala, dokud se neuzdravil, a oba se sblížili. A potom ...“ Traper zmlkl. Když ti všechno řeknu, ještě z toho budu mít nepříjemnosti!“

„Už ses do toho pořádně zapletl, než abys teď mohl ustoupit. Na Šedého sokola zaútočil medvěd? Chci to vědět do všech podrobností!“ Tom Joe se opět zabýval Eintopfem a přitom poslouchal Charlieho, který vyprávěl dál:

„Takže, jak jsem říkal, docela rychle se sblížili a zasnoubili se téměř před mýma očima. A potom už nechtěli dlouho otálet se svatbou. K ní došlo o

čtyři týdny později. Paní Spencerová, slečna Andersonová ze sirotčince, tvoji rodiče a já jsme byli jediní hosté. Měl jsi vidět, co tvoje maminka a paní Spencerová prováděly dva dny před svatbou s mou chatou! Říkaly tomu velký úklid, a já jsem proti tomu nemohl nic namítat, docela nic. Vypraly dokonce i záclony! Potom vařily a pekly, a v den svatby se po obřadu jedlo tady u mě. No, a potom ti dva skutečně odjeli na svatební cestu, to také zorganizovali tví rodiče.“

Tom Joe odstrčil prázdný talíř stranou a zavrtěl hlavou. „A o tom všem mi nikdo nic neřekne! Až potkám Šedého sokola, tak něco zažije!“ S úsměvem dodal: „A proti tatínkovi jsem teď také ve výhodě. On si totiž stěžuje, že jsem jemu a mamince vyprávěl příliš málo o Torontu. A sám mi zamílí takové věci!“

„Šedý sokol ti bude vyprávět ještě víc, než jen o své svatbě,“ řekl Charlie a vstal. „Ale to už ze mne nedostaneš! To ti určitě bude chtít říci sám.“

„Myslím, že nemá smysl, abych se dál vypytaval.“ Tom Joe také vstal a složil talíře do sebe.

„Nemá to vůbec žádný smysl. Tentokrát zůstanu jako z oceli. Dej ty talíře jednoduše do dřezu. Umyjeme je večer s ostatním nádobím. Tvé mamince a paní Spencerové by se to sice nelíbilo, ale naštěstí mám ve své kuchyni hlavní slovo zase já!“ Charlie mrkl na Toma Joea. Ten se jen zasmál a potom mínil: „Rád bych si protáhl nohy po té dlouhé jízdě vlakem. Půjdeš se mnou do lesa?“

Starý traper zavrtěl hlavou. „Klidně běž. Vždyť se tam vyznáš. Já si raději po obědě zdřímnu.“

Tom Joe tedy šel sám a výletu do přírody si užíval plnými doušky. Samozřejmě postrádal svého kamaráda Šedého sokola a kladl si otázku, jak se bude dál rozvíjet jejich přátelství, když se teď jeden z nich oženil. Také Larry bude za pár dní patřit k manželům. Od této blížící se svatby putovaly jeho myšlenky ke Kendře Sullivanové. Zdalipak bude i ona mezi pozvanými? Doufal, že ano. Ale nejspíš ji potká ještě před tím, při bohoslužbách. Pozitíí, aby byl přesný. Při té myšlence se mu zrychlil srdeční tep. Najednou si přál, aby byla tady, aby s ním mohla jít podél řeky. Ale žel – tak to nebylo. Zítra ještě musel jít na pohovor, při kterém se měl představit v nemocnici. Lékař z Královské nemocnice Alexandra, který byl oprávněný vést s ním tento úvodní rozhovor, byl naštěstí srozuměn s tím, že rozhovor se bude konat v sobotu dopoledne. Pokud všechno proběhne podle plánu, zítra dopoledne nasedne do vlaku do

Calgary. Tom Joe se zastavil na břehu. Na polovinu května byl neobyčejně teplý den, a on najednou dostal velkou chuť skočit do vody. Znal místo, kde bylo v řece víc vody na způsob jakéhosi bazénu, proud vody tam nebyl příliš silný. Trvalo jen několik minut, než tam došel. Pokud si však myslel, že jarní slunce už trochu ohřálo vodu, byl na omylu. Tomovi se téměř zastavilo srdce, když se ponořil do té ledové vody. Potopil se a několika mocnými tempy přeplaval „bazén“, obrátil se a plaval zpátky. Na břehu vklouzl, promočený, jak byl, do svého oblečení – což vůbec nebylo snadné – drkotal zuby a šel zpátky domů.

„Ty ses asi zbláznil, ne?“ přivítal ho Charlie, který se mezitím probudil z odpoledního spánku. „Voda je ledová z tajícího sněhu.“

„To jsem si všiml.“ Tom Joe vzal vděčně ručník, který mu Charlie podával, a utíral si vlasy. „Ale přesto mně koupel udělala dobře. Už je to hrozně dlouho, co jsem naposledy plaval v řece.“

„Takové věci lidé dělají, jen když se zblázní,“ bručel Charlie a vrtěl hlavou, když Tom Joe zmizel v ložnici se suchým ošacením, které vyndal ze své cestovní tašky. „Když se zblázní nebo zamilují.“

„To bude mít šéf radost! Pokud se nepletu, je ten mladík přítel indiána!“ Komplic Dana Larkinse počkal, až se setmí, a teprve potom vyšel z lesa. Byla náhoda, že toho muže objevil, když se koupal v řece. Šel za ním a viděl, jak vešel do chaty Charlieho. Za setmění došel zálesák do hostince v odlehlé vedlejší ulici a nechal tam zprávu pro Dana Larkinse. „Za tenhle objev si nechám dobře zaplatit, jinak se nic nedozví,“ přemýšlel a mnul si ruce. Měl dobrý pocit, že jednou může sám udávat tón. Dan Larkins, nebo „Wilson“, jak mu musel říkat, ho nechal dělat špinavou práci a sám si hrál na gentlemana. Bylo na čase, aby jednou spadl ze své vysoké kobylky.

„Jsi si jistý, že to je přítel indiána?“ zeptal se ho následujícího večera Dan Larkins, poté co svému komplicovi se skřípajícími zuby zaplatil bankovku, aby se dozvěděl důležitou zprávu.

„Docela určitě. Dnes jsem provedl další pátrání. Samozřejmě nenápadně. Charlie říkal vedoucí sirotčince, že se u něho stavil Tom Joe, jak toho muže jmenoval, a že mu vyprávěl o svatbě Šedého sokola.“ „Tom Joe! Ano, tak se

jmenuje!“ Bývalý pašerák whisky přikývl.

„Brzy bude působit jako lékař v Blackbird Hillu, to ještě říkal Charlie.

„To je čím dál lepší!“ V očích Dana Larkinse nebezpečně zajiskřilo. „Tam nahore se na něho lépe dostaneme. Jeho kamaráda indiána jsme už znervóznili. Teď je na řadě on. A nakonec si podáme oba...“

22. kapitola

O den později seděl Tom Joe ve vlaku a sotva se mohl dočkat, až konečně přijede do Calgary. Vystoupil jako jeden z prvních a hned si všiml tatínka, který na něho čekal na nástupišti. Za ruku držel blondatou holčičku, ta se mu vytrhla, proplétala se mezi lidmi a řítila se k němu. „Tome Joe!“ Nějaká starší dáma se při tomto zavolání zastavila. Pozorovala štíhlého mladého muže, jak odložil cestovní tašku a pouzdro s houslemi, zvedl holčičku nad hlavu a zatočil se s ní. „Emmo! Tolik jsem tě postrádal!“ Postavil holčičku na zem a sedl si k ní do dřepu. Dívenka ho objala oběma pažemi. „Už nikdy tě nenechám odjet!“ Teprve teď ta starší dáma poznala mladého muže. To je přece Thomas Kendrick, který přede dvěma lety odjel do Toronta! Opatrně se vyprostil z objetí holčičky a šel k řediteli školy, který mu přicházel naproti a usmíval se na něho. Pozdravení obou mužů proběhlo méně bouřlivě, ale v očích pana Kendricka byl hřejivý výraz, když se podíval na svého syna. „Tome, hochu, vítám tě doma! Byl jsi dlouho pryč.“

„To je pravda, tatínku. Nedokázal jsem se dostat rychle domů. Vlak ještě nikdy nejel tak pomalu jako dnes.“

Pan ředitel vzal cestovní tašku, zatímco Tom Joe nesl v jedné ruce pouzdro s houslemi a druhou rukou vedl Emmu za ruku. Steven mu slíbil, že se postará o jeho kufr a pravděpodobně ho už dopravil k jeho rodičům. Malá sestřenice poskakovala vedle něho a přitom neustále něco povídala. „Zítra v poledne k vám všichni přijdeme,“ sdělovala mu. „Maminka, tatínek, Timmy a já. Tetička Cathrine nás pozvala na oběd. Ale dnes jsem mohla jet jen na nádraží!“

Jeho tatínek měl u nádraží auto. Toma Joea nechal vystoupit doma, a že potom ještě doveze Emmu k jejím rodičům. Paní Kendricková běžela synovi naproti a dlouze ho držela v objetí. „Tetička Cathrine má hrozně velkou radost, že Tom Joe je zase tady,“ mínila Emma, která tu scénu pozorovala ze zadního sedadla. „A maminka a tatínek a Timmy mají také radost. Myslím, že všichni lidé jsou rádi, že se zase vrátil.“

O hodinu později seděl Tom Joe s rodiči u večeře a odsunul svůj talíř. „Už do

sebe nedostanu ani jedno sousto, maminko! Opravdu ne! Takhle najedený jsem nebyl celé poslední dva roky.“

„Věřím ti to na slovo!“ Maminka položila druhý kousek jablečného koláče, který chtěla dát Tomovi na talířek, zpátky na tácek. „Jsi tak hubený, že si nedokážu představit, že ses rozumně stravoval.“

„Paní Burnsová si dala velkou námahu. Ale – když pracuješ na směny, je těžké pravidelně jíst. A jídlo v jídelně kliniky také jistě vždycky nebylo ... moc lahodné.“

Zůstali ještě sedět u stolu a povídali si. „Jaké to vlastně bylo ve shromáždění, do kterého jste chodili se Stevenem?“ Tatínkova otázka vypadala náhodně, tatínek se při ní opřel o opěradlo židle a pohrával si s kávovou lžičkou. „Někdy mi připadalo, že nejsem ... dostatečně informován. Tvé dopisy byly často neobyčejně krátké.“ Tom Joe se usmíval a vzpomínal na rozhovor se strýčkem Harrym v Montréalu. Na tatínkovy otázky se snažil odpovídat co nejpodrobněji, a když se později chystal jít spát, uměl si živě představit, že zítra ho bude čekat ještě jeden takový výslech. Jeho strýček, dr. Gilbert, zaručeně bude chtít slyšet každou maličkost o jeho činnosti v Nemocnici svatého Jana.

V neděli dopoledne pozoroval Tom Joe co možná nenápadně všechny účastníky bohoslužeb, kteří vcházeli do shromažďovací místnosti. Ovšem Kendru nemohl objevit. „No,“ myslel si, „nejspíš jela na víkend k rodičům na farmu.“ Byl zklamaný, ale pokoušel se soustředit na bohoslužby, i když to pro něho bylo těžké. Později pozdravil mnoho starých známých, ale hlavní osoba chyběla a takhle si to nepředstavoval. Bylo hloupé, že se o Kendře nikdo nezmiňoval, ale sám se na ni nechtěl ptát. Když však přijela na oběd rodina doktora Gilberta a když byly kladeny nároky na jeho pozornost, ustoupilo zklamání trochu do pozadí. Svě příbuzné velice postrádal a byl rád, že je zase vidí. Malý Timothy se na něho už nepamatoval a odcizil se mu. Zato Emma se od něho ani nehнула. Mezitím jí bylo sedm let. *Je přesně tak stará jako Delia. Zevnějškem se jedna druhé nepodobají, ale myslím, že kdyby se znaly, byly by dobré kamarádky.*

V pondělí se vydal do Lethbridge, aby navštívil svého starého kamaráda

Larryho. Larry tam po škole našel zaměstnání, ale po letních prázdninách se odstěhuje se svou ženou Victorií do Reginy, kde nastoupí do nového zaměstnání. Tom Joe si směl vypůjčit auto svého tatínka a na ranč Larryho rodičů přijel odpoledne. Larryho maminka, paní Stuartová, ho radostně uvítala. Toma Joea dobře znala, protože během školy trávil u nich na ranči prázdniny.

„Tome Joe, starý brachu, ty ještě existuješ?“ S těmito slovy přišel Larry do kuchyně a přátelsky uhodil kamaráda do ramene. „Za poslední dva roky jsem o tobě moc neslyšel.“

„To máš pravdu. Sotva jsem měl čas na psaní dopisů. Ale – můžeme dohnat vzájemné sdělování zpráv, pokud máš dnes odpoledne čas.“

„Rozhodně.“ Larry se podíval na kamaráda. „Půjčím ti vysoké boty a potom si vyjedeme. To jsme už tak dávno nedělali.“

„No ... dobře,“ svolil váhavě Tom Joe. „Doufám, že nespadnu z koně. Poslední dva roky jsem nejezdil.“

„To se nezapomene. Pojď se mnou!“

Pro Toma Joea bylo nezvyklé opět sedět v sedle. Jeli pomalu a sdělovali si nejdůležitější novinky. Larry pochopitelně vyprávěl o své nevěstě Vicky a o svatbě, která byla před nimi. „V sobotu si vyzkoušíme průběh,“ vysvětloval kamarádovi. „Bylo by dobré, kdybys mohl přijet, Steven tady také bude.“

„To nebude žádný problém. Momentálně mi patří všechen čas na světě.“

„Jak dlouho ještě?“

„Do konce června. V červenci začnu na půl roku pracovat v Blackbird Hillu.“

„Aha. Je zajímavé, že se tam dostaneš také ty.“

„Proč také?“

Byli přerušeni jezdcem, který se k nim rychle blížil. Byl to Larryho mladší bratr Peter. „Právě se u nás stavil Steven. Jel zrovna kolem. Jen jsem vám to chtěl říci. Čeká na ranči.“

„To je jasné. Pojedeme domů!“

Peter přikývl a ujížděl pryč. Larry vyzval Toma Joea: „Pojed'! Schválně, kdo tam bude první!“

„To není fér!“ řekl Tom Joe, ale Larry nedbal na jeho protest. Larryho kůň už cválal a Tomovi nezbývalo nic jiného, než jet co nejrychleji za ním, pokud nechtěl prohrát na celé čáře.

Larry dojel k ranči jako první, jak se dalo očekávat, a smál se, když Tom Joe

zastavil svého koně a opatrně z něho slézal.

„Byla to báječná jízda, ne?“

„Ovšem,“ zabručel Tom Joe. „Tak báječná, že si nejméně dva dny nebudu moci sednout.“

Larry se opět zasmál. Dovedli koně do stáje a potom pozdravili Stevena, který na ně čekal na dvoře.

„To je téměř jako sraz třídy,“ mínil Larry, když seděl s kamarády kolem kula-tého stolu na zahradě. „Škoda, že tu není Robert. Co se s ním stalo, to je opravdu téměř neuvěřitelné. Navštívil mě, když byl v únoru tady u svých rodičů. Čestně řečeno, poslední roky jsem se za něho už nemodlil moc často.“

„My také ne,“ odpověděl Steven i za Toma Joea. „Ale je z něho opravdu úplně jiný člověk.“

„Slyšel jste někdo něco o Macovi?“

„Ano. ... Padl ... v jedné bitvě. Věděl to Robert.“ Tom Joe sáhl po své sklenici a napil se jablečného moštu.

Steven a Larry zaraženě mlčeli. „Je to divný pocit, že jeden z naší třídy už nežije,“ řekl konečně Steven. „Doufejme, že byl připraven setkat se s Bohem.“

Rozhovor se otočil jiným směrem. Tom Joe se po chvíli zeptal: „Co jsi vlastně myslel tím, když jsi řekl, že je zajímavé, že se teď také dostanu do Blackbird Hillu?“

„Nu, zdá se mně mimořádné, že hned dva lidé z Calgary budou pracovat na té odlehlé misijní stanici,“ odpověděl Larry. „Nejdřív Kendra a teď ty.“

Tom Joe se zakuckal jablečným moštem. Rychle vyndal kapesník, aby si otřel ústa. „Kendra pracuje ... v Blackbird Hillu?“

„Ano. Už od začátku roku. Tys to nevěděl?“

„Ne. Nikdo mi to neřekl.“

Steven se usmál. „Je to milé překvapení, ne?“ Larry se díval z jednoho na druhého. Potom se i na jeho obličeji objevil úsměv. „Aha, tak takhle ta věc vypadá. Rozumím.“

„Tady vůbec není čemu rozumět,“ bránil se Tom Joe. „Kendra je prostě ... dobrá známá.“

„Samozřejmě. Dostávají všichni tvoji ‚dobří známí‘ jako suvenýr knížku s osobním věnováním?“

Tom Joe cítil, jak se mu po šíji rozlévá horko. Steven se má na co těšit! Rozhodl se, že na otázku neodpoví, a místo toho se znovu napil jablečného moštu, tentokrát ale opatrně.

Larry se usmíval ještě víc. „To zní podezřele. Ale zdá se mi, že ses s dárkem strefil. Vicky a Kendra se potkaly u mé sestry Pen na farmě, a Vicky mi vyprávěla, že se s Kendrou do podrobností bavily o svých oblíbených spisovatelích. Obě si hned padly do noty.“

Tom Joe viděl, že je nejvyšší čas změnit téma. Netrvalo dlouho a na zahradě se objevila Victoria. Larry představil kamarádům svoji nevěstu. Když se později loučili, vzal si Larry Toma Joea stranou a řekl mu: „Pokud ti mohu poradit – přečti si knížku, kterou chceš Kendře dát. Později si bude s tebou chtít o ní popovídat.“

„Ale to je ... knížka pro děvčata,“ namítl Tom Joe. „Něco takového normálně nečtu.“

„Přesto to udělej!“ Larry ho kamarádsky uhodil do ramene.

Tom Joe vzal Stevena s sebou autem. „Ty jsi věděl, že Kendra pracuje v Blackbird Hillu?“ zeptal se, když zastavil před domem Stevenova strýčka.

„Ano. Tetička se o tom zmínila hned po mém příjezdu.“

„A nepovažoval jsi za potřebné mě o tom informovat?“

„Měl jsem ti poslat telegram? A vůbec – takhle to bylo mnohem působivější!“

Steven se pokoušel vyhnout se Tomově pomstychtivé herdě, ale v autě na to bylo málo místa.

„A že jsem koupil pro Kendru knížku, to jsi také nemusel hned povídat!“ pokračoval Tom Joe s ponurým výrazem.

Steven si hladil paži a najednou zvažněl. „Řekl jsem to jen proto, že Larry byl vždycky tvůj nejlepší kamarád. Nikdy bych to nevyprávěl nikomu jinému, a ještě k tomu s narážkami. Čestné slovo.“

Tom Joe přikývl. „Já vím.“

Steven otevřel dveře spolujezdce a vystoupil. „Děkuji ti, že jsi mě vzal s sebou! Uvidíme se v sobotu při zkoušce na svatbu.“

„Ano, na to bych býval málem zapomněl. Musím mít na sobě jako svědek něco zvláštního?“

„Nic ... zvláštního,“ mínil Steven. „Jen oblek a košili, která je zapnutá až ke krku. A kravatu. A to po celý den.“

Zasmál se, když viděl, jak se Tom Joe tváří, a zabouchl dveře auta.

Později večer si paní Kendricková sedla ke klavíru, a Tom Joe přinesl své housle a doprovázel ji. Když je po několika písních dával zpět do pouzdra, zeptala se: „Co Larry vyprávěl o svatbě, která už je před nimi?“

„V sobotu budeme zkoušet průběh. Přijede i Steven a několik jiných.“ Zaklapl víko pouzdra a podíval se na rodiče: „Když už jsme u tématu ‚svatba‘: Charlie mi vyprávěl, že se Šedý sokol a Mary Lou vzali. To pro mě bylo ... pořádné překvapení.“

Jeho rodiče si vyměnili pohledy. „Přece jsi mu to chtěla napsat, Cathrine,“ řekl jeho otec.

„Chtěla jsem. Ale pak jsi říkal, že stejně budeš Tomovi psát a že mu popíšeš také svatbu.“

„To ... je pravda.“ Pan Kendrick se rozpačitě podrbl na bradě.

„Připadalo mi, že ... nejsem dostatečně informován.“ Tom Joe zaklapl uzávěr víka a mrkl na tatínka.

Ředitel školy se zasmál. „Jedna nula pro tebe. Je mi to líto, Thomasi. Něco mi do toho přišlo a potom jsem na to úplně zapomněl.“

Tom Joe se také zasmál. „Z určitého důvodu tě chápu. A mám radost za Šedého sokola a také za Mary Lou.“

Když Tom Joe později ležel v posteli, nemohl usnout. Myšlenky se mu vracely k tomu, co před několika málo hodinami řekl Larry: „Připadá mně mimořádné, že hned dva lidé z Calgary budou pracovat na té odlehlé misijní stanici. Nejdřív Kendra a teď ty.“

Je to opravdu mimořádné, Pane Ježíši. S takovým překvapením jsem nepočítal. V Blackbird Hillu se setkám s Kendrou! Nejraději bych tam jel hned! Ale nevím, zda ona ke mně cítí totéž, co já k ní. Jsem dost netrpělivý, abych to zjistil, ale chtěl bych to dělat opatrně. Larry a Vicky také počkali a teď jsou tak šťastní. Prosím Tě, pomoz mi, abych to udělal správně...

Když Tom Joe druhý den něco zařizoval v Calgary, potkal paní Hattii Williamsovou. Na hlavě měla růžový klobouk, ozdobený umělými květinami. Tom Joe si vzpomněl na jízdu Šedého sokola tramvají. Vypravoval mu o tom otec. Klobouk paní Williamsově s třepetajícím se pérem byl při této jízdě zničen, ale jak se zdálo, opatřila si důstojnou náhradu.

„Dobrý den, paní Williamsová,“ zdvořile ji pozdravil.

„Ach, dobrý den, Thomasi. Viděla jsem vás na nádraží s vaším otcem a s vaší sestřenicí. Vítám vás zpátky v Calgary!“

Při těch slovech mu pokynula a dál spěchala svou cestou. Tom Joe se za ní ohromeně díval. Nevzpomínal si, že by s ním kdy mluvila tak přátelsky.

Tom Joe vskutku nemohl vědět, co u paní Williamsově způsobilo takovou změnu chování. Spěchala ulicemi a vlídně zdravila lidi napravo i nalevo. Přitom se usmívala. Od chvíle, kdy se paní Williamsová stala novou předsedkyní dobročinného spolku, vypadalo to, jako by žila v nějakém hezčím světě, kde dokonce byla na místě vlídnost vůči jednomu členu rodiny Jamese Kendricka. Možná to bylo tím, že se poprvé po dlouhých letech od smrti manžela věnovala úkolu, který ji naplňoval. Jako by najednou ožila a byla ochotná pomáhat. Když v sobotu vystupovala z vlaku, měla za sebou cestu do Red Deeru, kde měla projev v dětském domově a kde předala dar. Nyní šla na mimořádnou schůzi dobročinného spolku, kde se mělo rozhodnout o dalším rozdělení darovaných peněz. Přítomní členové ji přátelsky zdravili a prosili ji o krátkou zprávu o její cestě. Potom se přihlásila o slovo druhá předsedkyně: „Vážená paní Williamsová, když jste tu ještě nebyla, slyšeli jsme o nouzi, která nám dává podnět, abychom pomohli. Doufáme, že budete souhlasit s tím, jak bychom chtěli použít peníze, které přišly.“

„Určitě budu souhlasit,“ odpověděla paní Williamsová a láskyplně se usmála. Když ale uviděla rozpačité obličejy ostatních, rychle dodala: „I kdyby se snad jednalo o namáhavou nebo dokonce nebezpečnou cestu – já jsem připravená jet a předat náš dar. Pravý soucit nezná hranice ani překážky.“ Představovala si, jak kráčí lazaretem plným raněných vojáků, promlouvá k nim potěšující slova a jemnou rukou ochlazuje čela rozpálená horečkou.

Paní Carlsonová, druhá předsedkyně, si znovu odkašlala: „Nu, paní Williamsová, váš ušlechtilý přístup nám tu věc samozřejmě velmi ulehčuje, protože se opravdu jedná o cestu, která není tak úplně bez nebezpečí. Dozvěděli jsme se, že ve školní budově na misijní stanici v Blackbird Hillu došlo k požáru, který zničil obě třídy. Z toho důvodu jsme rozhodli, že peníze, které

máme k dispozici, použijeme částečně na stavební materiál a částečně na nové vybavení tříd.“

„V této věci máte můj plný souhlas! Vůbec by mi nevadilo, kdybych se osobně objevila na té misijní stanici, abych mohla posoudit pokroky při stavbě a odevzdat potřebné vybavení pro třídy. Kde se nalézá Blackbird Hill?“

Druhá předsedkyně si potřetí odkašlala. „To je právě to, vážená paní Williamsová: Blackbird Hill leží na sever od Edmontonu ... v indiánské oblasti.“

Paní Williamsová chvíli rozpačitě mlčela. Každý v místnosti věděl o jejím odporu, jaký chovala vůči těm „divochům“. „No ... to je vskutku ... mimořádná situace.“ Její úsměv působil utrápeně.

„K té cestě samozřejmě nemusí dojít hned, nejdříve stejně musíme všechno připravit a najít vhodnou spolucestující společnost,“ pokračovala paní Carlsonová, „a mohli bychom samozřejmě také požádat pana Riggse, aby tam jel místo vás.“ Při zmínce o tomto pánovi paní Williamsová najednou vypjala ramena. Pan Riggs se také usiloval o to, aby se dostal na místo prvního předsedy, a jen o vlásek mu uniklo. „To ... nebude třeba!“ S rozhodností se podívala na přítomné. „Na sever samozřejmě pojedu já! V době nouze musejí lidé držet pospolu, neboť ... jak jsem již řekla: Pravý soucit nezná hranice ani překážky!“

Také v rodině Kendrickových zaslechli zprávy o ohni v Blackbird Hillu. „Díky Bohu, nebyli zraněni žádní lidé,“ vyprávěla paní Kendricková, „k neštěstí došlo odpoledne, když si děti hrály ve společenské místnosti. Vyučování bude nyní probíhat tam a při pěkném počasí i venku. Všichni doufají, že nová školní budova bude hotová v září.“

Po prvním leknutí, které zpráva vyvolala u Toma Joea, se v jeho obličejích zračily starost a úleva. Ale rozhodl se, že raději nebude přemýšlet o tom, co všechno přitom mohlo potkat Kendru a děti, a přál si víc než kdy jindy být jí nablízku. Určitě bylo těžké pracovat v takových podmínkách. Ale nejdřív se musel zúčastnit Larryho svatby. Byl to pěkný den, plný slunečního svitu a novomanželé zářili štěstím. Několik dní po svatbě obdržel Tom Joe dopis z Královské nemocnice Alexandra, z kterého se dozvěděl, že se jeho cesta

posune o dva týdny. V polovině července se chystají na sever dva policisté spolu s jedním indiánským skautem. K této malé skupině by se měl připojit. *Kendru uvidím až o dva týdny později...* Zato jeho maminka se rozzářila, když jí to řekl. „To je dobře, že u nás zůstaneš trochu déle! O tvých narozeninách tedy ještě budeme pohromadě. Kromě toho se toto zpoždění perfektně hodí k našemu plánu na dovolenou!“ Tajuplně se usmála.

„O jaký plán se jedná?“ otázal se pan Kendrick, který přišel o polední přestávce domů na oběd, a právě vešel do kuchyně. Šel ke dřezu, aby si umyl ruce.

„O naše plány s cestováním. Tom Joe dostal zprávu z nemocnice z Edmontonu. Na nové místo na severu musí nastoupit až o dva týdny později.“

„To jsou ovšem dobré zprávy!“ Ředitel školy se posadil ke stolu. Pomodlil se před jídlem a potom se obrátil na syna: „Prázdniny začínají v půlce června. První dny ještě budu mít práci, ale potom bychom rádi cestovali, maminka a já společně s tebou. Na hory do Banffu. Vždycky ses tam chtěl podívat. Máme v úmyslu pozvat také Stevena.“

Tom Joe se překvapeně podíval na rodiče. „To ... je velice dobrý plán. Děkuji, tatínku! A že s námi může jet i Steven – to je od vás opravdu milé.“

„Vždyť tě také Ashfordovi několik měsíců hostili. Rádi bychom jim to trochu oplatili.“

Tom Joe přikývl. „Ashfordovi se vůči mně chovali opravdu velkoryse.“

Dal si do úst vidličku plnou zeleninového nákypu. Když spolkl sousto, řekl: „Je moc dobrý, maminko! Nedá se srovnávat s jídlem na klinice!“ A tatínkovi řekl: „Na dovolenou v Banffu a na několik túr v horách se těším. Také bych měl být trochu fit, když potom budu cestovat do divočiny.“

„Neměl jsi v Torontu nějakou možnost sportovat?“

„V zimě jsem tu a tam bruslil. A byl tam plavecký bazén. Ale trénoval jsem tam jen zřídkakdy.“

O svou tělesnou zdatnost si Tom Joe nemusel dělat velké starosti. Dva dny po rozhovoru s rodiči někdo zazvonil u domovních dveří. Když Tom Joe otevřel, stáli před ním Šedý sokol a Mary Lou.

„Kde ... se tu tak najednou berete?“ vyhrkl překvapený Tom Joe.

Šedý sokol se doširoka usmíval. „Dobrý den, Tome Joe,“ řekl obřadně. „Učili mě, že mám své hosty nejdřív pozdravit, dřív než jim budu klást otázky.“

Mary Lou se zasmála Tomu Joeovi, který před nimi stál stále ještě úplně překvapený. Přišla tam i paní Kendricková, oba srdečně pozdravila a pozvala je na večeři. Již brzy seděli všichni kolem stolu, a jídelnu naplnily svěží rozhovory a smích. Tom Joe po celá léta neviděl Mary Lou, ale hned si všiml, že se k sobě se Šedým sokolem velmi dobře hodí. Překvapilo ho, že se Šedý sokol jistě a aktivně účastní rozhovoru, a připisoval to vlivu Mary Lou. Netrvalo dlouho a Šedý sokol vysvětlil, proč se najednou ocitli v Calgary. „Jízdní policie tady nablízku zaučuje několik mountiů a já jsem zodpovědný za cvičení v terénu. Mám ty muže seznámit se životem ve volné přírodě v divočině. Cvičení budou trvat asi čtyři týdny, a tak jsem myslel ...“ Udělal v řeči přestávku a usmál se na svého kamaráda. „Myslel jsem, že by ses možná chtěl zúčastnit. V Torontu jsi asi pořádně vyšel ze cviku.“

„To ... máš asi pravdu,“ váhavě přiznal Tom Joe. „Právě předevčírem jsem říkal, že jsem poslední dva roky moc nesportoval. Ale mohu se takhle jednoduše účastnit těch cvičení? Já přece nejsem žádný mountie.“

„Jeden z účastníků onemocněl. Ptal jsem se seržanta, který je za to zodpovědný, a nic proti tomu nemá. Myslím ...,“ opět se zasmál, „že si společně užijeme hodně zábavy!“

Později se Tom Joe vyptal svého kamaráda a Mary Lou na všechny podrobnosti ohledně požáru v Blackbird Hillu. Šedý sokol se účastnil hašení, a proto všechno přesně věděl. „Přišla silná bouřka a jeden blesk uhodil do školní budovy,“ vyprávěl. „Naštěstí tam nikdo nebyl. Oheň zničil obě třídy. Vlastně bych tam býval raději zůstal, abych pomohl při stavebních pracích, ale policie chtěla, abych jel do Calgary.“

Po jídle pomohla Mary Lou paní Kendrickové odnést nádobí do kuchyně, a oba přátelé měli několik minut pro sebe. „Mohli bychom jít na chvíli ven?“ zeptal se Šedý sokol. Tom Joe přikývl a následoval indiána, který vyšel z domu a zamířil k břehu řeky.

„Ty už se tady dobře vyznáš,“ poznamenal Tom Joe.

„Ano. Několikrát jsem navštívil tvé rodiče, když jsi byl pryč. Jsou velmi hodní.“

Tom Joe se usmál. „Máš pravdu.“ Trochu zaváhal, ale potom řekl: „Slyšel jsem, že Kendra pracuje od začátku ledna v Blackbird Hillu. Má se dobře?“

Šedý sokol přikývl. „Ano. Nejdřív to pro ni byla obrovská změna, ale myslím, že už si docela dobře zvykla. Moc toho nevím o jejích všedních dnech, ale

zdá se, že děti ji mají rády.“

„A při požáru se jí určitě nic nestalo?“

Šedý sokol zavrtěl hlavou. „Ne. Díky Bohu, nikomu se nic nestalo. Divil jsem se, jak rychle dokázala děti uklidnit.“

Přišli k oblíbenému místu Toma Joea, k velkému plochému kamenu na břehu, a sedli si na něj. Byl ještě ohřátý od slunce. „Často jsem mluvil s tvým otcem o víře,“ řekl Šedý sokol. „Vysvětlil mi mnoho věcí z Bible. Ale stále jsem váhal stát se křesťanem, protože jsem měl strach, jaké by to mělo následky.“

„Měl jsi strach, jaké by to mělo následky?“ Tomu Joeovi neušlo, jaká slova zvolil Šedý sokol.

Jeho kamarád přikývl. „Ano. Teď se už těch následků tolik nebojím, protože vím, že už je nemusím nést sám. Teď vím, že ... Bůh bude stát při mně, protože jsem konečně otevřel srdce Jeho lásce. Ježíš je teď také můj Spasitel.“ Tom Joe polkl. Tato zpráva ho tak přemohla, že nejdřív nebyl schopen nic říci. „To ... to je nejlepší zpráva, jakou mi můžeš vyprávět,“ vypravil ze sebe konečně. „Já jsem se za to tak dlouho modlil, a ...“

„Já to vím, že ses modlil, a vážím si toho.“ Šedý sokol se na něho vážně podíval. „Je mi jasné, že člověk nemůže svému kamarádovi dát větší dar, než se za něho modlit. Kdybys to nedělal, možná bych se nikdy nestal křesťanem.“

Túry ve volné přírodě byly zábavné hlavně pro Šedého sokola. Zatímco Mary Lou byla v těchto dnech u paní Kendrickové, proháněl Toma Joea a policisty po krajině a podnikal s nimi dlouhé pochody a jízdy kánoemi. Jeho mladí „rekrutové“ vzdychali, ale toho si nevšímal. Šedý sokol věděl, co se od moun-tiů často vyžaduje, a pečlivě je připravoval na budoucí službu.

I Tom Joe věděl, že v následujících měsících nebude pracovat jen v nemocniční stanici, ale že bude také často na cestách divočinou, až bude konat návštěvy u traperů a indiánů v jejich často odlehlých chatách. Po dvou dnech svého „vzdělávání“ měl tak namožené svaly, že ráno sotva mohl vstát z postele. Jeho otec ho s úsměvem pozoroval, jak si opatrně sedá ke stolu se snídání.

„Zdá se, že vám Šedý sokol dává pěkně zabrat,“ poznamenal.

„Klidně to můžeš říci nahlas. Tělocvik u tebe byla procházka růžovým sadem ve srovnání s tím, co nás nechává dělat Šedý sokol.“ Tom Joe zahýbal rameny a protáhl obličej. „Dnes nás bude učit střílet. Bez zbraně je člověk v divočině bezmocný. Když myslím na setkání Šedého sokola s medvědem, musím mu dát za pravdu.“

Paní Kendricková poslouchala ten rozhovor se smíšenými pocity. Vůbec se jí nelíbila myšlenka, že Tom Joe bude v budoucnosti vystaven mnoha nebezpečím. Ale věděla také, že Tom Joe miluje sever a jeho obyvatele a že tam rád půjde. Utěšovala se tím, že ho tam Bůh může ochránit.

Byl ještě někdo, kdo se připravoval na cestu na sever, a to byla paní Hattie Williamsová. Pevně se rozhodla, že tu cestu podstoupí. Nechtěla dopřát panu Riggsovi triumf, že ona by jako první předsedkyně dobročinného spolku nestačila na nějaký úkol. Sháněla si četbu o indiánech, vypůjčila si z knihovny víc knížek. Od knihy „Jak přežít v divočině“ přes Cooperovu „Koženou punčochu“ až po „Sebrané dílo Karla Maye“. Zájem paní Williamsové se zvyšoval s každou přečtenou knihou, a jejím nejoblíbenějším hrdinou se stal náčelník Apačů Vinnetou. To, že indiáni v severní Kanadě vedou jiný způsob života než préríjní indiáni v USA před sto lety, jí ani trochu nevadilo.

Tom Joe se dva týdny účastnil tréninku „Jak přežít“, jak to nazýval Šedý sokol. Potom se začal připravovat na cestu na sever. Přitom ho občas přepadl divný pocit. Je opravdu připravený převzít na šest měsíců zodpovědnost za nemocniční stanici v divočině? Co bude dělat, když si nebude umět poradit s nějakým naléhavým případem? Nebo když udělá špatné rozhodnutí a pacient kvůli tomu bude trpět? A co bude dělat, když nějaké dítě ... Nechtěl to domyslet do konce. Musí ze svých myšlenek vypudit vzpomínku na Teddyho a Deliu. Nejspíš bude nejlepším, když – podobně jako dr. Miller – nebude s dětmi

na severu navazovat žádné úzké vztahy. Potom ho bude mnohem méně bolet, když opravdu dojde k něčemu zlému.

Šedý sokol a Mary Lou se vydali na zpáteční cestu do Blackbird Hillu. Tom Joe doufal, že tam bude cestovat spolu s nimi, ale Šedého sokola naléhavě potřebovali při stavbě nové školy. Když se s ním kamarád loučil, vzal ho stranou a řekl: „Až za čtyři týdny budeš na cestě, ... tak buď opatrný. Neznám toho indiánského skauta, který bude doprovázet tebe a policisty. Poslední dobou se staly ... nějaké věci.“

„Co tím myslíš?“

„Někdo otrávil mého vedoucího psa Rovera. Potom někdo vystrašil výstřelem mé psy, když jsme jeli do Edmontonu. A asi před šesti týdny někdo vystřelil na mne, když jsem byl sám na cestě. Střela mě netrefila, a já si myslím, že mě jen měla postrašit.“

Tom Joe se polekaně podíval na svého přítele. „To tedy zní ... dost děsivě. Tušíš, kdo by to mohl být?“

„Nejdřív jsem nevěděl. Ale potom jsem se doslechl, že jeden traper a jeden indián byli nalezeni ve svých chatách opilí. Vyprávěl to seržant, který chodí po naší krajině. Dostal jsem podezření.“

„Myslíš ... Dana Larkinse, pašeráka whisky?“

Šedý sokol přikývl. „Domnívám se, že to je on. Sice je to dva roky, co utekl z vězení, ale mohl by to být on. V Blackbird Hillu jsem dosud nikomu nevyprávěl o svém podezření, protože nemám žádné důkazy. Také bych nechtěl nikoho zneklidňovat. Ale čestně řečeno, budu rád, že brzy přijdeš, protože na stanici bude ještě jeden muž.“

„Až dosud byly útoky namířeny proti tobě. Myslíš, že by udělal něco zlého ... i někomu jinému?“

„Věřím, že je schopný všeho. Vždyť tehdy střelil i na tebe bez nějakých výčitek svědomí.“

Tom Joe polkl. Představil si Kendru, jak nic netušíc chodí po lese a najednou je zastřelena banditou.

„Dobře, že jsi mně to řekl. Na cestě budu ostražitý. A prosím tě, dávej pozor ... na Kendru, pokud to bude možné. Umím si představit, že ráda chodí sama na procházky.“

Šedý sokol přikývl. „To ano. Poslední dobou ale často společně s Mary Lou. Ty dvě se spřátelily. Jak jsem už řekl, zatím jsem ji nechtěl zneklidňovat, ale

poprosím ji, aby se v budoucnu držela v blízkosti misijní stanice.“

Rozhovor nebyl takový, aby u Toma Joea rozptýlil obavy z nového pracoviště. Dokonce i během cesty do Banffu, kterou podnikl se Stevenem a s rodiči, se starosti znovu a znovu hlásily o slovo. Byl samozřejmě pevně rozhodnutý tam jít, zvláště nyní, kdy to vypadalo, že pašeráka whisky jeho neplecha znovu žene na sever. Ale zodpovědnost, kterou měl mít, ho přece jen tížila. Prostě se mu nedařilo zapudit myšlenky na Teddyho a Deliu.

Banff byl překrásný. Působivý horský svět vzbuzoval u návštěvníků obdiv. Samotné místo bylo spíše venkovské a mělo svůj zvláštní půvab, který mu propůjčovala pestrá směsice bohatých turistů, prostých cestujících a obchodníků s kožešinami. Ani Tom Joe, ani Steven ještě nikdy nechodili po horách. Podnikli několik túr s horským průvodcem. Škrábali se na vysoké svahy, plavali v horském jezírku, čistém jako křišťál a kochali se pohledem na sousední vrchol hory. Několikrát je doprovázel ředitel školy. Společně s paní Kendrickovou podnikli ti tři muži několik snazších túr a navštívili Bowský vodopád. Dva týdny uplynuly jako v letu. Když byli zase v Calgary, Tom Joe často vzpomínal na tento krásný zážitek.

Několik dní před odjezdem prožil překvapení. Vyndal ze schránky poštu a v ruce držel dopis, který byl určený pro jeho maminku. Adresa odesílatele byla: Kendra Sullivanová, Misijní stanice Blackbird Hill.“ Položil dopis spolu s ostatní poštou na komodu v chodbě a pozoroval – samozřejmě nenápadně – jak ho maminka objevila, jak překvapeně četla odesílatele a jak se potom usadila ve svém oblíbeném křesle v obýváku. Nemohl se dočkat, až se dozví obsah dopisu. Zdálo se, že to paní Kendricková vycítila, protože po přečtení dopisu se usmála, vstala a šla do kuchyně. Tam seděl u stolu Tom Joe a zdálo se, že je ponořený do četby novin.

„Dostala jsem poštu ze severu, která by tě mohla zajímat,“ oslovila ho. „Napsala mi Kendra Sullivanová. Je to poprvé, co mi píše. Potkala jednu indiánku, která si na mě ještě vzpomněla, jak jsem tehdy působila v Blackbird Hillu. Kendra mi to chtěla napsat. Myslím, že by nic nenamítala, kdyby sis přečetl její dopis.“

Podala mu list, uvázala si zástěru a začala vařit oběd. Tom Joe vzal dopis a cítil, jak se mu zrychluje puls, když viděl Kendřin rukopis. Četl o jejím setkání s onou indiánkou, ale mnohem víc se ho dotklo to, co četl dál:

...práce mezi indiánskými dětmi mně přináší mnoho radosti. Ale je také náročná, když si uvědomím, že ty děti jsou zvyklé na úplně jiné prostředí než já. Někdy si myslím, že už vím, jak k nim přistupovat, ale potom si všimnu podle jejich reakce, že mně přece neporozuměly, nebo že neporozuměly příběhu z Bible, který jsem jim vyprávěla. Při takových příležitostech se cítím bez odvahy a neschopná.

*Proto si znovu a znovu připomínám místo z Bible ze šesté kapitoly knihy Soudců:
„Jdi v této své síle. ... Což jsem tě neposlal? ... Já budu s tebou.“*

Pán Ježíš mně ukázal prostřednictvím tohoto příběhu o Gedeonovi, že mám jít k indiánským dětem, a proto se budu dál pokoušet plnit tam svůj úkol ...

Tom Joe položil dopis. Kendra nemohla vědět, jak potřeboval povzbuzení z tohoto místa Bible. Ale jeho Pán v nebi to velmi dobře věděl. *Děkuji Ti, Pane Ježíši, že jsi mi připomněl Gedeona. Ty jsi mu dodal odvalu a pomůžeš také mně, abych zvládala úkoly v Blackbird Hillu. Ty vidíš, že mé obavy úplně nezmizí, ale slibuješ mně, že moje síla mi bude stačit, protože Ty půjdeš se mnou.*

Dočetl dopis až do konce a jeho přání vidět Kendru se ohlásilo silněji než předtím. Cítil, že se na něho maminka dívá.

„Píše ... hezky,“ řekl a vzhlédl.

„Ano, to si také myslím.“ Zdálo se, že maminka je plně zaměstnaná škrábáním brambor.

Tom Joe pořádně složil dopisní papír. „Ty, maminko,“ zeptal se najednou, „souhlasila bys s tím, že by se Kendra stala tvou snachou?“

Maminka se usmála. Osušila si ruce a přistoupila k němu. „Copak bych ti jinak dávala přečíst její dopis? Neumím si představit milejší snachu než Kendru.“

„Víš, zda si to myslí i tatínek?“

Přistoupila k němu a položila mu ruce na ramena. „Zeptej se ho sám.“ Její hlas zněl láskyplně. Naklonila se a políbila ho na čelo. Potom se zase vrátila k přípravě oběda.

Příležitost k tomu se Tomovi naskytla hned druhý den ráno. Vzbudil se časně a hned vstal, protože potřeboval něco zařídit. Když šel po chodbě, všiml si světla v tatínkově pracovně. Dveře byly jen přivřené. Otevřel je a vešel dovnitř.

„Dobré ráno, tatínku.“

„Tome, chlapče.“ Tatínek vzhlédl od otevřené Bible. „Ty jsi ale vstal brzy.“

„Ano. Já mám dnes docela hodně práce.“ Tom Joe vzal jednu židli, obkročmo si na ni sedl a položil si lokty na opěradlo. Chvilí mlčeli. Potom začal Tom Joe: „Tati, chtěl jsem ti říci, žes měl pravdu.“

„Jak to myslíš?“

„Před několika měsíci jsi mi napsal, že nemám ztratit z očí to nejdůležitější. Nejdřív se mi zdálo úplně zbytečné, že to píšeš, ale potom ... jsem si všiml, že to tak opravdu je. Když jsem si začal zase vyhrazovat víc času na čtení Bible a modlitbu a když jsem se snažil pokud možno nevynechat žádné shromáždění, tu ... jsem se se vším lépe vyrovnával.“

Jeho tatínek přikývl. „Znám to z vlastní zkušenosti, Thomasi. A musím si to znovu a znovu připomínat, když se kupí práce a já někdy nevím, co dělat dřív.“

Zase na chvíli zavládlo mlčení. Potom řekl Tom Joe: „Když jsem k vám přišel, tatínku, úplně poprvé, když mi bylo třináct let, tu ... mně maminka vyprávěla, že jako mladá žena pracovala v Blackbird Hillu. A najednou se tam na severu vynořil jeden muž, který se jí zeptal, ... zda by si ho chtěla vzít.“

Tatínek se opřel o opěradlo židle a usmál se. „Ten příběh je pravdivý.“

„Zdálo by se ti dobré, kdybych v Blackbird Hillu položil jiné mladé ženě stejnou otázku?“

„Myslíš Kendře Sullivanové?“

Tom Joe přikývl.

„Líbilo by se mi to, Thomasi. Kendra je příjemná, bohabojná mladá žena. Pokud jsi přesvědčený o tom, že to je podle Boží vůle, aby ses jí zeptal, pak nemám nic proti tomu.“

Tom Joe se usmál. „Děkuji, tatínku.“ Vstal a zasunul židli zpátky na její místo.

Když šel ke dveřím, slyšel, jak tatínek říká:

„Doufal jsem, že ke mně jednoho dne přijdeš a položíš mi tuto otázku. I když jsi už dávno dost starý, aby ses mohl rozhodnout sám.“

Tom Joe se ve dveřích zastavil a otočil se k tatínkovi. „Bez tvého souhlasu jsem nechtěl udělat něco tak důležitého. Zjistil jsem totiž, že ... se vyplatí poslechnout radu náčelníka.“

O několik dní později už tu byl odjezd. Tom Joe se rozloučil se svou rodinou a s přáteli a nastoupil do vlaku. Když z něho v Edmontonu vystoupil, vzal svá zavazadla a svižným krokem šel k policejní stanici. Tam potkal dva mountie, kteří poprvé začínali pracovat na severu. Spolu s nimi šel k malému přístavišti nedaleko Charlieho srubu u řeky. Tam na ně už čekal jejich indiánský průvodce. Byl to muž středního věku, kterého Tom Joe neznal. Muži se vzájemně pozdravili. Tom Joe se udiveně díval na dřevěný vor, který ležel na břehu vedle obou kánoí. Tři muži právě připevňovali různá zavazadla k voru a přikrývali je plachtami. Jeden z policistů si všiml Tomova pohledu a poznal: „Povezeme s sebou na sever ještě jednu dámu. Je na cestách z pověření dobročinného spolku.“

„Jednu ... dámu?“

„Ano.“ Mladý muž jen těžko skrýval svou rozmrzelost. „Každý večer jí musíme postavit stan a kromě toho se budeme muset starat o transport jejich zavazadel.“

„Proč s sebou má všechny tyto ... věci?“

„Jsou to hlavně pomůcky na vyučování pro novou školní budovu v Blackbird Hillu.“

V Blackbird Hillu. To znamenalo, že ta dáma cestuje do stejného cíle jako on.

„A vyzná se v divočině? Ví, co všechno ji může potkat?“

Policista si povzdechl. „Tvrдила mému nadřízenému, že je dobře připravená, a tak se nechal přemluvit.“

V tu chvíli se ozvaly kroky. Tom Joe i oba policisté se všichni naráz otočili.

„Nemluvil jsi o *jedné* dámě?“ zeptal se starší z policistů svého mladšího kolegy. Přicházely k nim dvě ženy. I přes své zvláštní oblečení připadala Tomu Joeovi jedna z nich pozoruhodně známá. Měla na sobě hnědé pánské kalhoty, vysoké boty a tmavě zelenou bundu. V ruce držela deštník. Na hlavě se jí skvěl růžový klobouk, ozdobený umělými květinami a bílým tylem.

„Pánové, tak jsme tady! Toto je moje společnice paní Miranda Fleetová.“ Ukázala na svou kamarádku a potom podala ruku staršímu policistovi. „Já jsem Hattie Williamsová. Jsme připravené prožít dobrodružství!“

Mnoho mil odtud, ve velkém městě Torontu, Bobby opatrně odsunul stranou staré dřevěné dveře a protáhl se dírou ve zdi, která ohraničovala tovární dvůr. Dveře pečlivě přisunul na původní místo. Přešel dvůr a otevřel rezaté dveře do tovární haly. Bobby se zachvěl hrůzou, když si vzpomněl na zážitek s Dexterem. Ale dnes v jasném svitu slunce hala ani zdaleka nepůsobila tak hrozivě jako onoho temného podzimního večera. Bobby zamířil ke dveřím, které vedly do sklepa, a co nejtíšeji je otevřel. Když hmatal rukou po výklenku, aby našel svíčku a zápalky, sáhl do prázdna. Přesně to očekával. Poznal hubenou postavu, která se krátce před ním protáhla dírou ve zdi.

Bobby se opatrně nahnul přes zábradlí. Prostor sklepa byl nouzově osvětlen světýlkem svíčky. Na shnilé slámě seděl ve dřepu chlapec. Bobby popošel o krok dopředu. „Bernie!“ zavolal tiše.

Chlapec leknutím strnul. „Kdo je to?“

„To jsem já, Bobby.“

„Bobby?“ Hoch vyskočil. Zapotácel se a málem by byl upadl. Roztrhané šaty na něm visely a byl strašně hubený.

Bobby seběhl dolů a zastavil se před svým kamarádem.

„Nazdar, Bernie!“

„Kde se tady bereš, Bobby?“ zeptal se Bernie. „Ty tady ještě bydlíš?“

„Ne. Bydlím u Roberta.“

„To je ten muž, se kterým ses někdy potkával?“

Bobby přikývl. „Proč jsi tady sám?“ zeptal se. „Kde jsou ostatní?“

Bernie ustoupil o krok dozadu a opřel se o hromadu palet. Vypadal tak vyčerpaně, že to bylo nápadné i Bobbymu.

„Spotty si našel práci. Může tam i bydlet. A Jake ... Jake řekl, že nechce chodit po kraji s miminem.“

„A to tě nechal samotného?“

Bernie přikývl. Jeho blond vlasy byly příliš dlouhé a padaly mu do čela.

„Ale ...“ vzlykl, „V kradení jsem nikdy nebyl moc dobrý a především mě při tom chytil nějaký člověk.“

„Namlátil ti?“

Bernie přikývl. „Ale pak jsem se mu vytrhl a schoval jsem se tady. Nevěděl jsem, kam jinam bych měl utéci.“

Sklepem proběhla krysa a běhala v kruzích kolem Bobbyho. Ten ji zlostně kopl, krysa zapištěla a zmizela.

„Vím, kde bys mohl bydlet, Bernie!“

„Kdepak?“

„U Roberta. On je hodný. Opravdu.“

„Nemlátí tě?“

Bobby zavrtěl hlavou.

„A nedovede mě na policii, protože jsem kradl?“

Bobby opět zavrtěl hlavou. „Já jsem tady také nějaký čas bydlel sám. Ale u Roberta je to mnohem lepší.“

Bernie se díval na zem a nohou přehraboval slámu. „Nechtěl jsem tě nechat samotného, když jsme odešli. Ale Spotty řekl, že ho musím poslechnout. Chtěl také, abych vzal s sebou deku.“

„Já vím,“ řekl Bobby.

Pozoroval Bernieho, který se stále ještě opíral o hromadu palet. Vypadal, jako by po celé dny nic nejedl. Bobby znal tento pocit. „Pojď se mnou,“ řekl kamarádovi. Bernie chvíli váhal, ale potom následoval svého kamaráda. Bobby sfoukl svíčku a schoval ji nahoru do mezery ve zdi. Musel jít velmi pomalu, protože Bernie neměl sílu. Když konečně došli k cíli cesty, musel Bernie na prvním schodě ještě odpočívat. Ale přece jen nějak dokázal vyjít po schodech nahoru. Robert se udiveně zamračil, když uviděl přede dveřmi svého bytu Bobbyho s úplně zpustlým dítětem.

„Co se stalo, Bobby?“

Bobby položil paži kolem Bernieho hubených ramen. „Roberte, to je Bernie. Dřív byl v naší partě. Může u nás také bydlet?“

